Scrisoarea
de
Crăciun
ROMAN
EMILY STONE

EMILY STONE trăiește și muncește în Marea Britanie. Și-a scris primul roman, Always, in December (Scrisoarea de Crăciun, Nemira, 2022), într-un vechi conac victorian cu o istorie literară de-a dreptul impresionantă.

EMILY STONE

SCRISOAREA DE CRĂCIUN

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NAN

EDITURA NEMIRA
2022

Redactor-șef: Alina
SÂRBU

Coperta: Sanny CHIU

Caligrafia titlului și prelucrarea copertei:
Raluca ILIE

Imaginea autoarei: Emily STONE

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Redactor: Mihaela STAN

Tehnoredactor: Antonela IVAN

Corector: Irina BARBU

Emily Stone
ALWAYS, IN DECEMBER
Copyright © 2021 Emily Stone
First published in the English language in 2021 by HEADLINE REVIEW, an imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP

The right of Emily Stone to be identified as the Author of the Work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Copyright © NEMIRA 2022, pentru prezenta ediție în limba română

DAMEN TANGO este o colecție a Editurii **NEMIRA.**

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări și închirierea acestei cărți fără acordul scris al editorului sunt strict interzise și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1620-2

Cuprins

Partea întâi: Decembrie
Partea a doua: Aprilie **Partea a treia: Septembrie** **Partea a patra: Decembrie** **Partea a cincea: Ianuarie** **Partea a sasea: Din nou. decembrie**
Mulţumiri

„Pentru a aprecia frumuseţea unui fulg de nea este necesar să înfrunţi frigul.” ARISTOTEL

PARTEA ÎNTÂI
DECEMBRIE

CAPITOLUL 1

Josie stătea în uşa apartamentului, sub vârscul pe care Bia insistase să-l atârne acolo „pentru orice eventualitate”, şi se zgâia, mută, la cutia pe care Oliver o strângea în braţe. Proptea uşa cu mâna şi, o clipă, a fost cât pe ce să cedeze tentaţiei de a i-o trânti în faţă, faţa lui mincinoasă, infidelă şi, acum constata, îngrozitor de

simetrică.

Oliver şi-a dres glasul.

— Ştiu că voiai să-ţi recuperezi lucrurile, aşa că m-am gândit să…

Ceva din expresia lui Josie l-a făcut să se întrerupă şi să-şi plece privirea spre cutia cu obiectele ei personale. A ezitat, a dat să i-o întindă, dar a lovit-o stângaci de tocul uşii.

— Bine, a cedat Josie.

Evitând să-i atingă mâna, a luat cutia, manevrând-o cu grijă. A gemut când a simţit că e mult mai grea decât părea. Firesc, erau lucruri adunate în doi ani, pe care le uitase sau le lăsase dinadins în urmă, ca să-şi facă viaţa mai uşoară. Lucruri despre care, până acum câteva săptămâni, crezuse că nu aveau să plece de-acolo în viitorul apropiat, ţinând cont că, probabil, mai devreme sau mai târziu, urma să se instaleze şi ea alături de ele. La ce se gândise Oliver cât împachetase totul? Iniţial, o implorase să nu pună capăt relaţiei, dar acum era aici, încheind-o categoric el însuşi.

Josie a strâns ferm din buze ca să le oprească tremurul şi i-a întors spatele. Deasupra cutiei, rostogolindu-se încoace şi-ncolo pe una dintre cărţile ei, parcă aruncaţi acolo în ultima clipă, se aflau cerceii strălucitori, în formă de ren, pe care Oliver i-i dăruise cu trei săptămâni în urmă, înainte de prânzul de Crăciun de la serviciu. Prânzul după care, în loc să plece împreună cu ea după ce au terminat desertul, rămăsese să bea şi să flirteze cu o colegă. Prânzul cu ocazia căruia, în loc să vină acasă într-o oră, se dusese la colega cu pricina. Şi se culcase cu ea.

Josie a pus cutia pe podeaua acoperită cu linoleum, lângă uşa dormitorului Biei. Mai târziu, a presupus că cerceii fuseseră darul lui de rămas- bun, cu toate că niciunul n-o ştiuse la momentul respectiv. Gândul îi revenise în minte de nenumărate ori începând din dimineaţa următoare, când, încă în pat, Oliver îi mărturisise ce făcuse. Acum îi săgeta creierul şi ea se străduia să şi-l reprime. Ideea că, dacă nu s-ar fi întors acasă

imediat după prânz, poate că acum nu s-ar mai afla aici. Poate că ar sta cuibărită lângă el, pe canapeluţa lui roşie, urmărind reluări ale episoadelor din *Line of Duty* şi comandând mâncare thailandeză şi o sticlă de vin alb. Poate că Oliver n-ar fi cedat ispitei pe nume Cara, Sau poate că ar fi amânat pur şi simplu deznodământul până data viitoare când ar fi dat de un Prosecco şi de o rochie roşie, mulată.

A inspirat prelung şi s-a ridicat, jurându-şi că o sa arunce cerceii la gunoi cu prima ocazie. Când s-a întors, el era tot acolo, aşa că s-a străduit să-şi păstreze expresia impasibilă şi să-şi înghită nodul care i se pusese în gât de furie. Oliver şi-a vârât mâinile în buzunarele blugilor exagerat de strâmţi şi, legănându-se pe călcâie, s-a uitat peste capul ei prin apartament, de parcă-l vedea pentru prima dată. Josie şi-a încrucişat braţele la piept şi a ridicat din sprâncene. În niciun caz nu avea de gând să-i uşureze situaţia.

— Te simţi... bine?

în cele din urmă, el i-a întâlnit privirea şi, descifrându-i mesajul, s-a retras uşor. Bun. înseamnă ca ea îşi găsise căutătura aceea tăioasă. Josie a ridicat şi mai mult din sprâncene. Nu s-ar fi mirat dacă i-ar fi dispărut deja sub breton, dar nu-i păsa. Refuza să se lase atrasă în orice conversaţie, fie ea şi de complezenţă, după tot ce-i făcuse.

— Adică, după cele întâmplate astăzi la birou, voiam doar să mă asigur că...

S-a întrerupt din nou, aparent pierzându-şi capacitatea de a rosti propoziţii întregi. Josie îşi ţinea braţele strâns încrucişate la piept, sperând cu disperare ca valul de căldură care o cuprindea să nu-i înroşească obrajii. Bineînţeles că avea să aducă subiectul în discuţie. Bineînţeles că-şi dăduse seama de ce dorise Janice să stea de vorbă cu ea. Unul dintre neajunsurile de a împărţi biroul cu fostul iubit, pe lângă faptul că trebuie să-l vezi în fiecare zi, e că nu poţi să minţi şi sa pretinzi că la muncă totul

merge *strună*.

— Mă simt bine, a răspuns ea scurt.

însă, după felul în care ochii lui căprui s-au îmblânzit când privirea i-a zăbovit pe chip, ştia că nu o crede. Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, dorindu-şi să se fi schimbat de rochia cu care fusese la birou, în dungi albe şi negre, care acum i se părea prea strâmtă şi deconspiratoare, de parcă s- ar fi întors acasă la două după-amiaza şi n-ar fi făcut nimic timp de patru ore. Ceea ce, la drept vorbind, aşa şi era. Dar poate că Oliver nu avea să observe – niciodată nu acordase atenţie ţinutelor ei când erau împreună, iar pe Josie o încântase de-a dreptul faptul că lui nu părea să-i pese ca ea poartă trening sau tocuri. Acum se întreba dacă nu cumva totul fusese o farsă, ţinând cont cu cine se culcase.

Oliver a deschis gura, apoi a închis-o şi a dat din cap, evident cântărindu-şi mai bine vorbele, sprijinul binevoitor pe care tocmai avusese de gând să i-l ofere.

— Bine, a zis el pe un ton neutru, trecându-şi mâna prin părul castaniu-închis, pleoştit, parcă lipit de cap, deşi cărarea laterală pe care Josie ştia că şi-o aranjează în fiecare zi era uşor strâmbă. Dar ştii că poţi să vorbeşti în continuare cu mine, iubito, da? Eu încă...

— Nu-mi mai spune „iubito”! l-a întrerupt ea, ridicând o mână şi oftând. Te rog, nu o face.

Nu voia să-l mai audă oferindu-i un umăr pe care să plângă, spunându-i că încă ţine la ea. Pentru că, dacă i-ar fi păsat cu adevărat, nu s-ar fi culcat cu altcineva. Şi categoric nu cu una dintre colegele lor, cu care Josie trebuia să dea ochii la birou, care se fâţâia de colo până colo pe nişte tocuri absolut incomode, cu o siguranţă sfidătoare.

— Da, a zis el, trecându-şi o mână peste ceafa.

Şi-a mutat privirea şi a măsurat din ochi holul
întunecat. Una dintre lumini licărea slab în capătul îndepărtat, subliniind cumva

urâţenia covorului pătat, ce contrasta puternic cu linoleumul din apartamentul pe care Josie se străduia să-l menţină curat şi strălucitor. A inspirat şi a privit-o din nou cu ochii lui căprui de Bambi, de care ea se îndrăgostise cu doi ani şi jumătate în urmă, când intrase dezinvolt în birou, suficient de încrezător încât să treacă drept atrăgător, şi nicidecum enervant.

— Jose, uite, ştiu ca te-am rănit şi că nu crezi că mă vei putea ierta vreodată, dar nu suport să te ştiu singură aici, străduindu-te să faci faţă situaţiei. Cred că, dacă am discuta, am...

Ea a clătinat din cap.

— Oliver, nu pot să fac asta acum.

El şi-a coborât mâna pe lângă corp. În clipa aceea arăta atât de al naibii de înduioşător, cu umerii gârboviţi sub haina neagra North Face, încât ei aproape că-i venea să cedeze şi sa-i pună o mână pe braţ. Aproape. Până când şi-a amintit că nu el era nedreptăţit în toata povestea asta. Nu avea niciun drept sa tot încerce

să se strecoare înapoi în viaţa ei, să o facă să creadă că exagerează.

— Şi nu sunt singură, a adăugat iritată. O am pe Bia.

— Corect.

A dat de câteva ori din cap, precum căţelul de jucărie pe care Josie îl primise cadou anul acesta, de Secret Santa. De-atunci, îl ţinea pe birou în semn de apreciere, deşi absolut fiecare persoană care se oprea acolo îl mişca la plecare, iar Josie îl urmarea involuntar cu coada ochiului cum îşi încetineşte balansul, în timp ce ea încerca să dactilografieze.

— Bine, a zis Oliver, dregându-şi vocea. Atunci, presupun că ne vedem la petrecerea de marţi? a întrebat, schiţând un zâmbet ezitant şi arătându-şi dinţii strâmbi, pe care Josie ştia că îi urăşte.

— Presupun ca da, a răspuns ea, înabuşindu-şi un suspin.

Petrecerea la care trebuiau să meargă cu toţii, în ciuda faptului că avea loc în Ajunul Crăciunului.

Oliver a mai zăbovit un moment în prag

şi Josie s-a întrebat dacă aştepta cumva ca ea să cedeze, să-l îmbrăţişeze ori să-l invite înăuntru. În fond, în decursul relaţiei lor, ea fusese întotdeauna cea care făcuse compromisuri, stătuse în oraş până târziu, fiindcă el îşi dorise o ieşire seara, sau acceptase sa meargă într-un city-break din acelea nebuneşti, în loc să se retragă undeva la ţară. Amândoi ştiau că fiecare îşi are propriul rol de jucat. Dar acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Oliver a ridicat privirea, a văzut vâscul care atârna trist deasupra lor şi a roşit uşor. Josie a făcut o grimasa. O s-o omoare pe Bia!

— Păi, ne vedem atunci, presupun, a murmurat el.

S-a îndepărtat de uşă târşâindu-şi picioarele, dar s-a mai uitat o dată în urmă, înainte ca ea să o închidă.

— îmi pare rău, să ştii, a zis şi ochii de aceeaşi nuanţă căprui ca ai ei nu au clipit nici măcar o dată. Ştiu ca e un moment al naibii de prost şi chiar..., a

adăugat, clătinând din cap. Pur şi simplu, îmi pare rău.

Josie a ezitat o fracţiune de secundă, strângând din buze şi întrebându-se dacă ar trebui să spună ceva, să-i dea de înţeles că scuzele nu sunt de ajuns, să-l întrebe de ce, de ce acum, în această perioadă a anului despre care ştia cât este de dificilă pentru ea. Să-l întrebe dacă se mai culcase cu Cara, dacă se va muta cu ea acum, că Josie nu le mai stătea în cale. Dar nu era în stare, nu ştia dacă vrea cu adevărat să afle răspunsul. Aşa că a dat din cap şi a lăsat uşa sa se închidă în urma lui.

A închis ochii o clipă, a lăsat capul pe spate şi l-a sprijinit de uşă. Şi totuşi, a refuzat să dea frâu liber lacrimilor, a inspirat lent, strângând din pleoape ca să le alunge fierbinţeala. *Nu merită*, şi-a zis. Doar trecuse prin momente mai grele şi supravieţuise, nu?

S-a îndepărtat de uşă şi, oftând, şi-a cărat cutia cu obiecte personale până în dormitorul din capătul îndepărtat al

holului. Era camera cea mai mare, fiindcă Bia insistase s-o ia ea, cu toate că amândouă plăteau aceeaşi chirie. A făcut o grimasă la vederea betelii violet cu care Bia împodobise cadrul uşii. O bătea gândul să o dea jos, dar nu putea să o facă pentru că, în ciuda părerii ei, ştia ca Bia s-ar supăra.

Abia ce pusese cutia pe pat, când a auzit cheia răsucindu-se în uşa de la intrare. Că tot vorbea de lupoaică...

— Jose? Josie!

Glasul a fost urmat de zgomotul unor obiecte căzând, de zăngănitul cheilor şi de nişte înjurături puternice. Josie a scos capul pe uşa dormitorului şi, fără să vrea, a izbucnit în râs când a văzut geanta multicoloră a Biei zăcând pe podea, cu conţinutul împrăştiat pretutindeni, în timp ce tânăra îşi agita braţul înţepenit în haina pe care încerca să şi-o dea jos. Văzând-o, Bia şi-a ridicat mâna liberă în care ţinea o sticlă de vin.

— Am salvat esenţialul, asta-i tot ce contează.

Cu grijă, a pus vinul pe treapta din pragul
bucătăriei, apoi s-a eliberat de haină şi a aruncat-o nepăsătoare în dormitor.

— Haide! Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine un pahar.

Ascultătoare, Josie şi-a urmat prietena în bucătăria-living şi s-a cocoţat pe canapeaua la mâna a doua, în timp ce Bia cotrobăia după pahare prin dulap. Livingul era acum confortabil şi avea un aer festiv – instalaţii de lumini mărgineau şemineul decorativ şi ferestrele, pe măsuţa de cafea din mijlocul încăperii se afla un castron cu alune, iar într-un colţ, un brăduţ de Crăciun, decorat la întâmplare cu globuri albastre, argintii, roşii ori aurii şi cu beteală, astfel că, dacă te uitai prea mult la el, te lua ameţeala. Totul era opera Biei, cu excepţia unei decoraţiuni din brad – o lebădă mică, din lemn — pe care Bia i-o oferise lui Josie în primul an al convieţuirii lor şi de atunci, an de an, o obliga să o agaţe în pom.

Ce noroc avusese Josie că Bia fusese

una dintre cele patru persoane cu care împărţise locuinţa când se mutase la Londra! Nu cunoştea pe nimeni aici, aşa că trebuise sa opteze pentru varianta împărţirii unui apartament închiriat, alegându-l după o vizionare de douăzeci de minute a casei şi o conversaţie stânjenitoare cu ceilalţi chiriaşi. Vitalitatea Biei o atrăsese spre acel prim loc, iar acum, opt ani mai târziu, locuiau tot împreună, deşi în alt apartament.

— Aşadar, m-am întâlnit cu piticul când cobora scările, a început Bia, punând un pahar cu vin roşu în faţa lui Josie şi sprijinindu-se de tejgheaua care despărţea livingul de bucătărie.

La un metru patruzeci şi cinci, cât măsura ea, Bia nu prea era în măsură să poreclească pe cineva „pitic", dar întotdeauna fusese sigura ca Oliver era complexat ca e cu câţiva centimetri mai scund decât iubita lui. Poate că avea dreptate, şi-a zis Josie, ţinând cont că numita Cara era minionă, nicidecum înaltă şi dizgraţioasă ca ea.

Josie s-a încruntat nemulţumită la Bia, care era deja la curent cu despărţirea lor şi cu felul în care Oliver îi mărturisise totul când Josie, încă în pat, abia se trezise şi nici măcar nu se îmbrăcase.

— Vrei să vorbim despre asta? a întrebat-o Bia.

— Nu mai e nimic de zis, a zis Josie, ridicând din umeri. Mi-a adus lucrurile, atâta tot.

— Ce drăguţ din partea lui! a pufnit Bia.

— Chiar aşa.

Bia a luat o gură de vin, a închis ochii şi a gemut cu o plăcere parţial disimulată.

— Slava Domnului! a oftat ea. Jose, jur ca, dacă- mi mai oferă cineva un pahar cu vin fiert, îi arunc cu apă clocotită în ochi!

— Ce s-a întâmplat cu Bia cea joviala şi petrecăreaţă? a întrebat-o Josie ridicând din sprâncene.

— Oh, e tot acolo, însă vrea şampanie, nu alcool fiert.

Recunoscătoare, a mai luat o gură de

vin şi Josie a sorbit din al ei.

— E bun.

— Malbec, a precizat Bia zâmbind. Ca pregătire pentru călătoria de mâine.

— Poftim? s-a încruntat Josie.

— Să nu-mi spui c-ai uitat.

Josie a ezitat, ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor.

— Argentina! a strigat Bia şi vinul s-a apropiat periculos de buza paharului când l-a ridicat în aer. Îţi aminteşti? Tu m-ai încurajat să-mi urmez visul. Aşa că mă duc să-mi găsesc pofta de viaţă, să petrec Crăciunul pe plajă şi apoi să sărbătoresc Anul Nou în Buenos Aires. Doar ţi-am povestit, a insistat ea.

— Da, dar nu credeam că…

Josie nu şi-a terminat propoziţia. E adevărat că o îndemnase pe Bia să-şi vadă de viaţă, presupunând la momentul respectiv că ea îşi va petrece Crăciunul cu Oliver, aşa cum plănuiseră, dar nu crezuse că prietena ei îşi va face cu adevărat o rezervare. Bia avea

întotdeauna planuri măreţe, pe care nu le ducea niciodată la îndeplinire — în vară, renunţase la o tabără de yoga de o lună în Spania, hotărând că, practic, nu-i prea plăcea yoga, apoi se înscrisese la cursuri de actorie la Londra, după care îşi dăduse seama că nu şi le permite, iar când îşi zisese că ar fi genial să câştige nişte bani de-acasă, din vânzarea unor produse de înfrumuseţare, aflase că, de fapt, activitatea cu pricina presupune destul de mult efort.

— ...iar când mă voi întoarce, îmi voi fi dat seama, în mod miraculos, ce vreau să fac cu viaţa mea şi voi putea să renunţ la oribila slujbă de asistent manager.

Josie a încuviinţat din cap, încercând să pară atentă la tot ce spusese prietena ei.

— Aşa funcţionează, nu? O vacanţă care-ţi schimbă viaţa, ca o revelaţie?

— Poftim? Da, aşa funcţionează, cu siguranţă.

Bia s-a strâmbat, vădit neimpresionată

de lipsa de
entuziasm al lui Josie.

— Asta dacă nu crezi c-ar trebui să rămân asistent manager pentru tot restul vieţii.

— Nu, nu fi prostuţă! a răspuns Josie.

De fapt, îi era destul de greu să ţină pasul cu slujbele Biei. De când o cunoştea, nu petrecuse mai mult de opt luni la acelaşi loc de muncă; nu le considera nepotrivite, ci doar încerca să afle ce vrea să facă. Dacă ea ar fi trăit aşa, sigur s-ar fi îmbolnăvit de inimă, însă în cazul Biei funcţiona.

— Tc simţi bine? a întrebat-o prietena ci, încruntându-se.

— Da, a răspuns Josie, luând o gură zdravănă de vin, ca să-i distragă atenţia. Doar că, ştii tu, Oliver...

Bia a dat din cap înţelegătoare. La drept vorbind, până acum Josie nu-şi dăduse seama că va petrece Crăciunul singură. Nu se gândise prea mult la ziua aceea, încercând să evite momentul, dar, dacă ar

fi făcut-o, ar fi presupus că Bia va fi în preajmă mare parte din timp, ţinând cont că şi părinţii ei locuiau la Londra. Acum se confrunta cu perspectiva sumbră de a petrece mai bine de o săptămână singură în apartament. Involuntar, a aruncat o privire spre măsuţa cu cele trei plicuri care-i acaparaseră atenţia înainte ca Oliver să o întrerupă. Primul, nedeschis, era o scrisoare formală din partea companiei. Al doilea conţinea o felicitare de Crăciun, în care bunica-i reamintea încă o dată că era binevenită la ea de Crăciun. Iar a treia, aceeaşi scrisoare pe care le-o adresa, negreşit, părinţilor în fiecare an.

Bia a privit în aceeaşi direcţie, dar nu a întrebat-o nimic, fapt pentru care Josie i-a fost recunoscătoare. Nu voia să-i povestească despre slujbă încă, iar Bia aflase deja de ce nu putea să-şi petreacă Crăciunul cu bunicii. Însă nu ştia despre ultima scrisoare. Josie nu destăinuise nimănui nimic — era ceva intim, un gest pe care-l făcea doar pentru ea.

— Ştii, ai putea veni cu mine, i-a propus Bia cu blândeţe. Oferta e încă valabilă; mi-ar plăcea nespus sa ma însoţeşti.

Josie a ridicat privirea şi i-a displăcut profund compătimirea care se citea pe chipul prietenei sale. O durea capul fiindcă se tot străduise să nu cedeze nevoii de a plânge. Fusese o zi grea şi-atâta tot.

A ezitat, apoi a oftat.

— Nu pot. îmi pare rău.

Căci gândul de a-şi cumpăra un bilet de avion pentru a doua zi era prea mult, la cât de drastic se schimbase viaţa ei deja în doar câteva săptămâni. Simţise pe propria piele cum deciziile pripite dau naştere unor consecinţe devastatoare şi, în vreme ce acest gen de spontaneitate funcţiona în cazul Biei, nu era ceva de care ea să fi fost în stare vreodată. Doar gândindu-se la asta, simţea neliniştea rozându-i stomacul.

— Atunci ce zici de Laura? a întrebat Bia, referindu-se la

autoproclamata tovarăşă a lui Josie de la birou. Ştii tu, de Crăciun?

— E plecată în Scoţia cu logodnicul ei chipeş, scoţian.

Bia a clătinat din cap.

— Tipic. Bine. Uite, mai am o sticlă ascunsă în geantă...

— Bineînţeles.

— Aşa că hai s-o bem pe-asta şi pe următoarea, să comandăm ceva de mâncare, să vedem *Pur şi simplu dragoste* sau, fiindcă e rândul tău să alegi, *Mândrie şi prejudecată* ori ceva de genul ăsta.

— Nu prea am chef de filme romantice, a răspuns Josie strâmbând din nas.

— *Stăpânul inelelor?*

Josie a râs. S-a uitat la chipul ei în formă de inimă, acum încadrat de părul creţ, de un roşu- aprins, vopsit astfel în ton cu perioada festivă, dar a cărui culoare se putea schimba în orice clipă, apoi şi-a mutat privirea la pomul de Crăciun decorat în exces şi a simţit o durere în suflet la gândul că mâine

prietena ei nu va mai fi acolo. Au început din nou să-i ardă ochii. Dumnezeule! Trebuia să-şi vină în fire. Şi-a coborât iarăşi privirea spre plicurile de pe masă, a reflectat la tot ce reprezentau ele şi a ştiut că trebuie să iasă din casă.

— Să nu uiţi ce voiai să zici! Trebuie doar să expediez scrisoarea asta şi mă întorc.

— Acum?! a exclamat Bia, nevenindu-i să creadă.

— Mă întorc, a repetat Josie, ridicându-se în picioare şi punând paharul cu vin pe jumătate gol pe tejghea, alături de prietena ei, înainte de-a înşfăca toate cele trei scrisori.

A lăsat două dintre ele pe patul din dormitor, lângă cutia cu obiecte personale, şi-a luat telefonul, antifurtul de la bicicletă şi cârdul bancar — pentru orice eventualitate.

Când a revenit în hol şi s-a îndreptat spre uşa de la intrare, Bia stătea pe treapta livingului, uitându- se la ea peste buza paharului cu vin.

— Daca fugi pentru că simţi miros de fum şi eu nu, atunci cu siguranţă mă voi întoarce să te bântui după ce voi muri arsa de vie.

Josie şi-a dat ochii peste cap, şi-a îmbrăcat paltonul, s-a încălţat cu adidaşii şi a băgat ultima scrisoare în buzunar.

— Minunat! Ce imagine grăitoare!

— În regulă, dar gră-beş-te-te! a rugat-o Bia, silabisind ultimul cuvânt. Dacă nu te întorci curând, îţi voi termina vinul. Voi bea direct din paharul tău, fără nicio reţinere.

Josie i-a făcut semn cu mâna peste umăr şi a ieşit.

Odată ajunsă de cealaltă parte a uşii, chipul i s-a crispat şi a strâns din ochi.

În ultimii douăzeci de ani, nu aşteptase niciodată cu nerăbdare ziua de Crăciun. Uitase de mult ce înseamnă să fii copil, disperat şi încântat de venirea Moşului, ascultând scârţâitul podelei sub paşii unui părinte. Şi cu toate că aprecia concediul din fiecare an şi se bucura să petreacă mai mult timp cu prietenii, care erau,

inevitabil, mai binedispuşi şi căutau tot mai multe motive de distracţie pe măsură ce se apropia ziua cu pricina, o înspăimânta numărătoarea inversă până la venirea Crăciunului şi amintirile pe care acesta i le trezea. În ultimii câţiva ani, supravieţuise tuturor acestor evenimente în Londra găsindu-şi mereu o ocupaţie ca să-i distragă atenţia, ajutată de prieteni buni, în special de Bia şi de Laura, de o slujbă solicitantă şi, mai recent, de Oliver. Iar acum, cel puţin două dintre acestea îi fuseseră răpite. Josie şi-a strecurat o mână în buzunarul hainei şi şi-a trecut două degete peste plicul neted. Se părea că, anul acesta, Crăciunul avea să fie foarte sumbru.

CAPITOLUL 2

Aerul rece şi umed îi biciuia chipul, în timp ce bicicleta ei înainta pe lângă Streatham Common, pe lângă alergătorii ce urcau greoi pe celălalt trotuar. Degetele înmănuşate i se odihneau relaxate pe frâne. Respiraţia i se transforma în aburi ce dispăreau curând

în bula de întuneric care o învăluia – aici, întunericul nu se întindea niciodată prea departe, datorită luminilor nenumărate şi oamenilor, spre deosebire de sătucul în care crescuse, unde se obişnuise să-şi ia o lanternă ori de câte ori ieşea noaptea din casă. Obrajii îi îngheţaseră deja şi i se părea că picături minuscule de apă, ca o ceaţă, i se lipeau de piele, deşi nu ploua. în ultima vreme, la birou şi la ştiri, se spunea că va ninge şi toată ţara era încântată la gândul de a avea un Crăciun alb, aşa cum părea să se întâmple în fiecare an. Josie prefera ploaia, cu toate că ştia că e o opinie controversată, pe care era indicat să nu o împărtăşească nimănui. însă ei zăpada îi aducea doar amintiri dureroase din acea zi de Crăciun din urmă cu douăzeci de ani, când urmărea pe fereastră cum fulgii de zăpadă pufoşi se aşterneau pe aleea pustie din faţa casei bunicilor. Avea lângă ea un ciorap plin cu cadouri, ce zăcea nedesfacut, şi asculta suspinele înăbuşite ale bunicii care-i pregătea o ciocolată

caldă în camera de alături.

Simţind usturimea din nas, Josie s-a schimonosit şi a inspirat adânc, înecându-se totodată cu noxele maşinilor. La poalele dealului, a virat la dreapta şi a pedalat mai repede pe lângă gară, pe lângă prima cutie poştală. încă nu era pregătită sa-şi expedieze scrisoarea şi să se întoarcă; îşi dorea să uite de ziua îngrozitoare de care tocmai avusese parte.

La următorul semafor a fost nevoită să oprească, gâfâind mai tare decât ar fi trebuit, ţinând cont ca mergea pe bicicletă de puţină vreme. A aşteptat cât omuleţul roşu s-a făcut verde şi o mulţime de oameni au traversat strada în ritmul bipăitului, cu capetele plecate, nerăbdători să ajungă acasă, la căldură. Însă trei persoane nu se grăbeau la fel ca restul şi au trecut zâmbind, nepăsătoare faţă de haosul navetiştilor din jur. O familie — mama, tatăl şi un băieţel de vreo cinci sau şase ani, după estimarea lui Josie. Puştiul râdea. Purta peste părul

nisipiu o bentiţă ce închipuia un ren ale cărui coarne săltau la fiecare mişcare a capului său. Părinţii îl ţineau fiecare de câte o mână şi el se legăna înainte şi-napoi, folosindu-se de braţele lor ca de nişte pârghii pentru a se propulsa în jocul în care se adâncise.

Îi amintea atât de tare de ea şi de părinţii ei în seri precum aceasta, dar mai liniştite, fără zumzetul traficului, fără claxoanele iritate, fără ţâţâîtul dezaprobator al oamenilor atunci când cineva le stătea în cale. Poate că străzile satului erau mai uşor şi mai sigur de străbătut, dar şi ea obişnuia să facă la fel, să-şi ţină ambii părinţi de mâna, sa le ceara sa

0 legene atunci când ajungea la trei, până când crescuse prea mare ca s-o mai poată face. Şi aşa se duceau până la cutia poştală în săptămâna dinaintea Crăciunului în fiecare an de care-şi amintea şi în cei pe care nu-i mai ţinea minte, după cum povestea bunica. Mână-n mână, ea mergând la mijloc, cu o

scrisoare pentru Moşul vârâtă în buzunarul paltonului, gata să o expedieze spre Polul Nord.

Cel de-al nouălea an al vieţii i se întipărise în minte. Ninsese mult în iarna aceea şi Josie era încântată; alerga încoace şi-ncolo, lăsând urme de paşi proaspete, aşa cum numai la ţară o poţi face, şi cerându-le să cumpere un morcov de la magazin pentru foarte importantul nas al unui om de zăpadă. Niciunul dintre morcovii lor de acasă nu era drept – trebuia să fie perfect, insistase ea. Aşa că expediaseră scrisoarea în drum spre magazin, iar ea încetase să se mai legene pe braţele părinţilor doar atunci când mama se dezechilibrase pe trotuarul îngheţat. Dintr-un motiv sau altul, momentul acela îi rămăsese în memorie — felul în care alunecase cizma pufoasă şi maro a mamei, cum o strânsese pe Josie de mână ca să-şi recapete echilibrul, aproape doborând-o şi pe ea. Cum râsese mama de propria-

neghiobie, cum îşi zâmbiseră

părinţii pe deasupra capului fiicei lor. O premoniţie a ceea ce urma să se întâmple o săptămână mai târziu, îşi spunea Josie adesea.

Ce scrisese în epistola pentru Moşul în ziua aceea? îşi amintea omătul scârţâindu-i sub picioare, degetele care începuseră să-i amorţească până şi prin mănuşile roşii, pe când se apropiau de cutia poştală. Revedea căciula argintie, cu moţ, a mamei, trasă peste părul ei lung şi şaten, care o făcea să arate ca o prinţesă, cum o percepea Josie pe-atunci. Auzea glasul tatălui ei enumerând prostioare pe care le-ar fi putut adăuga pe listă — o şosetă stângă, o ceapă, o maşină de spălat nouă. Dar nu avea nici cel mai vag indiciu despre ce-şi dorise de fapt cu ocazia acelui Crăciun, la ce râvnise sufleţelul ei de numai nouă ani.

Şi totuşi, pe-atunci mai credea în Moş Crăciun. Abia anul următor, când nu îi mai adusese unicul lucru menţionat în scrisoarea pe care o introdusese în cutie, în timp ce bunica o ţinea de mâna de care

ar fi trebuit să o ţină mama, încetase să mai creadă.

Însă asta nu pusese căpăt tradiţiei. După anul acela, continuase să întocmească o scrisoare la fiecare Crăciun şi să o ducă la poştă. Era ceva la care nu fusese în stare să renunţe. Doar că, acum, scrisoarea era complet diferită şi an de an spunea acelaşi lucru:

Dragă mamă şi tată, îmi veţi lipsi mereu. Crăciun fericit!

Cu multă dragoste,
Josie

Claxonul puternic al unei maşini a trezit-o la realitate. Şi-a dat seama că deranja – luminile semaforului se schimbaseră, dar ea încurca traficul fiindcă rămăsese în mijlocul drumului, în loc să se oprească pe stânga, cum ar fi trebuit. Strâmbându-se, şi-a ridicat adidaşii pe pedale şi s-a tras repede pe margine, evitând să se uite la maşina din spate, de teamă să nu vadă privirea mânioasă a şoferului. Şi-a şters o

lacrimă ce-i alunecase fără ştirea ei pe obraz, a inspirat ca să-şi înăbuşe plânsul şi şi-a reluat pedalatul. A trecut pe lângă altă cutie poştală, dar nu era pregătită sa se întoarcă în apartament, nu era gata sa zâmbească, să bea şi sa discute despre experienţa minunată de care va avea parte Bia în aventura ei. Mai întâi, trebuia să-şi limpezească gândurile. *Gândeşte-te la altceva*, şi-a zis cu hotărâre. În mod automat, mintea i-a zburat spre serviciu, ceea ce nu-i era deosebit de util acum. Pentru că nu făcea decât să evoce imaginea şefei dându-şi pe spate părul negru şi drept, după ce o trăsese, pentru o mică „discuţie", într-unul dintre birourile micuţe din sticlă prin care se vedea tot.

Josie, mă tem că trebuie să discutăm ceva.

Scrâşnind din dinţi, a pedalat mai repede, depăşindu-l pe ciclistul din faţă. Acum se afla pe strada Streatham High, sub beculeţele de Crăciun care, deşi nici pe departe la fel de impresionante precum

cele de pe Oxford Street, eclipsau totuşi decoraţiunile modeste cu care se mândrea pe vremuri satul ei. Se întreba dacă le mai instalau şi cât din tradiţia de Crăciun se schimbase de atunci. Toată lumea obişnuia să se adune să vadă cum se aprind luminile, oamenii împărţeau vin fiert şi plăcinte cu fructe, folosind prilejul pentru a se pune la curent cu ultimele bârfe. Josie participa împreună cu părinţii în fiecare an; ea şi colega sa de şcoală se pierdeau în mulţime din clipa în care ajungeau acolo, vânând bomboanele de ciocolată lăsate mereu, inevitabil, într-un loc nesupravegheat.

Bunicii încercaseră să o ducă şi în primul an după tragedie, dar, cât stătuseră acolo, ea nu se oprise din plâns, aşa că încetaseră să mai meargă. Se întreba dacă ei îşi reluaseră obiceiul de a participa după ce ea plecase la universitate, ţinându-se în permanenţă departe de sărbătorile de Crăciun, sau dacă şi pentru ei era prea dureros. Nu îndrăznise niciodată să-i întrebe.

S-a încruntat când a virat brusc pentru a evita un pieton ieşit în stradă fără să se asigure. Nu trebuia să reflecteze la asta; cu siguranţă, nu-i distrăgea gândurile. Bine, dacă nu asta, atunci altceva. Dar, desigur, acel altceva era, inevitabil, Oliver. Oliver zicându-i că are să-i spună ceva, în timp ce ea se afla în patul lui. Oliver râzând de comentariile ei la adresa Cărei, colega care-i arunca ocheade la prânzul de Crăciun, spunându-i că se va întoarce curând, că rămâne să mai bea un pahar. Şi Cara însăşi, îmbrăcată cu o uluitoare rochie roşie, scuturându-şi pe spate buclele mătăsoase şi urmărindu-l pe iubitul ei cu ochii aceia de un albastru strălucitor, scoşi în evidenţă de un creion dermatograf auriu.

îmbrăcată cu o rochie roşie întocmai ca a mamei sale, cea pe care o îmbrăcase pentru petrecerea din Ajunul Crăciunului. Petrecerea la care părinţii ei nu voiseră să participe, dar se răzgândiseră în ultimul moment, convinşi de bunica lui Josie. Mama îşi dăduse cu un ruj roşu, asortat

cu rochia, şi o lăsase pe Josie să i-l aplice.

Să fii cuminte, bine, Posie? Vocea tatălui, estompată în gândurile ei, fiindcă nu şi-o mai amintea prea bine. Braţele lui cuprinzând-o, leganând-o şi învârtind-o, ţipetele ei de încântare, mama ei strâmbându-se fiindcă era prea grea ca să mai facă asta. *Moşul încă are timp să se răzgândească, să ştii.*

Josie a ajuns la semafor şi a traversat exact înainte de culoarea galben. Respiraţia îi era din ce în ce mai accelerată, dar ea continua din nevoia de a-şi simţi coapsele arzând.

Bunica, bătând-o uşor pe mama pe mână. Du-te şi distrează-te, iubire. Noi vom fi bine aici, nu-i aşa, Josie?

Fetiţa dăduse din cap că da, cu părul împletit, pregătită să doarmă aşa, ca să-l aibă ondulat în ziua de Crăciun, fiindcă îi stătea mai frumos cu părul cârlionţat şi toată lumea ştie că, de sărbători, trebuie să arăţi cât mai bine. Nu voia cu adevărat ca părinţii ei să plece; îşi dorea să rămână, să vadă un film împreună, dar îi

promiseseră că vor fi acolo dimineaţă, că va putea intra în camera lor de îndată ce se va trezi ca să-şi deschidă cadoul.

Acum, Josie avea vederea înceţoşată, farurile maşinilor aducând mai degrabă cu nişte flăcări, dansând de-a lungul străzii, învăluind totul într-o lumină portocalie.

Poliţiştii, în prag, discutând cu bunicul ei, încă îmbrăcat în halatul din tartan. Josie strecurându-se la parter, întrebându-se cum de se treziseră toţi ceilalţi înaintea ei şi dacă ratase deja clătitele pe care mama le pregătea în fiecare an la micul-dejun de Crăciun. Chipul palid al bunicii, ochii ei roşii când s-a întors să o privească.

Hai să urcăm puţin, Josie, iubire, da?

Lacrimile îi curgeau nestăvilite acum; nu mai avea cum să le oprească. Îi brăzdau, calde, obrajii reci şi le simţea gustul sărat când i se strângeau în colţul gurii.

Luminile au licărit din nou în timp ce încerca să- şi limpezească privirea,

nesigură dacă imaginea reflecta prezentul sau trecutul. Claxonul unei maşini răsunându-i în minte. Feţele părinţilor ei luminate de faruri. Nu fusese acolo, dar asta nu o împiedicase să-şi imagineze, iar şi iar, accidentul.

Din nou, un claxonat, de astă dată mai puternic. Josie a icnit, revenind pe pista pentru biciclete, şi şi-a plecat privirea ca să schimbe vitezele, când mănuşile i-au alunecat pe metal.

A ridicat ochii şi a văzut un taxi negru oprit în faţă, pe pistă, cu avariile aprinse. A bâjbâit după frâne, dar portiera taxiului se deschidea deja spre trotuar. Josie a înjurat, a cotit brusc şi a zărit fugitiv chipul unui bărbat care a coborât din maşină şi a închis portiera în urma lui. S-a uitat Ia ea şî a observat la timp că se îndreaptă spre el.

Frânele bicicletei au scârţâît dureros şi Josie a încercat să vireze la stânga şî să-l evite. Dar nu a fost suficient. Inima îi batea nebuneşte, parcă avertizând-o şi, pentru o clipă paralizantă, a întâlnit

privirea confuză a bărbatului în ochii căruia se reflecta farul bicicletei.

În secunda următoare zăcea trântit pe spate, iar bicicleta şi-a continuat drumul nestingherită. Josie a întins mâinile în faţă şî durerea i-a străbătut încheieturile când a aterizat, lovindu-se de asfalt.

CAPITOLUL 3

A rămas întinsă pe jos, cu inima bătându-i cu putere şi cu urechile ţiuind. O usturau genunchii şi simţea umezeala străzii pătrunzându-i prin dresuri. Când s-a ridicat în genunchi într-o poziţie ciudată, şi-a dat seama ca-i tremura mâinile.

În jurul ei se adunaseră mai multe persoane, dintre care una ţipa, constata Josie acum, când sunetul îi răzbatea, în sfârşit, dincolo de zumzetul din urechi. S-a concentrat asupra unei siluete care ocolea taxiul – o femeie. O femeie scundă şi plinuţă. De ce striga la ea? Şi apoi a înţeles — era şoferiţa taxiului.

— Nu m-ai văzut? s-a răstit, cu o voce disproporţionat de profundă în

comparaţie cu statura ei. La ce naiba te gândeai de veneai cu asemenea vitează? N-ai ochi să vezi? Nu crezi că era mai înţelept să încetineşti?

Josie s-a ridicat împleticindu-se şi tresărind uşor. Nu era grav rănită, dar îşi sucise braţul într-o poziţie bizară când încercase să-şi atenueze căderea şi era sigură că, mai târziu, se va alege cu o vânătaie pe şold. În plus, îşi rupsese dresurile. Minunat! Păi, asta înseamnă să mergi pe bicicletă îmbrăcată neadecvat, a presupus ea.

Unul dintre trecătorii care se oprise ca să urmărească spectacolul a întrebat-o daca se simte bine şi Josie a dat din cap că da, surprinsă, în timp ce şoferiţa taxiului îşi continua tirada, căutând cu privirea undeva în spatele ei. Josie a sărit ca arsă, amintindu-şi, mult prea târziu, de bărbatul pe care- 1 lovise. S-a răsucit şi inima-i şi-a reluat galopul de mai devreme.

Respiraţia şi-a încetinit uşor ritmul atunci când l- a văzut. Un alt bărbat, cu

început de chelie, se oprise să-l ajute şi victima se ridica deja anevoie în picioare, cu mişcări lente şi ciudate. Josie s-a repezit spre el, cu nervii vibrându-i şi cu gura uscată.

— Vă simţiţi bine? l-a întrebat, dar bărbatul nu părea s-o audă în vacarmul discuţiilor îngrijorate ale micului grup ce se strânsese în jur.

Individul cu chelie îi întindea acum un portofel şi câteva hârtii pe care, probabil, le scăpase pe jos. Josie a mai înaintat un pas împleticindu-se şi atrăgându-şi o privire răutăcioasă din partea taximetristei. Dumnezeule! Dacă era rănit? Se ridicase, dar părea uşor nesigur pe picioare – dacă- şi rupsese vreo coastă sau ceva de genul ăsta?

— îmi..., a îngăimat din nou, dar s-a oprit şi a tras aer în piept atunci când el s-a uitat, în cele din urmă, la ea.

Nu-i distingea tot chipul, ci doar maxilarul puternic şi părul răvăşit, însă ar fi jurat că l-a văzut întunecându-se, umbrele nopţii înstăpânindu-se asupra

peticelor de lumină ale felinarelor stradale şi ale farurilor. Şovăind, a mai făcut un pas, strângându-şi braţele în jurul corpului.

— îmi pare nespus de rău, a şoptit.

Bărbatul nu l-a răspuns, i-a aruncat doar o privire şi s-a întors spre cheliosul care-l ajuta să-şi strângă şi ultimele obiecte personale.

Josie devenea tot mai conştientă că palmele îi erau umede.

— Chiar nu ştiu ce să spun. Cum mi-aş putea cere scuze, a bolborosit, dorindu-şi ca individul să se uite la ea, şi nu la asfalt, încruntat de parcă Josie nu merita atenţia lui. Eu nu... pur şi simplu nu ştiu ce s-a întâmplat, nu m-am concentrat, a fost numai vina mea şi...

Bărbatul a ridicat o mână, în timp ce mulţimea din jurul lor începea să se împrăştie, pierzându-şi interesul acum, că drama se risipise. A studiat-o din cap până-n picioare, de parcă i-ar fi cântărit sinceritatea vorbelor, observându-i

dresurile rupte, rochia care-i ieşea pe sub paltonul albastru, adidaşii mov cu alb care nu se asortau deloc cu restul ţinutei. Josie avea trupul ţeapăn şi, când privirea lui a poposit pe chipul ei, a simţit că obrajii îi iau foc. Nu se îndoia că arată jalnic – probabil că omul trăia cu impresia că fusese lovit de o nebună de legat.

— E în regulă, i-a răspuns el, cu o voce reţinută şi relativ joasă, încât abia se auzea peste zgomotul traficului.

S-a întors din nou să-i mulţumească tipului chelios, care a dat din cap, i-a aruncat lui Josie o privire ciudată, apoi s-a îndepărtat pe stradă.

— Ba nu e deloc în regulă, a bombănit taximetrista, care le întorsese deja spatele amândurora, aparent hotărând că, întrucât nimeni nu fusese grav rănit, ar face mai bine să-şi vadă de drum.

Josie aştepta, în mod straniu. Genunchiul îi zvâcnea, dar nu voia să se aplece sa-l examineze, ca nu cumva să pară mai preocupată de ea însăşi decât de

starea străinului pe care-l trântise la pământ. Acum, că rămăseseră numai ei doi, bărbatul s-a întors spre ea şi ochii i-au strălucit scurt, de parcă se mira s-o vadă zăbovind acolo. Nu le distingea prea bine culoarea, nu era sigură dacă păreau întunecaţi din pricina expresiei. Era cam de-o seamă cu ea şi cu căţiva centimetri mai înalt, a sesizat Josie.

— îmi pare tare, tare rău, a repetat Josie, conştientă că sună ca un disc stricat, dar neştiind ce altceva să spună care să nu pară complet greşit în împrejurările de faţă.

— Am zis că e-n regulă, a replicat el, cu un oftat obosit.

Nu-i răspunsese la fel de scurt ca înainte, dar tot nu era ce aştepta ea. Josie şi-a muşcat buza, însă, până să adauge ceva, şoferiţa a coborât geamul de pe partea pasagerului.

— E totul în regulă? s-a interesat femeia, evitând în mod vădit să se uite la Josie, probabil considerând că asta e o pedeapsă mai potrivită decât să ţipe la ea.

Bărbatul a dat din cap că da.

— Totul este bine. La revedere!

Oh, desigur! Cu şoferiţa era extrem de binevoitor. Dar apoi Josie şi-a dat seama ca ea îl ajutase sa meargă unde avea nevoie şi nu dăduse peste el odată ce ajunsese acolo.

— Bine atunci.

Şi cu asta, femeia a ridicat geamul şi a demarat, – îndepărtându-se în spatele unui autobuz.

Bărbatul s-a încruntat din nou în clipa în care taxiul a plecat şi şi-a întors iar atenţia spre şosea. La cum o ignora, Josie putea foarte bine să plece şi să-l lase acolo, dar i se părea nepotrivit să-l abandoneze. S-a uitat şi ea spre şosea şi a observat ce căuta el. A ridicat telefonul căzut la vreun metru mai încolo şi a simţit un ghem în stomac când a constatat eă ecranul era complet distrus.

— La naiba! a exclamat, întinzându-i-l cu o expresie de regret. îmi pare atât de...

— Rău?

Bărbatul l-a luat ridicând din sprâncene şi ea a simţit cum roşeşte. Avea ochii verzi, a sesizat Josie acum, că se afla mai aproape, deşi păreau în două culori, mărginiţi parcă de o porţiune mai deschisă. Nu putea descrie nuanţa drept „aurie", ţinând cont de felul în care ochii i se întunecaseră fără ca el să se fi încruntat vreun pic.

— Ti-l plătesc, s-a oferit ea imediat.

Se întreba ce model de iPhone este, cât o s-o coste şi dacă va trebui să-şi utilizeze cârdul de credit ca să-l plătească. El nu i-a răspuns, ci a băgat pur şi simplu telefonul în buzunar şi a ridicat bicicleta căzută pe pistă, a suit-o pe bordură şi, de acolo, pe trotuar. Ea ar fi trebuit sa facă asta, şi-a dat seama Josie. Bicicleta rămăsese în drum şi ei nici măcar nu-i trecuse prin cap să o mute.

A urcat pe trotuar, lângă el.

— Serios, dă-mi voie să ţi-l plătesc. Poate găsim prin apropiere un magazin de telefoane deschis ca să

putem...

— Opreşte-te! i-a zis el atât de categoric, încât Josie a tăcut. Am zis că e în regulă. În plus, noi eram opriţi pe pista de biciclete, nu? Prin urmare, nu tu eşti de vină, i-a explicat străinul, scuturând puţin ghidonul, parcă nerăbdător să scape de bicicletă, aşa că Josie l-a apucat, stânjenită.

— Eu doar...

Individul a oftat, şi-a scos telefonul din buzunar, I-a pornit şi i l-a arătat. Ecranul s-a luminat, încă vizibil în spatele sticlei sparte.

— Vezi? i-a zis, pe un ton uşor agresiv. încă funcţionează. Şi, în plus, a continuat, ignorându-i protestul, în curând îmi expiră contractul. Aşadar, câtă vreme pe mine nu mă deranjează să stau cu ecranul spart două săptămâni, nici pe tine n-ar trebui să te deranjeze. Bine?

Era mai degrabă o solicitare decât o întrebare.

— Păi, a şoptit ea. Dacă eşti sigur...

Problema era că, deşi susţinea că totul e în regulă, de fapt nu părea câtuşi de puţin aşa. Josie şi- a muşcat buza, încercând sa-şi dea seama ce-ar trebui să facă mai departe.

— Îţi mulţumesc pentru grijă şi toate cele, dar mi-ar prinde bine o halbă de bere după povestea astea, aşa că o să..., a zis bărbatul, apoi s-a întrerupt, uitându-se în sus şi-n jos pe strada, după care a pufnit şi şi-a coborât privirea spre ea. Ştii cumva care-i cel mai apropiat pub?

— Te conduc eu!

Ştia ca pare mult prea entuziasmată, dar era hotărâtă să-l îmbuneze. El s-a încruntat, iar ea a dat energic din cap.

— Ştiu unul bun în apropiere.

Mă rog, „bun" era un termen cam exagerat, dar fusese de câteva ori vineri seara într-un pub din zonă cu Bia. A pornit într-acolo, împingându-şi bicicleta astfel încât trebuia să se aplece ciudat deasupra ei, iar el a urmat-o.

— Nu trebuie să mă duci până

acolo, a murmurat el, vârându-şi mâinile sub haina care-i amintea lui Josie de cea pe care o purta Benedict Cumberbatch în *Sherlock* — lungă, gri şi aparent scumpă. Ai putea doar să mă îndrumi în direcţia potrivită.

— Nu-i nicio problemă, l-a asigurat Josie cu o voce prea piţigăiată, deşi era destul de sigură că lui nu-i pasa cu adevărat de probleme ei, ci mai degrabă voia ca ea să nu-l însoţească.

Ei bine, păcat! Avea să-i arate pubul şi poate că asta îi va reduce ghinionul karmic sau ceva de genul ăsta. El nu făcea absolut niciun efort de a lega o conversaţie, aparent concentrat asupra trotuarului ce se întindea înaintea lor. Josie se lupta cu încruntarea care ameninţa să-i umbrească chipul. Era conştientă că dăduse peste el şi toate cele, dar nu trebuia să fie atât de nesuferit; dacă cineva i-ar fi făcut ei asta, l-ar fi iertat cu siguranţă. Nu era ca şi cum l-ar fi lovit intenţionat.

După un minut de tăcere, regreta

amarnic că nu- i dăduse indicaţii ca apoi să sară pe bicicletă şi să plece. Căuta cu disperare ceva de zis, dar ce să-i spui unui străin pe care tocmai l-ai trântit in mijlocul drumului? Avea nevoie de Bia. Dacă prietenei ei i s-ar fi întâmplat asta, l-ar fi făcut pe individ să râdă în maximum două minute.

— Şi, ăăă, te întorceai de la serviciu? l-a întrebat.

— Nu, i-a răspuns el încet, aruncându-i apoi o privire uşor neîncrezătoare.

Josie a început să-şi împingă bicicleta ceva mai repede. Ei bine, nu. OK. Dacă s-ar fi întors de la serviciu, probabil că ar fi cunoscut zona şi prin urmare ar fi ştiut unde se află pubul. Dar, în apărarea ei, Josie s-a gândit că putea fi un afacerist important sau un avocat care locuia într-o casă la ţară şi care venise în Londra pentru nişte întâlniri. În plus, nu trebuia să fie atât de nepoliticos — putea să dea dovadă de *puţină* apreciere pentru faptul că ea încerca să-i arate împrejurimile. I-a

mai aruncat o privire furişă, neizbutind să mai ghicească nimic despre el; totul era ascuns sub haina aia nenorocită.

— Dar tu? a întrebat-o o clipă mai târziu, evident străduindu-se să întreţină conversaţia.

Josie a tresărit, prinsă asupra faptului că-l studia pe ascuns.

— Poftim?

— Te întorceai de la muncă?

— Ah, nu!

Dumnezeule! Tipul ăsta o crede probabil o idioată, şi-a zis ea, apoi şi-a dres glasul.

— Aveam nişte treburi de rezolvat.

A ţinut cu o mână ghidonul bicicletei şi cu cealaltă a bâjbâit după scrisoare. A tresărit când a constatat că n-o mai găseşte. Pesemne că o pierduse undeva pe drum şi nu băgase de seamă.

— E totul în regulă?

— Da. Scuze. Doar că... Voiam să expediez o scrisoare şi cred că am rătăci t-o.

Dar era în regulă, s-a gândit ea. Putea să scrie mâine alta şi să o trimită.

— O scrisoare? a repetat el, de astă dată cu o voce mai puţin tăioasă şi mai degrabă neîncrezătoare. Mai scrie cineva aşa ceva în zilele noastre?

— Păi, cred că da, a ridicat Josie din umeri. Buni — adieă bunica mea — trimite mereu scrisori, deşi e cea mai pricepută persoană într-ale tehnologiei din câte cunosc.

Nu era nevoie să precizeze că nu ei îi scrisese în seara asta.

El s-a ferit din calea unei persoane care alerga şi a tăcut o clipă.

— Când eram copil, a zis încet, încercam sa-i conving pe colegii de şcoală să-mi trimită scrisori în vacanţa de vară, însă n-am reuşit niciodată.

A povestit totul cu o voce complet inexpresivă, dar Josie a pufnit în râs.

— Serios?

— Mmm! Prietenul meu de-atunci, James Winterbourne, a păstrat scrisoarea pe care i-o trimisesem şi în septembrie,

când ne-am întors la şcoală, le-a citit-o tuturor.

Josie a râs din nou.

— Câtă răutate! Ce-i scriseseşi?

— Dumnezeule! N u-mi amintesc. Era o chestiune de principiu mai degrabă decât orice altceva. Nu l-am iertat niciodată pentru asta.

— Aha! Aşadar, James Winterbourne a fost eliminat de pe lista cu invitaţii de nuntă pentru un *fauxpas*^ în materie de corespondenţă.

Deşi privirea lui a întâlnit-o pe a lui Josie, aceasta nu reflecta zâmbetul ei.

— Cam aşa ceva.

Fir-ar! O fi dat-o-n bară. Poate că omul fusese căsătorit şi lucrurile merseseră extrem de prost, poate că mireasa îl părăsise în faţa altarului ori poate că James Winterbourne se însurase cu iubirea vieţii lui sau ceva asemănător.

— Şi ce cauţi pe-aici? l-a întrebat ea cu o voce ruşinos de jovială, încercând să schimbe subiectul. Locuieşti în Londra?

— Nu.

A răspuns cu o voce oarecum distantă, dar a dat din cap, apoi a reluat cu ceva mai multă însufleţire.

— Nu. De fapt, sunt din Bristol. Sau, probabil, din mai multe locuri, dar am crescut în Bristol şi acolo locuiesc acum.

— Aşadar, ai venit aici de Crăciun?

— Nu, a răspuns el, făcând o grimasă. De fapt, nu trebuia să mă aflu aici, a explicat şi şi-a trecut o mână prin părul răvăşit, lumina artificială subliniindu-i discret şuviţele arămii din părul castaniu. Trebuia să plec la New York azi, dar zborul meu a fost anulat din cauza unei nenorocite de furtuni.

Josie s-a încruntat şi a privit cerul. Era înnorat, cu siguranţa, şi umiditatea provocată de ceaţă încă plutea în aer, dar nu era tocmai furtună. S-a uitat la bărbatul care a ridicat din sprâncene.

— în mod vădit, *aici* nu e furtună, a continuat el pe un ton suficient de condescendent, încât să o facă din nou să

roşească. Dar undeva peste Atlantic este. În fine. Acum aştept un nou zbor, însă deocamdată se pare că sunt blocat aici.

— Ce prostie! a exclamat Josie, sperând că vocea ei exprimă compasiunea potrivită situaţiei. Şi acum te întorci în Bristol?

— Nu. Trebuie să rămân aici în caz că se iveşte vreun zbor, aşa că m-am cazat la un hotel la care am mai stat cândva.

Ea a dat din cap aprobator şi, când s-au oprit, i-a arătat o clădire veche.

— Nu pare cine ştie ce pe afară, dar au bere bună, cred eu, şi o grădină frumoasă în spate.

— Oh, da! Utilă în acest miez de vară englezească în care ne aflăm.

Suna ca o glumă, dar, dacă ar fi şi zâmbit sau ceva de genul ăsta, atunci ar fi fost sigură.

— Dacă nu-ţi place cum arată, aş putea...

— Nu sunt mofturos, a zis el, întorcându-se spre ea. Mersi.

A scos mâna din buzunar şi i-a întins-o. Nu purta verighetă, aşa că teoria conform căreia cineva îi furase iubirea vieţii era mai plauzibilă.

— Apropo, mă cheamă Max.

I-a strâns mâna cu mâna ei înmănuşata. Max avea o strânsoare ferma, desigur, şî cu toate că Josie nu era tocmai micuţă ca o păpuşă, precum Bia, mâna lui o făcea să se simtă mărunta.

— Josie.

În cele din urmă, el i-a zâmbit. O uşoară relaxare a buzelor, care i-a îndulcit însă trăsăturile bine definite.

— Ei bine, mă bucur să te cunosc, Josie, deşi împrejurările întâlnirii noastre au cam lăsat de dorit.

Josie a făcut o grimasă, cu toate că vocea lui nu trăda nicio nota ironică.

Max îi eliberase mâna şi se întorsese deja cu spatele.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş oferi ceva de băut? i-a propus Josie.

S-a răsucit spre ea, încruntându-se şi privind-o cu ochii lui schimbători. Josie îşi

împingea bicicleta înainte şi-napoi pe trotuar, în timp ce valuri de căldură îi străbateau tot corpul din pricina felului în care o cântărea din priviri.

— Adică... în semn de scuză. Ceva de băut în schimbul telefonului.

Şi da, parţial acela era motivul, fiindcă, sincer, să- i ofere ceva de băut era cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face, dar asta nu era tot. Blocat aici, aşa zisese. Singur de Crăciun, cu toate că nu o spusese explicit. Şi nu voia să-l lase singur, cel puţin nu în clipa aceea, nu câtă vreme ea însăşi cunoştea întocmai senzaţia.

Max şi-a lăsat capul într-o parte, de parcă ar fi cântărit oferta.

— Ceva de băut în schimbul unui telefon..., a chibzuit el, ridicând din umeri. Bine.

Josie şi-a muşcat buza – nu păruse tocmai încântat de idee.

— Bine?

— Bine, a repetat el pe un ton complet inexpresiv, iar chipul său nu

trăda nicîun sentiment.

Josie şî-a legat bicicleta, regretându-şî oarecum impulsul, fiindcă deja nu prea mai aveau subiecte de discuţie, apoi l-a condus înăuntru. A trebuit să- şi scoată imediat haina, ca să facă faţă căldurii insuportabile emanate de focul din colţ şi de mulţimea impresionantă de trupuri îngrămădite în local. S-a îndreptat spre barul decorat cu beteală de un verde artificial şi cu borcane cu luminiţe, dorindu-şi să fi cunoscut un pub local în care să-l ducă, unul al cărui proprietar să ştie cum o cheamă, unde să poată sta la poveşti cu angajaţii, în loc să se simtă stânjenită şi nelalocul ei, cum se simţea acum. Localul din Streatham cel mai apropiat de ce-şi dorea era o mică pizzerie de pe strada ei, la care mergea adesea împreună cu Bia, unde chelnerii le întâmpinau politicos, dar şi cu o oarecare suspiciune, de parcă se întrebau dacă nu cumva ticluiau un plan secret în timp ce mâncau pizza.

O femeie din spatele barului, cu părul

strâns în codiţe în ciuda celor aproximativ douăzeci şi cinci de ani ai ei, s-a apropiat cu sfială, a măsurat-o rapid pe Josie din priviri, apoi s-a concentrat asupra lui Max. Le-a zâmbit larg, mai mult lui decât ei, şi Josie s-a uitat la Max pentru prima dată de când intraseră în pub. Şi desigur că trebuia să fie al naibii de atrăgător, nu? îşi dăduse jos haina a ia Sheriock; pe dedesubt purta un pulover albastru-petrol, care i se mula suficient pe corp pentru a sublinia faptul că face sport. Lumina îi punea mai bine în evidenţă ochii în două nuanţe, verde-închis îmbinat subtil cu chihlimbariu. Avea părul uşor ondulat, deşi Josie nu-şi dădea seama dacă aspectul uşor ciufulit era ceva natural sau urmarea micului accident de mai devreme, şi o barba aspră, cu lungimea ideală, îi acoperea maxilarul.

— Cu ce vă pot servi? a întrebat barmaniţa.

— Ăăă, aş vrea un pahar cu vin roşu, a răspuns Josie, uitându-se întrebător la Max, care a ridicat din

umeri.

— Sigur. Şi pentru mine la fel.

Cu băutura în mână, Josie a reuşit să găsească o măsuţă într-un colţ şi s-a strecurat în separeu, lăsându-i lui Max scaunul de vizavi. El s-a strâmbat şi s-a aşezat. Dacă îl durea ceva din cauza accidentului, poate că avea dreptul să fie puţin supărat pe ea.

Max a ridicat din sprâncene, sugerând că păruse prea îngrijorată, şi a făcut semn din cap spre tavan. Incruntându-se, Josie s-a uitat în sus, dar el a clătinat din cap.

— Nu, muzica.

Josie a ascultat.

— Dumnezeule! E groaznică! a exclamat ea. Şi totuşi, e imposibil să scapi de melodiile de Crăciun în această perioadă a anului. Trebuie doar să strângi din dinţi şi să le ignori.

El a privit-o şi buzele i-au zvâcnit uşor, fără să lase loc totuşi unui zâmbet sau, Doamne fereşte, unui hohot de râs.

— Să bem pentru asta, a zis şi au ciocnit paharele.

Josie a luat o înghiţitură. Nu era la fel de bun ca vinul adus de Bia acasă, dar nici rău nu era.

Max s-a relaxat, lăsându-se pe spătarul scaunului şi privind-o cam insistent.

— Aşadar, Josie, spune-mi cu ce te ocupi atunci când nu eşti kamikaze călare pe bicicletă şi nu dărâmi necunoscuţi pe stradă?

Ea a mai luat o gură de vin.

— Oh, de fapt, asta-i profesia mea de bază.

— Aha. Aşa s-ar explica modul expert în care ai făcut-o. Şi câştigi bani mulţi din asta?

— O grămadă, a răspuns Josie şi buza lui a zvâcnit din nou. Lucrez în marketing, a recunoscut ea.

— În marketing, a meditat Max.

— Da. Lucrez pentru o agenţie. A făcut o pauză, apoi a adăugat, cu o voce amuzată: Peacock^ PR and Marketing.

El a râs scurt, surprinzând-o atât de tare, încât a tresărit uşor.

— Peacock PR? Vorbeşti serios?

— Din păcate, da.

— Şi de ce fel de proiecte te ocupi?

— De tot soiul, a zis ea, fluturând din mână. Momentan, împrospătăm imaginea unei companii producătoare de articole de îmbrăcăminte de „lux” pentru plajă, a precizat ea, mimând nişte ghilimele în aer când a rostit cuvântul „lux”, conştientă fiind că altfel ar semăna prea mult cu Janice.

El a dat din cap cu înţelegere.

— E o perioadă încărcată a anului pentru ei, nu?

— O să te mire. Toţi bogaţii merg la plajă de sărbători, ca să-şi ia doza de soare din timpul iernii şi toate cele.

— Sau cadouri de Crăciun, a subliniat el.

— întocmai.

— Sau, ştii tu, sunt persoane care vor să arate apetisant în bikini în ziua de Crăciun. Ca să mai schimbe puţin rochiile sclipitoare.

— Exact, a aprobat ea. Acum câţiva ani, am făcut nişte studii de marketing în urma cărora a reieşit că mare parte din populaţia britanică îşi mănâncă friptura în chiloţi, la cină. Prin urmare, compania a decis că există o piaţă neexploatată.

Max a încuviinţat serios din cap şi a sorbit din vin.

— Genial! Aşa că fac costume de baie pentru Crăciun? Articole tematice cum ar fi Moş Crăciun, oameni de zăpadă sau ceva de genul ăsta?

— Nu, a zis Josie râzând. Dar îi voi sugera ideea clientului.

Telefonul a bâzâit în haina aşezată pe bancheta separeului şi Josie l-a scos din buzunar. Slavă Domnului că telefonul ei, spre deosebire de al lui, supravieţuise căderii! Categoric nu avea suficienţi bani ca să-şi cumpere unul nou acum: *Unde eşti: Te-ai rătăcit?*

Bia. Josie a tastat repede un răspuns: Fac nişte cumpărături; mă întorc curând.

Să-i explice că dăduse cu bicicleta peste

un tip cu care stătea acum la un pahar nu părea genul de întâmplare pe care să i-o povestească pe WhatsApp. Deşi, pentru Bia, era suficient să afle că tipul e superb.

— E totul în regulă? a întrebat-o Max.

— Da. E doar colega mea de apartament.

— Doar atât?

— Da, stăm împreună de câţiva ani. Dar tu? Locuieşti cu cineva?

Max s-a încruntat, ca şi cum întrebarea era inutil de indiscretă, în ciuda faptului că şi el o întrebase exact acelaşi lucru.

— Nu, a răspuns el încet. Pe moment, sunt doar eu.

Josie s-a gândit iarăşi la teoria ei despre iubitul părăsit, dar, înainte să apuce să răspundă, telefonul a bâzâit din nou.

Ce anume? Orice-ar fi, încetează şi vino acasă!

Beau de una singură tot vinul şi asta mă întristează.

Josie a pufnit:

Atunci opreşte-te! O să fii mahmură mâine, în avion.

Exact! Trebuie să vii să mă salvezi de mine însămi.

Zâmbind, Josie a băgat telefonul la loc şi a ridicat privirea. Max se uita la ea într-un fel care-i ridica valuri de căldură în obraji.

— Scuze, eu va trebui să plec. Colega mea de apartament are zbor spre Argentina mâine şi vreau să-mi iau rămas-bun...

— Desigur, a încuviinţat el, uitându-se prin barul care se cam umpluse de când intraseră ei, lumea adunându-se repede după serviciu. Ei bine, zău că nu o să înfrunt coada aceea ca să beau ceva de unul singur, a adăugat Max.

S-a ridicat în picioare şi şi-a terminat vinul, în timp ce ea şi-a luat haina.

împreună şi-au croit drum prin mulţime, spre uşă. Afară, Josie a inspirat aerul proaspăt, bucurându-se de adierea răcoroasă, chiar dacă o făcea să tremure.

Max s-a întors spre ea, îmbrăcându-şi haina.

— Păi, îţi mulţumesc pentru băutură. Te-ai achitat mai mult decât se cuvine pentru faptul că ai încercat să dai peste mine.

Josie a strâmbat din nas.

— îmi pare foarte rău, să ştii.

— Serios? Trebuia să-mi spui.

Josie a râs delicat, apoi a traversat trotuarul spre stâlpul de iluminat de care-şi legase bicicleta.

— Apropo, de ce trebuie să ajungi la New York?

— Acolo locuiesc părinţii mei. Le-am promis că voi petrece Crăciunul cu ei anul ăsta.

Avea o voce relaxată, dar Josie a sesizat ceva ciudat de asemănător cu felul în care vorbea ea însăşi despre planurile de Crăciun. Deşi poate că înţelegea doar ce

voia ea sau ce îşi imagina. Şi chiar dacă lucrurile nu stăteau aşa, nu era treaba ei să-l iscodească.

— Locuiesc acolo? Deci acolo ai crescut sau ceva de genul ăsta? l-a întrebat, înclinând capul. Nu ai accent american.

— Nu, mi-a rămas superbul meu accent britanic, a zis el zâmbind. Mama e americancă, dar s-a mutat aici când l-a cunoscut pe tata, iar acum doi ani l-a convins să se mute înapoi la New York, drept răsplată.

Josie şi-a îndreptat atenţia spre bicicletă.

— Pare corect. Şi ce-ai de gând să faci cât stai la Londra? l-a întrebat concentrată, încercând să-şi deblocheze antifurtul.

îşi pusese mănuşile înainte, ca o proastă, ceea ce îngreuna oarecum procesul.

Max s-a rezemat de stâlpul de iluminat, urmărind-o cum se chinuie,

— Momentan, mi-am propus să

apelez la room- service şi la filme.

— De ce nu faci ceva tipic unui Crăciun în Londra, dacă tot eşti aici?

— Cum ar fi Ţara Minunilor de Iarnă şi restul?

— Nu fi atât de critic, a replicat ea râzând. De fapt, nu e chiar aşa de rău. De regulă, şi eu urăsc chestiile astea, dar colega mea de apartament m-a convins să merg acum câţiva ani şi a fost chiar foarte distractiv...

S-a întrerupt aminrindu-şi că singurul motîv pentru care fusese distractiv i se datorase Biei, care se entuziasmase în faţa tuturor provocărilor, târând- o pe Josie după ea de colo până colo. Însă Max ar fi mers singur, fiindcă rămăsese blocat aici, fără prieteni sau familie. Josie şi-a dres glasul şi s-a uitat în sus. El o urmărea cu aceeaşi privire intensă.

— Acolo au băutură, mâncare, patinaj şi alte lucruri. Sunt şi tarabe ca să-ţi faci ultimele cumpărăturile pentru Crăciun şi chestii din astea.

— Bine, a încuviinţat el din cap.

Atunci cred că ar trebui să mă duci acolo, a conchis cu o voce inexpresivă, care a făcut-o totuşi să tresară.

— Poftim?

— Cred că ar trebui să mă duci acolo, a repetat Max, strecurându-şi mâinile în buzunare. Ca să compensezi faptul că ai dat peste mine.

— Nu ziceai că băutura a compensat? i-a reamintit Josie, înclinând capul.

El a ridicat din umeri.

— M-am răzgândit. Aşadar, ne vedem la două?

— La două?

— Da. În felul ăsta, dacă n-o să ne placă, nu va trebui să petrecem acolo toată ziua.

Josie s-a holbat la el, neştiind cum se băgase de fapt în toată povestea asta. Plănuise ca a doua zi să se uite la televizor şi să plângă după Oliver, în timp ce se îndopa cu o cantitate uriaşă de ciocolată. Probabil ca de aceea şi-a îndreptat umerii şi a acceptat.

Buzele lui au zvâcnit din nou, arcuindu-se într- un zâmbet abia schiţat.

— Bine?

— Bine, a acceptat ea, dând din cap.

1 „Un pas greșit”, în lb. franceza în original (n. tr.).

2 „Păun; înfumurat”, în lb. engleză (n. tr.).

CAPITOLUL 4

— Josie, nu te văd. Unde eşti?

Josie s-a încruntat, uitându-se după necunoscutul care tocmai se ciocnise de ea, apoi a ridicat din nou telefonul ca să vadă chipul bunicii şi jumătate din al bunicului.

— Scuze, a zis ea. Bucuriile unei plimbări prin centrul Londrei într-o zi de sâmbătă.

Şi încă sâmbăta dinaintea Crăciunului, când toată lumea pare grăbită şi cuprinsă de panica sau prea pătrunsă de spiritul festiv ca să mai observe că se apropie cineva. Uite cine vorbeşte! şi-a zis,

încercând să fie rezonabilă. Ea, care stătea cu nasu- n telefon şi nu băga de seamă pe unde merge! Dar bunica insistase să vorbească pe FaceTime, cum stabiliseră.

— Aş vrea să te opreşti, iubire. Dacă te mişti atâta, îmi joacă ochii-n cap.

Josie a râs şi a traversat strada de vizavi de staţia de metrou Green Park.

— Haide, Buni! Nu eşti chiar atât de bătrână. Şi oricum nu pot să mă opresc. O să întârzii la întâlnire.

I s-a strâns stomacul când şi-a amintit *cu cine* urma să se întâlnească, dar şi-a controlat expresia, încercând sa nu se dea de gol.

— Cu Bia? a întrebat-o bunicul, iţindu-şi capul în faţa ecranului şi făcând-o pe bunica să ţâţâie fiindcă îi invadase spaţiul personal.

— Nu, nu cu Bia, a răspuns Josie, clătinând discret din cap.

Bunicul ei o cunoscuse pe Bia cu câţiva ani în urmă, la o petrecere de ziua de naştere a lui Josie, şi de atunci rămăsese

oarecum fermecat de ea.

— Atunci cu cine? s-a interesat bunica, împingându-şi soţul mai încolo pe canapeaua roşie — aceeaşi pe care o aveau încă din copilăria lui Josie şi care căpătase o urmă permanentă pe locul în care şedea bunicul în fiecare seară, fără excepţie, şi se uita la ştirile locale.

— Mai am şi alţi prieteni, să ştiţi, i-a informat Josie, evitând astfel un răspuns concret.

— Desigur, a zis bunica.

Ochii bătrânei — căprui ca ai lui Josie şi ca ai tatălui ei – au sticlit protector, cum sticleau în trecut, ori de câte ori Josie le spunea că cineva s-a purtat urât cu ea la şcoală, Sticlirea aceea pe care Josie o sesiza prea des în ultima vreme — semn clar că bunica nu era convinsă că Josie „iubeşte la nebunie viaţa în Londra", cum susţinea adesea nepoata ei.

— Unde e Bia? a întrebat nedesluşit bunicul, cu o expresie uşor deznădăjduită pe jumătatea de faţă pe care o vedea Josie.

— Este..., a ezitat ea. De fapt, e în drum spre Argentina.

— Argentina! a exclamat bunica, ridicând o mână şi trecându-şi-o prin părul grizonant, căci *Nu mai are niciun rost să pretind că n-aş fi bătrână, draga mea,* dar pe care îl purta frumos, în stil bob, îl tundea şi-l usca în fiecare săptămână la coaforul din sat.

— Mai ţii minte când am fost în Argentina, John?

L-a împuns pe bunicul în coaste, făcându-l să mormăie, apoi s-a reîntors spre Josie, care aştepta să treacă strada la semafor. Aproape că ajunsese. A simţit un nou gol în stomac şi şi-a impus să se calmeze.

— A fost atât de amuzant! Am mers acolo când făceam turul Americii de Sud. Ţi-am povestit?

— Da, a confirmat nepoata.

Când terminase şcoala, bunica îi împărtăşise toate poveştile de călătorie care-i veniseră în minte, încercând s-o convingă să petreacă un timp studiind în

aer liber, însă Josie nu fusese niciodată pasionată de călătorii.

— Stai puţin! a spus bunica, încruntându-se. Dacă Bia nu e acolo, atunci cu cine vei petrece Crăciunul?

— Eu...

Josie şi-a dezlipit privirea de telefon, prefăcându- se că se asigura când traversează strada.

— Nu... Tot nu vrei să petreci sărbătorile cu Oliver, nu?

— Nu. În niciun caz, a rostit apăsat Josie, strâmbând din nas.

Bunicul a murmurat ceva de genul:

— Ar trebui să-i zic vreo două să mă pomenească.

— Dar, Josie, atunci spune-mi, te rog, că n-ai de gând să petreci Crăciunul de una singură în micul tău apartament.

— Buni, ţi-am zis de-atâtea ori că-mi *place* să petrec Crăciunul singură.

Era doar parţial o minciună, a reflectat Josie, fiindcă prefera totuşi să petreacă singură, prefacându-se că e o zi normală, decât să se întoarcă în satul în care

fuseseră uciși părinții ei.

— Și-mi place apartamentul meu, a adăugat, oarecum defensiv.

Bunica a fluturat în aer o mână subțire.

— Da, da. E un apartament grozav, dar de ce nu vii aici, iubire? Vine și Helen și tuturor ne-ar plăcea să te avem alături.

— Nu pot, a răspuns Josie cu fermitate. Și oricum am o petrecere de Crăciun la serviciu, a adăugat, înlăturând orice eventual protest căruia bunica se pregătea să-i dea glas. Așa că pur și simplu n-ar fi deloc practic.

A glisat ecranul telefonului ca să verifice cât e ceasul și și-a muşcat buza. În ritmul asta, avea să ajungă devreme și nu putea face asta. A încetinit pasul considerabil, așa era, probabil, cel mai bine — aerul rece îi înțepa obrajii, dar începea să-i fie cald în palton după cât de grăbise și nu voia sa ajungă acolo înfierbântată și agitată.

— Și cum de vine Helen de Crăciun la voi? Ce s- a întâmplat cu

planurile ei de a petrece sărbătorile împreună cu familia lui Mike?

Bunica şi-a dat ochii peste cap.

— Oh, s-a despărţit de Mike. Nu ţi-a povestit?

— Poftim? Vorbeşti serios?

Mike era cel de-al treilea soţ al mătuşii Helen şi Josie crezuse că de data asta căsnicia va rezista.

— Prin urmare, ai avut dreptate, a oftat Josie. Cât ai estimat, şase luni?

— întotdeauna am dreptate în privinţa lui Helen, iubire. O mama îşi cunoaşte fiica.

Ideea a rămas suspendată între ele o clipă — faptul că mama lui Josie nu era aici, faptul că mama lui Josie n-avea s-o cunoască niciodată aşa cum o cunoştea bunica. Apoi bătrâna a zâmbit şi momentul de tristeţe dintre ele s-a evaporat, spulberat de bunica, aşa cum numai ea ştia să o facă.

— Ţi-am zis că am dat nas în nas cu Pippa Cope zilele trecute? O mai ţii minte? Mama lui Beth Cope? Aţi fost la

şcoala împreună.

— îmi amintesc, a răspuns Josie şovăind.

— Ei bine, Pippa mi-a povestit că Beth e iar însărcinată! Nu-i aşa că e frumos?

— Sigur, a aprobat Josie, deşi, ţinând cont că în realitate nu mai vorbise cu Beth de pe la cincisprezece ani şi că nici măcar nu ştiuse că are deja un copil, cu greu o putea entuziasma vestea primită.

— Aici e un loc atât de plăcut în care să-ţi creşti copiii, nu ţi se pare?

Josie a izbucnit în râs în clipa în care o muzică discretă de Crăciun s-a insinuat peste zgomotele de motoare şi claxoane. Era din ce în ce mai aglomerat acum, grupuri mari de oameni adunându-se în stradă. Josie s-a oprit şi s-a sprijinit de gardul parcului. N-avea sens să continue conversaţia pe FaceTime în această mare de lume.

— Da, sunt convinsă că e un loc minunat în care să creşti copii, bunico,

dar eu nu am copii, aşa că hai să nu mai discutăm despre asta momentan, bine?

— Ziceam şi eu aşa, a îngăimat bunica, înălţând uşor dintr-o sprânceană ca să-şi sublinieze ideea. Şi chiar dacă nu ai, s-ar putea să fii mai fericită aici, în sânul familiei, nu crezi?

— Dar sunt fericită, a contrazis-o Josie pe negândite.

Bunica şi-a ţuguiat buzele, parcă pregatindu-se să-şi susţină mai departe ideea, însă bunicul şi-a ales la fix momentul de a se ridica de pe canapea, gemând uşor.

Josie s-a încruntat.

— Iar te supără spatele, bunicule?

— Da, a răspuns bunica. L-am sfătuit să nu mai folosească nenorocita aia de maşină de tuns iarba care cântăreşte o tonă, dar ştii cum e el.

Josie s-a uitat peste drum, spre Ţara Minunilor de Iarnă.

— Bunico, îmi pare nespus de rău, dar trebuie să plec, altfel voi întârzia.

— Dar încă n-am spus citatele!

Săptămâna asta e rândul meu.

— Bine, bine, a răspuns Josie, făcându-i semn să continue.

Bătrâna s-a oprit şi a ridicat mâinile, pentru un efect dramatic.

— „Iau ce a luat şi ea."

Josie şi-a dat teatral ochii peste cap.

— Ei, hai, doar ne-am uitat la filmul asta împreună! a exclamat, dar bunica a aşteptat, răbdătoare. *Când Harry a cunoscut-o pe Sally.*

Bătrâna a încuviinţat din cap.

— Era filmul preferat al mamei tale, sa ştii.

— îmi amintesc. Mi-ai povestit, a zâmbit Josie.

Erau bunicii din partea tatălui, ceea ce n-o
împiedica pe bătrână să-i împărtăşească la fel de multe amintiri despre mama ei, iar Josie o iubea pentru asta.

— Acum chiar trebuie să-mi iau rămas-bun, bine?

— Bine, bine. Te iubesc, draga mea, i-a spus bunica, iar de undeva, din

afara ecranului, s-a auzit un sunet înfundat. Bunicul zice că şi el te iubeşte. Are gura plină de biscuiţi.

— Mă bucur să aflu unde mă situez pe scara importanţei între nepoată şi ronţăit biscuiţi Hobnob. Vă iubesc pe amândoi.

A închis telefonul şi l-a vârât în buzunar, apoi a înfruntat haosul, croindu-şi cu greu drum spre poarta unde stabiliseră să se întâlnească.

Max o aştepta relaxat, cu mâinile în buzunarele paltonului â la Sherlock, lângă una dintre balustradele care duceau spre arcada aurie, cam de prost-gust. Poarta era împodobită cu inscripţia „Ţara Minunilor de Iarnă", mărginită pe o latură de un Moş Crăciun cu ochelari, care le zâmbea binevoitor celor ce treceau pe dedesubt. Max nu o observase încă — deloc surprinzător, ţinând cont de afluenţa de oameni care se înghesuiau în jurul lui. Dumnezeule! Uitase de mulţimea aceea colosală cu care dăduse piept când fusese aici cu Bia ultima dată. La intrare,

s-a lovit de două fete, care, în timp ce se strecurau pe sub arcadă, s-au întors să-i mai arunce o privire lui Max. Părea complet nepăsător şi ea s-a întrebat dacă e obişnuit cu asta sau nu ştie cât de bine arată.

Josie mergea cu capul plecat, ridicând ochii o dată la câteva secunde în timp ce se îndrepta grăbita spre el, străduindu-se din răsputeri să evite contactul vizual de la distanţă, când trebuie să-ţi mişti privirea înainte şi-napoi până când ajungi lângă persoana respectivă. Spre deosebire de oamenii singuri din jur, Max nu apelase la telefon drept refugiu, ci stătea nemişcat, aparent mulţumit să urmărească mulţimea revărsându-se pe sub arcadă. Muzica dinăuntru răsuna mai tare acum, nu o melodie armonioasă, ci o serie de cântece de Crăciun ce alcătuiau un amalgam uşor recognoscibil şi totodată imposibil de numit.

Max a observat-o când a ajuns la câţiva metri de el, s-a întors spre ea, a scos o mână din buzunar, a ridicat-o la tâmplă şi

a mimat un salut scurt.

Josie a afişat un zâmbet luminos când s-a oprit în faţa lui.

— Buna!

Brusc şi-a simţit inutile mâinile înmănuşate, cu una ţinându-şi geanta pe umăr şi cealaltă atârnându-i pe lângă corp, şi a încercat să-şi dea seama ce ar trebui să facă, oare, cu ele. A arătat discret spre intrare, dincolo de gardul metalic, hotărâtă să zâmbească în continuare.

— Mergem?

Max a dat din cap că da şi a urmat-o pe lângă balustradă, alăturându-se cozii care, din fericire, părea să se mişte repede.

— Colega ta de apartament a decolat azi, da? a întrebat-o, coborându-şi privirea spre ea, în timp ce înaintau, încercând să păstreze o distanţă politicoasă faţă de cele două geci Puffa şi de căruciorul din faţă.

Avea părul la fel de ciufulit şi azi, dovadă că nu doar faptul că-l lovise cu

bicicleta îi dăduse aerul acela răvăşit, incontestabil de atrăgător.

— Mmm? Ah, da! a zis Josie, dregându-şi glasul şi simţindu-se ca o idioată. Da, a plecat de dimineaţă.

A schiţat un zâmbet, amintindu-şi cum Bia se întorsese, împletidndu-se, pentru a patra oară în apartament, încălţată cu cizmele cu tocuri şi imprimeu leopard şi declarând că uitase o ţinută *posibil* vitală pentru Anul Nou, apoi înjurând în vreme ce încerca s-o îndese în valiza şi aşa prea mare. Bagajul ei depăşea în mod cert cele douăzeci şi trei de kilograme admise, dar Bia o îndepărtase atunci când ea încercase să-i atragă atenţia în acest sens. *Ei nu vorbesc serios, Jose, sunt sigură că mă vor lăsa să trec.* Şi Josie era convinsă că aşa va fi – Bia avea să-i înduplece cu siguranţă să n-o taxeze pentru greutatea suplimentară.

Strigătele ţâncului din faţa lor au umplut tăcerea instalată între ei, un amestec de plânsete şi ţipete. Una dintre jachetele Puffa s-a aplecat spre cărucior,

străduindu-se cu disperare să-l convingă pe micuţ că totul e în regulă. Proprietara jachetei a întors capul într-o parte, dând la iveală chipul unei femei cu părul scurt, de un blond-cenuşiu. S-a uitat în jur înainte să-i adreseze un zâmbet de scuză lui Josie, care i-a răspuns cu un surâs liniştitor. Oare părinţii ei o duseseră vreodată într-un asemenea loc? Se gândea adesea că probabil o duseseră, fiindcă, de fiecare dată când simţea mirosul de nuci confiate la Târgul de Crăciun, avea impresia trecătoare ca râde şi că simte fluturi în stomac. Una dintre multiplele amintiri alături de părinţi, pe care probabil le pierduse din copilărie, răpite de creierul el imatur înainte să le poată cimenta acolo, în ciuda eforturilor bunicii de a realiza exact contrariul.

La următoarea casă de bilete, angajata, care părea extrem de enervata de căciula de Moş Crăciun pe care o purta, le-a făcut semn nerăbdătoare. Josie şi Max s-au apropiat împreună. Femeia le-a aruncat o privire mâhnită, dorindu-şi clar să fi optat

pentu altă slujbă temporară.

— Aăă..., a ezitat Josie şi s-a uitat la Max.

Nu era sigură daca să ceara un bilet sau două. Trebuia să plătească şi pentru el?

— Două bilete? a întrebat femeia, uitându-se la ea ca la o retardată.

— Da, vă rog, a răspuns Max, scoţând portofelul din buzunarul hainei.

Josie a strâmbat din nas când a văzut pielea veche a portofelului şi numărul mare de cârduri, de chitanţe şi de bucăţi de hârtie care ieşeau din el. Cu siguranţă pierdea lucruri în felul ăsta. Max a întins cârdul bancar ca să plătească şi femeia le-a înmânat biletele fără sa ridice privirea din ecranul ei.

— Uite, a zis Josie, scotocind prin poşetă, cred că am bani cash. Stai puţin.

Max a clătinat din cap, şi-a strecurat portofelul la loc în buzunar şi, fără ca măcar să o atingă, a reuşit sa o ferească pe Josie din calea celor trei fete aflate în spatele lor.

— Nu-ţi face griji!

Josie a ezitat, apoi a încuviinţat din cap şi i-a zâmbit drept mulţumire gândindu-se că ar fi nepoliticos să protesteze. Şi-a dat o şuviţă de păr după ureche, dorindu-şi să nu fi ascultat sfatul Biei şi să fi ieşit fără pălărie. Era o zi rece, cu siguranţă, dar nu într-atât de friguroasă încât să-ţi vezi aburii respiraţiei, cerul senin permiţând soarelui să încălzească aerul răcoros. Curând, odată cu apusul soarelui, era convinsă că va fi recunoscătoare ca şi-a luat pălăria, mănuşile şi fularul, dar momentan îi era cald în timp ce înaintau pe străduţa improvizată, mărginită de tarabe cu mâncare pe ambele laturi. Însă nu-şi putea scoate pălăria, căci era convinsa că are părul lipit de cap, lucru la care, în mod cert, Bîa nu se gândise de dimineaţă, când, înainte sa plece, o îmbrăcase pe Josie cu *ţinută ei şic de iarna.*

Max şî-a coborât privirea spre ea în timp ce mergea calm, paşii lui mari dându-i totuşi senzaţia că trebuie să se grăbească pentru a ţine ritmul.

— Aşadar... Ce facem acum?

— Păi, a zis Josie, expirând, mă gândeam să mergem să patinăm.

— Sa patinam...

Max s-a încruntat, iar Josie a rezistat impulsului de a strânge din dinţi. Fusese ideea lui să vină aici împreună, aşa că putea măcar *să mimeze* entuziasmul.

— Da, a zis ea mai hotărâtă. Sa patinam, a adăugat, zâmbind din nou radios. O sa fie amuzant!

Şi poate că vom sparge gheaţa, şi-a zis în sinea ei, surâzând discret la propria gluma, căreia însă n- avea de gând să-i dea glas.

— Haide! Cred că e pe-aici, l-a îndemnat, a preluat conducerea şi a pornit înainte, în ciuda expresiei sceptice a lui Max.

— De fapt, nu mă prea pricep la...

— Nu contează! l-a întrerupt Josie cu tonul jovial şi puternic al unei vânzătoare entuziasmate, pe care nu părea capabilă să şi-l stăpânească. Face parte din experienţă, a insistat ea.

Şi nu se îndoia că s-ar fi simţit mai bine aşa decât plimbându-se toată după-amiaza într-o tăcere stânjenitoare.

Au reuşit să prindă „tura" următoare, ceea ce era un mare noroc, după spusele bărbatului durduliu de la intrare, care le-a făcut semn să se apropie. S- au încălţat în vestiar, patinele albe din plastic refuzând sa cedeze fie şi un centimetru ca să se muleze pe picioarele lui Josie. Mai erau cinci minute până se schimba tura, aşa ca s-au îndreptat şontâcăind spre marginea patinoarului, cu Max strâmbându-se în timp ce încerca să înainteze, şi s- au sprijinit de mantinelă ca sa-i urmărească pe ultimii patinatori ramaşi din grupul anterior.

Josie se uita la o fetiţă cu parul blond, împletit în codiţe. Avea vreo şapte sau opt ani şi tatăl ei o plimba în jurul patinoarului. Avea o expresie concentrată şi abia dacă-şi mişca picioarele, – străduindu-se să-şi menţină echilibrul. Josie a zâmbit când fetiţa s-a împiedicat şi, făcând ochii mari, s-a sprijinit de tatăl

ei, care a râs discret şi i-a şoptit ceva înainte să pornească mai departe.

Aproape inconştient, Josie şi-a frecat cicatricea de la încheietura mâinii stângi, ascunsă de mănuşă. îşi amintea că, odinioară, patinase şi ea împreună cu părinţii. Era un patinoar acoperit, complet diferit de acesta, însă tatăl ei o ţinea de mână, întocmai ca părintele micuţei de aici. îşi amintea că, din cine ştie ce motiv, fusese nevoit sa iasă de pe gheaţă şi o lăsase în grija mamei. La început, ea refuzase să patineze cu mama, pretextând *ca. nu e la fel de bună ca tati*, dar fusese convinsă să o facă prin râsete şi tachinări. Apoi mama căzuse, întocmai cum se temuse Josie că se va întâmpla. Şi, în loc să dea drumul mâinii fiicei sale, o strânsese şi mai tare, încercând să se menţină în picioare, şi astfel căzuseră amândouă. Toţi se îngrijoraseră, îşi amintea Josie acum, fiindcă ea nu spusese nimic, nici măcar nu plânsese când se lovise de gheaţă cu încheietura. La început se temuseră că îşi rupsese mâna,

dar se dovedise că doar şi-o luxase. însă îi rămăsese o cicatrice rotundă şi umflată în partea de sus a încheieturii, care o ajutase în copilărie să deosebească stânga de dreapta.

— Josie?

A tresărit la auzul propriului nume şi, ridicând privirea, a constatat că Max se uita la ea.

— Te simţi bine?

— Da, i-a zâmbit ea, încercând să alunge tristeţea care o copleşise. Scuze, eram în lumea mea.

— Ne dau voie să intram, aşa ca, dacă vrei..., a spus el, arătând spre poarta patinoarului.

— Corect. Da, da. Haide.

A pornit împleticindu-se spre poartă, recunoscătoare că nu era singura care mergea nesigur, ca pe picioroange.

— Sigur te simţi bine?

Max s-a împiedicat, în timp ce înainta cu paşi mici în urma ei, nevoit să se ţină de mantinelă ca să rămână în picioare. Dumnezeule, şi nici măcar nu intraseră pe

gheaţă!

— Sunt sigură, a rostit ea uşor.

Să-i explice că-şi amintise de părinţii ei morţi părea puţin cam mult pentru prima întâlnire. Nu că ar fi fost o întâlnire, şi-a zis cu tărie. Oricât de atrăgător era, părea că nu râde niciodată, iar ea nu suporta asta. În plus, tocmai se despărţise de Oliver.

Josie a intrat prima pe gheaţa şi imediat s-a agăţat de mantinelă, înaintând cu paşi mărunţi ca să-i facă loc lui Max. A întors capul şi l-a văzut străduindu-se să o urmeze, holbându-se la propriile picioare în timp ce aluneca în faţă. Expresia lui de maximă concentrare a făcut-o să râdă, aşa că Max şi-a îndreptat privirea spre ea şi i-a răspuns printr- un zâmbet sfios.

— Am încercat să-ţi spun că nu mă pricep la asta.

Josie a clătinat din cap, zâmbind în continuare, şi a mai riscat câţiva paşi nesiguri. Cei mai mulţi oameni se aflau acum pe gheaţa, aproape toţi cei rămaşi agăţaţi de mantinelă aveau sub

doisprezece ani.

Josie a întors capul spre Max.

— Hai că putem!

S-a îndepărtat puţin, încercând să copieze mişcările femeii din faţa ei. Drept, stâng, drept, stâng. Max o urmase; îl vedea cu coada ochiului, deşi nu îndrăznea să întoarcă iar capul, ca să nu-şi piardă concentrarea.

Ajunsese la jumătatea patinoarului, când l-a pierdut. A riscat să arunce o privire în spate şi a fost nevoită să fluture din braţe, gata-gata să cadă. Se părea că Max chiar căzuse — îl vedea ridicându-se în picioare de cealaltă parte a patinoarului. Josie s-a strâmbat. Minunat! Trebuia să-l fi ascultat când i-a spus că nu vrea să facă asta. Dar până să termine ea primul tur, el ajunsese deja în poziţie verticală şi se agăţase de balustradă. I-a întâlnit privirea şi el a ridicat din sprâncene în timp ce Josie se îndrepta spre el, agitându-şi braţele fiindcă habar n-avea cum să se oprească. Fără să vrea, s-a lovit de mantinelă cu un bufnet. Max a zâmbit şi el, surâsul i-a

luminat chipul, iar ridurile apărute sub ochi i- au îmblânzit expresia. Valul de uşurare plăcută care a străbătut-o era aproape ameţitor.

— Eşti maestră, a ironizat-o el, zâmbind din nou.

Josie şi-a dat părul pe spate cu un gest teatral.

— Păi, *trebuia* să concurez în 2012, dar m-a împiedicat cariera în marketing.

Max a clătinat din cap cu falsă tristeţe.

— O campioană ratată!

— Mie-mi spui?! a exclamat Josie, înclinând capul. Te simţi bine? Am văzut că ai căzut.

El a strâmbat din nas.

— S-a zis cu încercarea de a trece neobservat. Sunt bine. Echilibrul nu e unul dintre punctele mele forte.

S-au rezemat de mantinelă, atrăgându-şi o privire plină de reproş din partea unei fetiţe de cel mult patru ani, fiindcă-i stăteau în cale. Max a luat-o pe Josie de mână şi a tras-o delicat înapoi pe gheaţă,

dându-i drumul după ce s-au retras din drum. Un cuplu de vreo douăzeci de ani a alunecat pe lângă ei spre centrul patinoarului, păşind la unison, haina de un albastru strălucitor a fetei asortându-se perfect cu jacheta gri a bărbatului.

— Par desprinşi dintr-o reclamă la Coca-Cola, a murmurat Max, privindu-i la rândul lui, iar Josie a râs, făcându-l şi pe el zâmbească, tot fără însufleţire, a remarcat ea. Haide! a îndemnat-o el, întinzându-i mâna.

Josie i-a îndepărtat-o jucăuş.

— Nu mă ţin de tine; o să mă dărâmi.

întocmai ca mama, şi-a zis în sinea ei, cu toate că
acum amintirea o făcea să zâmbească.

Au încercat să mai dea o tură înainte ca Max să declare că trebuie să ia o pauză de la munca aceea istovitoare. încă zâmbeau amândoi când au ieşit din vestiar, cu patruzeci şi cinci de minute înainte de terminarea orei de care dispuneau, şi Josie a simţit că se schimbă ceva, de

parcă reuşiseră întrucâtva să depăşească stânjeneala iniţială. Faptul că el se dovedea, de fapt, în stare să se distreze a ajutat puţin, a recunoscut Josie.

— Aşadar, continuăm cu vin fiert? a propus Max. E în spiritul Crăciunului, corect?

— Corect, a încuviinţat Josie, dând din cap.

S-au uitat în jur la puzderia de tarabe, neştiind cu care să înceapă.

— Câte unul din fiecare, a propus Max şi a pornit spre prima căsuţă din lemn, mirosul de scorţişoară şi de coajă de portocală intensificându- se pe măsură ce se apropiau de ea.

I-a întins un pahar cu inscripţia „Ţara Minunilor de Iarnă" şi au sorbit din vinul fiert în mers, până când au ajuns, evident, în zona pieţei. Nici măcar Josie, care îşi făcuse o misiune din a nu se bucura de astfel de lucruri în trecut, nu s-a putut abţine să se uite la nimicurile expuse — cercei frumoşi şi obiecte sculptate din lemn.

Când Max s-a îndreptat spre următoarea tarabă cu băuturi ca să umple iar paharele, Josie şi-a verificat telefonul şi a găsit un mesaj de la Bia:

Te distrezi? Ta plăcut ţinuta mea?

Totul e în regulă. Ta plăcut ţinuta, a lăudat-o
întruna.

Ştiam eu!!! Trimite-mi o poză. Vreau să-l văd.

Josie a pufnit şi, în timp ce Max se apropia, a reuşit să-i facă pe furiş o poză, pe care i-a trimis-o prietenei sale. A primit drept răspuns trei emojiuri cu ochi în formă de inimă.

— Au *gin* fiert, Josie! a exclamat Max, cu o expresie de uimire vădit exagerată. Ceva cu cireşe şi scorţişoară, după care am pierdut şirul, dar m-am gândit că trebuie să-l încercăm.

Josie a schiţat un zâmbet când şi-a amintit de comentariul Biei legat de apa fiartă, dar a luat paharul şi a adulmecat înainte să bea o înghiţitură, de probă. Nu

era rău, deşi era mult mai tare decât vinul fiert. În continuare, au trecut pe lângă o tarabă cu flori şi Max s-a întors, apoi a revenit cu un singur trandafir. I-a scurtat tija şi i l-a aşezat după ureche, fixându-l cu pălăria.

— Drept mulţumire că m-ai adus aici, a zis el.

A strâns din umeri de parcă nu era cine ştie ce, dar Josie nu s-a putut stăpâni, a ridicat mâna şi şi-a trecut degetele peste petalele trandafirului, mângâind locul unde el îi atinsese urechea.

— Ăăă... ce vrei să faci în continuare? l-a întrebat, parţial ca să-şi mascheze roşeaţa care îi cuprindea chipul, fără îndoială. Am putea...

— Josie!

Un strigăt răsunând din dreapta a întrerupt-o, aşa că Josie s-a răsucit şi a dat cu ochii de nimeni alta decât nemernica de Claire Burton, care se îndrepta spre ei cu braţele întinse şi cu părul vopsit roşu săltându-i pe umeri.

— Mi s-a părut mie că tu eşti! a

exclamat, sărind practic pe Josie şi imobilizându-i braţele cu îmbrăţişarea ei. Oh, a trecut atâta vreme! Nu-mi vine să *cred* cum am dat noi aşa peste tine!

— Noi? a întrebat Josie cu jumătate de glas.

— Oh, Oliver e acolo. S-a dus să ia ceva de băut, i-a explicat Claire, arătând peste umăr fără să se uite.

Minunat! şi-a zis Josie. Era pur şi simplu fantastic, nu? *Normal* că avea ghinionul să dea nas în nas cu fostul iubit în idioata de Ţară a Minunilor de Iarnă.

Claire i-a aruncat o privire lui Max, apoi a continuat cu efuziune, fără sa aştepte prezentările:

— Da, ştii, l-am târât până aici, ca să-l înveselesc după...

O tuse a întrerupt-o şi obrajii ei palizi au căpătat o nuanţă rozalie. Însă asta n-a oprit-o — din experienţa lui Josie, puţine lucruri o opreau pe sora mai mare a lui Oliver.

— A fost *distrus* când ai pus capăt relaţiei, Jose, a zis Claire, s-a uitat peste

umăr, apoi a coborât glasul. Fără tine, stă bosumflat de zile întregi şi nu reuşesc să-l scot din starea asta orice-aş face. *Mi-as dori* să vă împăcaţi; erai atât de potrivită pentru el. Ştii, mereu l-ai îndreptat pe calea cea bună.

— S-a culcat cu altcineva, Claire, i-a retezat-o Josie.

L-a văzut cu coada ochiului pe Max ridicând din sprâncene, fara să spună ceva.

Claire a făcut o grimasă şi a ridicat mâna, jucându-se cu vârfurile tocite ale parului.

— Desigur, a zis ea repede. Desigur, nu cred că ar trebui să-l ierţi imediat sau poate niciodată, a adăugat repede, observând expresia de pe chipul lui Josie. Eu doar...

S-a întrerupt şi Josie a simţit un gol în stomac. N-ar fi trebuit să fie atât de tăioasă cu ea — nu era vina lui Claire că fratele ei hotărâse să renunţe la relaţia lor în schimbul unei perechi impresionante de tocuri şi al unei rochii roşii, mulate.

Claire s-a întors şi a fluturat din mână, iar Josie l- a văzut pe Oliver îndreptându-se spre ei, cu părul aranjat, ca de obicei, şi cu pieptul umflat, aşa cum mergea întotdeauna. A încercat cu disperare să găsească o scuză, ca să poată pleca împreună cu Max înainte de sosirea lui iminentă, dar nu i-a venit nicio idee. A ridicat privirea spre însoţitorul ei, însă acesta n-a scos niciun cuvânt, uitându-se în schimb când la ea, când la Oliver. Niciun pic de ajutor. Claire s-a întors spre ei, de astă dată uitându-se la Max.

— Apropo, eu sunt Claire, s-a prezentat, zâmbind.

— Da, a intervenit Josie rapid, simţind că o ia cu călduri. Da, scuze, Claire, el este...

— Josie?

Prea târziu! Oliver era aici. Stătea cu braţele ridicate, ţinând în fiecare mână un pahar plin cu un lichid aburind.

— Ce cauţi aici? a întrebat-o acuzator, de parc-ar fi plănuit cumva întâlnirea ca să-i strice lui distracţia.

Josie şi-a dat părul după ureche, deranjând trandafirul şi apoi străduindu-se să-l pună la loc.

Oliver i-a urmărit mişcarea, s-a încruntat la vederea trandafirului şi i-a aruncat o privire fugară lui Max, aflat lângă ea, cu mâinile în buzunare şi cu o expresie blândă pe chip.

— Oh, ştii tu, a îngăimat Josie, străduindu-se să- şi dea seama la ce ar trebui să se uite şi fixându-şi privirea asupra mărului lui Adam. Aveam chef de o zi în oraş.

— Dar tu urăşti genul ăsta de activitate, a comentat Oliver, încă încruntat, cu sprâncenele unite deasupra nasului ascuţit.

— Chiar aşa? a intervenit Max, cu ochii mari de uimire.

Claire şi Oliver şi-au îndreptat instantaneu privirea spre el; faptul că vorbise pentru prima data îl făcea imposibil de ignorat acum.

Josie şi-a dres glasul.

— Pai, eu...

Oliver se holba la partenerul ei, privirea urcându- i spre creştetul acestuia, şi Josie a ştiut că analizează diferenţa de înălţime dintre ei doi. Max a zâmbit, un surâs relaxat şi încântător pe care, aparent, îl păstra pentru alţi necunoscuţi în afară de ea, şi i-a întins mâna lui Oliver.

— Max, s-a prezentat el.

Oliver s-a uitat o clipă la mâna întinsă, manevrând cu stângăcie paharele pe care le ţinea; au trecut câteva secunde bune până când i-a dat unul lui Claire.

— Da, a zis într-un târziu, apucând mâna lui Max, încă încruntat şi uitându-se când la Max, când la Josie. Eu sunt...

— Oliver, a completat Max vesel. Mi-am dat seama.

Josie a tresărit când a cuprins-o cu braţul, lăsându-l greu pe umerii ei.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârşit.

Josie a ridicat ochii spre el, străduindu-se din răsputeri sa nu para încordată şi stânjenită, dar Max nu a trădat-o deloc, ci

i-a zâmbit în continuare lui Oliver.

— Am auzit totul despre tine, desigur.

Oliver s-a încruntat şi mai abitir, trăsăturile devenindu-i şi mai aspre decât de obicei. Claire zâmbea în continuare, deşi şovăielnic, şi studia cele trei tarabe din spate, unde se vindeau decoraţiuni de Crăciun, bijuterii şi tablouri, întrebându-se probabil dacă ar exista vreo posibilitate să scape de întâlnirea pe care ea însăşi o iniţiase.

— Chiar aşa? s-a mirat Oliver, uitându-se de astă dată la Josie, care, străduindu-se să afişeze o expresie jumătate zâmbet, jumătate scuză, a sfârşit prin a da din cap într-un mod bizar.

— Oh, da! a continuat Max. Nu mi-a venit să cred când Jose mi-a povestit că v-aţi despărţit.

Jose? s-a mirat ea şi a riscat să-i arunce încă o privire lui Max, dar el nu i-a întors-o.

— Scuze, dar cine eşti tu mai exact? l-a întrebat Oliver.

— Max, a spus el încet şi Josie a trebuit sa-şi reţină dorinţa complet nepotrivită de a chicoti Ia auzul răspunsului său condescendent.

— Da, a pufnit Oliver, dar...

Max s-a retras uşor de lângă Josie ca să-şi poată pleca ochii spre ea, scandalizat. Josie a clătinat lent din cap, străduindu-se să-i susţină privirea.

— Nu i-ai spus despre mine?

Josie şi-a dres vocea.

— Eu... ăăă...

— Eu şi Josie avem o poveste veche, a continuat Max, strângând-o uşor de umăr pentru a-şi sublinia ideea. Ne-am cunoscut într-un club, nu mai ştiu, când a fost, Jose?

S-a uitat în jos spre ea şi buzele i-au zvâcnit, aşteptând ca ea să termine propoziţia.

— Ăăă, acum cinci ani? a completat Josie, sorbind din ginul cu scorţişoară, care se răcea cu repeziciune.

— într-un *club*? a repetat Oliver, uitându-se la sora lui, care a ridicat din

umeri şi şi-a aţintit privirea asupra băuturii din paharul ei.

— Da, a confirmat Max relaxat. Nu-mi amintesc cum se numea, dar ne-am înţeles de minune şi de- atunci am rămas prieteni. N-a pomenit niciodată despre mine?

Şi-a dat ochii peste cap şi s-a uitat la Josie ca pentru a spune „Serios?!", iar ea s-a căznit să-şi menţină expresia sobră,

— Nu, i-a răspuns Oliver scurt. Şi am fost împreună doi...

— Ani, a terminat Max propoziţia, încuviinţând din cap şi completând spaţiul cu informaţia evidentă. Da, ştiu. În tot timpul ăsta, am fost în New York; m-am mutat acolo acum câţiva ani, dar eu şi Josie am păstrat legătura. Speram să te întâlnesc cu ocazia acestei vizite, dar... în fine.

Şi-a ţuguiat buzele şi Oliver a roşit. Claire a luat o înghiţitură zdravănă din băutură, ceea ce i-a provocat un acces de tuse, însă i-a făcut semn fratelui ei să o lase în pace, când acesta a încercat să o

bată pe spate.

— În orice caz, m-am întors în Londra o vreme, aşa că m-am gândit să o târăsc pe Josie până aici, a reluat Max şi i-a făcut cu ochiul lui Claire, apelând la fraza ei de mai devreme, iar ea a schiţat un zâmbet, înainte de a-şi şterge bărbia cu mâna. Ştii tu, ca să intrăm în atmosfera de Crăciun, a adăugat şi a ridicat paharul de gin ca într-un toast.

Olivcr s-a holbat la Max o clipă, înainte de a se uita fix la Josie, care făcea tot ce putea să pară în largul ei, lipită de Max, a cărui căldură răzbătea prin haine până Ia ea.

— Josie, ce...

Dar Max îşi scosese telefonul din buzunar şi se prefacea că se uită cât e ceasul.

— Oh, Jose, uite, a spus el cu blândeţe, vârându- i telefonul sub nas şi atingând colţul de sus, care indica ora.

— Fir-ar! a exclamat ea, încercând să pară încrezătoare. Ar fi bine să... mergem, altfel vom rata intrarea Ia...

— Ice Bar, a salvat-o Max, fiindcă trebuia să inventeze ceva.

I-a dat drumul lui Josie şi l-a bătut pe umăr pe Oliver, care încerca fără succes să nu se zgâiască la el.

— Mă bucur că v-am cunoscut, în sfârşit, pe amândoi, a adăugat Max, adresându-i un ultim zâmbet cuceritor lui Ciaire, care nu s-a putut abţine şi i-a zâmbit la rândul ei, deşi şi-a reluat mina serioasă atunci când Oliver s-a răsucit spre ea.

— Pa! a strigat Josie peste umăr, când Max a îndemnat-o să se întoarcă şi să plece, luând-o de braţ şi trăgând-o ferm în direcţia opusă, care putea fi sau nu drumul spre bar — n-avea nici cea mai vagă idee.

— Chiar ai locuit în New York? a şoptit Josie, inutil probabil, având în vedere câtă gălăgie era în jur.

— Nu. Cum spuneam, părinţii mei locuiesc acolo, aşa că am fost în vizită de câteva ori, dar mi s-a părut greu sa-i explic cum de nu m-a cunoscut până

acum, dacă nu am fost în străinătate.

Josie a tăcut o clipa, apoi, incapabila sa se stăpâneasca, a izbucnit în râs. Max s-a oprit, şi-a coborât privirea spre ea, iar Josie i-a dat drumul la braţ şi şi-a dus mâna la piept, neştiind exact ce i se părea amuzant în toată povestea asta. Buzele lui Max au zvâcnit uşor.

— Credeam că ai nevoie să fii salvată.

— Da, a încuviinţat Josie, râzând în continuare. Da, îţi mulţumesc, a fost...

Şi-a îndreptat spatele privindu-l radioasa, cu expresia neîncrezătoare a lui Oliver încă întipărită în minte.

— ...genial! a încheiat şi a dat pe gât restul de gin. M-a înşelat, i-a explicat, fluturând din mână şi uitându-se peste umăr ca să se asigure că cei doi nu îi urmăresc.

— Mi-am imaginat.

— La petrecerea de Crăciun.

— Oh!

— Cu una din colegele noastre, pe nume Cara.

— Ce scârbă! a exclamat el, clătinând din cap.

Josie a chicotit din nou.

— Ei bine, a fost mai degrabă vina lui decât a ei, i-a explicat oftând. Aşa ca îţi mulţumesc încă o dată.

— Cu plăcere! a spus el, uitându-se în spate. Ştiu cum e... povestea asta cu fostul.

Josie şi-a ridicat privirea spre el. Era prima informaţie reală pe care i-o oferea de bunăvoie.

— Prietena mea... M-a părăsit anul ăsta.

Josie a dat încet din cap.

— Când?

— În mai.

Josie a încuviinţat din nou din cap. Poate că încă se străduia s-o uite, presupunând că o iubise cu adevărat. Poate că aşa se explica de ce fusese atât de nepoliticos de zgârcit la vorbă cu ea de la bun început. În fine, asta, plus faptul că-l lovise cu bicicleta. Voia să-l întrebe mai multe, dar Max s-a îndreptat de spate.

— Aşadar, Ice Bar?

— Putem încerca, a ridicat Josie din umeri. Mă îndoiesc că vom intra; sunt aproape sigură că mi-a zis Bia că trebuie să faci rezervare din timp.

— Nu. Îi conving eu. A luat-o din nou de braţ, iar când ea l-a privit întrebător, i-a explicat: S-ar putea să se uite încă după noi.

Cumva, Max a reuşit să-i înduplece pe cei de la intrarea în Ice Bar, deşi ea habar n-avea ce le spusese, fiindcă o lăsase să-l aştepte ceva mai departe. După alte câteva pahare pe care le-au băut înfofoliţi în haine ca ale inuiţilor, au luat-o împreună spre ieşire, mai relaxaţi unul în compania celuilalt decât atunci când intraseră. Se întunecase şi Josie trebuia să admită că, în jur, totul avea un aer festiv, luminile tarabelor străluceau, în aer plutea miros de castane, mirodenii şi vată de zahăr, oamenii râdeau trecând pe lângă tejghelele improvizate.

Poate că era uşor ameţită, dar în clipa aceea chiar înţelegea de ce erau oamenii

atât de încântaţi. I-a zâmbit lui Max, care i-a surâs la rândul lui şi a luat-o de mână, legănându-i-o în mers. Se purta aşa de când dăduseră nas în nas cu Oliver, de parc-ar fi hotărât că au ceva în comun, căci amândoi trebuiau să uite pe cineva din trecut. A zâmbit în sinea ei la gândul că, fără sa vrea, Oliver transformase această nu-tocmai-întâlnire în ceva mai mult.

— Aşadar, în curând părăseşti Londra pentru a sărbători Crăciunul? a întrebat-o Max.

Josie a încercat inutil să-şi menţină zâmbetul pe buze.

— Nu. Anul ăsta rămân acasă.

Indiferent ce i-ar fi spus bunicii, s-a întristat puţin când şi-a imaginat cum va arăta ziua petrecută acasă, în faţa pomului de Crăciun al Biei, mâncând o porţie comandată de la Deliveroo, o zi care va fi şi *mai rea* decât pentru angajaţii de acolo, care măcar erau plătiţi. A încercat să se gândească la altceva şi a zis pe un ton vesel:

— Dar, înainte de asta, mai am de făcut cumpărături de Crăciun. E un coşmar!

— Nu-ţi place? a întrebat-o Max, plecându-şi privirea spre ea.

Josie a strâmbat din nas.

— Pai, de obicei, fac pregătirile din septembrie şi comand totul online, dar anul ăsta... n-am mai procedat aşa.

Inutil să precizeze motivul — Oliver îi promisese că vor face totul împreună, insistase să fie mai creativă, fiindcă nu putea să comande pur şi simplu totul online, ar fi fost prea *impersonal* Şi acum se împotmolise, trebuia să se ocupe de toate într-o singură zi, înainte ca mătuşa Helen să vină în vizită ca să ia cadourile pentru ea şi bunici, aşa cum se întâmpla în fiecare an. A oftat când au trecut din nou pe sub arcadă, lăsând în urmă luminile sclipitoare.

Max i-a dat drumul la mâna şi chiar şi prin mănuşi Josie a simţit cum căldura lui se risipeşte. S- a întors spre ea, studiindu-i chipul.

— Ei bine, ca o întorsătura a destinului, eu mă pricep de minune la cumpărături de Crăciun.

— Chiar aşa? s-a mirat ea, înclinându-şi capul într-o parte.

— Ihî, a încuviinţat el sobru. Prin urmare, ce-ai zice dacă te-aş însoţi mâine? Vom profita din plin de o noua zi şi te voi ajuta.

— Serios? a zis ea, privindu-l încruntata.

— Sigur. De ce nu?

Josie şi-a aranjat o şuviţă de par după ureche.

— Dar... n-ai altceva de făcut? Nu că n-aş vrea sa mă însoţeşti, s-a corectat repede, îngrijorata să nu para că-l lasă baltă. Doar că... Ei bine, nu sunt tocmai renumita pentru entuziasmul meu în materie de cumpărături de orice fel, şi cu atât mai puţin cele de Crăciun.

Max părea amuzat, dar s-a străduit sa-şi ia un aer serios.

— În regulă. Consideră că m-ai avertizat. Dar, având în vedere faptul ca

majoritatea colegilor mei se afla în Scoţia sau în Bristol şi ca familia mea e la New York, fie mă autoinvit la cumpărături cu tine, fie mă închid cu o lada de bere în camera mea de hotel şi nimănui nu-i plac persoanele care consumă alcool în timpul zilei.

— Păi, dacă pui problema aşa...

CAPITOLUL 5

— Ce zici de asta? a întrebat Max, ridicând o cască de duş cu buburuze.

Josie a râs.

— Nu prea cred ca bunica e genul care foloseşte casca de duş.

— Ce vorbeşti? Toată lumea foloseşte cască de duş.

— Chiar şi tu? a întrebat Josie, ridicând din sprâncene.

— *Mai ales eu.*

Şi-a pus demonstrativ casca pe cap şi Josie a izbucnit în râs, atragându-şi privirea dezaprobatoare a unei doamne de vârstă mijlocie care studia genţile pentru cosmetice de alături. Insa n-o putea

învinovăţi. De obicei, ea însăşi se purta ca femeia aceea, aruncându-le priviri tăioase celor care păreau că se distrează într-un magazin aglomerat în preajma Crăciunului. Bine, poate că nu s-ar uita urât, dar cu siguranţă i-ar trece nişte gânduri răutăcioase prin minte.

Josie a studiat eticheta cu preţul.

— Patruzeci şi cinci de lire?! a întrebat, nevenindu-i să creadă. Pentru o cască de duş?

— Dar uite ce buburuze drăguţe! Merită cel puţin cinci lire fiecare, a comentat Max, atingând
cu degetul una dintre insecte, ca pentru a-şi sublinia ideea, apoi a ridicat din umeri şi a pus articolul la locul lui. Bine, poate că nu.

— Parcă spuneai că te pricepi, i-a reamintit Josie zâmbind.

— Hei, nu e vina mea că tu n-ai pic de bun-gust!

A trecut mai departe, salutând-o politicos din
cap pe femeia de vârstă mijlocie care l-a

ignorat intenţionat. Josie l-a urmat, strecurându-se cu grijă pe culoar, ca să nu dărâme din greşeală ceva de pe rafturi cu sacoşele ei de cumpărături. În mod ruşinos, ţinând cont că locuia în Londra de opt ani, era pentru prima data când călca la Fortnum & Mason. Fusese ideea lui Max să vină aici, măcar „să se uite", şi trebuia să admită că magazinul era frumos, cu brazi de Crăciun perfect decoraţi la toate etajele, fiecare având o culoare predominantă, cel din apropiere etalând globuri albastre şi argintii, cu modele complicate. *Fără îndoială că Biei i s-ar părea plictisitor,* s-a gândit Josie amuzată. Din tavan, atârna o uriaşă semilună aurie, iar în jurul lor se revărsa o cascadă de stele aurii strălucitoare şi, în ciuda trupurilor asudate înghesuite aici, în aer plutea un miros dulce de ciocolată, amestecat cu un parfum floral.

— Bine, a zis Max, aruncându-i o privire, ca să se asigure că îl urmează. Hai că reuşim noi! Povesteşte-mi despre bunica ta.

— *Tu* n-ai cumpărături de făcut?

Josie era convinsă că pare o smiorcăită, dar nu se putea abţine. Astăzi el era plin de energie şi mai senin decât fusese în ultimele două zile, de parcă, din cine ştie ce motiv, se hotărâse de la bun început să se arate cât mai fermecător cu putinţă. Prin urmare, îi insuflase forţă, aşa că Josie aproape terminase de făcut cumpărăturile. Luase pentru bunicul o pereche drăguţă de mănuşi de grădinărit şi o pancartă cu lozinca „Grădina mea, regulile mele", iar pentru Helen, un voucher de la Space NK, considerând că riscă să facă o alegere greşită dacă-i cumpără un produs anume. Mai rămânea bunica, al cărei cadou era întotdeauna cel mai problematic, în ciuda faptului că o cunoştea atât de bine.

— Nu, i-a răspuns Max relaxat, oprindu-se să se uite Ia eşarfe şi aruncându-i o privire întrebătoare lui Josie, care a refuzat din cap, pe motiv ca-i cumpărase bunicii o eşarfa în urmă cu doi ani. Mi le-am făcut de mult.

Josie a pufnit, simţind că o tachinează.

— Măi, dar ce organizat eşti!

Max i-a zâmbit, iritarea ei părându-i incredibil de amuzantă — într-adevăr, cu cât ea se arătase mai reticentă peste zi, cu atât el se distrase mai tare, ca şi cum se hotărâse să nu se lase afectat de starea ei de spirit. Sau poate, pentru că ea nu era la fel de veselă ca ultimele două dăţi când se întâlniseră, Max decisese că trebuie să preia el acel rol.

— De obicei, nu sunt, a recunoscut. Pur şi simplu, anul ăsta am ştiut ce vreau să-i cumpăr fiecăruia.

Josie a ocolit o femeie cu un cărucior, oprită să ridice un obiect aruncat de fiul ei pe podea. Muzica de Crăciun răsuna mai tare pe măsură ce se apropiau de capătul opus al magazinului — probabil că se aflau în preajma difuzorului.

— Anul ăsta? De ce-i aşa special anul ăsta?

— Mmm? a făcut Max, încruntându-se peste umărul ei, vădit distras de ceva, dar, când Josie s-a întors

să se uite, nu şi-a dat seama ce anume îi atrăsese atenţia. Oh, nu-i special, a răspuns el relaxat. Doar că am avut nişte idei precise, atâta tot.

— Toată familia ta este în New York anul ăsta?

Josie şi-a lăsat jos pungile cu cadouri şi şi-a trecut
o mână prin păr. Îi era prea cald, dar nu-i venea să- şi scoată haina, ştiind că va trebui să se îmbrace din nou când vor ieşi din magazin.

Max a ridicat o ramă foto din apropiere şi a studiat-o, apoi a pus-o la loc. Josie se întreba dacă îi place cu adevărat să meargă la cumpărături sau doar se preface, la fel cum mimase ea entuziasmul ieri, în Ţara Minunilor de Iarnă. Dacă atitudinea lui era falsă, atunci se pricepea mai bine decât ea să- şi mascheze sentimentele.

— Părinţii şi sora mea, da.

— Sora ta?

El s-a uitat la ea şi i-a zâmbit, la coada ochiului ivindu-se ridurile acelea care-i

dădeau un aer afectuos.

— Mda. Surioara mea, a precizat, chicotind uşor. Când a văzut-o schiţând un zâmbet şi străduindu- se să priceapă gluma, a dezvoltat ideea: Urăşte sâ-i spun „surioară", ceea ce cred că e logic, dat fiind ca are douăzeci şi şapte de ani. E cu patru ani mai tânără, dar ea a fost dintotdeauna cea care a avut grijă de mine.

Glasul i s-a înmuiat când i-a vorbit despre sora lui şi în ochi i se citea o uşoară tristeţe. Lui Josie i s-a strâns inima – fara îndoială că-şi amintea că e blocat de cealaltă parte a Atlanticului, departe de familie.

— Şi tu? a întrebat Max, cu o voce mai fermă. E clar că încerci să ne distragi de la misiune. Bunica ta. Haide!

— Nu ştiu, este..., s-a lamentat Josie, fluturând din mână. Stilată, aş zice. Îi place să facă prăjituri, deşi nu se pricepe deloc; niciodată nu reuşeşte să respecte ca lumea o reţetă, dar nu renunţă.

A zâmbit amintindu-şi cum, în adolescenţă, se întorcea de la şcoală acasă, unde era întâmpinată cu biscuiţi mult prea crocanţi sau cu unii cu gust mult prea pronunţat de ouă.

Max s-a încruntat o clipă, apoi a pornit hotărât mai departe, aşa că s-a văzut nevoită să-şi ia degrabă pungile. A răsturnat o ramă şi a îngăimat câteva scuze, deşi nu era nicio vânzătoare prin preajmă. L- a prins din urmă pe Max la raionul de produse casnice şi s-a încruntat la el pentru că o luase la goană inutil — oare cumpărăturile nu trebuiau să fie o activitate relaxantă? Sau poate că nu, având în vedere frenezia cu care toţi ceilalţi clienţi umblau printre rafturi. Tocmai de aceea îşi făcea ea cumpărăturile online, suficient de devreme ca să poată returna articolele care nu erau bune.

Telefonul i-a bipăit de undeva din străfundurile poşetei. A scotocit după el şi l-a scos, aşteptându-se să găsească un mesaj de la Bia, care *încă* nu o anunţase

că ajunsese în siguranţă la destinaţie, în ciuda faptului că aterizase de câteva ore bune. Inima a început să-i bată cu putere când a văzut numele lui Oliver pe ecran.

Furioasă, s-a uitat o clipă la telefon. Probabil că Dave întâlnirea de ieri, încerca să afle dacă îl înlocuise deja cu Max.

Putem să rămânem prieteni? Te rog.

Ei bine, cu atât mai rău! Era tentată să-i răspundă cu un simplu „Nu”, dar şi-a zis că deocamdată ar trebui să ignore mesajul. Evident că, la un moment dat, va fi nevoită să discute cu el şi poate că era mai bine s-o facă odată, ca să înceteze să o mai întrebe, dar deocamdată se bucura că nu trebuie să stea să se gândească la el — avea dreptul să se distreze, nu? Iar Max se dovedea distracţia perfectă.

După ce toată dimineaţa susţinuse că n-ar cumpăra niciodată nimic de la Fortnum’s, Josie a sfârşit prin a achiziţiona un mic set de ceai pentru bunica — alb şi turcoaz, cu bordură aurie. Îi depăşea puţin bugetul, dar bunica merita ceva special şi, fie din cauza mărturisirii lui Max despre sora lui, fie pentru că şi-o amintise pe bunica gătind, o cuprinsese nostalgia. O clipă a ezitat, întrebându-se dacă s-ar potrivi în bucătăria lor, ţinând cont că nu mai intrase de ani buni în casa aceea, dar setul era discret şi era aproape convinsă că s-ar potrivi oriunde.

— Da, cred că o să-i placă! a exclamat Josie cu hotărâre, după ce a plătit şi a luat punga întinsă de vânzătoare. Oricum, o să-mi dau seama; nu se pricepe deloc să-şi ascundă sentimentele.

Max a râs.

— *Putem să vorbim? Te rog?* înseamnă că petreci Crăciunul cu ea?

— Nu, a admis Josie după o scurta pauză, dar ne deschidem cadourile de la ceilalţi pe FaceTime în Ajunul Crăciunului. E ca un ritual.

Un ritual pe care bunica-l iniţiase atunci când Josie încetase să mai vină acasă de Crăciun, astfel încât să mai petreacă puţin „timp în familie".

— Un ritual foarte modern, a comentat Max şi Josie a zâmbit strengăreşte.

— Cam aşa ceva.

În drum spre ieşire, au trecut pe lângă raionul de bijuterii şi, deşi era un clişeu feminin, Josie nu a rezistat ispitei de a arunca o privire. A remarcat o pereche de cercei mari, prelungi, cu stea, strălucind printre beculeţele instalaţiei de Crăciun din jurul cutiei şi a râs discret.

— Da, bijuteriile mi s-au părut dintotdeauna amuzante, a zis Max impasibil.

Ea i-a arătat cerceii.

— Sunt *întocmai* ca perechea pe care-am primit- o de Crăciun, la vârsta de nouă ani.

Ultimul Crăciun pe care-l petrecuse alături de părinţi, şi-a spus în sinea ei, incapabilă să se abţină.

— I-am găsit în ciorap, i-a explicat lui Max iar amintirea i-a smuls un zâmbet. Erau din aceia cu clipsuri, evident.

— Evident.

— Şi din plastic.

Max a ridicat din sprâncene.

— Dar, în afară de asta, erau exact la fel? Nu sunt sigur că cei de la Fortnums ar trebui să te audă spunând asta.

A ridicat privirea spre vânzătoarea din apropiere şi i-a aruncat un zâmbet care i-a luminat chipul şi a făcut-o să se îmbujoreze. Fireşte că, de-a lungul anilor, învăţase să-şi folosească şarmul.

Josie şi-a dat ochii peste cap când s-au îndepărtat de raionul cu bijuterii.

— Ei bine, erau lungi, aurii şi cu stea. Şi o vreme au fost preferaţii mei.

îşi amintea cum o ruga pe mama să-i strângă părul în coc de fiecare dată când îi purta, ca să iasă şi mai mult în evidenţa.

— Îi mai ai?

— Nu. I-am pierdut câteva luni mai târziu.

— Ce păcat! Sunt convins că ai arăta grozav cu nişte stele aurii, din plastic, în urechi.

S-a uitat la lobii urechilor ei, iar ea şi-a atins absentă unul.

— Nu prea mai sunt genul meu.

Purta, ca de obicei, cercei cu şurub; nişte margarete micuţe. Nu se mai vedea purtând ceva strălucitor şi strident, fie şi o pereche de cercei.

S-au strecurat din nou în stradă, unde a fost uşurată să simtă vântul rece în ceafa, după căldura înăbuşitoare dinăuntru. A

făcut o grimasă când a auzit telefonul vibrând. Tot Oliver? Dar nu era el.

Şi-a muşcat buza şi s-a uitat la Max, care i-a făcut semn să răspundă. S-a întors puţin, încercând să vorbească încet.

— Mătuşă Helen?

— Josie! a răsunat vocea răguşită a femeii. Draga mea! Ce mai faci?

— Eu...

— Uite, a întrerupt-o Helen, ştiu că stabiliserăm să ne vedem la cină mâine, dar am încurcat datele şi, de fapt, astăzi sunt în Londra. Presupun că nu poţi să ne întâlnim azi. Sau ai putea, draga mea?

Josie s-a uitat la Max, care scruta politicos strada, legănându-se înainte şi-napoi pe călcâie.

— Păi, eu...

— *Ştiu* că e inoportun, dragă, dar am stabilit două întâlniri la aceeaşi oră pentru mâine şi mi-ar *displăcea* profund să ratez cina noastră anuală. *Mor* de nerăbdare să aflu ce-ai mai făcut anul ăsta.

Josie s-a strâmbat la gândul de a fi nevoita să-i povestească ce an urât avusese.

— Pai, chestia e că...

— Am rezervat o masă la Ivy Market Grill, a continuat Helen. II ştii, nu? În Covent Garden.

— Da, îl ştiu, dar faza e că..., a turuit Josie, ca să evite o nouă întrerupere. De fapt, în clipa asta sunt în oraş cu...

cineva, aşa că nu sunt sigură că aş putea să...

— Oh, adu-o şi pe ea! a exclamat Helen, încântată. Mi-ar plăcea extraordinar de mult să o cunosc pe una dintre prietenele tale, dragă. Uneori, chiar mă îngrijorează să te ştiu singură aici.

— Păi, eu..., a îngăimat Josie şi s-a oprit.

Nu prea putea să o refuze, cu toate că voia să-şi prelungească ziua petrecută în compania lui Max. Dar era singura dată din an când se întâlnea, fără excepţie, cu Helen, şi ar fi fost o persoană îngrozitoare dacă ar fi lipsit doar de dragul de a mai petrece câteva ore cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse. A oftat şi mătuşa a sesizat imediat victoria.

— Minunat! Ne vedem acolo într-o oră.

— O oră?!

Asta da schimbare de ultim moment! Josie a strâmbat din nas. Paria că Helen minţise – probabil avusese pentru ziua aceea alte planuri care se anulaseră şi încerca să-şi facă un program ca să nu petreacă o seară singură la hotel.

— Da. Vom cina devreme, bine? Abia aştept să te revăd, dragă! a adăugat Helen şi a închis, lăsând- o pe Josie să se holbeze la telefon.

— E totul în regulă? a întrebat-o Max, apropiindu-se.

Josie şi-a trecut o mână prin păr.

— Da. Eu..., a zis ea, expirând zgomotos. Era mătuşa mea. Se află în Londra şi vrea să ieşim la cină într-o oră — se pare că a rezervat o masă, dar a uitat să mă anunţe.

— Cină la ora cinci după-amiaza?

— Mă tem că da. îmi pare tare râu. Dar a zis că eşti binevenit şi tu.

Max s-a încruntat, apoi s-a relaxat, aşa că Josie nu-şi dădea seama la ce se gândeşte.

Şi asta era bine, fiindcă de fapt nici nu ştia ce ar vrea să creadă el în clipa asta. S-ar fi bucurat să petreacă restul zilei cu Max, dar gândul de a-l vedea aşezat la masă alături de Helen, care l-ar fi studiat din cap până-n picioare de-a lungul unei cine cu trei feluri de mâncare, era suficient ca s-o facă să bată în retragere.

— Mi-ar face o deosebită plăcere, a spus Max, poate prea degajat. Dar pică la fix, fiindcă am de făcut nişte comisioane şi le-am promis părinţilor că-i sun mai târziu pe Skype.

Josie a dat din cap înţelegătoare, neştiind de ce, dintr-odată, îşi găsea cu greu cuvintele.

— Unde vă întâlniţi?

— În Covent Garden.

— Te conduc până acolo. Mai bine mergi pe jos decât să iei metroul, dacă poţi.

Ea a încuviinţat din cap şi şi-a coborât

privirea spre grămada ei de pungi, a oftat şi le-a ridicat de pe trotuar. Cu buzele zvâcnind, Max a luat două dintre ele, iar Josie nici măcar nu a încercat să protesteze.

— Aşadar, a zis el când s-au apropiat de staţia de metrou Covent Garden, în timp ce aplauze răzbateau până la ei peste murmurul general; probabil că cineva dădea un spectacol undeva mai în faţă. Mâine...

Josie a ridicat privirea spre el. Avea părul răvăşit de vântul care se domolise odată ce se-nserase, parcă alungat de întuneric.

— Mâine?

El nu s-a uitat la ea, distras fiind de muzicantul ambulant care interpreta „Feed the World" într-un colţ.

— Planuri?

— Planuri? a repetat Josie, luând-o înainte şi îndreptându-se spre Ivy Market Grill.

— Pentru mâine. Ce planuri ai pentru mâine?

— Oh!

Josie simţea căldura trădătoare urcându-i spre gât şî a rezistat dorinţei de a şi-l masa, cu toate că, sincer, el ar fi putut să găsească o modalitate mai simplă de a o întreba. Josie a strâmbat din nas. N- avea nîciun plan concret pentru a doua zi, deşi îşi planificase ziua liberă de la serviciu cu săptămâni în urmă, dar i se părea destul de

jalnic să-i spună asta în preajma Crăciunului. îi acordase deja două zile pe negândite – culmea, în weekend — şi ar fi însemnat să admită că era o singuratică fără prieteni, dacă se arăta disponibilă cât ai clipi pentru a treia zi la rând. Ori asta o fi vrut el să spună? De fapt, nu o invitase în oraş, poate că doar purta o conversaţie politicoasă. *Sau poate că analizezi tu prea mult, Josie,* şi-a zis în sinea ei şi a oftat.

— Am câteva treburi de rezolvat, a răspuns ea ambiguu.

— Treburi, a dat Max din cap înţelegător.

— Chestii pe care trebuie să le termin înainte de Crăciun. Am o petrecere de Ajun la serviciu şi trebuie... să mă pregătesc.

Era adevărat, ţinând cont că nici măcar nu se hotărâse ce o să poarte la *evenimentul lor caritabil,* ca să o citeze pe Janice.

— Şi alte... treburi, a încheiat ea neconvingător, oprindu-se în faţa restaurantului.

— Chestii şi treburi, a tărăgănat Max. Sună plictisitor. Mai bine, vino cu mine mâine.

Josie s-a străduit din răsputeri să nu zâmbească, să afişeze o expresie neutră, potrivită cu a lui, deşi a trecut-o un mic fior pe şira spinării. *Nu e o întâlnire*, şi-a zis cu fermitate. Pur şi simplu el căuta o

companie prietenoasă, atâta tot. Nici măcar nu era sigură că-şi *doreşte* să fie o întâlnire, nu aşa curând după despărţirea de Oliver, nu cu cineva care locuia în Bristol.

— Haide! a insistat Max pe un ton inexpresiv. Doar n-o să mă laşi singur în Londra, nu?

Josie a râs şi a cedat.

— Bine. Ce vrei să faci?

Şi-a trecut pungile dintr-o mână în alta şi şi-a scuturat braţul care începea să-i amorţească.

— Vin să te iau la nouă.

— Vii să mă iei? a întrebat ea, mijind ochii.

— E un fel de-a spune. De fapt, nu am maşină, evident. Uite, a adăugat, apoi şi-a scos telefonul şi a deschis notiţele. Zi-mi adresa.

Ea s-a conformat, abia mai târziu gândindu-se că ar trebui să fie mai reţinută în a-i dezvălui cuiva adresa ei.

— Unde mergem?

— E surpriză.

— Nu-mi prea plac surprizele, a oftat Josie.

Max şi-a dat ochii peste cap.

— Lasă clişeele! Tuturor ne plac surprizele, doar că ne displace posibilitatea unei surprize *neplăcute.*

Josie a reflectat o clipă la raţionamentul lui, apoi a clătinat din cap.

— În orice caz, mie-mi place să ştiu ce urmează.

Max a studiat-o puţin, afişând o expresie indescifrabilă. Ştia al naibii de bine cum să nu-şi trădeze gândurile.

— Pfiu! a exclamat el, fluturând din mână cu dezaprobare. Plictisitor! a adăugat, apoi vocea i s-a mai înmuiat puţin, în ea strecurându-se o notă de tristeţe. Nu poţi să-ţi planifici întreaga viaţă; are obiceiul de a nu coopera.

Fără să vrea, Josie şi-a amintit din nou de părinţii ci care hotărâseră în ultima clipă să meargă la petrecere, dar a strâns din buze ca să alunge gândul. Nu era acelaşi lucru.

— Aici mănânci, nu? Frumos!

Şi uite-aşa şi-a reluat tonul relaxat şi glumeţ. A condus-o până la intrare, i-a deschis uşa şi un val de căldură i-a întâmpinat, însoţit de miros de usturoi, de midii şi, cu siguranţă, de vin de Porto.

înăuntru era o lumină difuză, potrivită cu tematica festivă, beteală verde decora separeurile, dar Josie nu-şi putea imagina cum ar arăta vara. Mai fusese aici o singură dată, tot iarna, la un prânz de afaceri.

Chelneriţa i-a luat haina şi pungile şi tocmai îi cerea ospătarului să-i conducă la masă, când a răsunat vocea lui Helen:

— Josie!

Venea grăbită spre ei din celălalt capăt

al restaurantului, naiba s-o ia de etichetă! Purta o rochie extravagantă, de culoare mov, care-i scotea în evidenţă silueta impresionantă pentru cei şaizeci de ani ai ei. Părul blond, vopsit cu sfinţenie la fiecare şase săptămâni, era aranjat într-o coafură nouă, care îi încadra faţa şi îi sublinia pometii. Josie s-a întors spre Max, dar era prea târziu ca să-i mai spună să iasă repede. Helen s-a năpustit asupra ei şi a îmbrăţişat-o cu putere. Ca întotdeauna, Josie a perceput un miros discret de tutun, cu toate că Helen insista că renunţase la fumat cu ani în urmă. Mătuşa era cu câţiva centimetri mai scundă decât nepoata ei, dar nu observai decât dacă le aşezai una lângă alta — Helen avea o atitudine care o făcea să pară cea mai înaltă persoană din încăpere. Era sora mai mare a tatălui lui Josie şi, deşi nepoata încerca adesea, găsea prea puţine asemănări între Helen şi fratele ei. De multe ori se întreba dacă ar fi sesizat mai multe puncte comune, în cazul în care ar fi avut ocazia să-şi vadă părintele la maturitate.

— Şi el cine este? s-a interesat Helen fără să piardă vremea şi studiindu-l pe Max fără pic de jenă.

Josie şi-a dres glasul.

— Max, Helen. Helen, Max.

Ghicind pe dată ce fel de persoană este mătuşa, în loc să-i strângă mâna, Max i-a ridicat-o la buze şi i-a sărutat-o cu

repeziciune.

— încântat de cunoştinţă.

Helen a mijit ochii, abţinându-se să comenteze.

— Tu eşti acel „cineva” cu care era Josie? Rămâi la cină?

Max şi-a trecut o mână peste obrazul acoperit de o barbă ţepoasă.

— Mi-aş dori, dar din păcate am alte treburi de rezolvat.

— Hmm! a exclamat Helen. S-a uitat de la unul la altul, înainte să-i şoptească lui Josie, perfect audibil: Ce s-a întâmplat cu celălalt? Oliver, nu? îmi plăcea.

Ceea ce nu era complet adevărat. Helen se hotărâse că-l place pe Oliver abia după ce-l întâlnise a patra oară, la un an şi jumătate de la debutul relaţiei lor.

— îţi povestesc mai târziu, a oftat Josie.

Helen s-a întors spre Max.

— Şi cu ce te ocupi?

— Sunt arhitect, a răspuns el.

în aceeaşi clipă, Josie şi-a dat seama că, în cele două zile, nici măcar nu-l întrebase cum îşi câştigă existenţa. Dumnezeule! Probabil o considera egocentrica.

Helen şi-a ţuguiat buzele, cântărind în mod vădit dacă meseria de „arhitect” este o alegere bună.

— La ce firmă? l-a întrebat şi Josie s-a abţinut să pufnească.

De parcă Helen ştia să deosebească firmele de succes de celelalte. Josie i-a zâmbit lui Max, scuzându-se din priviri peste capul lui Helen.

— ALA, a precizat Max. îi cunoaşteţi?

Din fericire, mătuşa nu a părut să sesizeze ironia voalată din vocea lui Max şi doar a pufnit uşor.

— Doamnelor, dacă sunteţi gata să luaţi loc...

Chelnerul rămăsese nesigur lângă ei şi Josie şi-a
dat seama că blocau trecerea, deşi lumea era prea politicoasă ca să le ceară efectiv să se dea la o parte.

— Da, da, a zis Helen, fluturând din mână, apucând-o pe Josie de cot şi încheind brusc conversaţia cu Max.

— Pe mâine, i-a spus Josie peste umăr.

— La nouă, a încuviinţat Max din cap.

Fără alte introduceri, Helen a condus-o pe Josie după colţ şi, când au ajuns la masă, i-a dat drumul.

— Stai la dreapta mea, bine, dragă? Urechea îmi joacă fente din nou.

Josie s-a aşezat şi i-a mulţumit cu un zâmbet chelnerului, în timp ce acesta îi întindea meniul, observând că Helen avea deja pe masă o sticlă de apă minerală şi una de Chardonnay.

— E un coşmar la hotel, i-a povestit Helen. Nu mi-au găsit rezervarea, apoi pe Susan a apucat-o o durere cumplită de cap, aşa că a trebuit să ne anulăm planurile, dar, în fine, tu ce mai faci, draga mea? a rostit ea dintr-o suflare.

Josie a zâmbit iară să vrea şi a sorbit din vinul pe care i-l turnase mătuşa.

— Bine.

— Eşti palidă, a remarcat Helen, studiind-o.

— Păi, e cam frig azi.

— Hmm. Şi deci cine e tipul? Cum v-aţi cunoscut?

— Într-un club, acum cinci ani, a răspuns Josie prompt.

Helen a ridicat privirea din meniu şi s-a încruntat.

— Într-un *club*?

De parcă ea era în măsură să o judece: îşi cunoscuse soţul — pe cel de-al treilea —, cu care acum era în divorţ, într-un bar, când ieşise cu una dintre prietenele ei.

— A fost o glumă, a clătinat Josie din cap.

Helen a ridicat din sprâncene şi a revenit la
meniu, urmărind cu degetul opţiunile.

— N-a fost prea amuzantă, dragă.

Dar, în ciuda părerii lui Helen, Josie s-a trezit râzând şi, pentru prima dată, ritmurile variantei instrumentale a melodiei „Silent Night” nu i s-au mai părut

enervante.

CAPITOLUL 6

Şuviţele de păr îi biciuiau faţa, suflate de vântul îngheţat, toate eforturile ei de a le îmblânzi fiind de mult abandonate. Josie a simţit gust de sare pe limbă când a tras aer în piept, înfruntând frigul. Nisipul i se strecurase în cizmele complet nepotrivite pentru o plimbare pe plajă, însă refuzase să meargă desculţă, ca Max. Sincer, va fi foarte surprinsă dacă el nu se va alege cu degerături. De fapt, acum intrase în apă, lăsând degetele albe şi înspumate ale valurilor să-i învăluie gleznele. Trăgea în sus de pantaloni şi se bălăcea ca un copil într-o zi de vară. I-a zâmbit lui Josie, care rămăsese în urmă, la o distanţă sigură, cu aparatul de fotografiat în mână.

— Hai la joacă! a invitat-o el, vocea lui abia răzbătând peste zgomotul vântului şi al valurilor.

Ceva mai încolo, un bărbat şi o femeie se plimbau ţinându-se de mână, înfofoliţi în haine lungi, impermeabile, şi cu fulare, iar Josie a observat că amândoi se uitau la Max ca la un nebun.

— În niciun caz. Şi nici nu te voi duce la spital mai târziu ca să-ţi coasă degetele la loc, ţine minte.

Singura lui reacţie a fost un zâmbet ştrengăresc, iar Josie s-a chinuit să-şi păstreze expresia severă pe care o

adoptase. Max părea de-a dreptul fericit aici — din clipa în care coborâseră din tren, paşii îi deveniseră mai energici, iar expresia, mai însufleţită. În ciuda temperaturii scăzute, bucuria lui era molipsitoare.

Josie a ridicat aparatul de fotografiat şi a răsucit obiectivul ca să prindă o imagine clară cu Max, care acum stătea cu spatele la ea şi privea spre orizont. Era o zi minunat de senină; doar câţiva nori subţiri punctau întinderea albastră şi imensă de deasupra lor. Apa scânteia, şiruri de diamante ondulându-se constant în ritmul valurilor umflate ale oceanului. Lui Josie i-a luat ceva timp să-l fotografieze, fiindcă îşi dorea mult ca poza să iasă bine, apoi a făcut câteva instantanee şi a surprins silueta lui Max întorcându-se spre ea, cu o expresie relaxată şi cu un zâmbet discret. îşi adusese aparatul foto într-o doară, dat fiind că el refuzase să-i împărtăşească planul până când n-au coborât din tren, dar acum se bucura că o făcuse.

Max s-a îndreptat spre ea, mergând târşâit prin nisip şi flexându-şi degetele de la picioare când s-a oprit.

— Eşti nebun! a clătinat ea din cap.

Ochii lui erau luminoşi şi, deşi departe de nuanţa albastră a oceanului, păreau să-i absoarbă o parte din strălucire, verdele lor fiind mult mai pronunţat astăzi decât tonul chihlimbariu. Şi-a trecut o mână prin păr.

Era genul de păr care se potrivea cu vântul şi cu sarea, iar lumina soarelui de azi îl făcea să pară mai arămiu decât de obicei,

— Ei bine, nu ştii niciodată când vei mai avea şansa să faci ceva din nou, nu-i aşa?

— Mmm... Nu sunt sigură că degeraturile Ia picioare figurează pe lista cuiva cu lucruri de făcut înainte să moară.

Max a înghiontit-o în coaste şi ea a râs, îndepărtându-i mâna. S-a dezechilibrat uşor, împleticindu-se în spate prin nisipul denivelat, iar el a prins-o de mâna liberă — cea în care nu ţinea aparatul de fotografiat — ca să o susţină. Numai că, desigur, în stilul *ei*, s-a tras prea tare în direcţia opusă, lovindu-se practic de pieptul lui. Max a râs încet, a apucat-o de braţe şi a ridicat o sprânceană, coborându-şi privirea spre ea. Josie şi-a dres glasul, brusc conştientă de cât de aproape se aflau şi de cât de repede îi bătea inima.

— Mersi, i-a zis, retrăgându-se un pas.

El s-a aplecat şi s-a şters pe picioare înainte de a- şi pune din nou şosetele şi adidaşii. Când s-a ridicat, a luat-o prieteneşte de braţ şi au pornit mai departe. Josie şi-a potrivit mersul cu cadenţa paşilor lui mari şi şi-a atârnat pe umăr cureaua aparatului de fotografiat. Era atât de uşor să meargă în ritm cu el şi, spre deosebire de ultimele zile, nu se

simţea obligată să spună nimic, mulţumită doar să asculte valurile care măturau ţărmul şi râsul unui copil din spatele lor.

— Ai făcut poze bune? s-a interesat Max, făcând semn din cap spre aparatul foto, şi ea a ridicat din umeri. E o unealtă impresionanta; nici nu ştiu daca m-aş descurca s-o folosesc; eu, unul, rămân la camera foto a iPhone-uluî.

— II ador, a recunoscut ea. L-am achiziţionat anul trecut. A costat mult prea mult ca sa justific cheltuiala, dar tot l-am cumpărat.

Nu putea să explice cât de *bine* se simţea în spatele obiectivului. Era relaxată, era ea însăşi.

— Cândva, visam să ajung fotograf profesionist, i-a mărturisit.

A zâmbit, amintindu-şi. În timp ce prietenii ei de şcoală plănuiau să devină veterinari, doctori sau actriţe, ea îi instruia pe alţii cum să stea la poze. Singurele momente când făcea cu adevărat pe şefa, spunea mama. Prefera să fotografieze animale sălbatice şi peisaje, şi nicidecum oameni, iar asta nu se schimbase la maturitate.

— Ce te-a împiedicat?

Josie l-a privit, nevenindu-i să creadă.

— Păi, nu-i tocmai o carieră stabilă, nu?

Max a ridicat uşor din umeri, de parcă n-ar fi trebuit să conteze, deşi Josie ştia că

era o viziune romantică asupra lumii, care nu-şi avea locul în realitate.

— Îţi place ce faci acum? Marketing?

Josie a ezitat, apoi a oftat.

— Nu, cred că nu. Nu prea. M-am apucat de asta pentru că uneori are o latură creativă, în special partea de social media, dar compania mea e destul de strictă în privinţa comunicării şi cred că asta cam... strică distracţia.

Şi-a dat părul de pe faţă — vântul bătea din spate, aşa că părul îi zbura în toate direcţiile, blocându-i vederea. Probabil că şi l-ar fi legat, dacă ar fi ştiut unde merg, însă era plăcut să simtă vântul plimbându-şi degetele prin el.

— În prezent, treaba mea constă, în mare parte, în studierea diverselor fotografii eu modele în costume de baie.

— Nu sună chiar atât de rău, a comentat Max, iar ea i-a tras un ghiont, făcându-I sa râdă. Şi totuşi, dacă urăşti munca asta, de ce-o faci? a continuat.

— N-o *urăsc*, a răspuns ea, oprindu-se şi uitându-se spre mare o clipă. De fapt, din ianuarie, postul meu va fi desfiinţat, aşa că nu va mai trebui să decid dacă îl urăsc sau nu.

Stomacul i s-a strâns. Era prima dată când îşi permitea să spună asta cu glas tare şi, cu toate că astfel lucrurile nu deveneau mai „adevărate”, cu siguranţă

percepea mai profund gravitatea problemei.

Max s-a încruntat, dar nu a răspuns imediat, de parcă nu ştia cum să reacţioneze.

— Nasol, a zis în cele din urmă, făcând-o pe Josie să râdă.

— Cam aşa ceva. Există, totuşi, o soluţie.

S-a încruntat amintindu-şi chipul lui Janice, care-şi dezvelise dinţii într-un zâmbet fals când îi propusese acea variantă,

— Pot s-o iau „pe ocolite”, a continuat, străduindu-se să ridice mâinile ca să mimeze nişte ghilimele, pentru că un braţ îi era în continuare împletit cu al lui Max. Sau pot să accept salariile compensatorii.

— Ce înseamnă „pe ocolite”? a întrebat el, imitându-i gestul cu ghilimelele desenate în aer.

Josie a fluturat din mâna liberă, dorindu-şi să-şi fi luat mănuşile, în timp ce degetele ei despicau aerul rece.

— Ei numesc postul „Exec”. Practic, aş face aceeaşi muncă, însă pe mai puţini bani, concentrându-mă mai degrabă pe aspectul digital al lucrurilor.

— Se pare că trebuie să fugi cât mai poţi, a zis Max, conducând-o pe următoarea rampă ce ducea spre trotuar şi îndreptându-se spre dig.

— Da, dar atunci n-aş mai avea nici serviciu, nici bani...

Povestea i se învârtea întruna în minte, rulând permanent în fundal. Putea să primească noul post pe care i-l ofereau şi să caute altceva între timp ori să accepte despăgubirea şi să spere că se va ivi o nouă ofertă de lucru înainte să rămână fără bani. Şi dacă noul serviciu va fi mai rău decât cel actual? Măcar acolo ştia ce face şi avea prieteni, printre care şi Laura, care compensa neajunsul numit Oliver. Nu-şi dăduse încă seama dacă era suficient de curajoasă să riște, deşi i se părea jalnic să o spună cu voce tare.

— Viaţa e prea scurtă ca să nu faci ce-ţi place, a spus Max simplu, de parcă ar fi fost atât de uşor, de parcă toată lumea ar făcut ce-i place.

— înseamnă că ţie îţi place munca dc arhitect?

El a zâmbit, deşi, dintr-un motiv sau altul, nu la
fel de luminos ca înainte, de parcă acum, când nu se mai aflau pe nisip, îşi pierduse o parte din energia insuflată de ocean.

— Da. Sunt înnebunit după clădiri. Şi îmi place partea creativă. Mi-a luat o vreme până când am ajuns în punctul în care mi s-a permis să-mi imprim... propria personalitate asupra unei construcţii. Dar ştiam că voi ajunge acolo, aşa că nu m-a deranjat sa muncesc pe rupte, a adăugat,

apoi şi-a coborât privirea spre ea. Însă mi se pare că tu nu intenţionezi să ai un viitor în marketing, aşa că situaţia diferă.

Josie şi-a muşcat buza, chibzuind. Presupunea că va munci şi va parcurge toate etapele până în vârf, dar chiar îşi dorea să ajungă director de marketing peste zece sau douăzeci de ani? A clătinat din cap. Nu era problema momentului.

— Dintotdeauna ţi-ai dorit să devii arhitect? l-a întrebat, încercând să canalizeze din nou discuţia spre el.

— Păi, nu e ca şi cum aş fi strigat în curtea şcolii, la vârsta de şase ani, că vreau să proiectez clădiri. Cred că m-am hotărât în adolescenţă şi de-atunci nu m-am mai uitat nicicând înapoi. La început, mama şi tata au urât ideea, a adăugat, dar, după zâmbetul care-i juca pe buze, era clar că nu le mai purta pică.

— Serios? De ce?

I se părea o carieră absolut respectabilă şi, în plus, nu era una dintre acele meserii din care câştigi o grămadă de bani?

— Sunt genul de părinţi tipici. Amândoi sunt medici; aşa s-au cunoscut. Ambii sunt grozavi în ceea ce fac, iar mamei îi place atât de mult, încât oferă consultanţă în New York. Presupuneau că şi eu voi urma medicina şi bănuiesc că au fost dezamăgiţi că nu-mi pot împărtăşi din înţelepciunea lor.

— Dar acum sunt de acord cu

alegerea ta?

Max o conducea spre cealaltă parte a străzii, către un mic restaurant care vindea peşte şi cartofi prăjiţi şi care avea un aspect prăpădit, deşi inscripţia decolorată, cu litere albastre şi albe, de pe geam stătea mărturie pentru vremurile bune de odinioară.

— Obişnuiam să-mi cumpăr peşte şi cartofi prăjiţi de aici în copilărie, i-a explicat el. Veneam în fiecare vacanţă, fără excepţie, în săptămâna sărbătorilor legale din luna august. N-am mai trecut pe-aici de ani întregi, a adăugat cu oarecare nostalgie.

l-a deschis uşa şi ea a intrat, surprinsă că localul funcţiona chiar şi la mijlocul lui decembrie. Mirosul de grăsime umplea aerul şi, cu toate că atmosfera nu putea fi descrisă drept încinsă, era suficient de cald — o binevenită pauză de la frigul de afara. În spatele tejghelei se afla un bărbat slab, care cu siguranţă nu gusta prea mult din propriile produse; avea faţa osoasa şi un început de chelie.

— Mâncăm cartofi prăjiţi pe drum sau ţi-e mai foame de-atât? a întrebat-o Max.

— Nu. Sună grozav.

I-a zâmbit individului costeliv, care a mormăit drept răspuns şi s-a întors să pregătească cele două cornete cu cartofi prăjiţi comandate de Max. Nu putea fi prea

distractiv să stea acolo şi să aştepte câte un turist ciudat în Ajunul Crăciunului, s-a gândit ea. S-a uitat prin local — la un capăt al tejghelei se afla un ren mic, singurul indiciu vizibil al sezonului sărbătorilor.

— Scuze, despre ce vorbeam? Ah, da! Despre teama clasică a adolescentului care-şi caută o identitate diferită de cea impusă de părinţi, a dat el gânditor din cap şi Josie a râs. S-au împăcat cu asta acum – în mare parte. Din când în când, le place să mai aducă vorba. Au deschis subiectul acum doi ani, în ziua în care am împlinit treizeci de ani, de parcă aş fi ales o carieră în medicină după ce am depăşit pragul vârstei de treizeci de ani.

Vânzătorul le-a înmânat două pachete unsuroase şi i-a invitat să-şi adauge după gust din condimentele de la capătul tejghelei. Josie a exagerat puţin cu sarea, dar nu conta, era Crăciunul, şi s-a strâmbat atunci când Max şi-a stropit cartofii cu oţet.

— Nu-ţi place?

Josie a făcut o grimasă.

— Nu ţi-au spus părinţii tăi că prea mult oţet te acreşte?

Era vorba preferată a bunicii în copilăria lui Josie, deşi uneori o folosea în afara contextului, aşa că, de fapt, nu avea niciodată sens.

A venit rândul lui să râdă.

— Bănuiesc că sunt acru

câteodată.

Şi-au mâncat cartofii în timp ce urcau pe chei. Josie a muşcat cu prea mult entuziasm din primul şi miezul pufos i-a ars interiorul gurii. Au găsit o bancă şi s-au aşezat; deşi era umedă din pricina condensului şi a stropilor de apă de mare, Josie şi-a dat seama că nu-i pasă şi s-a relaxat, în timp ce Max o ferea de palele mai puternice de vânt.

— De ce te duci la o petrecere organizată la locul de muncă, dacă te concediază?

Josie a încetat să-şi lingă sarea de pe deget.

— Ce?

Max a strâns în pumn cornetul unsuros; îşi terminase deja cartofii.

— Nu ziceai ca asta faci mâine? Ca te duci Ia o petrecere de Crăciun organizată de firma?

— Oh! s-a încruntat Josie, încercând să-şi aducă aminte când anume pomenise despre asta. Da. Păi, nu m-am hotărât dacă rămân în firma, mai ştii?

— Ah!

— Aşa că trebuie sa fiu în graţiile şefilor, ca să am posibilitatea de a alege.

A mai luat un cartof — unul subţire şi crocant, dintre cei care îi plăceau cel mai mult – şi l-a băgat în gura.

— E un eveniment caritabil, a continuat, strâmbându-se. Cu toţii suntem

obligaţi să participăm – compania-mamă îl organizează pentru toate firmele de sub „umbrela” ei, precum şi pentru un grup de clienţi şi, dintr-un motiv cunoscut doar de ei, au decis să aibă loc în Ajunul Crăciunului.

Nu a adăugat că, de fapt, până la întâmplările recente, se bucurase, fiindcă asta îi oferea un scop în afară de activităţile obişnuite de Crăciun. Şi totuşi, acum...

— Sinceră să fiu, mă îngrozeşte ideea, a încheiat ea oftând. Dar e important să păstrezi relaţiile pentru viitor, nu-i aşa?

— îmi amintesc de evenimentele acelea, s-a strâmbat Max.

Josie a înclinat capul într-o parte.

— Tu nu trebuie să mai participi la aşa ceva?

El a ezitat o fracţiune de secundă.

— Nu, din fericire nu mai trebuie. Presupun că şi spiriduşul va fi acolo, nu? a adăugat Max înainte ca Josie să apuce să-l interogheze mai departe.

— Spiriduşul? s-a încruntat Josie. *Oliver*, vrei să spui? a pufnit ea la auzul caracterizării.

I se părea că Oliver are uşoare trăsături de spiriduş, date fiind înălţimea lui — sau mai degrabă lipsa unor centimetri — şi bărbia ascuţită. Nu ştia sigur dacă Max o rostise ca pe o insultă, dar era convinsă că

Oliver aşa ar fi considerat-o.

— Da, a oftat Josie. Da, o să fie şi el acolo. La fel şi fata cu care m-a înşelat.

— Au! Atunci nu te duce.

Josie şi-a dat ochii peste cap şi a băgat în gură ultimele bucăţi de cartof.

— Ti-am spus că trebuie să merg.

El a dat încet din cap.

— E un eveniment privat ori ai voie să vii însoţită?

Josie a tresărit, dar a afişat în continuare o expresie neutră.

— Da, am voie să vin însoţită.

— Atunci, merg, s-a oferit el dintr-odată, fără să folosească deloc un ton interogativ.

O clipă, Josie s-a întrebat dacă ar trebui să se simtă jignită, dar era mult prea concentrată asupra străduniei de a nu zâmbi prea larg, ca să mai analizeze situaţia.

— O să fie distractiv.

I-a luat cornetul unsuros din mâini, apoi i-a dat o şuviţă de păr după ureche, înainte să arunce hârtia în coşul din stânga lui. Josie se bucura că se întorsese cu spatele, deoarece era aproape sigură că atingerea lui o făcuse să roşească.

— Am promis că mâine, peste zi, mă voi întâlni cu un amic aflat în drum spre casă, dar seara putem să...

S-a oprit, a băgat mâna în buzunar şi şi-a scos telefonul care bâzâia şi pe al cărui

ecran se citea numele „Chloe”.

— Sora mea, i-a explicat lui Josie, privind-o. Scuze, ar fi cazul să răspund, altfel o să sune întruna.

Josie a dat din cap înţelegătoare şi l-a urmărit îndepărtându-se relaxat, apoi s-a rezemat de balustradă. Tremura şi vântul îi biciuia obrajii acum, că trupul lui Max nu o mai proteja ca un scut. S-a ridicat, a ocolit banca şi s-a îndreptat spre capătul opus al debarcaderului, strângând pumnii ca să-şi încălzească vârfurile degetelor îngheţate. Jos, pe plajă, un băieţel râdea şi fugea după un retriever lăţos. Cu limba scoasă şi coada ridicată, câinele a alergat spre valuri, lătrând de parcă încerca să le alunge şi, ne reuşind, a sărit în apă. Vrând să surprindă momentul, Josie şi-a dat aparatul foto jos de pe umăr şi l-a reglat din nou, tocmai când mama puştiului, bănuia ea, şi-a făcut apariţia în spatele lor, purtând o pereche de cizme de cauciuc roşii şi o haină mare şi umflată; evident, femeia era obişnuită cu ţărmul.

Josie se dusese intenţionat în celălalt capăt al debarcaderului, dar vântul tot purta vorbele lui Max până la ea, aşa că distingea fragmente din conversaţia lui telefonică.

— Promit că sunt în regulă, a zis el, apoi a râs, deşi lui Josie i s-a părut uşor necăjit. Nu e ca şi cum ar fi alegerea mea. Liniştește-te, bine? Nu voi face niciun gest

extrem.

A tăcut o clipă şi Josie şi-a dat seama că încetase să mai fotografieze, atenţia fiindu-i distrasă, fără sa vrea, de vorbele lui.

— Ştiu, ştiu, a reluat el oftând. Pai, nu sunt tocmai singur.

Josie a început imediat să răsucească aparatul foto cu stângăcie în mâini, bănuind că Max avea să se uite spre ea.

— Nu, uite! Josie!

A tresărit, s-a întors şi l-a văzut făcându-i semn să se apropie. A ezitat, apoi a pornit într-acolo.

Când a ajuns, Max i-a întins telefonul.

— Vrei s-o saluţi pe sora mea? Crede că am rămas la planul meu legat de room-service, i-a explicat, punându-i telefonul în mână.

— Alo? a rostit Josie prudentă.

— Alo? a răsunat cealaltă voce. Aşadar, tu eşti...?

Max a înşfăcat telefonul înainte să apuce sa
termine.

— *VezP.* şi-a dat el ochii peste cap, uitându-se la Josie, de parcă amândoi erau deranjaţi de comportamentul surorii lui. În orice caz, trebuie să plec. Mă distrez de minune împreună cu Josie pe plajă.

Josie nu a auzit ce i-a răspuns sora lui, dar Max a întrerupt-o oricum.

— Da, pe plajă. Te sun mai târziu, bine? i-a promis, apoi a închis şi şi-a

strecurat imediat telefonul înapoi în buzunar. Scuze pentru povestea asta. Doar că îşi face griji pentru mine.

Zâmbea, dar era încordat şi nicidecum relaxat ca atunci când se jucase în apă.

Josie a dat din cap cu înţelegere.

— Şi totuşi, e frumos din partea ei că-şi face
griji-

— Da. Presupun că da, a oftat Max şi a clătinat din cap. E copilul de aur care le-a călcat pe urme mamei şi tatei, iar acum e medic rezident. Amândoi încercam să nu fim supăraţi din pricina asta.

— *AmândoP.*

— Mda, a zis el, sprijinindu-se de balustradă. E la fel de greu să fii copilul de aur pe cât e să trăieşti în umbra unuia, nu ştii?

— Hmm. Nu prea ştiu cum vine asta, ţinând cont că sunt singură la părinţi.

Max şi-a coborât privirea spre mâinile ei şi Josie şi-a dat seama că încă strângea aparatul foto.

— Pot să văd câteva fotografii?

Josie şi-a muşcat buza.

— Presupun că da.

— Nu pari prea entuziastă, a chicotit Max.

— Scuze, a zis ea în grabă. Da, desigur.

I-a întins aparatul şi l-a învăţat cum să caute pozele recente. Stătea în spatele lui

şî-şi frângea mâinile, cu privirea pendulând între el şî display. Era o chestiune personală să-i arate fotografiile lui Max, probabil mai personală decât o considera el.

— Trebuie editate, i-a explicat. Şi sunt doar nişte fotografii amuzante, nicidecum...

— îmi place aceasta.

Era o poză cu el, cu faţa parţial întoarsă spre ea. Contrastul dintre mare şi cer arăta perfect fără nicio îmbunătăţire. Fotografia surprindea cumva gerul de peste zi, conferind totuşi compoziţiei o notă caldă.

— Şi mie, a zis Josie schiţând un zâmbet.

A mai studiat câteva.

— Sunt foarte bune. Nu că eu aş fi cel mai priceput evaluator.

I-a înapoiat aparatul şi Josie a simţit că roşeşte. Era cea mai potrivită remarca. Oliver îi spunea întotdeauna că se ascunde în spatele obiectivului şi se bosumfla pentru că ei nu-i plăcea să apară *în* fotografii, ci doar să le facă. Nu păruse sa înţeleagă niciodată că, în ciuda faptului că nu se arata în poze, era totuşi o parte importantă din fiecare instantaneu pe care îl realiza.

— Mama mi-a cumpărat primul aparat de fotografiat, i-a mărturisit ea, schiţând un zâmbet.

Max a apucat-o de mâna, în timp ce se

întorceau pe chei şi totul părea atât de simplu, de natural.

— Serios?

Josie a dat din cap că da.

— Aveam nouă ani. Era un Kodak ieftin, ştii, unul din acelea de unică folosinţă, şi am fost încântată, a zâmbit ea, rememorând momentul acela de entuziasm. Mama obişnuia să facă toate fotografiile; presupun că i-am moştenit talentul.

Zâmbetul i-a pierit când şi-a amintit de mama care întotdeauna făcea nenumărate fotografii de familie în vacanţe şi la petreceri, la tata care se plângea, dar se împăca mereu cu ideea, la mama care trebuia să pozeze de mai multe ori până reuşea să-şi ferească degetul din cadru şi să-i surprindă pe toţi cu ochii deschişi. Josie se bucura acum, fiindcă asta însemna că are amintiri din copilărie, dar existau prea puţine poze în care mama ei se afla în cadru, de parcă întreaga sa copilărie fusese înregistrată în absenţa ei.

— Obişnuia? a întrebat Max.

Josie a ezitat.

— Au murit, a răspuns cu jumătate de gură şi l-a simţit întorcând capul spre ea, dar nu şi-a ridicat privirea din pământ. Într-un accident de maşină, pe când aveam nouă ani. Se întorceau de la o petrecere din Ajunul Crăciunului.

L-a simţit cum o strânge mai tare de

mână o clipă. Se uita în continuare la ea.

— Iisuse! a exclamat el. Asta-i... Iisuse!

Într-un târziu, Josie a ridicat privirea spre el.

Avea ochii mari de uimire şi strângea din buze în timp ce asimila toate informaţiile, încercând în mod vădit să găsească ceva de spus. Asta era partea cea mai rea când povestea cuiva despre moartea părinţilor ei, fiindcă lumea nu ştia niciodată cum să reacţioneze.

— E groaznic, Josie! Şi ştiu că e un clişeu, însă îmi pare rău.

Ea a încuviinţat din cap. Era amuzant că trebuia să-şi ceară scuze, să-şi asume responsabilitatea pentru asta.

— S-a întâmplat demult, i-a zis, cum spunea întotdeauna.

— Asta nu inseamna ca e in regula, i-a şoptit el, strângând-o iar de mână.

Josie a simţit un nod în gât şi s-a chinuit să înghită. N-avea de gând să se pună pe plâns.

— Nu, presupun că nu.

Soarele apunea acum la orizont ca un foc a cărui strălucire portocalie se oglindea în apă.

— O asemenea pierdere te schimbă, a reluat Max cu o voce guturală, de parcă-şi exprima propriile sentimente, şi nu pe ale ei, aşa ca Josie s-a întrebat pe cine pierduse el. Dar treci peste suferinţă

şi înveţi să convieţuieştî cu ea.

O studia insistent, aşa că simţea că nu-şi poate muta privirea. Nu era o întrebare, ci mai degrabă părea să caute o asigurare, ca şi cum avea nevoie ca ea să-l încredinţeze că e bine.

Josie şi-a dat o şuvinţă de păr după ureche.

— Da, a zis ea şi s-a controlat când a simţit că buzele încep să-i tremure. Acum povestea asta face parte din mine, presupun, şi va rămâne acolo pentru totdeauna, însă am depăşit momentul cu siguranţă, a adăugat, strângându-l de mână şi dând uşor din cap. Doar m-ai văzut binedîspusă, nu-i aşa?

Max i-a zâmbit, acelaşi zâmbet trist, de parcă înţelegea că uneori o mai apasă această povară, faptul că nu a apucat să-şi *cunoască* părinţii cu adevărat, înainte să fie smulşi de lângă ea, faptul că şi-au pierdut viaţa mult prea devreme, ca lucrurile ar fi putut sta altfel, dacă ar fi rămas acasă în noaptea aceea.

Era tăcut şi oarecum distant când s-au întors în Londra; stătea pe locul de la geam şi se holba la peisajul pe lângă care treceau, în vreme ce se întuneca. Părea că l-a supărat vorbindu-i despre părinţii ei, ca i-a amintit de ceva, iar acum se adâncise în gânduri. Era prea nesigură ca să-l întrebe direct, nu dorea să-l facă să retrăiască o amintire traumatizantă, dacă el nu voia

asta. Îi vorbise despre părinţii lui din New York, despre sora lui, dar Josie ştia că a pierde un membru apropiat al familiei nu era singura pierdere posibilă.

A însoţit-o până acasă şi a condus-o la etaj, în lumina care pâlpâia încă pe coridor. În hol, era atât de frig, încât îşi vedeau aburii respiraţiei. Josie s-a întors spre el şi i-a zâmbit, în timp ce-şi căuta cheile.

— Mulţumesc pentru azi! Cred că aveai dreptate – unele surprize sunt plăcute.

El a schiţat un zâmbet care nu i s-a reflectat şi în ochi; Josie şi-a coborât din nou privirea spre geantă. A găsit cheile şi a ezitat.

— Vrei să... intri să bei ceva?

— Mai bine nu, a refuzat el.

Ea a făcut o scurtă pauză, lasându-l să dezvolte răspunsul, însă Max nu a mai adăugat nimic. A încercat să nu se lase rănită de reacţia lui. Poate credea că suferă prea tare fiindcă rămăsese orfană la nouă ani. Poate că nu voia să se implice prea mult într-o relaţie — orice-ar fi însemnat asta — cu cineva care suferise o asemenea traumă în trecut. S-a concentrat să descuie şi să deschidă uşa. N-ar fi trebuit să spună nimic. Dar poate că nici *ea* nu voia să aibă de-a face cu ¿7, câtă vreme simţea aşa ceva.

— Păi..., a zis Josie, după ce a intrat în apartament şi s-a întors spre el,

afişând un zâmbet forţat, aproape dureros. Îţi mulţumesc încă o dată!

Max nu a adus vorba despre petrecerea de a doua zi, aşa că n-a făcut-o nici ea — cu siguranţă nu voia să-l oblige să facă ceva ce nu-şi dorea.

El a încuviinţat din cap, aruncând o privire în apartament înainte să se uite în sus, la vâscul care încă atârna deasupra pragului. Josie i-a urmărit privirea. Trebuia să fi dat jos planta aia nenorocită în clipa în care Bia plecase de acasă. S-a întors spre Max şi a tresărit când ochii lui i-au întâlnit pe ai ei, oglindind aceeaşi expresie tristă şi intensă. S-a încruntat uşor când s-a uitat la ea, ca şi cum încerca să ia o hotărâre. Apoi a înaintat, micşorând distanţa dintre ei şi i-a dat părul după ureche, atingerea degetelor lui lăsându-i o senzaţie plăcută de căldură.

— Şi eu îţi mulţumesc! a murmurat.

— Pentru ce? l-a întrebat Josie, inspirând adânc, cu inima fremătându-i.

— Pentru că mi-ai ţinut companie, a precizat Max şi o urmă de zâmbet i s-a furişat pe chip.

S-a aplecat spre ea, buzele lui le-au atins uşor pe ale ei, într-un sărut dintre cele mai delicate. N-a fost nevoie de mai mult pentru ca nervii antebraţelor să înceapă să-i vibreze. Max s-a retras, sprijinindu-şi o clipă fruntea de a ei.

— Noapte bună, Josie! i-a şoptit.

CAPITOLUL 7

Telefonul a bâzâit şi Josie a întins mâna după el peste măsuţa de toaletă, inspirând scurt când, din greşeală, şi-a atins uşor urechea cu placa de îndreptat părul. A pus-o cu grijă pe covoraşul termic şi a citit mesajul trimis de Laura pe WhatsApp: *Cu ce eşti îmbrăcată???*

Josie s-a privit scurt în oglindă înainte de a-i răspunde. Petrecuse mai mult timp decât de obicei cu machiajul, folosindu-şi trusa de farduri Charlotte Tilbury, un cadou de la Helen, şi urmărind un tutorial pentru a crea un aer „Sofisticat", dar tot i se părea că arată banal şi plictisitor. Era stupid să creadă că ar conta, o ştia bine. Asta nu i-ar face prezenţa mai puţin inutilă şi nici pe Oliver mai puţin infidel. Dar chiar şi-aşa.

Rochia albastră, a tastat ea drept răspuns — rochia albastră, stil Skater, la care apela întotdeauna la nevoie. Hotărâse să meargă la sigur. Măcar *ştia* că arată bine în ea. *Nu eşti gata încă?* a întrebat-o Laura.

Bineînţeles că sunt, a sosit imediat răspunsul. *Eu şi John bem ceva peste drum, aşa că vom ajunge la timp.* Josie a pufnit. Laura nu întârziase practic niciodată, nicăieri, de când o cunoştea. *Voiam doar să mă asigur că vii.*

Deparc-aş rata un Prosecco gratis! i-a

răspuns.

Laura i-a trimis drept răspuns un rând de emojiuri cu bicepşi încordaţi.

Josie şi-a reluat îndreptatul bretonului, în timp ce stomacul i se strângea la gândul de a înfrunta acel eveniment. Pâinea prăjită pe care tocmai o mâncase ca să-şi umple burta părea acum o idee proastă. Fiindcă, pe lângă problemele cu Oliver şi cu Janice, nu ştia sigur dacă Max va veni. Iniţial, îi spusese să se întâlnească aici la cinci, dar asta se întâmplase înainte ca el să aibă atitudinea aceea ciudată faţă de ea şi nu făcuseră schimb de numere de telefon, prin urmare, nu avea posibilitatea de a-i trimite un mesaj oarecum nonşalant.

Şi-a atins din nou scalpul cu placa atunci când telefonul a început să lumineze. A tresărit când obiectul încins i-a ars pielea. *Pentru Dumnezeu, Josie, stăpâneşte-te!*

— Ce faci, Buni? a răspuns ea, hotărând să renunţe şi sa oprească placa.

— Nu eşti pe FaceTime! a zis bătrâna pe un ton uşor acuzator. N-am stabilit pentru azi, la ora cinci? înainte să pleci la petrecere?

Josie şi-a tras o palmă peste cap.

— Doamne! îmi pare rău. Aşa e. Am uitat complet.

Sau poate fusese distrasă tot întrebându-se dacă Max va veni sau nu în seara asta.

— Stai puţin! Mă conectez acum.

S-a chinuit puţin cu laptopul şi, când

bătrâna a răspuns la apelul de pe FaceTime, Josie i-a văzut pe bunicul şi pe Helen înghesuindu-se lângă bunica, de o parte şi de cealaltă a canapelei roşii şi uitându- se la ecran. Cele două femei arătau încântător cu rujul lor roşu, aparent identic, şi cu cerceii strălucitori. Singurul mod prin care bunicul marca evenimentul era sacoul elegant de tweed — acelaşi pe care-l purta la fiecare ocazie specială, de la o cină acasă la un prieten şi până la nunţi sau petreceri în grădină.

— Să ai un Ajun de Crăciun fericit! i-au urat într-un glas, de parcă *exersaseră* în prealabil, şi Josie a râs.

— Ce frumos arăţi! a constatat bunica, zâmbindu-i larg. Eşti gata pentru petrecere?

— Aproape, i-a răspuns Josie, străduindu-se din răsputeri să afişeze o mină relaxată.

— De ce eşti îngrijorată? a iscodit-o bunica, cântărind-o din priviri.

Aşadar, gata cu relaxarea.

— Nu sunt îngrijorată, a contrazis-o Josie pe un ton neutru.

— Pari îngrijorată. Nu ţi se pare că e îngrijorată, John?

Bunicul s-a uitat insistent la ecran, făcând-o pe Josie să-şi simtă gâtul încins în dreptul gulerului rochiei.

— Sunt bine, Buni, a insistat.

— Eşti prea palidă, a remarcat

bătrâna, clătinând din cap.

— Păi, atunci o să-mi mai dau cu nişte autobronzant.

Bunica a oftat.

— În ultima vreme, eşti palidă mereu. Nu cred că dormi suficient.

— Lasă fata-n pace, Cecelia! a dojenit-o bunicul. Are multe pe cap, atâta tot.

Bunica a mai studiat-o o clipă, apoi a zâmbit şi, din fericire, i-a dat dreptate.

— Ei bine, te invidiem cu toţii pentru petrecere, nu-i aşa? a întrebat.

S-a uitat de la bunicul la Helen şi înapoi. Bătrânul a mormăit că da — cu toate că Josie ştia că nimic nu i-ar fi plăcut mai puţin decât să se afle în Londra şi să meargă Ia o petrecere —, iar Helen a dat din cap energic, sorbind din ceva ce părea a fi cherry.

— Te invidiem foarte tare, a repetat Helen, aplecându-se spre bunica şi aruncându-i lui Josie o privire apreciativă. Ţi-ai îndreptat părul, nu? Ar trebui să-I dai cu fixativ, dragă; pare cam pleoştit.

— Mai taci! a exclamat Cecelia şi-a împins-o pe Helen cu degetele ei ca nişte fuse. N-o băga în scamă, iubire. Arăţi superb.

Doar că prea palidă, mai că-i venea lui Josie să completeze, dar s-a abţinut.

— Când te va vedea, Oliver va regreta nespus că s-a uitat după altă fată.

Ştia că asta ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine, dar nu reuşea decât să-i amplifice senzaţia neplăcută din stomac. A bătut cu unghiile în măsuţa de toaletă, lângă laptop. Trebuia să le fi dat cu ojă, îşi dădea seama acum.

Helen s-a iţit din nou în faţa ecranului.

— Oh, nu mai are niciun rost să plângi pentru asta, Josie. Părerea mea e să treci la ceva mai mare şi mai bun. Deşi *este,* într-adevăr, un tânăr foarte drăguţ şi poate că dacă...

— Helen!

Bunica s-a aplecat şi şi-a tras Iaptopul în poală, de parcă schimbarea de unghi era soluţia.

— Josie, du-te şi adu cadoul! Hai s-o facem acum. Va trebui să ne mişcăm repede, fiindcă în seara asta mergem să bem ceva la Copes, înainte de concertul de colinde din piaţă.

— Ce drăguţ! a exclamat Josie, întorcându-se să- şi ridice cadoul de la bunica şi de la bunicul de pe podeaua dormitorului.

îşi amintea de concertul de colinde — îşi amintea că se juca împreună cu Beth Cope în timp ce toată lumea cânta şi bea vin fiert. Participase alături de părinţi, în noaptea morţii lor, înainte ca ei să plece la petrecere.

Incruntându-se ca să alunge lacrimile ce-i ardeau ochii, Josie s-a întors spre Iaptop.

— Cred că va fi drăguţ, zicea bunica, aranjându- şi coafura. Am pregătit negrese pe care le vom pune în punguţe şi le vom agăţa în pomul de Crăciun – îl mai ţii minte? a întrebat şi Josie a dat din cap că da. În orice caz, după mine, astea au ieşit destul de bine — mai puţin sărate decât cele dinainte. Bunicul tău a mâncat două, nu-i aşa, John?

— Ce anume? a întrebat el, strângând din sprâncenele stufoase când bunica a întors ecranul spre el. Oh, da! Sunt foarte, foarte... plăcute.

— Extrem de convingător! a râs Josie.

— Speră că gătitul va înlocui fumatul, a oftat bunica.

— Păi, are dreptate în privinţa asta. *Ar trebui* să renunţi la fumat, îţi face rău.

Bunica a fluturat din mână spre ecran.

— Josie, orice rău mi-ar face, l-a făcut deja la vârsta mea. N-are niciun rost să mai schimbăm ceva acum.

Nepoata s-a încruntat, dar a auzit-o pe Helen spunând, din afara cadrului:

— I-auzi, i-auzi!

Şi în clipa aceea a ştiut că duce o luptă pierdută cu ei doi.

— În fine, a reluat bunica. Cadourile!

Şi-au desfăcut darurile în faţa ecranului într-un fel care încetase de mult să le mai

pară ciudat, iar Josie a zâmbit radioasă la vederea frumoasei casete pentru bijuterii oferite de bunicul şi bunica. Bunicul s-a amuzat puţin de pancarta pe care ea i-o cumpărase, o recunoaştere sigură a muncii bine făcute, Helen a început să enumere toate produsele noi de îngrijire a pielii de la Space NK pe care pusese ochii, iar bunica părea cu adevărat încântată de setul de ceai. Va trebui să-şi amintească să-i spună asta lui Max, şi-a zis Josie în sinea ei. Presupunând că va veni. Dumnezeule, avea din nou senzaţia aceea în stomac! S-a uitat la ceas, încercând să-şi controleze nevoia de a face ceva, orice, cu mâinile.

— îmi pare tare rău, dragii mei, dar ma aşteaptă o petrecere şi eu...

— Şi citatul? a întrerupt-o bunica. Helen are unul de data asta, nu-i aşa, Helen?

Josie a ridicat din sprâncene.

— Credeam că e rândul meu.

— Da, păi, tu n-ai fi ales unul de Crăciun, nu? Iar Helen a vrut să se implice, i-a explicat bunica, apoi a întors ecranul spre mătuşa Helen, evitând astfel orice controversă.

Helen şi-a dres glasul teatral.

— „Pentru mine, eşti perfectă!”

— Vai, mulţumesc! a răspuns Josie, zâmbind afectat.

L-a auzit pe bunicul râzând în fundal, dar

Helen a ţistuit nerăbdătoare.

— Ei bine?

Josie a ezitat. Ceva de Crăciun, ziseseră.

— Ăăă...

— Ei, hai! a intervenit bunica şi Helen a reîntors laptopul spre ea.

Îşi turnase un pahar cu vin roşu cât ocupase fiica ei ecranul.

— Pe asta sigur îl ştii, iubire, nu?

Josie a văzut telefonul vibrând lângă laptop şi a dat sa răspundă, apoi şi-a amintit ca, *în mod cert*, nu putea fi Max, din moment ce nu avea numărul ei. „Laura", a citit. Dumnezeule, trebuia să plece! Voia sa se asigure că o găseşte pe Laura la timp, ca să nu fie nevoita să intre singură.

— Aşadar? a întrebat Helen.

— Nu ştiu, a venit răspunsul lui Josie, mai nerăbdător decât intenţionase. Scuze, lăsaţi-mă să mă mai gândesc, bine? Vă voi scrie un mesaj.

Bunica s-a încruntat.

— De ce eşti aşa agitată?

— Nu sunt, a insistat Josie. Sunt doar îngrijorată fiindcă trebuie să ajung la timp la petrecere. Şi oricum...

— De fapt, voiam să schimb repede două vorbe cu tine, a intervenit Helen.

Josie a urmărit-o ridicându-se, traversând sufrageria şi intrând în bucătărie. Vasăzică, era ceva despre care nu putea să discute de faţă cu bunica; asta nu era de

bun augur.

— Draga mea, mă gândeam că ar trebui sa ştii...

Josie a simţit un nod în stomac.

— Ce-ar trebui sa ştiu? S-a întâmplat ceva? a întrebat, coborând vocea şi uitându-se dincolo de Helen ca să se asigure că bunicii nu o urmaseră în bucătărie. Buni se simte bine?

— Oh, nu, nu. Nu-i nimic de genul ăsta, nu-ţi face griji. Bunicii tăi sunt bine.

Era amuzant că nu le spunea niciodată „mama şi tata" în prezenţa lui Josie.

— Doar ca am făcut nişte cercetări online în legătură cu individul cu care te vezi acum.

Normal că făcuse.

— Nu mă „văd" cu el efectiv, Helen. Şi...

— În orice caz, a continuat mătuşa întrerupând- o. Am dat peste firma lui de arhitectură, ALA, cea pentru care susţinea că lucrează, şi nu-mi place deloc să ţi-o spun, draga mea, dar numele lui nu e menţionat *nicăieri* pe site.

— Bine, a zis Josie încet. Dar asta nu înseamnă neapărat ceva. Poate că pur şi simplu nu afişează numele tuturor angajaţilor pe site sau poate că nu şi-au actualizat site-ul ori ceva de genul ăsta.

În fond, durase un an întreg până când sistemul intern al companiei la care lucra ea îi actualizase funcţia după ce fusese

promovată.

— Păi, da, aşa m-am gândit şi eu, dar i-am sunat să-i întreb şi mi-au spus că nu mai lucrează acolo de două luni.

A tăcut câteva secunde.

— De două luni? a repetat Josie, încruntându-se.

Oare o minţise pe Helen în legătura cu locul sau
de muncă? Foarte ciudat. Sau era altceva? Poate ca doar o lăsa pe Helen să o necăjească.

— Da, a întărit mătuşa, aplecându-se spre monitor şi coborând glasul, de parcă făcea parte dintr-o conspiraţie. Şi, în plus, au refuzat să-mi spună de ce a plecat. Sa ştii c-am întrebat.

— S-ar putea sa nu fie ceva grav, Helen.

— Hmm. Mda, poate.

— Dar de ce te-ai interesat?

— Fiindcă-mi fac *griji* pentru tine, draga mea! Te afişezi cu un tip nou imediat după despărţirea de frumuşelul de Oliver — auzind-o, Josie a scrâşnit din dinţi — şi pari extrem de agitată. Pur şi simplu nu vreau să vină cineva şi să profite de tine, atâta tot. Am citit ieri pe internet un articol îngrozitor despre un bărbat care i-a luat totul unui tânăr în toiul nopţii – îşi crease o identitate falsă şi toate cele.

Josie şi-a permis să zâmbească discret şi ironic. Ştia de ce mătuşa dădea referinţe

vagi, precum „internetul” — era genul de persoană care pretindea ca citeşte *The Guardian*, dar în realitate îşi lua toate informaţiile din *Daily Mail.*

— Uite care-i treaba. Îţi sunt recunoscătoare ca te preocupă binele meu. Sincer recunoscătoare.

S-a auzit soneria şi inima lui Josie a tresărit aproape dureros. S-a ridicat, şi-a luat laptopul şi a pornit spre uşă, coborând uşor vocea.

— Dar nu cred că aşa stau lucrurile. O să am grijă. Îţi promit.

— Păi, să ai în vedere toate astea, bine?

— Bine. Sigur, a asigurat-o Josie, conştientă că respectiva înţelegere era singura modalitate de-a o face să abandoneze subiectul. Dar în clipa asta e cineva la uşă şi am întârziat deja, aşa că scuze, dar trebuie să plec. Spune-le la revedere bunicilor, bine?

— La revedere, iubire! a strigat bunica din sufragerie. Şi bunicul îţi transmite la revedere.

— Pot să vorbesc în numele meu, Cecelia, s-a auzit bunicul mormăind în fundal.

Josie a clătinat din cap. Paria pe orice că bunicii ascultaseră fiecare cuvinţel rostit de Helen şi nu se îndoia că toţi trei aveau să bârfească pe tema asta toată seara.

— Atunci, la revedere, draga mea.

Distracţie plăcută diseară! i-a urat Helen.

— Mă voi distra cu siguranţă, a minţit Josie, ajunsă acum la uşa de la intrare, podeaua cu linoleum scârţâind uşor sub tălpile ei goale.

A închis laptopul, l-a luat sub braţ, apoi a inspirat adânc, dorindu-şi ca bătăile inimii să i se domolească.

Când a deschis uşa, Max era acolo. Purta blugi închişi la culoare, o cămaşă albastră şi un sacou negru, elegant şi bine croit, şi îşi ţinea paltonul pe braţ, deşi afară sufla un vânt al naibii de rece. Arăta incredibil, trupul lui musculos umplând perfect sacoul, si losie si-a dat seama că se holba la el abia atunci când Max i-a zâmbit, surâsul reflectându-i- se în ochii care păreau ca-şi schimba constant culoarea, spre chihlimbariu acum, potrivindu-se cu şuviţele de păr de nuanţă mai deschisă. A măsurat- o din cap până-n picioare făcând-o să se înfioare, înainte să se uite fix în ochii ei.

— Bună! l-a salutat Josie, dorindu-şi ca senzaţia din stomac să i se potolească.

Nu trebuia să fie *aşa* de agitată. Era numai vina lui Helen, care o derutase, atâta tot. Max s-a sprijinit de tocul uşii şi şi-a trecut o mână peste obrazul acoperit de o barbă scurtă şi ţepoasă.

— Bună! i-a răspuns relaxat; oricare ar fi fost cauza indispoziţiei lui de ieri, rămăsese în mod vădit în trecut. Eşti

gata?

— Eu, ăăă..., a îngăimat Josie, şi-a trecut o mână prin păr, dar a lăsat-o jos imediat, amintindu-şi să nu-şi strice coafura după ce petrecuse atâta timp îmblânzindu-şi şuviţele rebele. Da, într-un minut. Nu eram sigura..., a zis şi s-a întrerupt, dar el a înţeles oricum ce voia să spună.

— Că vin? Nu te-aş abandona aşa, a asigurat-o, ridicând nonşalant din umeri. Şi, în plus, a fost ideea mea de la bun început.

— Corect, a replicat Josie, devenind dintr-un motiv sau altul extrem de conştientă de faptul că e desculţă. O clipă. Mă duc să-mi iau pantofii.

El a încuviinţat din cap şi a păşit înăuntru, ca ea să poată închide uşa şi să împiedice curentul de aer rece să pătrundă din hol. Şi ce daca o minţise în legătură cu locul lui de muncă? şi-a zis. Poate că fusese concediat sau ceva asemănător şi nu voia să recunoască de faţă cu Helen, care nu era tocmai genul de persoană căreia să vrei să i te confesezi imediat. A pus laptopul la loc, şi-a înşfăcat pantofii cu toc şi s-a aşezat pe pat să se încalţe, apoi s-a privit pentru ultima dată în oglinda înainte să-şi ia geanta şi să se întoarcă la el. Nu ştia prea multe despre Max, şi totuşi iată că-l primise în casă. Şi-a muşcat buza. Nu. Nu putea s-o lase pe Helen să o

descumpănească, chiar dacă îi dorea, într-adevăr, numai binele.

Max stătea sprijinit de uşă, dar s-a îndreptat imediat, când Josie a revenit în hol. Doamne! Trebuia să-l fi invitat să ia loc? I-a oferit un zâmbet exagerat de radios în efortul de a-şi compensa neatenţia, conştientizându-şi pe deplin prezenţa în timp ce tocurile-î ţăcăneau pe podea, de parcă, brusc, uitase cum să meargă pe ele. Şi părea că el *ştie* asta, după felul în care şi-a coborât privirea spre pantofii ei şi a zăbovit asupra picioarelor.

Ochii îi scânteiau când Josie a ajuns lângă el.

— Ţi-am adus un cadou, i-a zis, scoţând o cutie din buzunar şi întinzându-i-o, apoi s-a încruntat uşor, căci ea nu a luat cutia imediat.

Josie a simţit un fior în stomac.

— Nu trebuia să fad asta! i-a răspuns, neştiind încotro să se uite acum, că el o ţintuia cu privirea.

— Ţine, a zis el uşor agresiv, vârându-i cutia în mâini...

Josie a deschis-o, incredibil de stânjenită, încercând să afişeze o expresie potrivită. Când a descoperit ce se află înăuntru, s-a holbat câteva clipe, apoi a scos unul ca să-l studieze. Cerceii!

Cerceii mari, prelungi, cu stea, pe care i-i arătase la Fortnums. A clătinat din cap amintindu-şi eticheta cu preţul.

— Nu pot... Adică, sunt uimitori, însă nu-i pot primi, e prea mult.

Max a ridicat din umeri şi încruntătura discretă a reapărut.

— Păi, fie îi primeşti tu, fie va trebui să-mi fac eu găuri în urechi, fiindcă politica magazinului e să nu accepte retururi.

Josie şi-a muşcat buza şi Max a oftat.

— Dacă nu-i primeşti în dar de Crăciun, atunci ia-i în semn de mulţumire.

Când i-a întâlnit privirea, el se uita fix la ea, provocând-o parcă să-l refuze. Dar când i-a vorbit, vocea îi era blândă.

— Dacă n-ai fi fost tu, aş fi petrecut ultimele zile bosumflat.

Josie a ezitat, însă, când el a încurajat-o cu un semn din cap, a scos cerceii din cutie şi i-a pus la ureche, în locul celor cu şurub.

— Mulţumesc! a zis, atingând unul. Sunt frumoşi.

Max a întins mâna şi şi-a trecut un deget peste lobul urechii ei şi peste cercelul sclipitor.

— Poate că nu strălucesc la fel de tare ca tine, dar cel puţin sunt drăguţi.

I-a susţinut privirea o clipă şi, în ciuda atingerii lui uşoare, Josie s-a trezit roşind. Şi-a plecat degrabă ochii, dar, când el i-a deschis uşa, şi-a dus mâna la ureche, acolo unde zăbovise degetul lui şi încă mai simţea furnicături pe piele.

După o scurtă călătorie cu trenul, au

ajuns la Battersea, unde avea loc petrecerea, la ora şase, adică exact la timp. Evenimentul se ţinea la Centrul de Arte Battersea, o clădire mare şi impresionantă, cu turnuleţe ce se înălţau din acoperiş, dându-i alura unui castel de mici dimensiuni. Doi pomi de Crăciun tronau de-o parte şi de alta a intrării cu pilaştri, împodobiţi simplu, cu argintiu şi cu auriu, iar sub arcadă străluceau luminiţe. Josie i-a zâmbit lui Max când el i-a deschis uşa şi a încercat să-şi controleze emoţiile ce-i chinuiau stomacul şi care se înteţiseră pe parcursul călătoriei.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant, negru, i-a întâmpinat zâmbind.

— Petrecerea Peacock? s-a interesat el şi Josie a încuviinţat din cap. Vă rog să vă lăsaţi hainele aici, apoi poftiţi în Sala Mare, le-a spus, aratându-le pe unde s-o ia.

Josie s-a uitat în jur, dar nu a mai văzut niciun cunoscut la intrare. Trebuia sa-şi organizeze mai bine timpul — să sosească intenţionat cu vreo douăzeci de minute mai târziu. Deşi, cu siguranţă, Laura se afla deja undeva înăuntru. Şi-au lăsat hainele la garderobă şi Josie a simţit un fior pe şira spinării după ce a renunţat la stratul suplimentar de îmbrăcăminte. A tresărit când Max i-a atins umărul gol ca să o conducă în direcţia potrivită, iar el a ridicat mirat din sprâncene.

— Scuze, a zis Josie, schiţând un zâmbet, deşi avea gura uscată. E cam rece.

I-a aruncat o privire în vreme ce înaintau, însă Max era atent la interiorul clădirii, nu la ea; se uita în sus şi împrejur şi, din când în când, îşi mişca buzele de parcă ar fi vorbit cu el însuşi. Şi-a dat seama că-şi frământă mâinile şi le-a coborât pe lângă corp, flexându-şi conştient degetele. N-ar fi trebuit să-l aducă pe Max cu ea. Acum era nevoita să se prefacă relaxată, îngrijorându-se totodată cu privire la ce făcea el şi întrebându-se dacă se distrează.

Josie a intrat prima în sală şi, la fel ca Max, nu s- a putut abţine sa privească în sus. Tavanul era fenomenal, arcuit deasupra capetelor lor ca o cupolă cu un frumos design dantelat. Ferestrele erau imense, cu partea superioară boltită, în armonie cu tavanul, toate decorate cu beculeţe, iar în fiecare colţ se afla câte un pom de Crăciun. Prin încăpere erau presărate mese rotunde, în capătul opus se înălţa o scenă micuţă, iar pe o latură se întindea o masă lungă, în stil bufet. În sală era lume, slavă Domnului! Josie a răsuflat uşurată când a constatat că nu sosiseră primii, că încăperea se umplea deja de oameni care se învârteau cu pahare în mâini sau şedeau la mese în grupuri restrânse, cu capetele aplecate unul spre celălalt.

— Ştiam că au renovat clădirea, dar n-am intrat niciodată, a murmurat Max şi Josie a ridicat ochii spre el, nesigură că ei i se adresează, ţinând cont că privirea lui se plimba de jur împrejurul sălii. E impresionantă!

— Prosecco?

O femeie îmbrăcată elegant în negru şi alb le-a întins o tavă şi, recunoscătoare, Josie a apucat un pahar şi a luat imediat o înghiţitură.

Au mai înaintat puţin în sală şi Josie a simţit căldura mângâindu-i pielea. În fundal se auzea muzică, şi-a dat seama acum — nu cântecele obişnuite de Crăciun, ci piese instrumentale şi clasice; distingea sunet de viori. A scrutat încăperea în căutarea unui chip familiar, cineva de la firmă, şi a strâns din buze când a zărit-o pe Janice, cu părul negru şi lucios strâns în coc, aşezată la una dintre mesele din apropierea scenei improvizate.

Josie s-a oprit când Max s-a rotit uşor să mai admire puţin sala şi trăsăturile feţei i s-au înmuiat într-un zâmbet delicat. Dacă seara avea să fie un complet fiasco, cel puţin el va fi apreciat arhitectura clădirii. Max i-a zâmbit oarecum vinovat când a văzut-o urmărindu-l, apoi s-a uitat atent peste capul ei.

— Şi unde sunt modelele în bikini? s-a interesat el, sorbind din Prosecco. E singurul motiv pentru care-am venit.

— *Ştiam* eu că ai un motiv ascuns.

— Desigur, a replicat el şi a strâns din umeri.

Josie a râs, apoi a tresărit, aproape vărsând
băutura, când a simţit o atingere pe umăr. S-a întors şi a dat cu ochii de Oliver care-i zâmbea, parcă îndurerat. Dacă se gândea bine, chiar aducea cu un spiriduş, proaspăt bărbierit şi cu părul perfect neted, cu o constituţie evident delicată pe sub sacoul negru şi elegant — în cinstea sezonului sărbătorilor, a presupus ea. Însă, în seara aceasta, ochii lui — pe care-i descrisese drept „ciocolatii" când îi povestise Biei despre el prima dată — nu scânteiau cu năstruşnicia caracteristică spiriduşilor, ci păreau mai degrabă trişti.

— Bună, Jose! a salutat-o el. Ajun fericit!

S-a întins să o îmbrăţişeze şi, cugetând că ar fi urât să-l refuze, Josie i-a întors gestul, încercând să nu se gândească la cât de reconfortant şi de familiar mirosea, trupul ei amintindu-şi întocmai cum se armoniza cu al lui. S-a retras de îndată ce i s-a părut rezonabil. A ridicat privirea spre Max şi, cu toate că expresia lui nu trăda nimic, fiind complet inexpresivă, era convinsă că-l văzuse pe Oliver venind şi că o făcuse intenţionat să râdă.

— Mă bucur să te revăd, l-a salutat Max binevoitor, strângându-i mâna.

Oliver s-a încruntat.

— Nu ştiam că vei veni.

Max a zâmbit relaxat, în contrast cu fălcile încleştate ale lui Oliver.

— A fost o decizie de ultim moment.

Josie a scăpat de datoria de a le înlesni conversaţia când a zărit o blondă cu umeri laţi lângă tava cu Prosecco şi i-a făcut semn să se apropie, străduindu-se să nu se arate disperată. Laura s-a îndreptat spre ei cu o viteză care sugera că nu-şi încălcase regula de a nu purta pantofi cu toc nici măcar la o petrecere. Era urmată la mică distanţă de John, logodnicul ei, cunoscut la birou drept John Scoţianul.

— Slavă Domnului c-ai venit! a exclamat Laura din mers, apoi şi-a coborât glasul astfel încât numai Josie să o poată auzi. Uram gândul că va trebui să stau de vorbă cu cei de la Financiar, a zis şi a arătat cu un semn din cap în spatele ei, unde se adunaseră două femei şi un bărbat.

A luat paharul cu Prosecco întins de John şi a sorbit din el. Rochia nu era deloc stilul ei, neagră, strălucitoare şi lungă până-n pământ, dar îi venea bine datorită abdomenului plat şi demn de toată invidia.

— Ea surorii mele, a explicat, observând că Josie o studiază. Mi-am zis ca ar fi bine să fac un efort, ţinând cont că vor fi de faţă toţi acţionarii.

Şi-a înfoiat puţin părul, apoi, salutându-l scurt pe Oliver din cap, i-a zâmbit lui Max.

— Scuze, eu sunt Laura. Sunt colega cu Josie în echipa de PR a firmei Peacock, s-a prezentat ea pe un ton formal de afacerist, energic şi eficient.

— Max.

— Şi tu la ce firmă lucrezi?

— De fapt, eu sunt cu Josie, a răspuns Max destins, ridicând paharul cu Prosecco în cinstea perechii lui.

Ochii albaştri ai Laurei, rimelaţi ca de obicei, l- au privit apreciativ.

— Chiar aşa? a zis ea, ridicând din sprâncene spre Josie.

Prietena ei a clătinat din cap, aruncându-i o privire care sugera că o să-i explice mai târziu. Nu o prevenise pe Laura că s-ar putea să vină însoţită, în eventualitatea că Max nu avea să-şi facă apariţia.

— Păi, îmi pare bine să te cunosc, i-a zâmbit ea lui Max. El e logodnicul meu, a adăugat, arătând spre bărbatul înalt şi la fel de blond de lângă ea.

Din fericire, John avea tenul măsliniu, spre deosebire de cel rozaliu al Laurei, şi ochii căprui, nu albaştri, altfel ar fi trecut drept fraţi.

— Cel puţin nu sunt singurul însoţitor, a comentat John, zâmbind în barbă şi dovedind un pronunţat accent specific oraşului Glasgow, în ciuda anilor petrecuţi la Londra.

Max şi John au început o conversaţie relaxată, în timp ce Laura a oftat, dând din cap spre Janice, care o chema prin semne.

— Ar fi bine să mă duc să văd ce vrea, a zis ea şi a pornit într-acolo la fel de încet, lăsând-o pe Josie singură cu Oliver.

Sperând să-şi îndrepte atenţia în altă direcţie, Josie a vrut să ia o înghiţitură din Prosecco, însă paharul era gol. John tocmai îi explica lui Max că lucrează ca jurnalist independent, aşa că a încercat să găsească şi ea ceva de spus ca să se alăture conversaţiei, însă nu a fost suficient de rapidă şi Oliver a apucat-o de încheietură şi a tras-o deoparte.

— Josie, trebuie neapărat sa vorbesc cu tine, i-a zis, uitându-se spre Max şi John. între patru ochi.

— Nu acum, Oliver, a clătinat ea din cap.

— Te rog.

S-a uitat la ea cu ochii aceia mari de Bambi, adoptând privirea de căţeluş la care apela de obicei pentru a-şi atinge scopul.

— Nu e ce crezi tu, promit. Doar că... Nu vreau să auzi asta de la altcineva, atâta tot.

Lui Josie i s-a strâns stomacul, cuprinsă de o uşoară greaţă şi, ca un semnal luminos, Cara s-a făcut imediat remarcată. Se afla în apropierea scenei şi, parcă bătându-şi joc de ea, etala aceeaşi rochie

roşie pe care o purtase la prânzul de Crăciun şi care îi sublinia silueta subţire perfectă şi picioarele tonifiate şi bronzate – cu toate că era, probabil, un bronz artificial. Cara s-a uitat spre Josie, apoi şi-a ferit privirea rapid. Josie era sigură că îi urmăreşte, aşteptând să-i vadă reacţia.

în clipa aceea, Max a râs la o remarcă de-ale lui John Scoţianul şi Oliver s-a încruntat la ei.

— Serios, Jose, cine e tipul ala? a murmurat el.

înainte ca ea să apuce sa-i răspundă că nu e
treaba lui, că nu are niciun drept să para atât de furios, câta vreme tocmai se pregătea în mod cert să-i mărturisească faptul că el şi Cara formau de- acum un cuplu, că putea foarte bine să se ducă naibii, Janice s-a ridicat de la masă şi a pornit spre ei, cu tocurile cui ţăcănind pe pardoseala din lemn.

— Josie, arăţi minunat! a complimentat-o, abia aruncându-i o privire. Oliver, putem schimba repede două vorbe? l-a rugat şi, fara să-i dea de ales, l-a apucat strâns de braţ, l-a smuls de lângă Josie şi l-a condus spre intrare.

Josie a ezitat, simţind nevoia sa se asigure că Max e bine.

— Glumeşti! îi zicea John când ea li s-a alăturat din nou. Una dintre vechile mele prietene din şcoală este arhitect. Erin

Fuller – presupun că nu ai cunoscut-o încă.

— îţi baţi joc de mine, a clătinat Max din cap. Ai fost coleg cu Erin?

Hotărând că ei doi se înţeleg destul de bine şi sunt suficient de antrenaţi în jocul lui Kevin o Bacon—, Josie a pornit tăcută spre masa la care Laura şedea acum singură şi s-a prăbuşit pe scaun, alături de ea.

— Ce fad? s-a încruntat prietena ei.

Josie a ezitat, apoi a clătinat din cap; nu se putea abţine să se uite la Cara, deşi *ştia* că trebuie să fie supărată mai degrabă pe Oliver decât pe ea. Şi totuşi, nu era necesar să fie atât de evident, nu? Puteau şi ei să aştepte până după vacanţa de Crăciun, chiar le cerea atât de mult? Laura s-a strâmbat, compătimitoare.

— Ignor-o pe dramatica de Cara; încearcă şi ea să atragă atenţia fiindcă-i plictisită şi conştientă că nu se va ridica nicicând mai sus de nivelul mediu al unui directoraş, prin urmare ştie că trebuie să pună gheara pe un tip înainte să-şi piardă din farmece şi înainte ca bărbaţii să-şi dea seama că doar atâta e de capul ei.

Josie a pufnit şi imediat s-a simţit prost din cauza reacţiei sale. A făcut o grimasă. Nu-i mărturisise Laurei că fusese concediată — poate că *nici ea* nu se va ridica niciodată mai sus de-atât.

Laura şi-a ţuguiat buzele studiind chipul

lui Josie, apoi s-a uitat peste capul ei.

— Vin băieţii, a anunţat-o, după care s-a aplecat spre ea. Apropo, să nu iroseşti timpul, bine?

— Nu e nimic de genul ăsta, e..., a ezitat Josie, răsucind în mâini piciorul paharului de Prosecco de pe masă. Nu ştiu ce este.

— Când v-aţi întâlnit?

— Acum trei zile, a recunoscut ea.

Laura i-a aruncat o privire neîncrezătoare,

— Şi întâmplător era liber în Ajunul Crăciunului ca să meargă la o petrecere în compania unei persoane pe care tocmai a cunoscut-o?

— E blocat în Londra, în aşteptarea unui zbor, s- a apărat Josie. N-o face să sune atât de rău!

— E tare chipeş, a constatat Laura, uitându-se la Max peste umărul prietenei sale.

Josie a ridicat din sprâncene.

— Cine mai foloseşte cuvântul „chipeş" în zilele noastre?

— Pare drăguţ, a continuat Laura, ignorând-o.

— Da, a întărit Josie.

Era drăguţ, şi-a zis în sinea ei, deşi la început nu observase, de parcă el ar fi încercat să-i ascundă asta.

— Şi-l face pe John să râdă întruna, deşi trebuie să recunosc că nu e chiar atât

de complicat.

Josie ştia că Laura îşi construieşte o pledoarie, aşa că nu a comentat nimic, aşteptând-o să treacă la subiect. Se uitau amândouă la John şi la Max, care opriseră o chelneriţă ca să mai ia ceva de băut. John era mai solid decât Max, însă Max se făcea mai lesne remarcat. Prin atitudine, a decis Josie, de parcă studiase cum trebuie să se deplaseze printr-o încăpere astfel încât ceilalţi să-i facă loc să treacă şi nu invers.

— Care-i problema? a întrebat-o Laura, coborând vocea.

Josie a oftat.

— De ce trebuie să existe o problemă?

— E căsătorit?

— Nu, a râs Josie.

— De unde ştii?

— Păi, de exemplu, nu poartă verighetă.

— Corect. Fiindcă oamenii nu-şi scot niciodată verighetele.

— Nu e căsătorit, a insistat Josie, amintindu-şi ce-i spusese mătuşa.

O minţise în legătură cu locul de muncă — oare o mai minţea şi în alte privinţe? Inconştient, a ridicat mâna şi şi-a trecut degetele peste unul dintre cerceii cu stea pe care el i-i dăruise. Laura i-a observat gestul.

— Frumoşi cercei!

— Mersi.

A decis să nu mărturisească faptul că Max i-i dăduse, fiindcă îl vedea apropiindu-se împreună cu John. John a mângâiat neprotocolar braţul Laurei când s-a aşezat lângă ea, oferindu-i un nou pahar de Prosecco, în aceeaşi clipă în care Max a pus unul în faţa lui Josie. Ea a ridicat privirea şi i-a zâmbit, poate ceva mai entuziasmată decât era nevoie, dar el i-a întors un surâs rapid şi eficient.

— Trebuie să contactez compania aeriana; mi-au lăsat un mesaj, s-a scuzat el, arătând telefonul. Revin imediat.

Josie a încuviinţat din cap şi a încercat să ignore privirea plină de subînţeles a Laurei. înainte ca prietena ei să reia discuţia — prezenţa lui John n- avea s-o stânjenească —, Josie a întrebat-o cum avansează planurile de nuntă, ceea ce a distras-o îndeajuns pe Laura încât sa înceapă să-i povestească despre cât de dificil este managerul de evenimente din locaţia aleasa — nimic mai prejos de un castel scoţian — şi despre cât de paranoică devenise ea cu privire la o posibilă grevă a angajaţilor de la căile ferate în weekendul respectiv, ceea ce ar fi însemnat că nicîun invitat din Londra nu ar fi putut ajunge acolo. Un chelner a venit cu o tavă cu tartine şi

Josie a luat o crochetă Arancini din care a muşcat delicat în timp ce asculta povestea Laurei, străduindu-se din răsputeri să fie

atentă, în loc să scruteze încăperea în căutarea celor doi bărbaţi care-i tulburau gândurile.

Max s-a întors după vreo zece minute şi s-a strecurat pe scaunul de alături. Josie a perceput mirosul subtil al aftershave-ului său — ceva scump, a socotit ea.

— Ce-au zis? l-a întrebat.

El şi-a ridicat paharul şi a luat o înghiţitură.

— Au zis că mi-au găsit un zbor pe 26 decembrie, a răspuns Max, ridicând din umeri. Vom vedea.

Josie a dat din cap cu înţelegere şi a zâmbit, fiindcă i se părea reacţia potrivită, dar, înainte să apuce să mai întrebe ceva — de pildă, cât o să fie plecat şi dacă se va mai întoarce cândva la Londra —, cineva a bătut în microfon şi murmurul din sală s-a stins rapid. Toată lumea s-a întors spre bărbatul de pe scenă, evident, un tehnician.

— Discursuri? Deja? s-a mirat John.

— Presupun că vor să scape de ele, ca să se poată îmbăta împreună cu noi, ceilalţi, a opinat Laura.

Max a zâmbit apreciativ când directorul general al companiei, un bărbat de vreo şaizeci de ani, pe care Josie îl văzuse o singură dată în cei patru ani în care lucrase pentru ei, a urcat pe scenă — o mică platformă care l-a înălţat puţin deasupra invitaţilor. Şi-a dres glasul,

atingându-şi ochelarii şi dând din cap spre individul în negru care ajusta microfonul la înălţimea lui.

— Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să spun câteva cuvinte înainte să ne dedicăm cu toţii festivităţilor.

A urmat un freamăt în sală, timp în care oamenii s-au aşezat ori şi-au mai luat în grabă o băutură, apoi şi-au îndreptat atenţia spre scenă.

— Vă mulţumim foarte mult că sunteţi alături de noi în această seară şi că aţi renunţat la Ajunul Crăciunului ca să susţineţi acţiunea noastră caritabilă din acest an.

A indicat o masă din spatele lui pe care se aflau diverse obiecte — o sticlă de şampanie, un coşuleţ şi fotografii a ceea ce păreau a fi un elicopter şi Turnul Eiffel, printre altele.

— Vă rog să vă faceţi timp să licitaţi pentru aceste articole şi să vă arătaţi sprijinul; în fond, Crăciunul înseamnă să dăruim.

Laura a scos un sunet batjocoritor.

— Toată povestea din spatele acţiunii de caritate e menită să atragă atenţia presei, le-a şoptit ea celor trei. De aceea o şi organizează în Ajunul Crăciunului. Consiliul de administraţie a sperat că vom apărea în ziare şi că unele reviste vor scrie despre asta, ceea ce nu s-a întâmplat, firește, pentru că întregul

eveniment a fost prost organizat. Am încercat să-i spun lui Janice, dar, în loc să asculte de bunul-simţ şi de anii de experienţă, a ales să mă ignore.

— A fost un an bun, a continuat directorul general, şi am înregistrat o creştere, ceea ce reprezintă o veste excelentă, dar încă e loc de îmbunătăţiri şi căutăm modalităţi de extindere şi de restructurare a fiecărei companii în parte pentru a ne asigura că vom rămâne jucători puternici pe piaţă.

Josie a strâns din dinţi la auzul cuvântului „restructurare". Iată-l aici, vorbindu-le despre cât de bun fusese anul — şi dacă fusese atât de bun, atunci de ce încercau să dea afară o mulţime de oameni?

— Voi lăsa fiecare companie să vă împărtăşească veştile ei cele mai incitante. Pentru început, din partea Peacock PR, minunata Janice Evergreen.

Janice a urcat imediat pe scenă şi Josie ştia că probabil adoră momentul — şansa de a sta în faţa tuturor şi de a le demonstra cât este ea de importantă. A reluat informaţia despre cât de fructuos fusese anul şi Josie a sorbit din Prosecco, uitându-se la Max care, deşi afişa o expresie politicoasă, probabil că acum regreta că se hotărâse să vină.

— Dar cel mai palpitant lucru pe care trebuie să- 1 aşteptăm cu nerăbdare, ceva ce suntem încântaţi să anunţăm în

sfârşit, este că, la începutul anului viitor, vom deschide un nou birou la New York, care va fi condus de nimeni altul decât Oliver Burton al nostru, a spus Janice.

A durat puţin până când cei prezenţi au procesat informaţia, fiindcă Josie a observat-o pe Laura aplecându-se şi încruntându-se la ea.

— A zis că...?

Dar nici n-a terminat întrebarea şi iată-l pe el ridicând mâna de la una din mesele de lângă scenă, drept răspuns la aplauzele politicoase care au răsunat în sală.

— Ştiai? a şoptit Laura.

Josie a clătinat tăcută din cap. Nu. Nu ştiuse că, în vreme ce ea era concediată, fostul ei iubit era numit şef al unei noi filiale. Şi încă de cealaltă parte a Atlanticului.

CAPITOLUL 8

Josie nu a auzit restul discursurilor. Cuvinte sporadice, cum ar fi „sărbătorit", „felicitări" şi „financiar", se perindau dincolo de ţiuitul constant din urechile ei, dar nu s-a deranjat să se concentreze ca să înţeleagă contextul general. Laura continua să privească de la unii la alţii, însă Josie se holba drept în faţă, preocupată să clipească, astfel încât să nu pară neatentă sau plictisită, dacă cineva important se uita la ea.

De cât timp ştia? Era clar că nu aflase

abia acum. Era genul de informaţie pe care o aflai cu luni înainte ca anunţul să se facă public — purtai discuţii despre data începerii, négociai un salariu mai bun. Ceea ce însemna că el trebuie să fi ştiut de când erau încă împreună, probabil că vorbea cu Janice despre asta la întâlnirile private de la biroul unde lucrau amândoi, uitând apoi pur şi simplu să-i pomenească şi ei despre asta seara, când ajungeau acasă. Plănuia să-şi schimbe radical întreaga viaţă şi nici măcar nu se deranjase să discute cu ea. Se întreba dacă el ştiuse că Janice intenţiona să o concedieze şi pe ea, dacă deschiseseră subiectul în cadrul discuţiilor lor secrete.

O usturau ochii, cu toate că nu-şi dădea seama dacă e furioasă sau tristă. A respirat liniştit şi a
încercat să clipească în continuare. A simţit o apăsare pe mâna dreaptă, şi-a coborât privirea şi l-a văzut pe Max strângându-i-o.

— Te simţi bine? i-a şoptit el.

Josie a dat din cap că da, dar n-a îndrăznit să-l privească în ochi. Dumnezeule! Oare ce crede? Venise cu ea la o petrecere amuzantă de Crăciun şi acum iat-o străduindu-se să se abţină din plâns. Laura i-a pus o băutură în cealaltă mână — bănuia că e cel de-al doilea pahar de Prosecco de care colega ei nu se atinsese — şi Josie a luat o înghiţitură,

recunoscătoare că are ceva de făcut.

Directorul general a încheiat runda de discursuri şi, după ce a anunţat că în curând se va servi mâncarea şi le-a urat totodată Crăciun fericit, a părăsit scena într-un ropot de aplauze politicoase, care în curând s-a stins, înlocuit de un murmur de voci şi de râsete. Josie a auzit vag viorile începând să cânte în fundal.

O mulţime de oameni roia acum în jurul lui Oliver, strângându-i mâna şi bătându-l pe spate. Nu trebuia să se uite, ştia că nu trebuie. Avea să o facă să se simtă şi mai rău. Dar, înainte să-şi ia ochii de la el, Oliver a întors capul şi i-a surprins privirea. Josie s-a ridicat brusc, iar Max, John şi Laura au urmat-o, atrăgându-şi uitături ciudate din partea celor de la masa învecinată.

Oliver se îndrepta spre ei acum, cu paşi mărunţi şi rapizi, împiedicându-se de faldurile feţelor de masă albe. Laura a înjurat în barbă, apoi a pornit în întâmpinarea lui, făcându-i semn din cap lui John. Josie nu a înţeles gestul până când John nu s-a îndepărtat de ei, despărţindu-se de Laura şi oprindu-se fix în faţa Cărei; în mod vădit, şi ea se îndrepta într-acolo, Dumnezeu ştie de ce. În ciuda stării în care se afla, Josie a avut timp să se minuneze de comunicarea nonverbală a celor doi — erau împreună de numai optsprezece luni, o perioadă mai

scurtă decât petrecuse Josie alături de Oliver, însă ei nu fuseseră nicicând în stare de aşa ceva — să ştie fiecare ce gândeşte celălalt.

A durat o clipă ca Josie să-şi dea seama că Max o luase de mână şi o strângea uşor, încercând să o tragă după el, făcând-o să se deplaseze.

— Hai să mergem, Josie!

A cedat presiunii şi l-a urmat, împleticindu-se uşor. Totul în jur i se părea ciudat de îndepărtat, de parcă cineva apăsase pe butonul de reglare a sonorului şi îl dăduse la minimum.

— Nu putem pleca pur şi simplu, a mormăit ea, în timp ce Max o trăgea după el, spre holul de la intrare.

— De ce nu? Ai făcut act de prezenţă, nu? Nimic mai corect de-atât. În plus, cu toţii vor fi prea mahmuri mâine ca să-şi amintească la ce oră ai plecat.

Josie a dat din cap; creierul ei, aparent incapabil să se concentreze la mai multe lucruri odată, încă rememora nopţile în care ea şi Oliver discutaseră despre serviciu, o bârfiseră pe Janice şi se lamentaseră că amândoi meritau de mult o promovare. Nimic. Nu-i spusese nimic în tot acest răstimp.

— Rămâi aici, i-a zis Max când au ajuns în hol. Mă duc după paltoane.

Josie a încuviinţat din nou din cap, holbându-se Ia podeaua din mozaic.

— Josie!

A tresărit la auzul vocii lui Oliver. A ridicat ochii şi l-a văzut apropiindu-se, respirând anevoie, de parcă efectiv ar fi alergat după ea. S-a întrebat într- o doară cum scăpase de Laura. S-au privit o clipă, apoi Oliver a clătinat din cap.

— îmi pare atât de...

— M-am săturat să tot aud cât de rău îţi pare, a şuierat Josie.

El a tresărit la auzul tonului ei neobişnuit de dur şi a inspirat adânc. Trebuia să se controleze; ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să ştie cât o afecta întreaga poveste. Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Poate că ar trebui să te felicit.

Dacă ar fi fost o persoană mai puternică, ar fi vorbit serios. în definitiv, Oliver îşi dorise dintotdeauna să lucreze în străinătate. Mereu pomenea de Sydney, New York, Toronto. Şi-a zis că, dacă s-ar fi gândit mai bine, ar fi înţeles că el nu va fi nicicând mulţumit să rămână în acelaşi loc, spre deosebire de ea.

— Am vrut sa stau de vorba cu tine înaintea discursului, a zis Oliver, ridicând neputincios din mâini.

— Da, fiindcă era *mult* mai bine dacă îmi mărturiseai fix înainte ca Janice sa facă anunţul în faţa întregii companii.

Nu i-a răspuns, iar Josie s-a forţat să-şi lase braţele pe lângă corp şi să renunţe la poziţia defensivă.

— Nu contează, Oliver, i-a zis ea răspicat. Noi ne-am despărţit. Nu mă priveşte ce faci de-acum.

Oliver s-a strâmbat, iar ei i s-a părut ca e cam dura. Era seara lui şi ea i-o strica.

— Voiam să te rog sa vii cu mine, a reluat el încet, fara sa-şi dezlipească privirea de pe chipul ei. Doar că... nu ştiam cum s-o fac, cum să te conving sa renunţi la viaţa ta de-aici, motiv pentru care nu am deschis niciodată subiectul înainte...

Da, s-a gândit ea cu amărăciune. *înainte.*

Dar, în ciuda voinţei ei, a strafulgerat-o o imagine cu ei doi în New York, ea şi Oliver ieşind la restaurant sau fotografiindu-se lângă Statuia Libertăţii. Nu fusese niciodată acolo, prin urmare imaginile erau oarecum neclare; lucruri pe care le văzuse în filme ori la televizor se suprapuneau cu imagini din Londra.

— Nu prea e genul meu, nu? a oftat ea. Sa-mi iac bagajele şi să pornesc în aventură la New York. Ştim amândoi ca prefer siguranţa.

Şi, aparent, tocmai de aceea nu-i spusese. Era prea al naibii de previzibilă şi, probabil, el ştiuse ca nu ar fi fost încântată, în schimb ar fi încercat să-l convingă să rămână în Londra. Îi plăcea să creadă că ar fi luat în considerare posibilitatea, însă în adâncul sufletului simţea greutatea apăsătoare a adevărului — ar fi urât ideea, ar fi urât riscul.

Din fericire, Max s-a întors cu paltoanele. La vederea lui, Oliver s-a încruntat.

— Plecaţi?

Max i-a întins haina lui Josie şi ea s-a îmbrăcat.

— E vina mea, a răspuns el vesel, afişând un zâmbet inocent. O răpesc.

Oliver l-a privit cu duşmănie, apoi s-a străduit să-şi controleze muşchii feţei. Max s-a prefăcut că nu observă.

— Apropo, felicitări! New York! Probabil ca eşti încântat.

— Da, cred că da, a îngăimat Oliver.

— Mă mir că nu ai adus vorba despre asta ieri, când am pomenit de New York, a continuat Max şi a ridicat întrebător din sprâncene, lăsând cuvintele să plutească în aer o clipă. Dar presupun că nici eu nu ţi-am permis să strecori vreo vorbă, nu?

Vocea lui Max era deosebit de prietenoasă, intervenţia lui fiind atât de subtila, încât Oliver n- avea niciun motiv sa se enerveze. În schimb, a roşit şi în clipa aceea Josie s-a simţit extrem de recunoscătoare că nu ea era cea mai ciudată din micul lor grup, că atenţia nu mai era concentrată asupra ei şi asupra felului în care primise vestea.

— Iubito...

Josie s-a întors spre Oliver, care se ţinea după ei.

— Nu, a zis ea, clătinând din cap.

El s-a oprit, dar îl simţea urmarindu-i cu privirea în timp ce ieşeau.

Max a condus-o afară; s-au îndepărtat de silueta clădirii cu tavan din vitralii în formă de cupolă şi s- au suit într-o maşină care-i aştepta. În mod vădit, Max îşi acordase timp să comande un Uber, deşi nu-l văzuse făcând-o. Pe drum, s-a holbat pe geam fără sa spună nimic, mulţumită doar că Max o duce casă, presupunând ca asta-şi dorea să facă. Se întreba ce părere are despre ea acum, daca o considera jalnica pentru că-şi pierduse prietenul de succes, care pleca să se împăuneze în New York, în vreme ce ea trebuia să decidă dacă rămâne să adune firimiturile aruncate de Janice la picioarele ei. Şi-a reamintit de reacţia lui când îi povestise despre moartea părinţilor. Dacă o considerase traumatizată după întâmplarea aceea, atunci cu siguranţă că acum nu-i îmbunătăţise cu nimic impresia, nu?

I-a luat zece minute bune să-şi dea seama că nu se întorceau în Streatham. Şi-a dezlipit privirea de la şirul nesfârşit de faruri şi s-a încruntat spre Max, care se uita pe geam.

— Unde mergem?

— Într-un bar, a răspuns el, aruncându-i o privire. Vreau să-l salut pe proprietar cât sunt în Londra. E în regulă?

I-a explicat totul cu nonşalanţă, de parcă

nu avea absolut nimic de-a face cu ea, şi Josie nu şi-a putut reţine zâmbetul care îi înflorea pe buze.

— Desigur, a zis ea la fel de nonşalant, fara sa-i destăinuie cât de recunoscătoare era că nu o duce înapoi acasă.

Nu credea că ar suporta să stea singură în apartament şi să aştepte sosirea dimineţii de Crăciun. În orice caz, nu încă.

A renunţat să mai încerce să-şi dea seama încotro se îndreaptă — nu era obişnuită să conducă prin Londra, căci în general folosea trenul şi metroul, aşa că oraşul părea diferit din această perspectivă, şi toate reperele, greşite. Pe lângă ei treceau multe maşini, oameni care se întorceau la familiile lor înainte de Crăciun. Max discuta cu şoferul, iar Josie s-a lăsat învăluită de conversaţia lor ca de o muzică de fundal, liniştită, în mod bizar, de inflexiunile vocilor lor. După vreo patruzeci de minute, automobilul s-a oprit pe o străduţă laterală a bulevardului principal.

— Mulţumesc, amice! a zis Max, a sărit din maşină şi i-a deschis portiera lui Josie, care s-a strecurat afară, încercând să evite o baltă de pe cealaltă parte a taxiului.

O clipă mai târziu, Josie a observat că, la capătul străzii, în jurul unui felinar stradal, se adunase un mic grup de oameni, aburii respiraţiei lor amestecându-se cu fumul de

ţigară. S-a zgribulit şi l-a urmat pe Max spre clădirea cu ferestre slab luminate şi cu o reclamă strâmbă deasupra uşii. Era un bar, şi-a dat ea seama, dar abia dacă observai intrarea, aşa încât puteai trece cu uşurinţă pe lângă el, daca nu erai atent. A mers în spatele lui Max până la uşă, simţindu-se condusa printr-o intrare secretă, departe de puburile mari şi de agitaţia de pe bulevard.

Şi-a aplecat capul când a trecut pe sub grinda de lemn care, cu siguranţă, văzuse câteva accidente în decursul timpului, apoi a trebuit sa clipească de câteva ori ca sa priceapă unde poposiseră. Erau trei încăperi alăturate, iar în cea din mijloc se afla barul. Lumina difuză sugera existenţa multor cotloane secrete în care te puteai ascunde, întregul local dând impresia ca e luminat doar de lumânări pâlpâitoare, ceea ce pur şi simplu nu putea fi adevărat. Camerele păreau oarecum deformate, de parca s-ar fi aflat pe niveluri diferite, cu toate ca între ele nu existau trepte. Fiecare încăpere era relativ mică, totuşi localul nu părea aglomerat, deşi înăuntru se afla o grămadă de lume, iar murmurul vocilor era acoperit de muzica clasică.

— De unde ştii de existenţa acestui loc? l-a iscodit Josie, în vreme ce Max o conducea spre bar.

— II cunosc pe proprietar, i-a explicat el, scrutând rapid încăperea.

— De unde?

El i-a aruncat un zâmbet vinovat.

— De fapt, eu... i-am proiectat noul design al barului.

Josie a tresărit şi s-a uitat din nou în jur.

— Uau! E grozav! Cu adevărat grozav!

Max a zâmbit şi ochii i-au strălucit uşor în lumina difuza.

— A fost unul dintre proiectele mele preferate, fiindcă erau foarte multe reguli privitor la ceea ce puteam sa facem cu clădirea, iar proprietarul avea o idee precisa despre senzaţia pe care voia să o creeze. A fost foarte distractiv.

Josie se gândea să-i spună mătuşii că, în mod vădit, Max nu minţise ca e arhitect, chiar dacă îi furnizase numele altei companii, exact în clipa în care un bărbat scund şi slab şi-a făcut apariţia, radios, în faţa lor.

— Max! a exclamat el şi l-a bătut pe spate, ridicându-se totodată pe vârfuri. Ce naiba...? Ce surpriză nemaipomenită! a exclamat împreunându- şi palmele, A trecut atâta vreme, prietene,

Max a afişat zâmbetul acela despre care Josie afla acum că e autentic. Spre deosebire de cel pe care i-l adresase lui Helen sau, intenţionat, lui Oliver, acesta îi îmblânzea ridurile de pe chipul frumos, ca sculptat.

— îmi pare rău, amice. Ştii cum e

când viaţa îţi sta în cale, a zis, apoi a arătat spre Josie. Ea e Josie. Am adus-o să-i arăt locul.

— Aşa şi trebuie.

Bărbatul avea o voce melodioasă, extrem de bogată în inflexiuni.

— Bine-ai venit, Josie! E o plăcere să te cunosc.

— George e proprietarul, i-a explicat Max. Şi prietenul meu, a adăugat când a văzut privirea plină de reproş a acestuia.

— Ceva de băut! a anunţat George, ridicând un deget în aer, gest care, făcut de oricine altcineva, ar fi părut comic. Revin, a zis şi s-a retras cu o atitudine teatrală, iar Max a chicotit încet lângă Josie.

— îmi place tipul, a declarat ea cu hotărâre.

— Cei mai mulţi oameni îl plac.

A găsit un loc în barul plin, exact lângă perete, şi a insistat ca ea să ocupe scaunul, iar el s-a sprijinit de tejgheaua din lemn care, în locul obişnuitului dreptunghi impersonal, avea valuri neuniforme parcă ondulându-se sub efectul luminii lumânării, Josie şi-a trecut mâna peste marginea lemnului, remarcând diferenţele de granulaţie.

— A fost lucrat manual, i-a explicat Max. După cum spuneam, idei precise.

George a revenit, cum promisese, cu câte

o băutură pentru fiecare — un cocktail condimentat de Crăciun, dar a refuzat să le dezvăluie ce conţine. Era roşu şi avea gust de cireşe şi de ghimbir, iar
Josie era aproape sigura că simte şi o aromă discretă de coniac. Orice ar fi fost, l-a terminat în timpul scurtei conversaţii dintre George şi Max şi un altul i-a fost adus, fără ca ea să clipească măcar. L-a tras aproape; la urma urmei, era Crăciunul.

George s-a îndreptat spre celălalt capăt al barului ca să discute cu altcineva şi Max şi-a schimbat poziţia, atingându-i braţul cu al lui. Străbătută de un val de căldură, Josie a conştientizat cât de mică se simţea, cocoţată pe scaunul de bar, alături de el — ceea ce însemna ceva, fiindcă de obicei avea senzaţia că e prea înaltă şi se jena oriunde se ducea. Barba ţepoasă a lui Max crescuse faţă de acum câteva zile şi-i dădea un aer mai sexy, în special în lumina lumânării, şi Josie a decis că i se potriveşte, de parcă părul şi ochii îi ardeau. Şi-a dat seama că-l studiază şi şi-a dres glasul.

— Nu-ţi place? l-a întrebat, arătând spre cocktailul din care băuse doar jumătate.

— Ba da, a răspuns Max şi a luat, demonstrativ, o înghiţitură. Dar îl cunosc pe George şi cocktailul ăsta se va dovedi de cinci ori mai tare decât cocktailul tău

obişnuit.

Josie a dat să mai soarbă o gură, dar s-a oprit la jumătatea drumului, nesigură dacă glumeşte sau nu. Max a râs când i-a văzut expresia, semn că *fusese,* într-adevăr, o glumă; a pus totuşi paharul jos, făcând o pauză pentru orice eventualitate.

Nu o întrebase, şi Josie ştia că nici n-o va face, fiindcă nu aştepta nicio explicaţie, dar acum, că se aflau aici, înghesuiţi în colţişorul lor, şi râsul lui George răzbătea până la ei din capătul opus al barului, Josie s-a trezit că, de fapt, îşi doreşte să vorbească despre asta. A apucat paiul şi a amestecat puţin în cocktail.

— Nu mi-a spus niciodată, a zis ea oftând.

Max a dat din cap înţelegător, afişând deja masca inexpresivă.

— Da, aşa am dedus şi eu.

— Cred că a încercat, a continuat Josie, apoi a încetat să se mai joace cu paiul şi a ridicat privirea spre el. Nu sunt sigura ce simt în privinţa asta.

— Despre faptul că nu ţi-a spus sau despre faptul că se mută în America? a întrebat el, privind-o drept în ochi.

Josie şi-a trecut o mână prin păr.

— Despre oricare dintre ele. Despre amândouă. Eu...

A fluturat aceeaşi mână, apoi şi-a coborât-o în poală.

— Nu cred că există o lege conform

căreia trebuie sa decizi într-o oră ce simţi când primeşti o asemenea veste.

Josie a pufnit discret şi şi-a fixat privirea asupra mâinilor din poală.

— Şi să ştii că e în regulă dacă îl urăşti şi totodată îţi doreşti să nu plece.

Ea a ridicat din nou paiul, hotarându-se să rişte şi să mai ia o înghiţitură.

— Te-ai confruntat şi tu cu o situaţie similară, nu?

Max a ridicat din umeri şi ea a făcut imediat o grimasa — doar îi povestise, nu-i aşa, că prietena îl părăsise în luna mai.

— îmi pare rău, s-a scuzat ea repede.

El a râs şi a clătinat din cap văzându-i grimasa.

— E în regula. Anul acesta a fost destul de... greu, recunosc. Dar, dacă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, poate că acum nu m-aş afla aici, cu tine, a zis, a întins mâna, i-a dat o şuviţa de păr după ureche şi şi-a coborât delicat vârfurile degetelor pe gâtul ei, stârnindu-i mici fiori. Şi, în plus, aş fi ratat o petrecere simandicoasă şi băuturile gratuite.

Josie a răsuflat uşurată.

— Nu ţi-ai fi permis una ca asta, a zis ea, încercând să imite tonul lui relaxat. Şi, cine ştie, a continuat, gesticulând cu cocktailul în mâna, poate ca te vei întâlni cu Oliver când îţi vei vizita părinţii — cel puţin va avea un prieten acolo, nu?

— Categoric. O să-i trimit un mesaj pe Facebook; am putea merge Ia un meci al echipei Knicks sau ceva de genul ăsta — adică se vede că individul moare de nerăbdare sa-mi fie prieten.

Josie a râs şi şi-a ridicat din nou paharul, dându- şi seama că o pişcă puţin limba şi începea să simtă o ameţeală plăcuta. Un motiv în plus ca să continue sa bea, a decis Josie, date fiind împrejurările.

— Ştii, cred ca te-ai fi dus.

Josie s-a oprit din băut, cu paiul între buze, şi s-a uitat la el. Avea ochii aţintiţi asupra ei, aşa că-i era imposibil să-şi mute privirea. Gura lui era arcuită într-un zâmbet discret şi Josie a simţit căldura invadându-i chipul. Simţea furnicături în ceafa.

— Cred ca eşti mult mai aventuroasă decât îţi închipui tu.

Apoi s-a întors şi a dat din cap spre George, în timp ce prietenul lui a ridicat o sticlă de bere, iar Josie s-a trezit din transă, a pus paharul jos şi a răsuflat zgomotos.

— Vreau să spun, a reluat Max cu vocea calmă de mai devreme, că m-ai însoţit pe plajă, ce poate fi mai aventuros de atât?

— Păi, presupun că „aventură” este un cuvânt care defineşte riscul de a degera şi de a face pneumonie atunci când te bălăceşti în apa rece ca gheaţa.

— încă am zece degete, a rânjit Max.

Josie şi-a plecat privirea spre picioarele lui şi a ridicat din umeri.

— Trebuie să văd o dovadă concretă în acest sens, a zis.

Au rămas să mai bea două pahare, fiindcă George a refuzat să-i lase să plece, deşi Josie a trecut la unul dintre cocktailurile fără alcool, nedorindu-şi să se îmbete de tot şi să facă ceva jenant de faţă cu Max.

Râdea când s-au suit în taxi, frigul serii tăindu-i oarecum răsuflarea. Petrecerea i se părea acum o amintire vagă, de parcă ar fi avut loc în cu totul altă noapte, deşi era sigură că, dacă s-ar fi concentrat mai mult, amintirea s-ar fi reactivat umilitor. În cazul ăsta, era mai bine să nu se gândească deloc, să se concentreze, în schimb, asupra felului în care Max o ţinea de mână, trasându-i cercuri pe piele cu degetul mare, asupra senzaţiei pe care i-o dădea piciorul lui, lipit de al ei, fiindcă şedea lângă ea, la mijlocul banchetei. Probabil că ar fi trebuit să se simtă obosită, având în vedere ora înaintată, dar era extrem de vioaie, de parcă tot corpul ei aştepta. La un moment dat, fără să-şi dea seama, ameţeala provocată de cocktailuri a părăsit-o, lăsându-i mintea limpede şi, asemenea corpului ei, extrem de concentrată asupra căldurii emanate de trupul lui Max lipit de al ei.

Când au ajuns în dreptul blocului, a coborât şi el din taxi şi, după ce i-a şoptit ceva şoferului, a urmat-o în sus pe scări. Niciunul nu spunea nimic şi acum, că el nu o mai atingea, aerul ce-i învăluia părea că vibrează de energie. Probabil că i-a luat câteva minute să-şi caute cheile în geantă, deşi era practic imposibil să fi durat atât, şi tot timpul a evitat să se uite la el, nesigură de ce avea să citească pe chipul lui daca ar fi făcut-o, nedorindu-şi să o sărute de rămas-bun şi apoi să plece, cum făcuse cu o seară în urmă. Când le-a găsit, în sfârşit, a încercat de două ori să bage cheia potrivită în broască, fiindcă îi tremurau degetele, aşa că Max n- a mai aşteptat şi a descuiat uşa în locul ei.

A intrat înaintea lui Josie, cu cheile în mână, apoi s-a întors spre ea. S-a apropiat cu ochi gânditori şi cu o expresie sinceră şi calma atunci când ea a ridicat bărbia ca să-i întâlnească privirea. A întins mâna şi i-a îndepărtat parul de pe faţă.

— Eşti frumoasă, ştii? i-a zis cu o voce joasă şi răguşită. Ar fi trebuit să-ţi spun asta de la începutul serii.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

S-a mirat că vocea îi suna liniştită, având în vedere cât de tare îi batea inima.

Buzele lui au zvâcnit în felul acela în care Josie hotărâse de curând că reprezenta un zâmbet, în timp ce Max şi-a coborât mâna

de-a lungul braţului ei. Apoi a sărutat-o şi, pe negândite, Josie şi-a aruncat braţele în jurul gâtului său şi s-a lipit mai tare de el. A auzit vag uşa închizându-se în spatele lor şi şi-a dat seama că se sprijiniseră de ea, că era captivă între el şi uşă, că degetele lui i se plimbau pe braţele goale în timp ce ea îşi scotea paltonul. Cheile au căzut zgomotos pe podea şi nici măcar nu s-a deranjat să le caute, să se asigure că uşa era bine încuiată, fiindcă asta însemna ca sărutările să înceteze. Max s-a retras şi Josie a constatat cu uşurare că nu era singura care respiră sacadat.

— Mă aşteaptă taxiul jos, a zis el uşor încurcat.

Ea a simţit cum i se strânge stomacul, cum nodul
din gât o împiedică sa respire, dar a reuşit sa strângă din buze şi să încuviinţeze din cap. Cu toate acestea, el nu a încercat să se retragă, ci a mângâiat-o din nou pe păr, fixând-o cu privirea. Conştientă că poate pica într-o capcană, că nu trebuie să rişte, fiindcă era deja vulnerabilă şi că, dacă el o respingea în noaptea dinaintea Crăciunului, gestul putea să o afecteze profund, Josie a inspirat adânc, şi-a înclinat capul într-o parte şi a zâmbit.

— Sau ai putea să rămâi.

Max s-a gândit o clipa la propunerea ei, apoi i-a zâmbit discret.

— Sau aş putea să rămân.

Josie a râs, cu răsuflarea tăiată, când el a sărutat-o din nou.

CAPITOLUL 9

S-a trezit când afară era încă întuneric — sau cât de întuneric se făcea aici, în orice caz. Peste noapte, Max se îndepărtase puţin de ea, dar încă îi simţea căldura alături, degetele lui atingându-le uşor pe ale ei. Respira profund, aşa ca a dedus că încă doarme. Iar sub plapumă era gol puşcă. La fel ca ea.

A clipit de câteva ori, încercând să-şi limpezească privirea, apoi s-a îndepărtat cu grijă de el, încercând să mişte patul cât mai puţin posibil. Ajunsa la margine, a ezitat şi şi-a muşcat buza văzând forma corpului lui Max. *Părea* adormit şi nu ştia de ce s-ar preface. Aşa că a păşit uşor pe podeaua acoperită cu linoleum, inspirând printre dinţi când a izbit-o temperatura glacială din afara culcuşului care o protejase până atunci. A traversat camera în vârful degetelor, luându-şi în trecere o pereche de colanţi şi un tricou. Când a ajuns de cealaltă parte a uşii dormitorului, a răsuflat întretăiat, apoi a fugit practic în baie, strâmbându- se când a simţit aerul rece pe pielea goală.

A aprins lumina din baie, uşurată să vadă ce face în timp ce-şi îmbrăca repede colanţii şi tricoul. S-a privit în oglindă şi a oftat. Bănuia că nimeni nu arată bine

dimineaţa, dar nu o ajuta deloc faptul că rimelul şi dermatograful i se întinseseră sub ochi, că stratul subţire de fond de ten îi crăpase pe alocuri şi
că avea buzele uşor umflate. Le-a atins delicat şi a zâmbit fără să vrea. Măcar asta nu o deranja câtuşi de puţin.

Şi-a curăţat faţa, îndepărtând ultimul strop de machiaj şi şi-a aplicat un strat de cremă BB ca să-şi netezească pielea, apoi şi-a aranjat părul şi s-a spălat pe dinţi înainte să dea din cap aprobator. Aşa era mai bine. Când se va trezi Max, măcar nu va mai arăta ca o vagaboandă.

S-a întors tiptil în dormitor, deşi nu era nevoie — când a intrat, Max a privit-o, clipind în întuneric.

— E frig aici fără tine, s-a plâns el, cu o voce adormită.

— Scuze, a şoptit Josie.

întunericul şi frigul îi insuflau cumva nevoia de a păstra liniştea, de parcă ar fi trezit cumva prea devreme casele din jur, dacă ar fi vorbit la un volum normal. Cu toate că bănuia că mulţi dintre vecini se sculaseră deja, copiii entuziasmaţi năvălind cu darurile în dormitorul părinţilor, hotărâţi să-şi înceapă ziua de Crăciun cât mai devreme cu putinţă. îşi amintea vag că făcea la fel înainte de accident. A clătinat din cap, alungând amintirea.

— N-am dat drumul la căldură aseară, s-a scuzat Josie. Am uitat.

Max şi-a întins braţele deasupra capului, iar ea i- a urmărit mişcarea, plimbându-şi privirea de-a lungul trupului său musculos.

— Trebuie să admit că mi-au plăcut motivele care au cauzat pierderea temporară a memoriei mai mult decât m-aş fi bucurat de căldură.

Josie nu a aprins lumina, nedorind să împrăştie magia întunericului şi să fie readuşi amândoi la realitate. L-a simţit urmărind-o cu privirea când s-a întors în pat cu picioarele goale şi s-a aşezat stânjenită într-un colţ. Nu ştia dacă trebuie să se ridice din pat acum, că se trezise, nu era sigură dacă el va vrea să plece imediat. Max i-a răspuns la întrebare apucând-o de braţ, trăgând-o spre el în pat şi înconjurând-o cu braţul.

— Ţi-am spus că e frig aici fără tine, i-a şoptit la ureche.

Ea a râs încet şi Max a sărutat-o pe gât, făcând-o să se înfioare.

— Sunt în dezavantaj. Trişezi, a constatat, arătând spre hainele ei şi Josie s-a apropiat, s-a lipit cu spatele de el şi şi-a trecut degetele peste antebraţul lui.

— Vrei să ies ca să te îmbraci şi tu?

Era conştientă de uşoara ironie din propria voce.

Max a sărutat-o din nou pe gât.

— Nu. Vreau să rămâi ca să te poţi dezbrăca.

A întors capul să-i zâmbească, iar el a

sărutat-o în colţul gurii, un sărut delicat ca un fulg.

— Crăciun fericit! a murmurat Max.

— Crăciun fericit! i-a şoptit ea.

Şi atunci şi-a dat seama că, pentru prima dată după mult timp, nu era tristă în dimineaţa de Crăciun şi că, de fapt, aştepta cu entuziasm orice avea să-i aducă ziua respectivă.

Max s-a ridicat şi s-a dus la baie să se aranjeze, în timp ce Josie a pregătit cafeaua, pe care au băut-o în pat, vorbind vrute şi nevrute şi răspunzând la mesaje de sărbători, până când el s-a săltat, parcă într-o doară, în capul oaselor şi a anunţat:

— Şi acum ieşim în oraş.

Josie a ridicat din sprâncene.

— Bine. Şi unde mergem?

El şi-a dat ochii peste cap şi a sărit din pat, aparent debordând de vitalitate.

— Haide! Asumă-ţi riscul şi scoate-ţi la iveală măcar un pic latura aventuroasă.

Afară era frig şi înnorat, o imagine nicidecum pitorească, dar, cumva, norii denşi şi negri păreau o promisiune, sugerând că dincolo de ei se află ceva frumos, şi făceau ca ziua să pară plină de energie, mai degrabă decât apăsătoare. În aer plutea o uşoară umiditate, care i se lipea de faţă în tîmp ce vântul îi săruta obrajii, dar nu o deranja — o revigora, ca şi

cum trupul îi izbucnea în flăcări.

Max o conducea, deşi trebuia să urmărească harta şi se tot oprea ca să întoarcă telefonul în mână şi să se asigure că se îndreaptă în direcţia potrivită. Josie abia mai respira când şi-a dat seama unde o dusese, deşi pentru el drumul nu păruse chiar atât de dificil. L-a apucat de mână şi i-a strâns-o, uitându- se spre pub.

Era localul în care băuseră prima dată împreună, după ce ea dăduse, nepoliticos, peste el. Josie s-a trezit rânjind, fermecată de sentimentalismul intenţiei. Plecându-şi privirea, Max i-a zâmbit, apoi şi-a împletit degetele cu ale ei şi a tras-o înăuntru după el. Era mai aglomerat decât se aştepta Josie, având în vedere ca era sărbătoare, dar toată lumea zâmbea şi fiecare persoană pe lângă care treceau îi saluta din cap şi le ura „Crăciun fericit!", iar ei îi întorceau urarea.

Aceeaşi barmaniţă era de serviciu. Şi ea radia, cu cozile înfăşurate cu beteală roşie, astfel ca părul îi strălucea atunci când dădea din cap.

— O rezervare pe numele Carter? a zis Max.

„Codiţe" a încuviinţat din cap, a luat două
meniuri de după bar şi le-a indicat masa din colţ, aranjată pentru două persoane.

— Mâncăm? l-a întrebat Josie.

Nu mai mâncase niciodată aici, deşi

acum observa ca erau mese pregătite în camera alăturată, biscuiţi pe suporturile de farfurii, printre tacâmuri, iar la o masă şedeau deja patru persoane în vârsta.

— Pai, fie asta, fie trebuia să tragem o fugă până la benzinărie ca să facem rost de provizii, presupun, a răspuns el, ridicând întrebător din sprâncene.

— Am paste, a strâmbat Josie din nas.

— Ce trist! a clătinat Max din cap, ironic.

Josie l-a lovit uşor peste braţ, iar el a râs şi s-au dus sa se aşeze. „Codiţe" le-a luat comanda, ochii ei zăbovind asupra lui Max mai mult decât ar fi fost necesar, după părerea lui Josie, deşi n-o putea învinovăţi. Max nu părea sa observe atenţia deosebită care i se acorda şi Josie s-a întrebat dacă era obişnuit cu asta sau dacă era la fel de captivat de ea cum era şi ea de el. Fiind Crăciunul, s-a hotărât să-şi facă pe plac şi să aleagă ultima variantă.

S-a uitat în jos, observând focul din celălalt capăt al încăperii, bradul de Crăciun din colţ, cu daruri dedesubt (probabil false). Clienţii de la masa de patru persoane purtau cu toţii căciuli de Moş Crăciun şi beau vin.

— Ai rezervat o masă, a observat ea.

El s-a lăsat pe spătar şi a înclinat din cap.

— Evident.

— Când?

Max şi-a dus mâna la nas.

După primul rând de băuturi, au trecut la vin roşu, inspiraţi de masa vecină. Când au comandat mâncarea, pubul începuse să se umple, inclusiv o masă de şapte persoane, la care o fetiţă etala o rochiţă din catifea roşie, cum numai cineva sub şase ani putea purta, iar un cuplu îşi expunea puloverele identice de Crăciun.

Se aflau pe la jumătatea fripturii — Josie optase pentru vită, o mâncare mai puţin tradiţională şi care, trebuia să recunoască, era foarte bună, fragedă şi suculentă, cu garnitură de cartofi pufoşi, la cuptor când i-a sunat telefonul. A trebuit sa înghită o bucată destul de mare de budincă de Yorkshire înecată în sos ca să ajungă la el cât încă suna, şi a văzut că era un apel video de la bunici. Dc obicei, se limitau la Ajunul Crăciunului, dar, cum îi spusese bunicii că Bia e plecată în Argentina, nu a surprins-o că ei voiau să vadă ce face — de fapt, era destul de sigura că Bia reprezenta unicul motiv pentru care nu primea mai multe apeluri de la familia îngrijorată.

S-a uitat afară, dar Max i-a făcut semn cu mâna.

— Poţi să răspunzi aici, dacă vrei. Nu ieşi in frig din cauza mea.

Josie a ezitat, însă a cedat şi a preluat apelul — ar fi fost nedrept din partea ei să-

i ignore doar fiindcă ea se simţea atât de bine.

— Bună, iubire!

Chipul bunicii a umplut ecranul, zâmbitor şi ridat, cu tunsoarea bob frumos ondulata astăzi şi cu ochii căprui evidenţiaţi cu o linie fină de dermatograf maro. Şi bunicul era acolo — îi vedea o sprânceană stufoasă şi jumătate din obrazul acoperit cu barbă ţepoasă –, dar nu o zărea pe Helen.

— Crăciun fericit! le-a urat, radioasă.

— Şi ţie, i-a răspuns bunica, ridicând un pahar cu un soi de lichior.

— Cum v-aţi petrecut dimineaţa? s-a interesat Josie.

— Ei, ştii tu... Helen ne-a trezit devreme pe toţi cu Bucks Fizz— şi ne-a scos la plimbare. *De unde* are femeia asta atâta energie la vârsta ei, nu ştiu.

— Uite cine vorbeşte! a zâmbit Josie. Şi unde e Helen acum?

— În bucătărie, se ocupa de friptură; mi-am zis că e mai uşor s-o las să facă asta. Vrei să vorbeşti cu ea? Să o chem?

— Nu, e în regulă, a zis Josie repede, nedorindu- şi în mod deosebit să rişte ca Helen şi Max să interacţioneze printr-un apel video,

— Şi ce faci *tu,* iubire? Sunt

îngrijorată că petreci Crăciunul singură.

Josie i-a aruncat o privire peste masă lui Max, care a sorbit din vinul roşu, ridicând din sprâncene peste buza paharului.

— Păi, de fapt, momentan... iau masa de prânz într-un pub, cu un prieten, dacă asta va face sa va simţiţi mai bine.

— Ne face, a intervenit bunicul, băgând capul în cadru. Dar avem nevoie de o dovadă.

Schiţând un zâmbet, Josie a întors telefonul spre Max, care a coborât imediat paharul de vin şi şi-a dres glasul, făcându-le stânjenit cu mâna şi stârnindu-i astfel râsul lui Josie. Bunica a scos un sunet apreciativ.

— Aşadar, el e „prietenul" tău, nu? E drăguţ. Când îl aduci în vizită?

Josie a râs din nou, dar a îndreptat discuţia în alta direcţie, întrebând-o printre altele ce le oferise Helen de Crăciun – bunicii, un set pentru exerciţii Kegel, iar bunicului, un abonament de livrare a ingredientelor pentru smoothie, ceea ce îi dădea lui Josie emoţii la gândul de a-şi deschide cadoul de la Helen când va ajunge acasă. Dacă Helen îi putea cumpăra propriei mame un set pentru exerciţii Kegel, atunci nu mai existau limite.

— Apropo, am recunoscut citatul, a zis Josie cu zâmbetul pe buze.

— II ştiai? a ridicat bunica din

sprâncene.

— *Pur şi simplu dragostei* a râs Josie auzind-o pe bunica oftând. Credeai că m-ai prins, nu-i aşa?

— Trebuie să recunosc că am crezut că voi lua avans, dar mai avem timp. Tot te-ajung eu din urma, mai devreme sau mai târziu.

Josie zâmbea când au închis, deşi, din pricina întreruperii, i se răcise friptura. Max i-a luat-o înainte şi a comandat un sos fierbinte.

— Cum de nu eşti acolo? a întrebat-o, arătând spre telefonul abandonat de Josie pe masă. Cu bunicii tăi?

Ea a luat o bucăţică de vită şi a mestecat încet, apoi a oftat şi a ridicat paharul cu vin.

— Este... prea greu. Să mă întorc unde am crescut. Mai ales de Crăciun, ziua în care au murit. Mă întristează, iar tristeţea mea îi apasă şi pe ei şi..., i-a explicat ea, apoi s-a întrerupt, a sorbit din vinul de Rioja şi a pus paharul pe masă. Presupun că pare nedrept din toate punctele de vedere.

— înţeleg, a încuviinţat Max din cap.

Când a sosit nota de plată, a urmat o bâjbâială stânjenitoare şi previzibilă după genţi şi portofele, dar Max a insistat să plătească toată consumaţia.

După cum Josie observase deja,

portofelul lui era plin ochi de hârtii, chitanţe şi plicuri îndoite — lista cu lucruri de făcut, de care nu putea scăpa, i-a explicat el –, aşa că a trebuit să pună câteva cârduri şi hârtii pe masa ca să scoată cârdul pe care-l căuta. Ceva i-a atras atenţia lui Josie, făcând-o sa întindă mâna şi să atingă marginile plicului.

Fara să spună nimic, l-a ridicat şi l-a despăturit, uitându-se la scrisul de pe faţă. Scrisul ei.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o Max, după ce i-a înapoiat POS-ul chelneriţei.

Josie a întors plicul, holbându-se la el.

— Ala nu e al meu.

— Nu. E al meu.

— Poftim?

— E o scrisoare. Am scris-o şi apoi…

O pierduse când dăduse peste el. Probabil ca el o adunase de pe jos împreună cu hârtiile personale şi o îndesase în portofel cu toate celelalte, fără să-şi dea seama. Nu avea, cu siguranţă, niciun motiv să vrea să păstreze scrisoarea şi să nu o deschidă.

— Probabil că ai cules-o de pe jos. E scrisoarea pe care am pierdut-o în ziua aceea.

Max a făcut o grimasă şi şi-a trecut mâna peste ceafa.

— Doamne! îmi pare rău, Josie. Era

importantă? Jur că nu mi-am dat seama. Pur şi simplu am îndesat totul în portofel şi încă n-am apucat să-mi sortez lucrurile.

Josie a dat din cap că da, îl credea. Cu toate acestea, gândul că Max purtase scrisoarea după el în ultimele câteva zile, că se aflase în posesia unui lucru atât de intim, o făcea să se simtă ciudat, de parcă ar fi renunţat la o părticică din ea, fără să-şi fi dat seama. El o privea încruntat, vădit îngrijorat că ea o să se supere, aşa ca Josie i-a zâmbit liniştitor.

— Am o... tradiţie, i-a explicat, ridicând scrisoarea să vadă ce scrie pe faţa plicului — *Mama şi tata* — şi întrebându-se dacă el a observat. Şi, ei bine, presupun că anul ăsta am întârziat puţin, dar e ceva la care ţin. Ceva ce simt nevoia să fac la întoarcere.

A tras aer în piept, dar el n-a întrebat-o nimic. Nu era genul indiscret, afla ea acum. Şi, într-un fel, de-aceea i-a venit lesne să-I întrebe:

— Vrei să vii cu mine?

Au mers ţinându-se de mână până la cutia poştală. Josie ţinea strâns scrisoarea în mâna liberă. Intenţionase să scrie alta, dar se lăsase distrasă de vârtejul stârnit de prezenţa lui Max şi gândul acesta o umplea de ruşine. Însă o făcea acum, şi-a zis. Nu era ca şi cum îi uitase; nu-i va uita niciodată.

Era prima dată când îi dezvăluise cuiva

acea tradiţie numai a ei, chiar dacă nu îi explicase întocmai ce reprezintă scrisoarea — credea ca oricum el ştie îndeajuns ca să ghicească. 1 se părea ceva mai intim decât tot ce făcuseră până atunci şi, când s-au oprit în dreptul cutiei poştale, a simţit în gât un nod pe care ştia că e normal să-l simtă. Max a strâns-o tăcut de mână, asigurând-o astfel ca îi este alături.

A auzit plicul aterizând delicat în cutie când i-a dat drumul, sunetul unei scrisori ce n-avea să fie nicicând livrată. A clipit ca să-şi alunge lacrimile, iar Max a cuprins-o de mijloc şi a mângâiat-o cu blândeţe pe spate.

— Genul asta de durere nu dispare niciodată, nu-i aşa? a întrebat-o în şoaptă.

Din nou a vrut să-l întrebe pe cine pierduse el, dar nu i s-a părut momentul potrivit. În schimb, a încuviinţat din cap, sprijinindu-se de el şi dorindu- şi să poată reda în cuvinte ce însemna pentru ea să-l aibă alături într-un astfel de moment.

La întoarcere s-au ţinut de mână şi Max a sporovăit tot drumul, comentând pe-ndelete şi speculând asupra felului în care barmaniţa îşi va petrece ziua de Crăciun după serviciu sau despre cum se cunoscuse cuplul îmbrăcat cu pulovere festive. I-a acordat timpul necesar ca să-şi revină, distrăgând-o suficient, astfel încât, atunci când au simţit căzând prima picătură de ploaie, ea râdea.

— Oh! a exclamat Max şi amândoi au ridicat privirea spre cer.

Mai aveau douăzeci de minute bune până acasă.

Fără alt avertisment, s-a iscat o ploaie puternică şi Josie a ţipat când Max a luat-o la fugă, trăgând-o după el. Dintr-un motiv sau altul, râdeau amândoi atât de tare încât, când au ajuns la capătul străzii şi se pregăteau să cotească la stânga, Josie a trebuit să se oprească şi să se aplece, încercând sa-şi recapete suflul după atâta râs şi goană.

Când s-a îndreptat de spate, Max îşi ţinea mâinile întinse, cu palmele în sus, şi faţa ridicată spre cer, cu o expresie aproape senină. Josie a râs din nou încet şi el i-a zâmbit.

— N-are niciun rost să ne mai împotrivim acum; suntem deja uzi.

Era adevărat. Josie avea haina fleaşcă şi simţea apa îngheţată prelingându-i-se prin păr şi pe ceafa. Aşa că a ridicat din umeri şi I-a imitat: s-a rotit, a închis ochii şi a lăsat ploaia sa-i scalde chipul.

L-a simţit din nou pe Max tragând-o de mână spre el. Dar, în loc s-o ia la fuga, a învârtit-o pe sub braţ, făcând-o iarăşi sa râdă. I-a pus o mână mare pe şold când a întors-o spre el şi a apucat-o de cealaltă. Josie a clătinat din cap.

— Ce faci?

El a rotit-o încă o dată.

— Ce ţi se pare că fac?

în clipa următoare, dansau pe stradă, lăsându-se învăluiţi de ploaie şi zâmbindu-i unei femei cu umbrelă care se uita mirata la ei. Josie avea senzaţia că oamenii îi urmăresc de la ferestre, dar nu-i păsa, ci continua să râdă şi să se învârtească, hotărând că dansul în ploaie, pe o stradă oarecare din Londra, ar trebui să se regăsească pe lista *tuturor* cu lucruri de făcut înainte de moarte.

Când s-au oprit, abia mai răsufiau. Max a zâmbit, şi-a netezit părul ud şi a sărutat-o, iar lui Josie nu-i mai păsa că e leoarcă la picioare şi că are degetele amorţite, ci ar fi rămas bucuroasă acolo şi l-ar fi sărutat până când ploaia s-ar fi oprit. Totuşi, în cele din urmă, i-a ajuns frigul şi, când s-au întors acasă, tremurau amândoi. Josie a dat drumul la centrală, conştientă că avea să dureze o oră până când se va face cald în apartament. Max a subliniat că s-ar încălzi mult mai repede dacă ar face un duş împreună, iar Josie a fost de acord.

În timp ce ea îşi usca părul, Max s-a ghemuit pe canapea, citind din cartea lăsată de ea acolo. Josie a apărut în pragul sufrageriei şi s-a sprijinit de cadrul uşii, uitându-se la el. Arăta perfect lângă bradul de Crăciun al Biei, ca într-o reclamă de la televizor. Parcă simţindu-i privirea, Max şi-a ridicat ochii din carte şi i-a zâmbit.

Ea s-a îndreptat spre el, cu mâinile

împreunate la spate. El şi-a dat seama că ascunde ceva şi a ridicat o sprânceană întrebător. Josie s-a oprit, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Am... ceva pentru tine.

— Da? a întrebat-o, întinzând mâinile. Atunci, dă-mi-l.

Josie a ezitat, după care a scos la iveală o fotografie mărită şi i-a arătat-o. Era poza despre care Max făcuse comentarii pe plajă, cea cu el din
profil, aproape o siluetă, cu o urmă de zâmbet, de parcă ascundea un secret. Şi-a muşcat buza, aşteptând să-i vadă reacţia.

— Voiam să ţi-o înrămez, dar, ei bine, n-am mai avut timp şi, ţinând cont că azi e Crăciunul...

Max a apucat fotografia cu grijă să nu-i atingă decât marginile, apoi a ridicat privirea spre ea.

— îmi place la nebunie.

I-a zâmbit puţin trist şi Josie s-a întrebat dacă îl făcuse să se simtă stânjenit, dându-i fotografia, obligându-l cumva să-i ofere şi el ceva la schimb.

— Nu e mare lucru, a continuat ea repede. Nici nu se compară cu cerceii şi nu trebuie să te simţi obligat să o iei cu tine sau ceva de genul ăsta. Voiam doar să...

Max s-a ridicat şi a sărutat-o iute pe buze ca să o oprească.

— îmi place la nebunie, a repetat el ferm. Am senzaţia că acum am o părticică

din tine pe care o pot lua cu mine.

Auzindu-i remarca, Josie a încercat să zâmbească — la urma urmei, exact asta simţise şi ea în legătură cu fotografia, că-i oferă o părticică din ea, dar... să o ia cu el? Când avea să plece? Asta însemna că, odată întors la New York, nu voia s-o revadă? N-a avut curajul să-l întrebe, ca să nu strice ziua, în schimb s-a mulţumit să-şi mai toarne un pahar cu vin şi să se ghemuiască alături de el cât s- au uitat la *Harry Potter.*

Niciunul nu a mai propus ca el să rămână peste noapte, totul a venit de la sine. Mai târziu, când stătea în pat, cu spatele lipit de el, şi se ţineau de mână, Josie şi-a amintit că zborul lui fusese amânat pentru a doua zi de Crăciun. Max nu adusese vorba despre asta toată ziua şi Josie se întreba dacă nu cumva şi el se prefăcea că nu se întâmplă asta, că-şi permitea să spere că zborul va fi anulat din nou, că poate le va mai rămâne ceva timp de petrecut împreună. A sărutat-o gingaş pe gât, plimbându-şi mâna liberă pe corpul ei, şi Josie a simţit greutatea pleoapelor preluând controlul. O să discute cu el mâine, înainte să plece, şi-a zis pe jumătate adormită. Poate că-l va conduce la aeroport. Se vor revedea cu siguranţă. Cu siguranţă vor încerca să facă lucrurile să funcţioneze, chiar şi de la distanţă. În definitiv, Bristol nu era *chiar* atât de

departe.

Şi-a simţit respiraţia încetinind şi lumea plutind în jurul ei. L-a auzind vag murmurându-i ceva, în timp ce ea se abandona in mrejele somnului, dar era ceva distant, aproape intangibil, aşa că nu l-a înţeles. Avea să-i spună mâine, dacă era important. A adormit zâmbind, amintindu-şi cum dansase cu el în ploaie.

CAPITOLUL 10

Era frig când s-a trezit în dimineaţa următoare. I- a luat o clipă să-şi dea seama că se oprise centrala şi să perceapă absenţa trupului său cald. S-a ridicat în capul oaselor, clipind, cu privirea înceţoşată. Era atâta linişte, de parcă tot blocul dormea după ziua agitată de ieri. S-a încruntat când s-a uitat spre partea lui de pat. Cearşafurile erau şifonate, perna uşor denivelată. Şi-a trecut degetele peste cearşaf — era rece.

S-a încruntat, s-a săltat mai mult şi a ciulit urechile. Nu se auzea nici apa de la robinetul din baie, nici zgomot de paşi pe hol. Poate că el se străduia să păstreze liniştea. S-a ridicat, împingând la o parte hainele abandonate seara trecută pe podea, a traversat dormitorul şi a aruncat o privire afară înainte să iasă pe uşă, de parcă s-ar fi temut că va fi prinsă spionând. Şi-a strâns braţele în jurul corpului în timp ce mergea spre sufragerie. Uşa de la baie

era deschisă — înăuntru, nimeni. Max nu pregătea cafeaua în bucătărie şi nici nu şedea pe canapea, citind din cartea ei. Nu era nicăieri.

Inima îi bătea neplăcut în piept şi Josie s-a chinuit să inspire, apoi a clătinat din cap. Probabil că ieşise la cumpărături. Sau poate să aducă ceva pentru micul-dejun. Nu voise s-o trezească, atâta tot. S-a uitat la ceasul de pe şemineul fals. Şapte dimineaţa. Era cam devreme să iasă după micul- dejun, şi totuşi... Imposibil să fi *plecat* pur şi simplu — n-avea niciun motiv să o facă, ţinând cont că oricum aştepta să zboare spre New York, ceea ce era o evadare destul de uşoară, presupunând că asta-şi dorea cu adevărat. În plus, nu era ca şi cum ar fi fost o aventură bizară de-o noapte; petrecuseră toată ziua împreună după ce dormiseră unul lângă altul, pentru Dumnezeu! Ziua de *Crăciun*. N-ai face asta, dacă cineva nu ţi-ar plăcea. Pur şi simplu n-ai face-o.

Şi totuşi, stomacul nu-i dădea pace în timp ce punea ceainicul la fiert şi stătea cu ochii pe uşă şi cu urechile ciulite, pândind sunetul paşilor pe coridor. A observat bucata de hârtie abia când a traversat încăperea spre canapea, hotărâtă ca el să o găsească sorbind mulţumită din cafea atunci când se va întoarce. Şi-a dat seama ca era o pagină din caietul ei, pe care-l uitase seara trecută pe noptieră — rupta,

împăturită în doua şi aşezata deasupra cărţii. Cu numele ei scris pe ea.

A lăsat din mână ceaşca şi a înşfăcat scrisoarea. A trebuit să o citească de trei ori înainte ca vorbele aşternute acolo să-şi croiască drum în mintea ei, după care s-a cufundat în canapea, strângând-o cu putere între mâini.

Josie, îmi pare râu că trebuie sâ mă furişez aşa, dar zborul meu este programat astăzi şi a trebuit sâ plec devreme ca sâ ajung la aeroport; părinţii m-ar ucide dacă aş pierde avionul. Nu m-am priceput niciodată să-mi iau rămas-bun — dar cine se pricepe, nu? prin urmare m-am gândit că aşa ar fi mai uşor pentru amândoi. Mi-ar plăcea să te revăd, dar mă îndoiesc că viaţa va fi atât de bună cu mine, deci va trebui să mă mulţumesc cu aceste ultime câteva zile, care au fost incredibile. Eşti uimitoare şi ai transformat neplăcerea de a pierde un avion şi de a rămâne blocat undeva într-unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată. Pentru mine a însemnat nespus de mult sa petrec Crăciunul alături de tine şi vreau sa ştii că voi fi veşnic bucuros că te-am cunoscut.

Max

PS. Sper că nu vei accepta slujba

„ocolitoare" sau ce-ţi oferă firma ta. Cred că eşti menită pentru mai mult de-atât.

Asta era tot. Niciun număr de telefon, nicio sugestie ca măcar să *încerce* să se revadă.

A pus biletul la loc pe masă, holbându-se năucă la el. Ştiuse de la bun început că el se află în trecere şi nu-şi făcuseră niciun soi de promisiuni, dar *asta}* Primise o lovitură sub centură. Fiindcă era sigură că nu se gândise nicidecum la ea când scrisese mesajul. Nu. Era limpede că dorise doar să-şi ia tălpăşiţa înainte ca ea să apuce să-i propună să se revadă, dornic să scape de o conversaţie stânjenitoare, să nu fie nevoit să caute o scuză pe care ea ar fi înţeles-o dacă i-ar fi spus-o în faţă.

A înghiţit nodul imens din gât şi s-a uitat îndelung pe fereastra sufrageriei. Spre deosebire de ieri, azi era o zi senină; soarele îşi făcea deja simţită prezenţa, iar cerul era de un roz-portocaliu frumos. Ai fi zis că vremea îşi bate cumva joc de ea.

A clipit ca să-şi alunge lacrimile, impunându-şi să nu plângă. II cunoştea de numai câteva zile – nu era ca şi cum ar fi părăsit-o după un an de relaţie, după ce-şi mărturisiseră iubirea, după ce juraseră că'şi vor petrece viaţa împreună. împărtăşiseră doar câteva zile, atâta tot. Nodul i s-a umflat dureros în gât şi Josie a clătinat din cap, încercând să-l suprime.

Nu. N-ar trebui să se simtă aşa. *N-ar trebui.*

Şi totuşi, aşa se simţea. A inspirat, uşor necăjită. Nu se putea abţine. Şi cu siguranţă Max trebuie să fi avut o bănuială. îşi deschisese sufletul în faţa lui, îi povestise despre părinţii ei, îi vorbise despre Oliver. Îi dezvăluise secretul scrisorii către părinţi, pentru numele lui Dumnezeu, şi tradiţia care stătea la baza ei. Nu era prost. Sigur înţelesese ce însemna asta pentru ea. Şi apoi o abandonase, conştient că nu avea unde să meargă a doua zi de Crăciun şi ştiind cu certitudine că nu-i va fi uşor să rămână singură astăzi. Putea măcar să aibă decenţa de-a o trezi – şi chiar l-ar fi costat atât de mult sa o lase să- 1 însoţească până la aeroport? Să-i permită să-şi imagineze că şi pentru ei însemnase ceva?

S-a ridicat, a luat scrisoarea de pe masă şi a făcut- o ghemotoc. îşi dorea să aibă un foc în care să o arunce şi să o privească arzând, ceva simbolic, care sa o facă să se simtă mai bine. în schimb, a trebuit să se mulţumească să o rupă bucăţele, pe care mai târziu le va aduna cu aspiratorul.

Telefonul a bâzâit pe tejgheaua din bucătărie, unde-l lăsase, şi inima i-a sărit din piept. Practic a fugit până acolo şi inima i s-a făcut cât un purice când greutatea de mai devreme a copleşit-o din nou. Era Bia: *Cum a fost Crăciunul? Tipul*

ăla sexy mai e acolo? Pot să te sun pe WhatsApp sau ne ascultă conversaţia? Vreau să-mi dai detaaaaliiii.

Josie şi-a încleştat degetele pe telefon şi a strâns din buze. Nu era în stare să-i mărturisească totul Biei, mai ales că prietena ei n-ar înţelege de ce simţea aşa – şi cum ar fi putut? Atât Buni, cât şi Helen o sfatuiseră să aibă grijă, nu-i aşa? Ştiuseră amândouă că va fi prinsă în mreje, deşi ea însăşi nu sesizase pericolul.

Strângându-şi braţele în jurul corpului, a traversat din nou apartamentul. Soarele strălucea prin fereastră, sclipind de parcă-i încuraja pe privitori să-i împărtăşească bucuria. Ar fi trebuit să acorde mai multă atenţie vremii de ieri – un avertisment, poate. Lăsând pe podeaua sufrageriei bucăţelele de hârtie rupte din ceea ce fusese scrisoarea lui Max, s-a întors în dormitor şi, fără să aprindă lumina, s-a suit la loc în pat. A închis ochii şi s-a învelit cu plapuma. Avea de gând să rămână ceva vreme acolo.

PARTEA A DOUA APRILIE

CAPITOLUL 11

— E... al naibii de grozav! s-a auzit vocea lui Max, uşor înăbuşită de hotdogul pe care-l mesteca.

Alături de el, pe banca pe care reuşiseră să o ocupe în parcul Tribeca, Liam şi-a dat ochii căprui peste cap şi a pufnit.

— Linişteşte-te! Nu-i chiar atât de bun.

Deşi încerca să-l ascundă, accentul lui Liam era tipic newyorkez, mărturie a faptului că locuise aici toată viaţa. Era îmbrăcat în ceea ce Max ajunsese să considere a fi stilul local — un costum bleumarin în dungi, croit la comandă, cu o cămaşă de un roşu- aprins pe dedesubt – îndrăzneţ şi expresiv, întocmai ca oraşul, şi echilibrat de pielea lui bine bronzată. În plus, purta o pereche de pantofi sport — sau adidaşi, cum îi numea Liam —, în locul pantofilor tipici de costum, cu care se încălţa Max. Vremea era simţitor mai călduroasă decât fusese în ultimele săptămâni, ca şi cum oraşul ar fi decis în cele din urmă că a sosit primăvara şi, cu toate că nu exista nicio garanţie că nu s-ar putea ivi în orice clipă un nou front atmosferic rece, hainele lor – vechiul şi credinciosul palton pe care-l considera potrivit pentru orice ocazie şi haina lungă şi bej a lui Liam, unul dintre numeroasele sale paltoane — stăteau atârnate pe spătarul băncii, parcă sărbătorind.

Max a înghiţit, gâtul lui protestând împotriva îmbucăturii uriaşe pe care o luase.

— Dar chiar este, a insistat el. Sunt

convins că n- are absolut nicio legătura cu faptul ca n-am mai mâncat de ieri, de la prânz, de mi se pare atât de gustos.

El şi Liam lucraseră peste program la biroul unde Max era angajat acum şi pregătiseră şedinţa de astăzi cu un client celebru şi bogat, în traducere liberă: un individ complet idiot.

— Nu ţi-a lăsat mămica mâncarea pregătită aseară? a zis Liam chicotind şi etalându-şi dinţii sclipitor de albi.

— De fapt, mi-a lăsat-o, l-a asigurat Max, cu un zâmbet intenţionat îngâmfat — rânjetul cu care putea irita pe oricine, cu excepţia lui Liam.

Ca un înger ce era, mama lui se apucase să-i gătească în fiecare seară, chiar şi atunci când el nu era sigur că va fi acolo, şi practic nu se plângea niciodată dacă mâncarea rămânea neconsumată — ceea ce se întâmplase seara trecută, din cauză că el fusese prea obosit ca să mai facă altceva decât să se schimbe şi să se trântească în pat.

Liam şi-a dat teatral ochii peste cap, dar Max l-a ignorat. Ştia prea bine că Liam o *iubea* pe mama lui şi sentimentul era reciproc fiindcă, dată fiind o îndepărtată „prietenie de familie" ce avea la bază relaţia dintre mama sa şi tatăl lui Liam, care fuseseră colegi de şcoală pe la opt ani, Liam pusese o vorbă bună la firma de arhitectură unde lucra de un an, în ciuda

faptului că la vremea aceea nici măcar nu-l cunoştea pe Max. Asta se întâmplase înainte ca Max să obţină slujba – de scurtă durată — la ALA, iar primăvara trecută colaborase ca liber- profesionist cu firma lui Liam, din fericire – înţelegându-se imediat cu acesta. Când mama lui Max le-a spus tuturor celor dispuşi să o asculte că fiul ei va mai rămâne în New York o vreme după Crăciun, Liam i-a pomenit despre asta unuia dintre partenerii cu experienţă, care i-a oferit imediat lui Max un contract de şase săptămâni în cadrul unui proiect deosebit de dificil. În plus, în ciuda iubirii reciproce şi, aparent, subite dintre Liam şi mama lui, Max a hotărât că nu era absolut nimic în neregulă ca un bărbat de treizeci şi doi de ani să poposească în casa părinţilor timp de două luni, având în vedere că aceştia îl imploraseră practic să o facă şi că alternativa ar fi fost cine ştie ce mahala spre care naveta ar fi fost un coşmar.

Max şi-a terminat hotdogul, şi-a scuturat firimiturile de pe puloverul negru – tindea spre partea relaxată a ţinutelor elegant-neprotocolare impuse de codul vestimentar de la birou — şi a oftat. Nimic nu era mai bine decât să mănânci atunci când îţi era foame. S-a zgribulit puţin când a trecut o pală de vânt rece. A ridicat privirea spre cer şi s-a încruntat. Gata cu vremea bună! Deasupra capetelor lor, cerul devenea

cenuşiu, norii ameninţând să fure căldura soarelui.

— Jur că aici plouă mai mult decât în Anglia! a bombănit el.

— Nu-i adevărat, l-a contrazis Liam.

Avea privirea aţintită asupra unui alergător îmbrăcat într-un costum din lycra. Erau mereu sportivi în zonă — suficient ca să te facă să te simţi vinovat că stai jos. Aceasta era o femeie înalta şi zvelta şi buzele lui Max au zvâcnit uşor. Liam avea o slăbiciune pentru tipele înalte şi suple.

— Aşa pare, judecând după ultimele săptămâni. Şi oricum, de unde ştii tu? N-ai fost niciodată în Anglia.

— Nu trebuie să fi fost acolo ca să citeşti o prognoză meteo.

— Le citeşti cu regularitate, nu? Te informezi săptămânal cum e vremea la Londra?

— E unul dintre hobby-urile mele.

— Ţi l-ai menţionat la profil în numeroasele tale aplicaţii de matrimoniale pe care ţi le-ai instalat? Probabil că de-aia dai lovitura, amice.

Liam a schiţat un zâmbet. Era imposibil să-l scoţi din sărite.

Telefonul i-a bâzâit în buzunar şi Max l-a scos. Avea câteva mesaje şi doua apeluri ratate de la mama lui, dar cel mai recent mesaj era de la Erin, care îl anunţa ca

tocmai se urcă în avion şi că abia aşteaptă să-l revadă. S-a holbat la el o clipă, apoi, incapabil să găsească ceva mai bun, i-a scris: *Zbor plăcut! Pupici*.

După ce s-a hotărât că, momentan, era mai bine să-şi ignore mama, ca apoi, când avea să ajungă acasă, să o copleşească cu scuze şi cu linguşiri, a lăsat telefonul jos. Ecranul acestuia s-a luminat din nou, iar Max s-a uitat automat la el. La fel şi Liam – din reflex, a presupus Max. Cum telefonul se afla cu faţa-n sus, au văzut amândoi un mesaj WhatsApp apărând în partea de sus a ecranului. Doar un şir de X-uri.

— Erin se suie-n avion, i-a explicat Max.

Deşi Liam nu era genul care să-i încalce intimitatea — una dintre marile lui calităţi —, subiectul fusese adus în discuţie de câteva ori, în virtutea faptului că lucrau atât de aproape în fiecare zi.

Liam a încuviinţat încet din cap. Avea un scalp frumos. Era ciudat să observi asta, dar şi imposibil sa *nu* o faci, ţinând cont ca-şi rădea tot părul negru — stil care se potrivea cu obrajii bărbieriţi cu grijă – şi avea doar o barbă scurtă şi ţepoasă în jurul maxilarului şi deasupra buzei superioare. Părea că depusese mult prea mult efort, după părerea lui Max.

— Ah, da, a zis el. Fosta iubită din Edinburgh s- a îngrijorat că situaţia va deveni incomodă, după ce ţi-a dat papucii

ultima dată?

Max bătea darabana în telefon.

— îmi place să cred că a fost, mai degrabă, o decizie de comun acord. Şi amândoi am depăşit momentul — suntem doar prieteni acum, ţi-am mai spus.

— Siiigur, a zis Liam şi felul în care a prelungit cuvântul i-a subliniat şi mai mult accentul american, iar Max a pufnit. Şi-acum ce? Vine în vizită cu avionul, fix înainte să te întorci în Anglia. Şi-aş putea adăuga: pentru că sunteţi prieteni buni?

— Ştii, încerci să faci ca situaţia să pară bizară, dar chiar nu e aşa. Doar pentru că tu n-ai niciun prieten dispus să se deplaseze câteva ore ca să petreacă timp cu tine într-un oraş grozav, obiectiv vorbind, nu înseamnă că noi, ceilalţi, nu putem trăi astfel.

— Nu, doar că sunt mai pretenţios în materie de prieteni decât un om obişnuit; ştii, încerc să-i evit pe cei care se-agaţă de mine.

— Sigur, n-ai decât să-ţi spui asta la nesfârşit.

Deşi, din câte constatase el, Liam îşi făcea
prieteni în stânga şi-n dreapta, ba chiar şi la mijloc. Probabil pentru că era foarte dezinvolt, şi-a zis Max în sinea lui. Nu-şi vâra nasul nicăieri şi părea să-i facă pe ceilalţi să-i caute compania. Era sigur că aceeaşi calitate îl împiedicase pe Liam să-l

întrebe de ce se întorsese aici pentru o perioadă mai lungă, ţinând cont că, ultima dată când vorbiseră, avea o slujbă nouă şi interesantă în Londra.

Max şi-a strecurat telefonul în buzunar şi s-a
încruntat. Chestia era că vorbele lui Liam
conţineau un sâmbure de adevăr. Da, el şi Erin erau
prieteni. Fuseseră prieteni în Edinburgh cu mult
înainte ca între ei să se înfiripe ceva şi, de fapt, se
combinaseră abia în ultimul an petrecut acolo.
Rezultase astfel o relaţie cu întreruperi
care i-ar fi **r**
făcut mândri pe Ross şi pe Rachel—, întinzându-se astfel pe parcursul a cinci ani, până primăvara trecută, când ea îi pusese capăt din nou. Iar acum era aproape sigur că Erin voia să-şi schimbe decizia, având în vedere unele dintre mesajele primite de Max. Problema era că, acum, îi revenea în minte un alt chip, unul care îi pricinuise multe vise plăcute şi treziri mai puţin agreabile în ultimele luni.

Max a aruncat o privire la ceas — o marcă nouă şi promiţătoare, despre care îi povestise Liam — şi, fără o vorbă, s-au ridicat amândoi în picioare. Pauzele de prânz de o oră nu erau privite cu ochi buni la birou. Nu că Max se plângea. Voia să fie

ocupat, să se cufunde din nou în munca pe care o adora. În ultimele luni petrecuse prea mult timp fie gândindu-se obsesiv la trecut, fie îngrijorându-se în privinţa viitorului, totul din pricina acelei zile nenorocite de anul trecut — ziua care îi zdruncinase lumea la propriu.

Nu. A închis ochii o clipă. Să nu se gândească la asta. Era noua lui regulă. Singura modalitate de a depăşi aceste luni — p refăcând u-se că nu se întâmplase. Să-şi distragă atenţia — era singura cale de a merge mai departe.

S-au înapoiat la biroul de pe West Broadway, ocolind un şuvoi nesfârşit de lume, cu cerul cenuşiu profilat ameninţător deasupra capetelor.

Liam înainta agale alături de el, în felul acela care-l făcea întotdeauna pe Max să zâmbească — pentru cineva care practica atâtea sporturi, Liam mergea într-un mod caraghios şi lipsit de graţie, de parcă încerca să-şi pună în evidenţă şi totodată să-şi ascundă statura de un metru nouăzeci şi făcuse un compromis, alegând o atitudine care nu realiza nici una, nici alta. Fără să se privească, au intrat în cafeneaua Starbucks de la ultimul colţ de stradă, înainte de birou. Era bine cunoscut faptul că aveau nevoie de cofeină ca să reziste la şedinţa de după prânz, având în vedere cât de mult tărăgănau clienţii lucrurile, iar cafeaua de la birou, în ciuda

clădirii elegante, era de-a dreptul oribilă.

S-au aşezat la coada veşnică şi amândoi i-au zâmbit roşcatei cu obraji trandafirii din spatele tejghelei, care părea că s-ar fi potrivit mai degrabă într-un roman irlandez decât într-un local unde le vindea cafea afaceriştilor din Manhattan. Fata a încuviinţat din cap când Liam a comandat cappuccino cu o doză suplimentară de espresso şi un sirop, apoi s-a întors zâmbind spre Max.

— Un *americano* fără zahăr, vă rog, a comandat el zâmbind şi făcând să-i apară gropiţele din obraji.

— Sunteţi din Anglia? l-a întrebat ea.

A anunţat comanda, apoi a încasat bonul lui Max, care a încuviinţat din nou din cap. Fata a surâs şi câteva riduri mici i s-au ivit la coada ochilor verzi.

— Ce grozav! Dintotdeauna mi-am dorit să merg acolo. Economisesc de-o veşnicie ca să pot pleca. E minunată Londra, nu-i aşa? Pariez că e pur şi simplu uimitoare.

— Este uimitoare, a răspuns Max.

Liam a pufnit discret lângă el şi Max a presupus că tonul şi cuvintele lui nu se prea potriveau. Dar, serios, câţi oameni nu credeau că „Anglia” înseamnă „Londra”? Ah, da, bine, locuise şi el în Londra la un moment dat, însă asta era irelevant. Totuşi, a schiţat un zâmbet pentru drăguţa

barmaniţă.

— Păi, sper să reuşeşti să ajungi acolo într-o bună zi.

— Să te caut, dacă ajung...? a rânjit ea.

De astă dată, râsul lui Liam a fost înlocuit de o tuse — una mult prea evidentă.

— Max, s-a prezentat el.

— Max, a dat ea din cap. Eu sunt Amy, a zis şi a zâmbit încă o dată.

Cu cafeaua în mână, au ieşit în stradă, unde cădeau deja primii stropi de ploaie. Cel puţin pauza de prânz se termina, nu începea.

— Nici măcar nu trebuie să încerci, nu? a observat Liam, clătinând din cap.

— Hmm, a făcut Max inocent şi a sorbit din cafea.

— Ştii că asta se datorează exclusiv accentului tău englezesc şi sexy, nu?

Max a clătinat din cap, ironic.

— Lasă gelozia asta evidentă, amice! Nu e deloc o calitate atrăgătoare.

Liam şi-a ridicat cafeaua.

— Voiam să mă asigur că nu te umfli-n pene prea tare, atâta tot. îmi imaginez că-i de datoria mea, ţinând cont ca sunt singurul tău prieten de- aici.

Max a pufnit, dar, cum Liam n-a mai zis nimic, a rămas holbându-se la trotuar cât au străbătut ultima porţiune de drum până la birou, gândindu- se ce-ar fi fost dacă...

Dacă ar fi glumit, dacă ar fi flirtat la rândul lui cu roşcata aceea drăguţă, dacă i- ar fi propus să meargă să bea ceva împreună şi i-ar fi dat toate sfaturile necesare pentru o vacanţă la Londra? Ar fi fost atât de simplu, ceva amuzant şi relaxat. în urmă cu un an — presupunând că se afla într-o perioadă de „pauză" în relaţia cu Erin —, exact asta ar fi făcut, dar acum nici măcar nu găsea energia necesară să se simtă deranjat de ceva.

— Te simţi bine? l-a întrebat Liam când au ajuns în dreptul clădirii zvelte din cărămidă, care adăpostea biroul lor.

La începutul anilor '90, clădirea reprezenta un reper al oraşului New York, fiind proiectată de un arhitect local de renume, iar acum închisese cercul, găzduind propria firmă de arhitectură.

Au trecut de uşile din sticlă spre recepţie şi Max a mai luat o gură de cafea, apoi a dat din cap, trezindu-se din introspecţia inutilă.

— Da. Mă gândeam la întâlnirea asta. Ar trebui să fie foarte amuzantă, nu crezi?

Liam nu a avut ocazia sa răspundă, fiindcă o femeie de aproape treizeci de ani, cu părul negru, slabă şi tonifiată, îmbrăcată în haine sport strâmte, care nu lăsau niciun pic de loc imaginaţiei, s-a ridicat de pe canapeaua de la recepţie, unde răsfoia o revistă de arhitectură, şi s-a îndreptat ţintă spre ei. Liam s-a oprit pur şi

simplu în drum, în timp ce ea se apropia, cu ochi negri şi scânteietori. Venise să se răstească la el, a hotărât Max. Poate că era furioasă pentru că bătuse atâta drum ca să-l vadă, iar el nu era acolo.

De-a lungul anilor, Max ghicise întotdeauna la ce se gândeşte, iar ea susţinea acelaşi lucru despre el. Deveniseră atât de pricepuţi în a-şi citi reciproc gândurile, încât mama lor spusese de mai multe ori că, probabil, era ceva supranatural şi că, poate, le fusese menit să fie, de fapt, gemeni — ceva despre un ovul care se separase şi rămăsese în pântecul ei în cei patru ani care-i despărţeau; totuşi, în copilărie, îi displăcuse profund să se gândească la faptul că mama lui avea ouă în pântec şi ignorase detaliile ori de câte ori ea îşi reluase teoria aberanta.

Dar, în ciuda teoriei despre posibilitatea de a fi gemeni, nu semănau deloc. Deşi nu era de-a dreptul scundă, sora lui era minionă şi făcuseră întotdeauna speculaţii cu privire la motivul pentru care rămăsese aşa, ţinând cont că atât Max, cât şi părinţii lor erau mai înalţi decât media.

Având în vedere că ea avea parul şi ochii negri, spre deosebire de ai lui, care erau mai deschişi la culoare, iniţial nu-ţi dădeai seama că sunt rude.

S-a oprit brusc în faţa lor şi a ridicat capul spre Max, punându-şi astfel în

evidenţă trăsăturile proeminente — pometi şi bărbie ascuţite. Îşi accentuase înfăţişarea tunzându-şi scurt părul negru, cu toate că Max era aproape sigur că, într-un fel, o făcuse pentru a o enerva pe mama lor, care se plânsese imediat ca arăta ca un băieţel. Dar n- aveai cum să te uiţi la Chloe şi să o consideri un băieţel, oricum şi-ar fi aranjat părul — mai curând, tunsoarea îi dădea un aspect şi mai frapant. O privire fulgerătoare spre Liam i-a sugerat lui Max că şi prietenul lui era de aceeaşi părere. Liam şi-a întors automat ochii mijiţi spre Max şi a tuşit, – schimbându-şi imediat expresia.

La drept vorbind, Max era plin de compasiune. Chloe avea efectul acesta asupra bărbaţilor, lucru care îl făcuse să sară la bătaie de câteva ori de-a lungul anilor ca să-i apere onoarea sau să pedepsească pe cineva care-i frânsese inima, după cum era de aşteptat să procedeze un frate mai mare. Totul culminase cu o ceartă de proporţii, în care el îi ceruse să înceteze să-l mai pună în situaţia de a înfrunta pe toată lumea, iar ea îi replicase că onoarea *lor* ar trebui să-l preocupe.

Au ajuns la un acord tacit atunci când el a întors capul în timp ce ea îşi croia drum printre nenumăraţi bărbaţi, lăsându-i în urmă cu inima zdrobită şi declarând că, pur şi simplu, nu erau ce căuta ea.

— Bună, Chloe! a salutat-o el calm, sorbindu-şi ultima gură de cafea. Ce drăguţ din partea ta să treci pe aici!

— Să ştii că-i al naibii de drăguţ din partea mea! a izbucnit ea, împungând cu degetul spre pieptul lui. Am venit de-un secol şi, cum tu ai refuzat să răspunzi la telefon, a trebuit să stau să aştept, nu?

Max s-a încruntat şi, scoţându-şi telefonul, a constatat că îl sunase acum nici douăzeci de minute.

— Din fericire, a continuat Chloe, arătând spre biroul de la recepţie şi spre studentul aflat acolo, Steve a fost suficient de drăguţ încât să mă lase să te-aştept aici, jos, cu toate că n-avea nici cea mai vagă idee cine eşti — pesemne că n-ai făcut cine ştie ce impresie.

Lângă el, Liam şi-a muşcat buza şi Max a avut senzaţia clară că se abţine să zâmbească.

— Mai bine aşa decât ca tine, a replicat Max, cu un ton voit relaxat, pentru a-i combate furia obişnuită ce-i însoţea micile ieşiri isterice care se domoleau, inevitabil, la fel de repede cum izbucneau. Singurul motiv pentru care lumea îşi aminteşte de tine este pentru că faci o impresie proastă, iar asta zău că nu-i ceva ce merită sărbătorit.

Chloe a fluturat din mână indiferentă şi Max a oftat. A apucat-o de cot şi a tras-o din uşă.

— Ce cauţi aici, Chloe?

Ea a pufnit.

— Am venit *aici* pentru că mama a încercat să te contacteze, şi citez „toată dimineaţa asta afurisită”, iar tu refuzi să-i răspunzi. Prin urmare, m-a mituit cu un curs gratuit de spinning la una dintre sălile alea de lux din apropiere, din Tribeca. Aşa că iată- ma! Făcând pe fiica iubitoare şi venind: (a) să mă asigur că mai trăieşti şi că nimic îngrozitor nu s-a abătut asupra ta – şi iarăşi am citat, fiindcă exact aşa a zis „s-a abătut” –, pentru că a încercat să te contacteze pe mobil, iar când a sunat la birou, i-au zis că nu eşti acolo şi...

— Iisuse! Chiar a sunat la birou?

Chloe l-a ignorat şi şi-a continuat tirada, turuind cuvânt după cuvânt, fără să simtă nevoia să respire:

— ...Şi (b) să aflu la ce oră aterizează Erin, fiindcă e îngrijorată că nu termină la timp de făcut ordine şi că tu vei uita să o iei de la aeroport.

Liam a scos un sunet între tuse şi râs, iar Chloe şi-a îndreptat imediat atenţia spre el. Liam a roşit efectiv sub ochii ei, pentru Dumnezeu, apoi şi-a dres repede glasul, când a văzut expresia lui Max. Una care, spera el, îi spunea clar că e jalnic. Totuşi, Chloe i-a adresat un zâmbet discret, neascunzând faptul că-l cântărea din priviri.

Max a inspirat, străduindu-se să dea

dovadă de răbdare şi să-şi amintească faptul că îşi iubea foarte mult mama şi sora şi că nu le putea învinovăţi că se poartă cu el cu mănuşi, cu toate că sperase că au încetat.

Fiindcă, deşi n-ar recunoaşte niciodată, ştia că mamei lor nu i-ar fi luat prea mult să o convingă pe Chloe să vină şi să-l „verifice", deşi ar face tot posibilul să ascundă asta în spatele unor cuvinte tăioase, ca întotdeauna. Ceea ce, la drept vorbind, le convenea amândurora. Niciunul din ei nu se prea pricepea la sentimentalisme.

— Ei bine, a zis Max, poţi să-i transmiţi mamei că sunt bine, într-adevar, că niciun rău nu s-a abătut asupra mea, ca Erin nu ajunge până diseară, că nu-i va păsa nici cât negru sub unghie cum arată casa şi că mă voi duce eu însumi să o iau. Şi...

— Oh, hai că începe! a murmurat Chloe.

— Şi chiar dacă nu mă duceam eu să o iau, Erin e o femeie adultă şi inteligentă, mai mult decât capabilă să vina singură de la aeroport.

— Şi, Doamne, cât noroc are cu tine!

Liam s-a retras insesizabil, deşi asta i-a determinat pe amândoi să-l privească în acelaşi timp, înainte să se uite din nou unul la altul.

— Asta-i tot? a întrebat-o Max mieros.

— Erin o să aibă nevoie de propriul dormitor? s- a interesat ea cu dulceaţă în glas.

— Du-te, Chloe! s-a încruntat el.

— Ce e?! a exclamat sora lui, ridicându-şi geanta mai bine pe umăr. E o întrebare întemeiată! Şi, dacă nu împarte camera cu tine, asta înseamnă că eu va trebui sa dorm pe canapea, care e atât de...

Max şi-a trecut o mână prin păr.

— Doamne, ce enervantă eşti! De ce te-ai hotărât să vii din nou de Paşte?

— Fiindcă e vremea mai bună, logic.

Chiar aşa a zis — logic —, de parcă era o adolescentă.

Max şi Chloe s-au întors brusc spre Liam când acesta a pufnit discret în râs. Liam a afişat imediat o expresie serioasă, uşor alarmat de forţa combinată a privirilor lor, şi Max a oftat.

— îmi pare rău pentru asta, amice.

A aruncat o privire la ceas şi i-a făcut semn lui Liam, sugerându-i că ar trebui să o lase pe Chloe şi să urce la etaj. Dar sora lui şi-a schimbat poziţia, făcându-le misiunea imposibilă.

— Da, scuze. În numele lui Max, adică. Este, evident, mult prea egoist ca să mă prezinte, şi totuşi eu sunt Chloe, sora lui.

Liam a dat din cap şi i-a răspuns cu un glas ceva mai răguşit decât de obicei.

— Da. De fapt, ne-am cunoscut anul trecut. Cu ocazia aniversării căsătoriei părinţilor voştri.

Chloe l-a privit apreciativ, apoi şi-a ţuguiat buzele.

— Aşa e. Scuze, acum îmi amintesc. Eşti fiul fostei colege de şcoală a mamei mele sau cam aşa ceva, nu?

El a dat din nou din cap, aruncându-i lui Max o privire neputincioasă. Max nu era sigur dacă îl ruga să-I salveze sau îi cerea permisiunea să se arunce cu capul înainte.

În general, Liam n-avea nevoie de niciun ajutor în materie de femei, în ciuda comentariilor sale despre cât de lesne îi era lui Max. De asemenea, n- avea nici cea mai vagă idee dacă sora lui uitase cu adevărat că-l cunoscuse pe Liam — şi-o imagina jucând cine ştie ce joc, extrem de conştientă de felul în care o privea el.

Problema era că sora lui se pricepea la asta — şi încă foarte bine –, dar îşi proteja sufletul cu înverşunare, astfel încât bărbaţilor le devenea imposibil să se apropie de ea, deşi Chloe avea să-l amenințe cu siguranţă dacă ar fi îndrăznit să dea glas respectivei opinii.

Gândindu-se că ar fi bine să-l ferească pe Liam de pericol, Max a mormăit:

— Pentru Dumnezeu, amice, aduna-te! O să înrăutăţeşti situaţia dacă te

mai uiţi aşa la ea.

Chloe a pufnit, mutându-şi geanta sport de pe un umăr pe celălalt.

— Nu mai fi aşa nesuferit şi penibil! Bietul Liam! a exclamat ea, aruncându-i tânărului o privire care l-a făcut să-şi dreagă glasul. Data viitoare când o să încerci să flirtezi cu o fată de faţă cu mine, frăţioare, o să-ţi subliniez toate defectele în prezenţa ei. În cele mai mici detalii.

Max a bătut-o prieteneşte pe umăr.

— Draga mea, a replicat el pe un ton fals şi sarcastic, nu-i nevoie să flirtez; îmi cad singure la picioare, doar ştii asta.

Fraţii şi-au zâmbit — deopotrivă provocator şi solidar.

Şi, cu toată sinceritatea, sosirea ei l-a smuls cu adevărat din melancolia autoimpusă. Chloe putea fi al naibii de enervantă, dar totodată era şi singura persoană care-l putea scoate dintr-o dispoziţie, autoimpusă sau nu. Aşa că a sărutat-o pe obraz în semn de rămas-bun înainte să treacă de punctul de control împreună cu colegul său.

— Iisuse! a exclamat Liam, ducându-şi o mână la ceafa.

Max nu s-a putut abţine să râdă şi l-a bătut prieteneşte pe spate.

— Nu te-ngrijora, amice. Nu eşti singurul care reacţionează aşa, crede-mă.

— De fapt, e amuzant, dar asta nu

mă face să mă simt mai bine, a zis Liam clătinând din cap. Nu că eu... adică, ştiu că e sora ta mai mica şi toate cele.

— Da. Dar să omiţi cuvântul „mică", dacă o să vorbiţi vreodată despre asta. Nu-ţi face griji; vei avea ocazia să faci o impresie bună diseară.

Liam s-a încruntat când au prins a urca scările — un efort conştient din partea lui Max de a încerca să-şi recapete condiţia fizică,

— Diseară.

— Da. Tocmai am decis că am nevoie de ajutor, dacă trebuie să le fac faţă la cină atât fostei iubite, cât şi surorii mele.

Liam i-a aruncat o privire cu coada ochiului.

— Parcă ziceai că e doar o prietenă.

— Mă rog, cum o fi. Aşa că vii.

— Bine. Câtă vreme mama ta găteşte, contează pe mine.

Când au intrat în biroul de la etajul trei, Max a recunoscut că, de fapt, ceea ce gândise la parter nu era întru totul adevărat. Chloe nu era singura persoană care-l putea smulge din nostalgie. Indiferent că ea ştia sau nu, cealaltă era femeia care- i căzuse la picioare la propriu cu patru luni în urmă.

CAPITOLUL 12

— Erin, dă-mi voie să-ţi mai ofer

puţin. Probabil că eşti lihnită după călătoria cu avionul.

Mama lui Max se ridicase deja în picioare pe jumătate, cu colierul de aur legănându-i-se la gât, şi se întindea spre castronul cu orez spaniol de la mijlocul mesei, garnitura ce însoţise somonul fript pe care-l servise.

Max a rezistat tentaţiei de a-şi da ochii peste cap şi a evitat intenţionat privirea lui Chloe, în caz că şi ea ar fi avut o expresie asemănătoare. Practic, mama lui încerca să o hrănească pe Erin cu forţa încă de când intrase pe uşă; se dusese chiar la un magazin de profil, aflat la mama naibii, ca să cumpere nişte biscuiţi despre care credea că „i-ar plăcea lui Erin".

Musafira a clătinat din cap.

— Nu, sincer, Valerie. Mă simt bine.

Mama lui şi-a ţuguiat buzele rujate cu roşu, apoi s-a întors spre Liam, care şedea faţă-n faţă cu Max, cu jacheta neagră aşezată pe spătarul scaunului, etalându-şi astfel cămaşa roşie, şi care avea deja o a doua porţie generoasă în farfurie.

— Tu te simţi bine, Liam?

Accentul ei american părea tot mai pronunţat atunci când vorbea cu el, de parcă, doar aflându-se în preajma lui, i se înmuia pronunţia englezească pe care o căpătase. I-a zâmbit cu drag când el a înghiţit în grabă ca să-i răspundă. Pe Max nu l-ar fi surprins să o vadă traversând

încăperea şi ştergându-l la gură cu un nenorocit de şerveţel. Sincer, pentru ea parcă era Crăciunul, cu Liam şi cu Erin în aceeaşi cameră — ca şi cum vizita propriilor doi copii din Londra nici nu se putea compara cu prezenţa musafirilor.

Gazda s-a aşezat la loc, vădit nemulţumită, şi a schimbat o privire cu tatăl lui Max, care i-a zâmbit înţelegător soţiei, din capul mesei, unde şedea odihnindu-şi mâinile pe abdomen, de parcă l-ar fi durut. Se străduia să se menţină în forma, Max ştia asta, şi totuşi un colăcel începuse să i se ivească în talie, deşi restul familiei evita în mod tacit sa discute despre asta.

Privirea mamei încă se plimba între farfuria goala a lui Erin şi restul de mâncare de pe masă şi Max a observat că se pregăteşte să o convingă să mai accepte ceva; îi spusese deja fiului ei de două ori în ultimele două ore, de când Erin se afla aici, că pare „foarte slabă", de parcă ar fi fost un motiv de îngrijorare mai degrabă decât rezultatul propriilor eforturi. înainte să apuce să intervină, Erin a spus:

— A fost pur şi simplu grozav, Valerie. Mulţumesc foarte mult! îmi pare rău că n-am putut mânca mai mult — ceasul meu intern e dereglat şi, în plus, am mâncat în avion; nu eram sigură că vom cina împreună, dat fiind că am ajuns atât de târziu.

A rostit totul cu o deosebită eleganţă, dar ceva din vorbele ei l-a făcut pe Max să se foiască pe scaun.

Nu l-a ajutat nici faptul că mama l-a privit cu ochii aceia verzi-aurii pe care ea susţinea că el îi moştenise şi „le dăduse personalitate", irisul lor cu contur auriu fiind mai întunecat decât al ei. Iisuse! Nu era vina lui că mama se hotărâse sa le ofere un festin pentru gurmanzi, nu? El îi spusese doar că lui Erin *s-ar putea* să-i fie foame când va veni — ceea ce însemna de asemenea că e posibil să nu-i fie. De unde sa ştie Max când îi este foame cuiva, pentru numele lui Dumnezeu?!

— Ai mâncat în avion? a repetat mama lui şi a încruntat din sprâncenele perfect pensate — nu de ea însăşi. Ai zburat la clasa business, nu, Erin?

Tatăl lui Max s-a întins peste masă şi a strâns-o de mâna în acelaşi timp în care Max a exclamat:

— Mamă!

Neputincioasă, Chloe şi-a dat ochii peste cap, servindu-se cu a treia porţie de orez; spre deosebire de cei doi musafiri, mama lor nu se gândise să-i ofere nicîunuia dintre cei doi copii ai eî o porţie în plus, Max l-a observat pe Liam foîndu-se uşor când Chloe s-a întins peste masă, având grijă ca braţul ei să nu-l atingă pe al lui, şi nu a putut să nu remarce zâmbetul discret care i-a înflorit pe chip. Cei doi fuseseră

politicoşî unul cu celălalt — ştia că sora lui se comportă astfel numai datorită prezenţei părinţilor, şi nu pentru că aşa-i stătea în fire, cum era cazul lui Liam — şi abia dacă-şi adresaseră un cuvânt la cina, în afara conversaţiilor de grup. Dar Max sesizase ocheadele pe care i le arunca Liam şi felul aproape calculat în care Chloe le ignora. Nu că el era în măsură să vorbească. Tocmai când se gândea la asta, Erin şi-a schimbat poziţia şi, pentru a treia oara în seara aceea, i-a simţit genunchiul acoperit de blugii strâmţi, care îi scoteau în evidenţă picioarele superbe, atingându-l pe sub masă. O atingere suficient de scurtă ca să pară, teoretic, întâmplătoare şi care, cu siguranţă, putea trece neobservată de ceilalţi meseni. Însă, după atingerea subtilă, dar fermă, Max era sigur că fusese o mişcare deliberată, prin care voia să-i spună că, deşi conversa cu gazda, atenţia îi era îndreptată asupra lui. Max şi-a luat băutura — fără alcool, din păcate — şi, concentrat, a sorbit din ea.

— Ce e? a întrebat mama pe un ton care, în mod amuzant, îi amintea lui Max de Chloe.

Poate că ei moştenise înfăţişarea mamei, dar sora lui îi preluase întru totul personalitatea, cu toate că ambele refuzau să recunoască.

Tatăl lui şi-a dres vocea, şi-a aţintit ochii — căprui, ca ai lui Chloe, deşi nu la fel de

întunecaţi — asupra chipului fardat al soţiei şi a strâns-o uşor de mână. Femeia s-a prefăcut că nu observă.

— În zilele noastre, e îngrozitor la clasa economică, a continuat ea. În special mâncarea. Nu i-aş dori nici măcar doamnei Price de dedesubt să aibă parte de asta. În fine, poate că ei da, s-a contrazis, ţuguindu-şi buzele şi mijind ochii. Zilele trecute a avut tupeul să întrebe dacă menajera ne şi găteşte şi *sigur* a vrut să mă ia peste picior, fiindcă ştie foarte bine că nu ne permitem ambele...

— Oricum nu ne-am dori o bucătăreasă, a intervenit soţul ei. Ar însemna să ratăm preparatele tale.

Şi-a privit soţia cu ochii scânteind şi Max a observat felul în care mama lui a încercat — şi, evident, a eşuat — să-şi mascheze un zâmbet.

— Aşa, aşa! a zis Liam cu cel mai pronunţat accent britanic.

— Oh, Liam, eşti atât de drăguţ!

I-a zâmbit călduros şi privirea i s-a înmuiat ca şi cum s-ar fi uitat la primul ei născut. Şi-a atins părul castaniu-închis, vrând parcă sa se asigure că buclele făcute ieri erau în continuare la locul lor.

Pe lângă ochi, Max moştenise şi podoaba ei capilară, dar nu şi buclele care erau artificiale, şi trebuia să admită că era recunoscător pentru asta; nu credea c-ar fi în stare să îngrijească nişte cârlionţi. Părul

lui era mai închis la culoare decât al ei şi doar în soare devenea cu adevărat castaniu.

Ochii lui Liam i-au răspuns cu aceeaşi sclipire şi tânărul a ridicat paharul de pinot gris în cinstea mamei lui Max. Chloe i-a aruncat o privire urâtă pe care el fie nu a observat-o, fie a ales să o ignore şi, când Max s-a uitat la ea, s-a prefăcut că se îneacă cu vinul. Imediat, tatăl lor i-a aruncat fiicei sale o privire aspră — ochii lui semănau extrem de tare cu ai ei — şi Chloe a mimat că tuşeşte şi s-a lovit cu pumnul în piept. Max s-a abţinut să râdă.

Din fericire, mama nu a observat-o pe Chloe, fiindcă îi privea radioasă când pe Liam, când pe Erin, care a admis zâmbind:

— De acord.

Erin a sorbit din vin, deşi Max a văzut-o străduindu-se să-şi înăbuşe un căscat. Părea frântă, cu toate că-şi mascase oboseala cu un machiaj aplicat cu grijă ca să acopere cearcănele şi să-i lumineze faţa palidă cu care îl întâmpinase la aeroport; în plus, după duş, îmbrăcase o bluză albastră, curata şi răcoroasă şi îşi... tapase puţin parul blond.

Deşi era aproape sigur că ea nu ar folosi acest cuvânt. Ştia că, probabil, tânjeşte să se ducă la culcare, dar că n-o va face până când nu va considera ca e momentul potrivit să se ridice.

Chloe şi-a încrucişat cuţitul şi furculiţa,

apoi s-a rezemat de spătar, mângâindu-şi abdomenul.

— Avem desert?

— Tocmai ai mâncat cât pentru trei persoane, i-a zis mama, încruntându-se.

— Dar găteşti atât de bine, mamă, i-a zâmbit ea dulce. Eu abia am timp să gătesc când lucrez, sigur îţi aminteşti cum e de pe vremea când...

I-a aruncat o privire îndurerată, iar Max a văzut expresia mamei înmuindu-se fără să vrea.

— Bine, dar vii să mă ajuţi să îl servesc.

Chloe şi mama ei au eliberat masa împreună, ducând totul în bucătăria parţial închisa din spatele lor. Chloe i-a făcut cu ochiul lui Max când a trecut pe lângă el. Când fratele ei şi-a îndreptat atenţia spre masă, a remarcat că Liam o studia pe sora lui mai mică din cap până-n picioare. Şi-a dres vocea zgomotos şi Dam a tresărit, apoi i-a aruncat o privire vinovată.

Erin s-a întors spre tatăl lor, punând picior peste picior sub masa. Arăta bine în ciuda diferenţei de fus orar — Max trebuia să recunoască.

— Şi, Roger, cum e la pensie?

Cum Erin îl antrena deja pe tatăl ei într-o conversaţie despre viaţa la New York şi despre impresiile lui privind stabilirea în America, Max s-a aplecat spre Liam.

— O să te mănânce de viu, să ştii.

Liam a învârtit vinul în pahar şi i-a aruncat lui Max o privire mult prea inocentă.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Chiar aşa? l-a întrebat Max, ridicând din sprâncene.

Liam şi-a dus teatral o mână la inimă.

— Nu-ţi face griji, ştii că nu e tocmai genul meu.

Adevărat! Liam era atras de fete ca Erin, sofisticate şi cu picioare lungi. Cu toate acestea, era aproape sigur că, de îndată ce Chloe ar hotărî că e interesată, omul nu ar mai avea nicio şansă.

Momentan, Max a abandonat subiectul şi s-a lăsat pe spate în scaunul lui gri, un soi de fotoliu fără braţe. Se potrivea cu restul apartamentului în mare parte alb şi gri, conceput, în mod vădit, ca să dea impresia de mai mult spaţiu decât oferea în realitate. Şi-a plimbat privirea prin locuinţă: podele din lemn, colţar, ferestre al naibii de masive de jur împrejurul livingului. Era o imagine cam uniformă pentru el, dar înţelegea de ce le place aici părinţilor lui.

Deşi nu-i venise să creadă atunci când îl informaseră ca, dintre toate locurile posibile, se muta tocmai în Upper East Side — cartier renumit că găzduieşte lumea bună a New Yorkului. Ştia că obţinuseră un preţ mult mai bun decât speraseră pe locuinţa lor din copilărie,

atunci când o vânduseră, cu ani în urmă, dar chiar şi-aşa. Nu că ar fi ştiut exact cât costă apartamentul, dar, având în vedere meseria lui, putea ghici. Un apartament cu trei camere, situat într-o clădire înalta şi elegantă ca aceasta nu era ieftin. În plus, de-aid te puteai bucura de priveliştea oraşului, deşi tot ce vedeai în prezent erau luminile celorlalte clădiri şi ale străzii. Clădirea avea chiar şi un portar elegant, care îl saluta pe Max spunându-i pe nume ori de câte ori îl vedea. Asta îl făcea să se întrebe dacă, într-adevăr, mama lui oferea consultanţă în cadrul spitalului „ca sa aibă o ocupaţie" sau pentru că, de fapt, aveau nevoie de bani.

Când mama şi sora lui au reapărut cu plăcinta cu mere făcută în casă şi cu farfuriile pentru desert, Max a sesizat că Liam a devenit brusc extrem de interesat de discuţia pe care o purta Erin cu tatăl lui despre ultimele spectacole de pe Broadway. A pufnit uşor şi Erin i-a aruncat o privire scurtă şi întrebătoare. El a clătinat din cap.

După ce aproape au terminat plăcinta – Erin mâncase doar jumătate din porţia ei, în efortul vădit de a nu jigni —, Liam a anunţat că trebuie să plece, fiindcă a doua zi se duceau devreme la birou, pentru o prezentare importantă. Reuşind sa înăbuşe protestele mamei lui Max, şi-a luat râmas-bun, le-a sărutat pe obraz pe gazdă şi pe

Erin, i-a strâns mâna lui Roger şi l-a bătut prieteneşte pe Max pe umăr. În final, s-a întors spre Chloe, care se sprijinea de scaun; se săltase în picioare iară tragere de inimă, doar pentru că aşa procedaseră ceilalţi. A ridicat spre Liam o privire calculată, iar el şi-a trecut o mână peste ceafa. Sincer, lui Max îi părea rău pentru prietenul lui – familia şi Erin îi priveau pe cei doi cu interes şi fără pic de jenă. Însă nu suficient de rău, încât să distragă atenţia cuiva.

— Ei bine, mi-a făcut plăcere să te revăd, Chloe, i-a zis Liam dezinvolt.

Cu coada ochiului, Max şi-a văzut mama dând din cap aprobator – pentru ea, politeţea avea o importanţa deosebită.

Chloe i-a zâmbit într-un fel care putea fi considerat oricum, numai drăguţ nu.

— Şi mie, i-a răspuns.

S-a îndreptat şi s-a întins să-l sărute scurt pe Liam pe obraz, punându-i o mână pe antebraţ, ca pentru a-şi menţine echilibrul. Apoi s-a retras şi, înclinând capul, a adăugat:

— Poate ne mai vedem cât stau pe-aici.

Liam şi-a dres glasul.

— Sigur. Da, poate.

S-a uitat cu ochi mari la Max, iar prietenul lui a dat din cap şi a ridicat din umeri, parcă zicându-i: „Ţi-am spus eu!”

În clipa în care Liam a ieşit pe uşă, Erin a

profitat de ocazie, înainte ca toata lumea sa se reaşeze.

— îmi pare tare râu, dar cred ca mi-a ajuns pentru azi, altfel mâine voi fi o companie neplăcută.

Le-a zâmbit tuturor, iar Roger şi soţia lui au clătinat din cap de parcă numai *gândul* că Erin ar putea fi o companie neplăcuta era de neconceput. Chloe s-a aşezat şi a atacat a doua bucată de plăcintă.

— în plus, a continuat musafira, nu vreau să dorm prea mult şi să ratez ceva; vreau să profit la maximum de sfârşitul de săptămână, ţinând cont că e prima dată când vin la New York.

Valerie a clătinat iarăşi din cap, buclele ei mici şi ferme învârtindu-se în ritmul mişcării.

— Mare păcat! a exclamat ea.

I-a aruncat lui Max o uitătură încruntată, iar el a rezistat dorinţei de a ofta.

Erin l-a strâns uşor de umăr înainte să plece de la masa. Senzaţia atingerii ei a persistat şi după ce ea s-a retras, subliniind faptul că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ia o decizie şi, după expresia întipărită pe chipurile lor, gestul nu a trecut neobservat de membrii familiei.

Când mama a început sa strângă masa — petrecerea era oficial încheiata acum, că oaspeţii de onoare plecaseră —, Max şi Chloe i-au sărit în ajutor, incapabili să ignore obiceiul insuflat pe – parcursul

atâtor ani.

— I-am antrenat bine, nu? a zis mama, adresându-i un surâs tatălui lor.

Roger s-a îndreptat pe scaun.

— îmi arog toate meritele, a răspuns el leneş.

— Chiar aşa? a ridicat soţia lui din sprâncene.

Cum Roger a rânjit, Valerie l-a înghiontit în
trecere cu cotul în umăr, făcându-l pe Max să zâmbească. Era drăguţ că măcar unele lucruri rămâneau neschimbate.

Abia după ce a pus teancul de farfurioare pe tejgheaua din bucătărie, mama l-a ţintuit cu privirea.

— Chiar ai de gând să te întorci în Marea Britanie, Max? l-a întrebat, încrucişându-şi braţele la piept.

El a văzut-o cu coada ochiului pe Chloe părăsind bucătăria cu o mişcare neîndoios deliberată. Dezertoarea naibii! Max nu i-a răspuns, învăţase de mult că, atunci când venea vorba de întrebări la care mama ştia răspunsul, cel mai bine era să tacă.

— Dar ce-o să faci acolo? a insistat ea.

Max a început să încarce maşina de spălat vase, ca sa nu fie nevoit să o privească.

— Nu ştiu, mamă, a răspuns oftând. Dar nici să stau aici doar de dragul de a sta nu e corect. Am rămas deja mai

mult decât ne-am aşteptat.

A auzit-o bătând darabana în blatul mobilei, cu unghiile perfect manichiurate.

— Nu va fi bine pentru tine. Sa pierzi vremea pe-acolo şi să nu faci nimic.

Max şi-a mutat privirea de la ultima farfurie pe care o aşeza la mama lui şi a ridicat o sprânceană.

— Cine zice că nu voi face nimic?

Mama lui şi-a muşcat buza.

— Dacă ai avea un plan sau pe...

Max şi-a îndreptat spinarea, uitându-se în lungul coridorului, înspre dormitorul lui Erin. Cel puţin ea nu pretindea niciodată că ar fi subtilă.

— Pe *cineva*, atunci lucrurile ar sta altfel, dar... Nu poţi să pleci acasă pur şi simplu şi să nu faci nimic. Nu poţi lăsa viaţa să se oprească aşa, Max.

Fiul ei simţea că-şi pierde controlul şi i-a aruncat o privire urâtă. Mama lui a tresărit şi el a clătinat din cap, parcă cerându-şi scuze, apoi şi-a trecut o mână prin par.

Chloe le-a distras scurt atenţia când a intrat cu restul de veselă murdară, însă mama lui nu ceda atât de uşor.

— Ce zici de vechea companie?

Max a oftat.

— Mă îndoiesc ca mă vor primi înapoi acum, chiar şi în calitate de liber-profesionist.

— Păi, te-ai gândit unde o să locuieşti?

— Am propriul apartament.

Mama a strâns din buze. Erau încă roşii, făcându-l să se întrebe cu ce ruj nuclear—îşi dăduse.

— Da, apartamentul pe care l-ai închiriat. Şi, din câte ştiu, nu faci nimic pentru a încheia contractul.

Max a scrâşnit din dinţi.

— Mă descurc eu, bine? Nu-ţi mai face griji.

— Poate sta cu mine, s-a oferit Chloe, sprijinindu-se de blat, lângă Max, şi înghiontindu-l prieteneşte în braţ.

Valerie i-a privit încruntată.

— N-ai nevoie să ţi se distragă atenţia, a rostit ea tăios, apoi tonul i s-a înmuiat. Trebuie să te concentrezi, drăguţă. Rezidenţiatul e unul dintre cele mai importante momente din cariera ta.

Chloe şi-a dat ochii peste cap.

Considerând în mod clar că bătălia e pierdută acum, când Chloe făcea parte din echipă, mama a oftat.

— Mă duc la culcare. Pe mâine, a zis, apoi a ezitat înainte să iasă din bucătărie şi s-a întors spre Max. Nu pot să nu-mi fac griji, să ştii, i-a explicat cu o voce uşor tristă. E privilegiul de a fi mamă, a adăugat cu tristeţe, după care i-a lăsat singuri.

Max s-a uitat Ia Chloe, făcând o grimasă:

— Sunt un fiu îngrozitor?

— Da, presupun că eşti, a zis sora lui, ridicând din umeri.

S-a holbat la ea o clipă, apoi a râs şi s-a întors să pună ceainicul la fiert.

— Mersi.

— Oricând, l-a asigurat ea, bătându-l pe braţ. Aşadar, care-i treaba cu arhitectul ăsta sexy?

Max a scos doua căni şi i-a zâmbit peste umăr.

— Păi, ma simt bine. Mersi de-ntrebare.

Chloe a pufnit.

— De ce nu-l aduci pe-aici mâine?

Max s-a holbat la ea.

— Nu. Nici măcar *pe tine* nu te-am invitat.

A pus un pliculeţ cu ceai de mentă într-o cană şi unul cu ceai obişnuit în cealaltă. I-a întins a treia cană lui Chloe, care a clătinat din cap.

— Nu te mai purta aşa. Ştii foarte bine că *ţie* îţi fac o favoare transformând întrunirea într-o reuniune de grup, în loc de o întâlnire.

Max a preferat să-i ignore remarca.

— Abia dacă i-ai adresat două vorbe toată seara, mă îndoiesc că *va dori* să vină.

Chloe a clătinat din cap şi i-a aruncat o privire răutăcioasa.

— Oh, va dori, crede-mă.

Max nu şi-a putut stăpâni un fior.

— Care-i treaba cu doctorul ăla de Ia curs cu care ieşeai?

— E plictisitor, a răspuns Chloe, dând din umeri.

A mijit ochii spre el şi Max a ridicat mâinile defensiv.

— N-am zis nimic.

— Nu trebuie să zici nimic; faţa ta spune totul, a replicat ea, apoi a oftat. Pur şi simplu nu are rost să te agăţi de ceva dacă nu merită. Poate mă crezi dură, dar nu sunt. Doar că, ştii, îmi aştept ursitul.

Max a încuviinţat uşor din cap, atent la ceainicul care clocotea.

— Da. Ştiu.

— Ştii? a repetat ea, ridicând o sprânceana.

Max a umplut cănile cu apă fiarta, a sărutat-o
scurt pe obraz şi a ieşit din bucătărie cu cănile în mână.

— Noapte bună, surioară!

Tata aranja canapeaua, pregatind-o de culcare pentru Chloe, când, din bucătărie, Max a intrat în living. I-a surprins privirea şi s-a îndreptat spre el. Se părea ca e noaptea interogatoriilor. Roger şi-a trecut mâna prin păr. Era negru, ca al lui Chloe, dar ceva mai lung decât al ei, iar smocurile cenuşii de pe cap şi din barbă erau tot mai vizibile de fiecare dată când îl vedea Max, fiindcă în ultimii ani şi le lăsase să crească.

— Am... auzit-o pe mama ta

turuind.

Max a sorbit din ceaiul pe care-l ţinea în mâna dreaptă.

— Mda. Dar e în regulă. Ne-am obişnuit cu toţii.

Tatăl lui a dat din cap că da, apoi s-a legănat pe călcâie. întotdeauna se gândea bine înainte să spună ceva.

— Recunosc ca nu e ideal sa locuieşti cu părinţii, dar vreau să ştii că amândoi am vorbit serios, întotdeauna va exista un loc aici pentru tine, dacă nu eşti pregătit să te duci acasă sau dacă vrei să te întorci în cazul în care lucrurile nu... funcţionează acolo.

Ştia la ce se referă, ştia că tatăl lui nu-l forţează să facă nimic, aşa că Max i-a pus o mână pe umăr. Aveau aproape aceeaşi înălţime.

— Mersi.

S-a întors să plece, însă Roger a adăugat:

— Mama ta e îngrijorată, atâta tot.

— Ştiu, tată.

— Şi, uite, ea nu te va forţa...

— Însă tu o vei face?

— Dar, pe măsură ce petrece mai mult timp aici, începe să cunoască lume, a continuat tatăl lui calm şi măsurat. Dac-ai vrea să discuţi cu cineva, să-ţi analizezi opţiunile, sunt sigur că ţi-ar putea face cunoştinţă...

— Nu, tată, a refuzat Max pe un ton mai tăios decât intenţionase şi a

inspirat adânc. Am vorbit deja despre asta. Nu că n-aş aprecia gestul, doar că...

Era atât de repetitiv, ecoul unor certuri asemănătoare din adolescenţă, când mama voia să facă lucrurile aşa cum considera ea că e mai bine — în special cariera medicală. Dar nu putea spune asta, nu în mod direct şi nu fără să-l jignească pe unul dintre ei sau chiar pe amândoi. Prin urmare, s-a mulţumit să răspundă:

— Trebuie să fac lucrurile în felul meu, bine?

Roger s-a uitat lung la el o clipa, parca meditând, apoi a încuviinţat încet din cap.

— Mi se pare corect. Câtă vreme eşti sigur de asta. Du-te şi vezi ce face Erin înainte să mergi la culcare, bine? E nepoliticos să nu-i urezi noapte bună unei fete ca ea.

S-a întors spre canapea şi nu l-a văzut pe Max clătinând din cap. Dar, serios, *o fată ca ea*? Spre deosebire de oricare altă fată?

Şi totuşi, exact asta a făcut. O clipă mai târziu a ciocănit la uşa lui Erin. Tânăra i-a deschis; era deja în pijama, dar nu se demachiase încă. Nu o mai văzuse de mult fără machiaj, privilegiu la care renunţase când se despărţiseră.

— Ţi-am adus ceai, a zis Max, ridicând cana cu ceaiul de mentă, sperând că încă îi plăcea să bea aşa ceva înainte de culcare.

O ofertă de pace, s-a gândit el, una care

să-i demonstreze că-i era de-a dreptul recunoscător că se deranjase să vină să-l vadă, indiferent ce-avea să se întâmple mai departe.

Erin a zâmbit, a luat ceaiul şi a deschis uşa mai larg. Max a intrat, dar a lăsat intenţionat uşa deschisă în urma lui. Erin ocupa cel mai mic dormitor, care era totuşi suficient de încăpător. Valiza ei era, momentan, deschisă pe covorul verde cu maro, hidos după părerea lui, dar pe care Valerie îl adora în mod evident şi care acoperea mare parte din podeaua de lemn de la picioarele patului. Imaginea hainelor ei împăturite la dungă şi aşezate teanc i-a smuls un zâmbet discret. Fără îndoială că era gata să le transfere pe toate în sertarele şifonierului, chiar dacă avea să petreacă doar trei nopţi aici.

— Eşti bine? a întrebat-o. Te-ai instalat?

Erin a dat din cap că da, a suflat în ceai şi a luat o înghiţitură. Max a început să se legene pe călcâie, şi-a amintit ca exact asta făcuse şi tatăl lui şi s-a oprit, dregându-şi glasul. De ce dintr-odată nu mai găsea nimic de zis? Relaţia lor nu fusese niciodată atât de bizara — chiar şi atunci când abia se despărţiseră, fuseseră relativ relaxaţi unul în preajma celuilalt. Dar, din cine ştie ce motiv, de astă dată totul părea forţat, de parcă se petrecuse o schimbare insesizabilă. Poate fiindcă se scurseseră

şase luni în care nu se contactaseră în niciun fel. Şi din cauza faptului că, ultima dată când o văzuse, abia mai funcţiona ca o fiinţă umană, împovărat de greutatea a ceva ce i se repetase întruna că e doar durere.

Erin a pus ceaiul pe noptieră — Dumnezeule, mama lui pusese *flori* acolo, şi încă unele galbene, culoarea preferată a lui Erin —, s-a întors din nou spre el şi i-a luat mâna liberă între ale ei. Parfumul fetei l-a învăluit. întotdeauna mirosise la fel, încă din facultate, o aromă de lavandă care, bănuia el, provenea de la acelaşi gel de duş sau cine ştie ce alt produs de îngrijire pe care-l folosea.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, a şoptit ea, aruncând în treacăt o privire spre uşa deschisă.

— Ştiu, i-a răspuns Max, cu o mică grimasa. îmi pare rău. Ar fi trebuit să păstrez legătura. Doar că am fost un pic cam... distras, presupun.

Erin a dat viguros din cap, parul ei lung şi mai deschis la culoare decât îl avusese când o văzuse ultima dată săltând în ritmul mişcării.

— înţeleg. Serios, i-a spus, dar într-un mod care îl făcea să se îndoiască de asta.

Simţindu-şi umerii încordaţi, şi-a retras mâna dintre ale ei, apoi a bătut-o pe dosul palmei, astfel încât gestul lui să pară mai

puţin tăios. îşi dorea pur şi simplu ca ea — şi restul lumii — să-l trateze iarăşi normal şi să nu mai umble ca pe ace în preajma lui. Se hotărâse să treacă peste asta, atât cât putea în orice caz; cel mai mic lucru pe care ceilalţi îl puteau face era sa-i respecte dorinţa.

Erin a păşit spre el, şi-a împletit degetele pe ceafa lui, presându-i bizar cana cu ceai de piept, aburul înălţându-se învârtejit între ei. Şi-a înclinat capul, aşa cum făcea întotdeauna, atunci când îi cântărea reacţia.

— Mi-a fost dor de tine.

Ochii ei erau de un albastru atât de intens. Aproape că uitase. Max şi-a dres vocea.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, i-a zis, fiindcă era adevărat.

Nu era sigur că sentimentele lor erau identice, însă îi lipsise prezenţa ei. Erin a continuat să-l privească, parcă aşteptând un fel de decizie. El a ezitat o clipă, apoi s-a aplecat şi a depus o sărutare pe obrazul ei fin. S-a retras şi a ridicat cana parcă toastând, iar colţul gurii ei s-a înălţat uşor.

— Noapte bună, Erin!

Şi cu asta a închis uşa în urma lui, apoi a expirat încet şi prelung.

6 Aluzie la piesa „Nuclear Lipstick” de pe albumul cu acelaşi tidu, din 2007, al trupei Crazy Mary (n. tr.).

CAPITOLUL 13

Max şi-a plimbat mâna peste balustrada podului pe care tocmai îl traversau, savurând senzaţia pe care i-o dădea fonta la atingere. Cu toate că nu petrecuse mult timp aici, era interesat de arhitectura New Yorkului şi ştia ca podul se numeşte Bow şi că fusese proiectat de Calvert Vaux şi de Jacob Wrey Mould, asemenea multor altor elemente arhitecturale-cheie ale parcului. De fapt, era al naibii de grozav, deşi latura lui egotistă era uşor ofensată că nu avusese ocazia să proiecteze ceva similar, care să ajungă în topul primelor zece construcţii din lume, din lume, o lucrare pe care oamenii să vină să o admire, A oftat în timp ce se uita în jur, oarecum uimit de privelişti. Abia reuşea să distingă câteva dintre clădirile înalte ale oraşului — se gândea că imaginea va fi parţial obturată de copacii care se înfoiau puţin spre sfârşitul primăverii.

— Iisuse! a exclamat el, clătinând din cap. Habar n-aveam cât e de mare locul ăsta!

Traversase câteva zone din Central Park până acum, dar niciodată cu scopul precis de a se bucura de el. La auzul vorbelor lui, Chloe şi-a dat ochii peste cap, iar Max şî-a încovoiat umerii într-o atitudine uşor defensivă.

— Pai, a fost iarna, nu? Şi e al naibii de

frig aici. Nu prea am de gând să-mi petrec timpul liber explorând vastele împrejurimi.

Chloe a tăcut şi s-a uitat în direcţia opusă, legănând coşul de picnic şi, aparent, admirând copacii care tocmai reîncepeau să-şi expună coloritul, dar măcar Erin a ridicat înţelegătoare din umeri.

Max şi-a coborât privirea spre lacul care, graţie răsăritului, strălucea, reflectând o parte din vegetaţia ce tocmai înflorea. Două bărci cu vâsle se apropiau de pod, purtând fiecare câte un cuplu deosebit de mulţumit. *Şi toamna trebuie sa fie frumos,* şi-a zis absent în sinea lui, *cu toţi copacii care-şi schimbă culoarea,* Chloe i-a condus pe un drum sinuos spre ceea ce numea ea „inima" lui Central Park — fântâna arteziană şi terasa Bethesda. Şî-a întins braţele teatral, cu tot cu coşul de picnic, când au zărit pentru prima dată fântâna arteziană mare din mijlocul terasei, cu apa curgând în cascade în jurul a două platforme circulare, care susţineau un înger şi coborau în ochiul de apa presărat cu nuferi. În spatele fântânii arteziene se afla lacul aparent nesfârşit, pe care oamenii îl străbăteau cu bărcile sau pe malul căruia stăteau, pe parapetul din gresie, care-l mărginea. Terasa era înţesată de lume şi se zărea chiar şi un grup de turişti cu aparate de fotografiat şi ochelari de soare la ochi, în ciuda faptului

că vremea, deşi însorită, era departe de a fi potrivită pentru pantaloni scurţi şi tricou. Max era îmbrăcat, cu siguranţă, mult mai adecvat, în blugi şi cu pulover.

Cei trei au traversat pavajul din cărămidă portocalie ca să găsească un loc liber lângă fântână. Apoi s-au oprit cu toţii şi au ridicat capul să o admire.

— Se numeşte „îngerul apelor", le-a informat Max.

Erin şi Chloe au dat din cap, sugerând că ştiau deja. Bănuia că Erin, ca şi el, se documentase puţin despre arhitectura oraşului, dat fiind că şi ea era arhitect.

Erin s-a uitat in jur, punându-şi o mână în şold. Max a remarcat la câţiva metri un individ privind-o admirativ, căci bluza ei roşie o scotea în evidenţă în mulţime.

— Am senzaţia că am mai văzut-o undeva.

— E Central Park, a zis Max ridicând din umeri.

Erin a bătut din piciorul încălţat cu cizmă cu toc
care, spre surprinderea lui Max, încă nu-i făcuse bătături.

— Da, ştiu, dar parcă mai e ceva, deşi evident că n-am mai călcat niciodată pe aici. Mă sâcâie de-o vreme.

— Ai văzut *Singur acasă 2i* a întrebat-o Chloe, iar Erin s-a încruntat şi a scuturat din cap. *Ce zi minunată*? a încercat ea din nou.

Max a ridicat din sprâncene, iar sora lui a strâns din umeri.

— Am căutat pe Google — a apărut în filmele astea.

În clipa aceea, o femeie care-şi etala ţinuta de cowboy constând dintr-o cămaşă în carouri şi o pereche de blugi strâmţi, albaştri, s-a apropiat şi i-a zâmbit lui Max, întinzându-i un aparat de fotografiat.

— Aţi vrea să...? a întrebat, arătând spre fântâna din spatele ei, unde se afla o fetiţă cu părul strâns in codiţe, însoţită de o altă femeie cu beretă.

— Desigur.

Max a luat aparatul, le-a făcut câteva poze şi i l-a înapoiat zâmbind mecanic.

— Hai să vă fac şi vouă una, s-a oferit Erin, scoţând telefonul din poşetă.

Max a acceptat, conştient că vor ajunge să se certe dacă refuză, deşi asta i-a dat o senzaţie uşor neplăcută în stomac atunci când a zâmbit şi a cuprins-o cu braţul pe Chloe, fiindcă o amintire aparte i-a invadat gândurile, una despre altă fată, cu un aparat foto mai impresionant, care-i făcuse poze pe plaja.

Au găsit puţin loc liber pe zidul alb de lângă lac, fix în colţ, alături de un steag mare şi verde, la umbra unuia dintre copacii deja plini de frunze. Max s-a aşezat şi s-a lăsat pe spate, cât pe ce să cadă. A ignorat privirea lui Chloe şi şi-a întins picioarele în faţă, în timp ce ea a desfăcut

coşul de picnic. Se aşteptase să aibă sentimente contradictorii în legătură cu povestea asta; acceptase să iasă doar de dragul lui Erin, care zburase până la New York, dar de fapt îi era oarecum imposibil să nu se lase captivat de o parte din atmosfera de aici, de sentimentul pe care i-l dădea mulţimea de oameni ieşită să se bucure puţin de unul dintre cele mai renumite parcuri din lume, într-o zi care promitea sosirea primăverii.

— Mereu e aşa aglomerat? s-a interesat Erin, acceptând păturica de picnic pe care Max o refuzase şi aşezând-o cu grijă pe piatră înainte să ia loc, probabil ca sa nu-şi murdărească pantalonii albi.

— Habar n-am, a ridicat Max din umeri.

Chloe a clătinat din cap sarcastică, iar Erin s-a
uitat când la unul, când la altul, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună lui Chloe să-l lase în pace. Şi totuşi, sora lui avea dreptate — nu că ar fi zis ceva. Trebuia să fi făcut mai multe, dacă tot se afla aici; pur şi simplu nu găsise energia necesară să exploreze împrejurimile de unul singur, chiar dacă şi-ar fi dorit.

Chloe le-a împărţit sticlele cu băutură pregătite de mama lor, înainte să deschidă recipientele Tupperware. Valerie insistase că vor fi jecmăniţi dacâ-şi vor cumpăra mâncare în parc şi că nu merita atâţia

bani; şi, cum ea era singura care crescuse în New York, se hotărâseră sa o creadă pe cuvânt.

— Aşadar, a zis Chloe, cu gura plină de *quiche,* încotro mergem apoi?

Aparent, hotărâse să preia controlul asupra programului zilei, iar Max decisese să o lase.

— Am putea face un tur cu bicicleta?

Erin şi-a studiat neliniştită ţinuta impecabilă.

— Nu, nu prea am chef, a răspuns Max repede, înainte ca sora lui să sesizeze reticenţa lui Erin – şi motivul ei — şi astfel să facă cine ştie ce comentariu ironic.

Poate că nu voia să spună nimic cu asta, dar nu era în stare să observe că alţi oameni se simţeau jigniţi de comentariile ei, chiar dacă ea nu vorbea serios; iar Erin era genul acela de persoană.

— Atunci ce ziceţi de grădina zoologică? a insistat Chloe.

Max a luat unul din sendvişurile cu somon afumat pregătite de mama lui, care le îndepărtase până şi coaja.

— Grădina zoologică? Vorbeşti serios?

— Da. Deşi s-ar putea să mă cam întristez dacă văd animalele închise în cuşti, a comentat ea, vârându-şi un sendviş întreg în gură. Castelul! a propus, cu o voce uşor înăbuşită. A înghiţit şi a

continuat: Castelul Belvedere. Trebuie neapărat să mergem — se pare că de acolo se vede aproape tot oraşul, le-a explicat, apoi s-a încruntat. Sau poate numai parcul.

Erin, care încă mai ciugulea din prima ei bucată de *quiche* a clătinat din cap.

— Cum reuşeşti să ţii minte toate informaţiile fără să le cauţi?

— Am memorie fotografică, i-a răspuns Chloe, ducându-şi mâna la tâmplă.

— Chiar aşa? s-a mirat Erin, lăsând capul într-o parte. Nu ştiam.

— Asta pentru că nu-i adevărat. N-o băga în seamă, Erin, a sfatuit-o Max şi a oftat când şi-a văzut sora zâmbind. Uite, dacă tot ai chef de făcut planuri, poţi să iei în calcul faptul că trebuie să ajung la birou la un moment dat, după-amiază? Am o întâlnire luni seara cu nişte clienţi importanţi şi am promis că verific câteva chestii, a explicat el, şi-a terminat sendvişul, apoi s-a încruntat la Erin. Ţi-am spus, nu?

Anunţase că ea îl va însoţi, fiindcă nu putea pur şi simplu să o lase acasă cu părinţii în ultima seară pe care Erin o petrecea la New York.

— Mi-ai spus, l-a liniştit ea. Şi mi-am pregătit rochia.

— Mie nu mi-ai povestit, a intervenit Chloe. Dar e în regulă. Mă voi asigura că ai timp să ajungi la birou. Poate vin şi eu într-o plimbare.

Max a înălţat din sprâncene.

— Mă îndoiesc că Liam va fi acolo în weekend, a zis şi a râs când ea s-a îmbufnat.

— Şi, acestea fiind zise, eu mă duc la baie, a anunţat sora lui. Trebuie să fie o toaletă publică pe- aici pe undeva, nu? a adăugat, uitându-se în jur. Revin imediat.

O clipă, Max a urmărit-o îndepărtându-se. Jacheta din piele pe care Chloe o asortase cu blugii negri se potrivea cu părul ei scurt şi negru, dându-i aerul unei tinere şi simpatice motocicliste. Refuza să utilizeze cuvântul „sexy" în legătură cu sora lui. Se potrivea întru totul cu New Yorkul; la prima vedere, n-aveai cum să-ţi dai seama că e turistă.

Erin a luat caserola cu căpşuni şi a îndepărtat codiţa uneia înainte să muşte delicat. Max a privit- o o clipă. Se machiase discret azi, ca să pară proaspătă şi primăvăratică, precum copacii din jur. Era atât de drăguţă; nu putea să nege asta. Şi totuşi, nu simţea atracţia obişnuită atunci când era în preajma ei. Erin a ridicat privirea de la căpşună şi, când l-a văzut studiind-o, a surâs. El i-a întors zâmbetul, dorindu-şi să nu fi fost atât de forţat.

— Aşadar, a zis ea, dându-şi părul după urechi. Mă gândeam...

Max a tresărit şi, dacă s-ar fi putut strâmba mai mult fără să fie nepoliticos, ar fi făcut-o. Sperase că vor putea să amâne

momentul sau, chiar mai bine, să nu aducă deloc vorba. Şi-a dres glasul şi a zis:

— Da...

— Ştiu că ai avut un an greu, dar vreau să fac parte din viaţa ta, Max.

Scurt şi la obiect, ca întotdeauna.

El a sorbit din băutură — apă minerală — ca să-şi găsească o ocupaţie.

— Dar *eşti* parte din viaţa mea, a asigurat-o, încercând să pară relaxat şi natural.

— Ştii tu ce vreau să spun, a zis ea, privindu-l drept în ochi.

— Da, a repetat Max. Fiindcăştia; a bătut din nou darabana în sticlă. Parcă ziceai că suntem diferiţi acum, că ne-ar fi mai bine ca simpli prieteni, nu? a întrebat el, ridicând din sprâncene, cu un aer degajat. Ne simţeam în largul nostru şi de aceea parcă voiam mai mult. Sunt *destul* de sigur că aşa ai zis.

I-a zâmbit ca să-i arate că nu i-o spune cu supărare.

Erin a strâmbat din nas.

— Nu m-am exprimat chiar aşa.

Dar spusese ceva de genul ăsta atunci, iar el se enervase şi ieşise ca ofurtună din cameră. A presupus că pur şi simplu voia să scape de el. Îi strigase că mai trecuseră prin aşa ceva şi înainte, că ar trebui să se hotărască

naibii ce vrea şi că se săturase ca ea să tot vină la el plângând atunci când îi mergea rău în viaţă. Fiindcă se simţise jignit că ea punea capăt relaţiei şi nici măcar nu se deranjase să ia în considerare faptul că Erin avea dreptate. Însă, în ultimul an, îşi dăduse seama că şi el procedase la fel; îi permisese să fie persoana la care alerga întotdeauna, fără să se gândească vreo clipă dacă era bine pentru vreunul dintre ei. Şi, după ce învăţase să nu mai procedeze aşa, recunoscuse că ea avusese dreptate, că poate le era mai bine ca prieteni, fiindcă, atunci când erau împreună, se cârâiau în permanenţă — amândoi dezvoltându-se ca oameni, şi totuşi nereuşind să meargă mai departe, fiindcă se tot trăgeau reciproc înapoi.

— Anul care s-a scurs m-a făcut să înţeleg ceva, a continuat Erin, când i-a fost limpede că el nu intenţiona să dea glas propriilor gânduri. M-a făcut să mă gândesc că poate... Poate confortul e bun, a zis şi a inspirat adânc, pieptul umflându-i-se în ritmul respiraţiei. Vreau să-ţi fiu alături, Max.

De astă dată, el s-a strâmbat de-a dreptul, dar ea a clătinat ferm din cap.

— Vreau... Ei bine, mă gândesc că poate ar trebui să mai facem o încercare.

Şi cu asta a muşcat dintr-o căpşună, uitându-se la el în continuare, chiar şi atunci când Max a refuzat să-i întâlnească

privirea. Îi plăcea francheţea ei — însemna că întotdeauna ştiai cum stai —, dar uneori o făcea să pară formidabilă, fiindcă se pricepea să obţină ce doreşte.

I-a oferit din căpşuni şi el a luat una.

— Mă mir că mama n-a pregătit şi nişte şampanie, a murmurat Max şi, spre uşurarea lui, Erin a zâmbit.

Probabil se gândise la asta, şi-a zis în sinea lui, şi atunci şi-a amintit că, momentan, el nu bea.

A băgat căpşuna întreagă în gură, iar Erin s-a lăsat pe spate, ridicând faţa spre cer şi arcuindu-şi spinarea.

— Cred c-ar trebui să te muţi cu mine când te vei întoarce în Marea Britanie.

Max s-a înecat uşor cu căpşuna, dar Erin a închis ochii, aparent savurând atingerea soarelui care se strecura printre frunze şi-i încălzea chipul.

— În Edinburgh, a precizat ea, de parcă asta era principala problemă în legătură cu propunerea ei. Ştiu că n-ai unde să stai.

— Chiar aşa? a bodogănit el, jurând că va avea o discuţie cu mama lui când vor rămâne singuri.

Erin a deschis ochii, s-a uitat la el şi a încuviinţat din cap.

— Şi chestia e că...

S-a uitat peste umărul lui şi şi-a muşcat buza. Max s-a întrebat în treacăt dacă o

văzuse pe Chloe.

— Nu mă deranjează dacă suntem doar prieteni, a continuat Erin, a răsuflat şi s-a uitat din nou la Max, care a ridicat din sprâncene. Aş prefera să nu fim doar atât, după cum sigur ţi-ai dat seama. Dar oferta rămâne oricum valabilă.

I-a zâmbit discret. Şi vorbea serios, altfel nu i-ar fi spus-o. Nu era genul care să joace jocuri complicate, iar el nu credea că i-ar face una ca asta acum. Dar chiar şi în calitate de prieteni, tot era un teritoriu al naibii de periculos.

— Aşadar? a întrebat ea, scuturând din cap ca să- şi îndepărteze de pe faţă părul lung şi blond. Ce părere ai?

Iisuse! Trebuia să decidă pur şi simplu? Max şi-a trecut o mână peste ceafa.

— Erin...

Ea a privit din nou peste umărul lui, aşa că s-a întors şi el să se uite într-acolo. Chloe îşi croia drum înapoi spre ei şi evident că nici el, nici Erin nu voiau să continue discuţia în prezenţa surorii lui. Şi-a dres glasul şi s-a răsucit spre ea.

— Erin, eu...

A dat să spună ceva, dar s-a oprit şi a întors capul brusc spre fântâna arteziană. Văzuse ceva acolo. Pe cineva. Era sigur. Fusese doar o clipă, dar memorase chipul acela. A scrutat frenetic mulţimea până când a dat cu ochii de profilul persoanei cu pricina. Părul de un castaniu-deschis care

ieşea în evidenţă precum o frunză ruginie primăvara, nasul micuţ, buzele pline. Nu putea fi... Şi totuşi, Max se ridicase deja şi făcuse un pas spre ea, schimbându-şi poziţia ca să vadă mai bine. A clătinat din cap de parcă nu putea fi adevărat. Poate i se părea doar pentru că se gândise la ea mai devreme.

Şi-atunci a auzit-o râzând.

— Max?

Glasul lui Erin părea slab în raport cu bătăile inimii lui, căci zgomotul din jur se estompase.

— Revin imediat, a zis el, conştient că vocea-i era întretăiată, chiar uşor panicată, şi se simţea incapabil să împiedice asta.

A pornit degrabă spre fata cu pricina, încercând să-i fixeze ceafa cu privirea şi înjurând numeroasele persoane care-i tot ieşeau în cale. A simţit o mână pe braţ şi a îndepărtat-o.

Chloe i-a dat drumul imediat, ridicând mâinile ca pentru a se preda.

— Hei, ce s-a întâmplat? Chiar aşa rău a mers? l- a întrebat, atingându-şi pieptul cu un gest teatral. Nu te teme, frăţioare. Mă voi întoarce şi te voi apăra de orice privire insistentă...

— Lasă-mă o clipă, Chlo, bine?

— Hei, ce...? s-a încruntat sora lui.

Însă el a ignorat-o, fugind acum la propriu şi înjurând în barba când a pierdut-

o iarăşi din ochi. Sigur nu putea fi ea. O lăsase în Londra. Plecase ştiind că n-o va mai revedea niciodată. îşi întorcea capul în toate direcţiile, scrutând zona din jurul fântânii. Trebuia să se asigure, atâta tot. Era singurul lucru care-i trecea prin minte acum, chiar dacă conştientiza că n-avea nicio logică. Inima îi bătea nebuneşte în timp ce fugea în jurul fântânii, ignorându-i pe cei care-l priveau curioşi, fiindcă nu era îmbrăcat în haine sport. Rămăsese deja fără suflare şi şi-a dat seama că-şi pierduse condiţia fizică în ultimele luni — cu doi ani în urmă, alergase la maratonul din Edinburgh, pentru numele lui Dumnezeu, şi-acum uită-te la el!

Apoi i-a văzut părul apărând o clipă şi s-a întins să o prindă de braţ pe fata care tocmai se întorcea cu spatele. Tânăra s-a uitat înapoi mai mult decât speriata şi s-a încruntat. El i-a dat drumul imediat.

— Scuze, a zis Max repede şi s-a retras când un bărbat a venit lângă ea. Eu... Scuze.

A inspirat, după care şi-a trecut ambele mâini prin păr. Fata a ridicat uşor din umeri şi, după ce individul cu pricina i-a aruncat lui Max o privire suspicioasă, cei doi au plecat.

Nu era Josie. Bineînţeles că nu era ea. Prea puţin probabil, nu? Şi totuşi, râsul... Nu uitase râsul acela. Cald şi dezinhibat, genul de râs care te făcea să găseşti un

motiv de glumă, ca să-l auzi din nou. Cu o ultimă privire în jur, s-a recunoscut învins şi s-a întors la Chloe şi la Erin, care rămăseseră holbându-se la el.

Chloe a ridicat ambele mâini cu palmele în sus, parcă cerându-i o explicaţie.

— Ce naiba?

— Scuze. Doar că... mi s-a părut că am văzut pe cineva.

Au continuat să se uite amândouă la el, iar Chloe s-a încruntat şi mai abitir. Spera să nu insiste – sora lui ştia despre aventura lui romantică de Crăciun, dar Erin nu aflase şi, având în vedere micul ei discurs de mai devreme, Max se îndoia că va primi bine informaţia. Şi-a dres glasul.

— Nu-i nimic, nu vă faceţi griji. Mi s-a părut că am văzut o prietenă, atâta tot. În orice caz, hai să găsim castelul ăla. Pare grozav.

A răsuflat uşurat când cele două au abandonat subiectul şi s-au întors să strângă coşul de picnic. Oricum nu credea că ar fi fost capabil să le explice, nu astfel încât ele să poată pricepe. Nici măcar nu era absolut sigur că ştie el însuşi ce gândeşte. Ştia doar că, în acel prim moment, inima îi tresărise la gândul că ar putea să o revadă şi, o secundă, orice altceva încetase să mai conteze.

CAPITOLUL 14

Era încă lumină când au oprit în faţa

clădirii din Brooklyn, cerul se colorase într-o nuanţă palidă de albastru-purpuriu, felinarele stradale tocmai prindeau viaţă. Cum şedea lângă portiera dinspre trotuar, Max a coborât primul din taxi, netezindu-şi jacheta neagră, simplă pe care o purta peste cămaşa bleumarin – decisese că, într-o asemenea ocazie, nu puteai da greş cu o ţinută simplă şi discretă —, apoi i-a plătit şoferului pe geam, cât au coborât şi ceilalţi trei.

Chloe şi-a pus mâinile în şolduri şi s-a uitat lung la clădirea din faţa lor.

— Nu pare cine ştie ce, nu?

Max a râs discret.

— La ce te aşteptai?

După părerea lui, arăta bine – nu era tocmai o capodoperă arhitecturală, dar era trainică, în mod clar proprietarii se descurcaseră cu ce aveau, păstrând arcada de la parter şi folosind litere în stil vechi pentru numele locului. Era o clădire înaltă, din cărămidă şi Max ştia că în seara aceea aveau să exploreze primele două etaje – un bar/galerie al cărui proprietar, întâmplător şi clientul lui Max şi al lui Liam într-un cu totul alt proiect, spera să-l vadă devenind următoarea atracţie „la modă", unde lumea putea să cumpere o operă de artă „grozavă"
şi abstractă şi totodată să bea ceva, savurând atmosfera. Lui Max i se părea cam pretenţios, dar el şi Liam primiseră

invitaţii la inaugurarea localului şi unul dintre partenerii seniori îi sfătuise categoric să meargă, fiindcă individul respectiv putea să furnizeze companiei şi alte proiecte în viitor.

— Nu ştiu. La ceva mai... deosebit.

Chloe s-a uitat în dreapta, de unde venea Liam. Tânărul purta pantaloni negri, întocmai ca Max, dar aici se oprea asemănarea dintre ţinutele lor. Jacheta gri a lui Liam părea croită anume pentru el şi tânărul îi adăugase, ca de obicei, un strop de culoare — niciodată mai mult de un articol odată – sub forma unui tricou polo verde. Chloe l-a apucat de braţ.

— Să mergem! l-a îndemnat ea.

Şi cu asta l-a condus direct spre intrare. Liam i-a aruncat o privire uşor vinovată lui Max, care doar a ridicat din umeri, parcă spunându-i: „De-acum, eşti pe cont propriu, amice.” În absenţa părinţilor şi, dat fiind că în taxi stătuseră înghesuiţi ca sardelele, Chloe şi Liam păreau să fi depăşit etapa de ignorare a relaţiei. Max încă nu se hotărâse cum era mai bine, dar Liam fusese la birou sâmbătă, deşi Max crezuse contrariul, şi o invitase el însuşi pe Chloe la „chef[1], aşa că el nu mai putea face nimic în privinţa asta. Nu că l-ar fi deranjat că sora lui se distrează, doar c-ar fi preferat ca ea să nu-i distrugă propriile relaţii pe parcurs — şi îi plăcea cu-adevărat Liam, ca să nu mai vorbim de

faptul că se dovedea a fi un contact util. Chiar dacă nu credea că va mai avea nevoie de Liam, era plăcut să poată conta pe el. Însă Chloe rămânea în New York doar o săptămână, iar Max spera că ea nu o să aibă timp suficient să distrugă ceva. În plus, la drept vorbind, Liam părea cu capul pe umeri în raport cu toată prostia asta.

Max şi Erin i-au urmat pe cei doi în clădire. Chloe s-a întors şi, ridicând din umeri, şi-a scos geaca de piele şi a dat la iveală o rochie neagră cu buline verzi, suficient de strâmtă, încât să-i sublinieze corpul pe care şi-l menţinea în formă şi să-l facă pe fratele ei să se cutremure la vederea uităturii apreciative pe care i-o arunca Liam acum. Max s-a hotărât să ignore privirea prietenului său care îşi cobora ochii spre picioarele pe care Chloe şi le pusese în valoare cu ajutorul unei perechi de cizme cu toc. Chloe i-a întins geaca şi i-a zâmbit cu oarecare îngâmfare.

— Voi ocupaţi-vă de haine, eu şi Liam ne ducem după băuturi.

Erin a ridicat din sprâncene spre Max, dar, cum Chloe se îndepărta deja, Max a socotit că e mai simplu să procedeze aşa. L-a văzut pe Liam cântărind-o visător pe Chloe din priviri, în timp ce-şi croiau drum spre „galeria" clădirii, aparent găsind adorabile aerul ei de şefa şi atitudinea care sugera că totul i se cuvine. Îi venea să-şi

dea ochii peste cap. Măcar el şi Erin rămăseseră întotdeauna – sau de cele mai multe ori — cumpătaţi când se aflau împreună, chiar dacă se considerau reciproc atrăgători.

Au lăsat hainele la garderobă şi i-au urmat pe Liam şi pe Chloe în galeria slab iluminată cu becuri individuale, care evidenţiau fiecare tablou în parte, făcându-le să arate, Max era convins de asta, mult mai bine decât acasă. Erin şi-a strecurat mâna într-a lui. Era caldă şi reconfortantă şi el şi-a coborât privirea, zâmbindu-i absent. Ea i-a întors surâsul, astfel că el s-a bucurat atunci când chelnerul a venit cu o tavă cu cocktailuri roşii şi el a trebuit să-l întrebe care este fără alcool, ceea ce I-a scos o clipă din încurcătură. Da, ţinea în mod cert la Erin, dar îi venea greu să-şi dea seama cât anume era prietenie şi cât din senzaţia persistentă a unei relaţii de lungă durată era autentică aici şi acum. Şi, desigur, ea susţinea că vrea să se împace, dar nu fusese chiar atât de sigură de asta în urmă cu un an, aşa că cine ştie cât avea să dureze dorinţa ei?

Şi totuşi, arăta incredibil în seara aceea, îmbrăcată într-o rochie neagră, cu dungi în partea de sus; cu unghiile de la picioare date cu ojă roşie, vizibile în pantofii cu toc cui, decupaţi la vârf, şi cu pandantivul care-i atârna la gât, deasupra sânilor. Bronzul de pe braţele goale, fie şi artificial,

îi dădea un aer atrăgător. în plus, se machiase astfel încât ochii-î păreau încă şi mai albaştri.

S-au ferit din calea câtorva persoane care intrau şi Max a sorbit din băutură, dorindu-şi să fie alcoolică, pentru a-l ajuta să se liniştească, în timp ce scruta încăperea în căutarea lui Chloe şi a lui Liam.

— Mă bucur că sunt aici, a zis Erin şi Max şi-a plecat din nou privirea spre ea şi a constatat că-şi pusese băutura pe pervazul ce se întindea de-a lungul peretelui din spatele lor.

— Şi eu mă bucur că eşti aici, a subliniat Max, fiindcă oricare ar fi fost situaţia, măcar atâta lucru era adevărat.

Apoi Erin a păşit spre el, a ridicat capul şi l-a sărutat. Avea buze ferme, cu gust de luciu de buze, desigur, ca întotdeauna. EI nu a rezistat – se tatonaseră astfel tot weekendul, aşa că, la naiba, de ce nu? Era doar un sărut prietenesc. Şi da, exista ceva tulburător şi familiar în el, semn ca nu dispăruse atracţia dintre ei. Imposibil să nu existe, având în vedere trecutul lor şi faptul că ştiau exact pe ce butoane să apese.

Erin s-a retras, i-a zâmbit sigură pe ea, apoi şi-a luat paharul şi a pornit la luptă. Max a închis ochii o clipă, apoi a urmat-o. Ar fi atât de uşor să se lase purtat de val. Să permită lucrurilor să curgă în voia lor în

seara asta, să bea câteva pahare şi să sfârşească în pat. Era ultima ei noapte aici şi cu siguranţă asta-şi dorea. În plus, Dumnezeule, trecuseră patru luni! Poate ca i-ar fi uşor să meargă mai departe, să se mute cu ea, să se reobişnuiască unul cu celălalt. Erin ştia totul despre el — sau destul de multe —, ceea ce însemna ca riscul de a o supăra se micşora.

Au făcut un tur obligatoriu al lucrărilor de arta — cam obscure după gustul lui Max –, apoi au urcat la etaj, unde i-au găsit pe Liam şi pe Chloe la bar. Şi-au mai comandat câte o băutură — se părea că, în seara asta, totul era din partea casei – în timp ce Max încerca sa nu se gândească la căldura emanata de braţul iul Erin, care stătea lipit de al lui.

Liam a sorbit prelung din bere.

— El bine, lată-ne pe toţi aici, în noua zonă la moda a oraşului.

— Cred ca Brooklyn e „la moda" de ceva vreme, amice, l-a atenţionat Max, luând un aşa-zis gin cu apă tonică oferit de Erin. Iar tu nu locuieşti fix după colţ?

Liam a făcut o grimasă.

— După colţ e o exagerare. Dar, oricum ar fi, mie nu-mi e ruşine – nu putem trăi cu toţii pe cheltuiala părinţilor.

— Mi se pare un uşor paradox? a întrebat Max, ridicând întrebător din sprânceană spre Erin, care şi-a permis un zâmbet discret.

— Oh, Doamne! a murmurat Liam, dând din cap aproape imperceptibil spre celălalt capăt al încăperii. Vin!

Max s-a întors la timp pentru a-i vedea pe Tim, principalul asociat, şi pe Bradley, proprietarul galeriei şi totodată clientul lui Max şi al lui Liam, îndreptându-şi atenţia spre ei.

— Păi, mai bine acum decât după ce vă îmbătaţi cu toţii, a comentat Max, făcând-o pe Chloe să zâmbească.

— Lîam! a exclamat Tim, alăturându-se cercului lor şi bătându-l pe Liam pe umăr, deşi a trebuit să se întindă pentru asta, apoi şi-a împins ochelarii pe nas şi a zâmbit binevoitor grupului. Tocmai îi spuneam lui Bradley ce treaba excelentă faceţi.

După ce i-a şoptit ceva unui chelner din apropiere, care ducea o tavă plină cu pahare, Bradley s-a apropiat, zâmbind ca la comandă. Max ştia foarte bine că nu trebuie să se lase păcălit de zâmbetul lui – individul era cât se poate de viclean şi părea să se concentreze asupra oricărui aspect, indiferent cu câte idei venea. Probabil ca de-aceea era încă în formă, deşi avea vreo şaizeci şi cinci de ani.

— Da, da, a zis Bradley dând din cap spre Tim, parcă răsfaţând un copil mic. Am fost impresionat de munca depusă de Max şi de Liam până acum, dar hai să vedem cum arată la final, bine?

Le-a făcut cu ochiul celor din cerc şi cu toţii i-au zâmbit ascultători. De fapt, Max nu avea să mai lucreze în cadrul companiei ca să vadă cum va arăta în final blocul cu apartamente elegante, „la comandă”, dar primise instrucţiuni precise să nu anunţe că pleacă, pentru ca nu cumva să işte agitaţie.

— Dar da, a continuat Bradley, luând paharul cu şampanie adus de chelner, mă bucur că aţi reuşit să veniţi cu toţii. Voiam ca oamenii mei să vadă atmosfera de-aici; asta le oferă o perspectivă mai bună asupra a ceea ce fac.

A sorbit din şampanie abia clipind când a folosit expresia „oamenii mei”. Max a afişat o mină care, după părerea lui, îi exprima acordul înţelept, deşi a sesizat sprâncenele lui Chloe ridicate brusc şi a sperat că nu va spune nimic.

— Pare o lucrare extraordinară, a spus Liam arătând în jur, la care Tim şi Bradley au încuviinţat din cap.

— Da, cred că aşa e, dar contează dacă se va dovedi profitabilă, nu?

Şi-a întors privirea o clipă, scrutând încăperea — probabil în căutarea cuiva mai interesant sau mai important. în timp ce era cu spatele, Max i-a şoptit „extraordinar” lui Liam, ridicând din sprâncene, iar prietenul lui a dat neputincios din umeri.

— Ah, uite-l pe specialistul meu în

PRJ a continuat Bradley.

I-a făcut semn cuiva cu mâna, apoi le-a întors spatele, punându-se între Tim şi grup.

— Ştiţi) voiam să-i adun pe toţi în aceeaşi cameră. E bine pentru afaceri, nu? întotdeauna e recomandat să-ţi faci relaţii, să-ţi sărbătoreşti succesul alături de oamenii care au contribuit la el.

— întocmai, a întărit Tim, încuviinţând din cap, de parcă Bradley rostise o frază profundă.

Bradley a continuat, de parcă Tim n-ar fi zis nimic.

— Şi Ollie, aici de faţă, se ocupă de partea de PR a acestui loc. Ollie!

Individul se îndrepta deja spre ei, dar a grăbit pasul când l-a auzit pe Bradley strigând, fapt cu atât mai uşor de remarcat, cu cât bărbatul era mai scund decât media.

Ollie s-a alăturat cercului şi le-a strâns mâna tuturor. Privirea i-a zăbovit o clipă asupra lui Max, care îl cunoştea pe tip, era sigur de asta. îşi amintea înfăţişarea lui de spiriduş, cu bărbie proeminentă şi cu urechi uşor ascuţite. Fostul partener al lui Josie! O senzaţie neplăcută i-a cuprins stomacul şi Max a sorbit din băutură, încercând să şi-o înăbuşe. Din când în când, privirea lui Oliver se îndrepta în treacăt spre Max, parcă sugerând că şi el îl recunoaşte. Max şi-a dat seama că probabil

se holbează când a observat-o pe Erin uitându-se curioasă la el şi a încercat să-şi ascundă reacţia.

— Ai venit singur, Ollie? Nu e niciun coleg cu tine? l-a întrebat Bradley, făcând totodată cuiva cu mâna.

Chloe a strâmbat din nou din nas, însă nu a zis nimic.

— Ceilalţi au preferat să se retragă devreme, dat fiind că e luni, aşa că mă tem că am rămas doar eu.

Oliver a ridicat mâinile scuzându-se în mod vădit, apoi şi-a netezit părul deja exagerat de aranjat.

— Nu, nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, l-a liniştit Bradley, luând un al doilea pahar cu şampanie de pe tava adusă de ospătar şi întinzându-i-l lui Oliver, aparent singura persoană din grup căreia avea să i se ofere unul.

Liam i-a aruncat lui Max o privire întrebătoare. Aşadar, revenise la uitătura mânioasă. Şi-a rotit umerii cu o mişcare amplă, impunându-şi să înceteze cu atitudinea aceea ridicolă. Abia şi-l mai amintea pe individ şi nu se mai gândise la el de când îl cunoscuse. Totuşi, ţinea minte limpede că fusese un nesimţit şi impresia de-atunci părea să se intensifice acum. Nu-l ajuta faptul că Bradley se gudura pe lângă el — doi păuni lipsiţi de inteligenţă şi care se umflau în pene.

— Am reuşit totuşi să-mi aduc

iubita cu mine, a continuat Oliver.

— Chiar aşa? Păi, aş fi încântat să o cunosc...

O clipă, Max s-a lăsat învăluit de vorbele lui Bradley. „Iubita". Cuvântul îşi croia drum în mintea lui. Nu putea fi adevărat.

Dar atunci Oliver s-a întors şi i-a făcut semn unei femei, iar privirea lui Max a ţâşnit într-acolo. Şi într-adevăr ea era.

Josie.

Josie, uluitoare în blugi strâmţi, negri, pantofi cu toc care-i făceau picioarele să pară şi mai lungi, şi o bluză cu guler înalt, în nuanţe de verde, alb şi negru. Ieşea şi mai mult în evidenţă prin faptul că *nu* purta rochie şi acum se îndrepta spre ei de parcă toată încăperea ar fi fost a ei şi-i zâmbea radios lui Oliver. Renunţase la breton şi-i stătea bine. Avea părul ridicat într-un coc elegant, iar în urechi purta cercei cu şurub.

Max a sesizat momentul în care l-a văzut. Privirea ei l-a părăsit pe Oliver, cântărind micul lor grup, începând de la Chloe, Liam şi Erin şi poposind în cele din urmă asupra lui. l-a observat uşoara ezitare înainte să-şi ia ochii de la el cu o asemenea repeziciune, încât Max nici n-a apucat să le citească expresia. Ochii aceia superbi au rămas aţintiţi asupra lui Oliver când li s-a alăturat. Max s- a trezit că strânge paharul prea tare şi şi-a mişcat conştient degetele, încercând să alunge o parte din încordarea

care pusese stăpânire pe întregul lui trup.

— Ea este Josie, a prezentat-o Oliver mândru, făcând un semn spre Bradley.

Josie s-a uitat la Bradley şi i-a întins mâna, zâmbind cam încordată, după părerea lui Max, şi cu maxilarele încleştate.

— Mă bucur mult să te cunosc.

— încă un accent englezesc? a întrebat Bradley zâmbind. încântat, a continuat, fara sa-i dea ocazia să răspundă. E o partidă bună, i-a zis lui Oliver, cu toate că nu ştia absolut nimic despre ea.

Josie l-a apucat pe Oliver de braţ şi el a cuprins-o de talie. Max nu-şi putea desprinde ochii de ea, cu toate ca Josie îi ocolea intenţionat privirea. A vrut să-şi dreagă glasul, ca să-i atragă atenţia, dar ce naiba era să-i spună dacă ea se întorcea? Nici măcar n-ar trebui *să se afle* aici, în oraş, şi în nici un caz cu acest imbecil. Doar o înşelase, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ei bine, a zis Bradley, împreunându-şi palmele. Se pare că sunt înconjurat de britanici! Max, aici de faţă, este tot din Anglia, Ollie. Lucrează la micul meu proiect cu apartamente, aşa că sunt convins că veţi descoperi ca aveţi multe în comun.

Max s-a străduit în van să-şi ia ochii de la Josie, conştient că ea simte că o studiază şi

că, probabil, de aceea refuza să-i întoarcă privirea. Era machiată discret, şi totuşi, în lumina difuză, era mai strălucitoare decât Erin sau sora lui. Max a luat o gură din băutură. Aveau multe în comun, într-adevăr.

Chloe a ridicat o sprânceană, aşa cum o învăţase el la doisprezece ani, şi şi-a încrucişat braţele la piept. Max i-a aruncat o privire fulgerătoare, căutând posibile semnale de avertizare că se pregăteşte să spună ceva. Se simţise jignită, evident, de faptul că pe ea încă nu o prezentase nimeni. În aceeaşi clipă, Liam a părut să-şi dea seama de asta şi a zis repede:

— îmi permiteţi să v-o prezint pe Chloe, domnule Vane?

Oliver şi Bradley s-au întors spre Chloe când Liam a arătat spre ea, dar Max a sesizat privirea lui Josie ignorând-o pe sora lui şi cântărind-o pe Erin, apoi revenind la Oliver. *Uită-te la mine*, a implorat- o în sinea lui.

— Este sora lui Max, a continuat Liam. Şi ea este englezoaică.

Bradley i-a adresat un zâmbet de complezenţă, iar Chloe a dat politicos din cap, aruncându-i lui Max o privire scurtă, care parcă ar fi vrut să-i transmită că era, într-adevăr, un dobitoc, aşa cum susţinuse fratele ei.

însă Max abia dacă era atent la asta fiindcă, la auzul numelui său, Josie şi-a

întors în sfârşit privirea spre el, parcă ştiind că nu-l mai putea evita. Şi îi dăduse toate motivele să-şi *doreasc*ă să-l evite, nu? Lui Max i s-a pus un nod în gât, în timp ce buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet perfect, ca de Giocondă.

— Bună, Max! l-a salutat, în cele din urmă, înclinând capul în felul ei caracteristic.

CAPITOLUL 15

Max şi-a dres glasul, simţindu-se ca un adevărat idiot.

— Bună.

Iisuse! Ce naiba era cu el? Bună? *Bună?*

Josie a dat din cap şi s-a întors din nou, zâmbetul ei fals stingându-se încet când a aruncat o privire rapidă spre Oliver şi apoi prin încăpere. Bradley s-a uitat de la Max la Josie şi înapoi, cu o expresie oarecum interesată.

— Oh, deci voi doi vă cunoaşteţi, nu? Anglia este, într-adevăr, încântător de mică, nu-i aşa? a comentat el şi s-a întors spre Oliver, a coborât glasul şi s-a aplecat spre el, întinzându-i absent cupa goala de şampanie unui ospătar aflat în trecere. Ollie, mă întorc imediat, bine? Trebuie sa salut pe cineva.

Oliver a încuviinţat din cap, încă ţinând-o pe Josie de talie, în timp ce Bradley a făcut semn cu mâna spre doi bărbaţi de vârstă mijlocie, care tocmai îşi făcuseră apariţia

la etajul doi. De îndată ce Bradley s-a retras, Oliver s-a întors, s-a uitat lung la Max şi a strâns-o mai tare pe Josie, parcă obligând-o să se apropie şi mai mult de el. Aşadar, îl recunoscuse pe Max. în aceeaşi clipă, Tim s-a apropiat şi i-a luat locul lui Bradley, strecurându-se
lângă Liam şi înşirându-i imediat un set de instrucţiuni. Liam a încuviinţat şi s-a strâmbat la Chloe, parcă scuzându-se.

Cu toate acestea, sora lui nu a observat. Atât ea, cât şi Erin îi urmăreau pe Max, Josie şi Oliver, încercând în mod vădit să desluşească legătura dintre ei.

— Aşadar, voi doi vă cunoaşteţi? a întrebat Erin, încruntă ndu-se.

Dintr-un motiv oarecare, accentul scoţian al lui Erin părea deosebit de pronunţat acum, deşi, de obicei, Max abia dacă îl sesiza.

Josie şi-a muşcat buza de sus aşa cum o mai văzuse făcând în Londra, când se gândea ce să spună sau când căuta o ieşire dintr-o situaţie. L-a surprins uitându-se la ea şi, o secundă, privirile li s- au întâlnit. A închis gura, parcă dându-şi seama ce face.

— Da, a răspuns ea, dregându-şi vocea. Ne-am cunoscut de Crăciun, în Londra.

Oliver nu a reacţionat la auzul răspunsului ei, fiindcă le analiza pe Chloe şi pe Erin, încercând să desluşească partea lor de mister. Prin urmare, Josie trebuie să-

i fi mărturisit adevărul, să fi recunoscut că, de fapt, nu erau vechi prieteni. Se întreba ce anume îi spusese şi cum sunase explicaţia.

Chloe a făcut ochii mari şi Max s-a abţinut să scrâşnească din dinţi. Era clar că-i picase fisa. A străfulgerat-o cu privirea şi, drept răspuns, sora lui a luat o înghiţitură zdravănă de vin, după care s-a uitat fix la Josie, măsurând-o rapid de sus şi până jos.

— De Crăciun? a repetat Erin, încruntată.

La naiba! Max şi-a dres din nou glasul. în curând avea să-l doară în gât, dacă nu se oprea.

— Da, i-a răspuns, încercând să-i zâmbească de parcă nu era mare scofală. Când am pierdut avionul, mai ţii minte că ţi-am povestit?

Oliver, care abia îi ajungea lui Josie la bărbie, a dat din cap viguros şi a zâmbit neconvingător.

— Da. Acum îmi amintesc de tine.

Max s-a stăpânit, ferindu-se să-l privească printre gene pe dobitocul ăla care se prefăcea că de-abia acum îşi dădea seama cine e — ce truc plictisitor!

— N-ai participat la petrecerea de Crăciun?

Josie l-a atins pe Oliver încet pe spate, parcă
vrând să-l liniştească. Mişcare ce ar fi

trecut probabil neobservată, dacă Max nu s-ar fi holbat la ei atât de insistent. Privirea lui Josie şi cea a lui Oliver s-au încrucişat o secundă şi, când ea i-a zâmbit timid, el i-a răspuns dând din cap — un schimb de mesaje cunoscut doar de ei şi de nimeni altcineva.

Oliver obţinuse un loc de muncă la New York, îşi amintea Max. Prin urmare, Josie era doar în vizită? A simţit ochii lui Erin studiindu-i profilul şi a sorbit din băutură, uitându-se intenţionat în pahar, mai degrabă decât la cei din cercul lor.

Oliver şi-a îndreptat atenţia spre Chloe şi spre Erin şi a întrebat pe un ton mult prea jovial, după părerea lui Max:

— Şi voi două?

— Eu sunt sora lui Max, s-a prezentat Chloe relaxată.

Josie şi-a îndreptat privirea spre ea, iar când Chloe s-a strâmbat, Josie i-a zâmbit la fel de încordată. Max le obligase să vorbească, nu? Chloe fusese atunci extrem de îngrijorată în privinţa fratelui ei care se purta bizar; fusese paranoică, gândindu-se că va fi groaznic să rămână singur de Crăciun, aşa că-l sunase obsesiv ca să se asigure că e bine. Oare Josie îşi amintea că vorbise cu ea, se întreba Max. Nu că i-ar fi dezvăluit toate dedesubturile, ci i-o dăduse pur şi simplu la telefon ca să-i confirme povestea faţă de Chloe, să-i demonstreze că reuşise să găsească o fată drăguţa cu

care să-şi petreacă timpul cât era blocat în Londra.

— înseamnă că locuiţi amândoi aici?

Oliver se uita când la Chloe, când la Max, dornic să facă legătura. Josie a sorbit din băutură — vin alb —, dar, când i-a surprins privirea peste marginea paharului, s-a uitat repede în alta parte. Se întreba şi ea acelaşi lucru? Şi anume de ce se află el acolo?

— Nu tocmai, a răspuns Max cu o voce uşor răguşită şi şi-a umezit buzele. Sau cel puţin nu trebuia să fie aşa. Iniţial, am venit de Crăciun, a precizat el, adresându-i-se lui Josie, căci voia să ştie că nu o minţise — cel puţin nu în privinţa asta. însă mi s-a oferit un contract pe termen scurt în cadrul firmei de arhitectură la care lucrează Liam, aşa că am decis să mai rămân o vreme.

A arătat spre prietenul lui care tocmai se alătura discuţiei acum, că Tim pleca. Liam a încuviinţat din cap, uitându-se de la unul la altul şi încercând să prindă conversaţia din zbor.

— Iar eu sunt doar în vizita, a intervenit Chloe, privind în jur. Aşadar, credeţi că ne vor aduce şi ceva gustări?

Nimeni nu i-a răspuns, deşi Josie s-a uitat şi ea în jur, parcă recunoscătoare să găsească alt subiect de conversaţie. Max şi-a trecut o mână prin păr. Iisuse!

— Şi eu mă aflu în vizită, s-a băgat Erin în discuţie.

Max a observat privirea lui Oliver zăbovind asupra ei o secundă şi a strâns pumnul. Nu pentru că Erin îi aparţinea sau ceva asemănător — era frumoasă şi avea dreptul ca alţii să aprecieze asta —, ci pentru că Oliver era cu Josie, aşa că nu trebuia să arunce ocheade nimănui altcuiva.

— Eşti din Scoţia? s-a interesat Josie, concentrându-se exclusiv asupra lui Erin, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt şi făcând cerceii să-i scânteieze în lumina schimbătoare.

Erin a dat din cap că da.

— L-am cunoscut pe Max acolo, la universitate.

Şi-a pus o mână uşor pe braţul lui, l-a strâns
delicat, aşa încât, deşi nu spunea pe şleau că este iubita lui, era cât se poate de evident. Max a surprins-o pe Josie uitându-se la mâna lui Erin şi a ştiut că observase gestul. Trupul i s-a încordat. Nu se putea retrage, ca să n-o jignească pe Erin, dar asta ar fi vrut să facă, pentru ca Josie să priceapă că nu aşa stăteau lucrurile. Cel puţin nu atunci când o cunoscuse pe ea. S-a străduit să răsufle încet şi lent. La naiba!

Josie a dat din cap cu înţelegere şi şi-a dres glasul.

— Ce drăguţ!

Erin şi-a retras mâna de pe braţul lui Max, dar s- a întors puţin, astfel încât corpul ei l-a atins în treacăt pe al lui.

— Şi voi doi cum v-aţi cunoscut?

Josie a ridicat privirea spre Oliver care, deşi o ţinea de mijloc, scruta încăperea. În mod clar, orice posibilă ameninţare din partea lui Max fusese analizată şi eliminată. Poate ca avea atâta încredere în relaţia lui cu Josie, încât nu era mare scofala să dea peste el; o poveste amuzantă pe care le-ar spune-o nepoţilor. Imbecilul!

— La serviciu, a precizat Josie.

— Serios? Chiar nu aduc nicio gustare? a trântit- o Chloe.

I-a aruncat lui Max o privire care-i spunea „hai să mergem", sesizând în mod evident situaţia stânjenitoare. Şi era singura din grupul lor care înţelegea de ce. Cu toate acestea, Max nu voia să plece încă — dacă Josie dispărea imediat după aceea şi nu va mai avea ocazia să-i vorbească?

În schimb, s-a uitat la Josie.

— Şi tu ce mai faci?

A sorbit din băutură, încercând să pară relaxat. Să nu se dea de gol că se gândise la ea întruna de când plecase, dorindu-şi să-i fi explicat mai multe în bileţel. Sau că nu-şi dăduse seama cât de mult avea să regrete până când nu se suise în avion şi era al naibii de târziu să mai schimbe ceva.

— Sunt bine, mulţumesc, a răspuns

Josie, ridicând uşor din umerii goi.

— Te mai ocupi de fotografie?

Se gândea la poza pe care i-o făcuse pe plajă şi pe care i-o dăruise de Crăciun.

— Da, a zis ea dând din cap.

Şi-a lăsat mâna să alunece de pe braţul lui Oliver şi şi-a răsucit o şuviţă, prinzând-o la loc în coc. S-a oprit şi s-a uitat din nou la Oliver.

— De fapt, a reluat ea pe un ton mai ferm, acum, că am timp, mi-am deschis un cont de Instagram pe tema asta.

Oliver a strâns-o de umăr, atrăgându-i atenţia din nou asupra grupului.

— Fata mea ia lumea cu asalt, a intervenit el.

Max se străduia să nu scrâşnească din dinţi.

— Ei bine, ne-ar plăcea să vedem, a zis Erin graţioasă, deşi Max nu era sigur dacă vorbeşte serios sau nu.

Josie a ezitat şi şi-a muşcat din nou buza. Apoi, aparent, s-a liniştit şi şi-a scos telefonul, arătându-l celor din jur şi primind felicitările tuturor. Fotografia de sus, făcută în Central Park, era postată ieri, imaginea era mai frumoasă pe ecranul telefonului decât în realitate. Prin urmare, e posibil ca pe ea să o fi văzut atunci. Dar nu o putea întreba fără a trage prea multe semnale de alarmă în mintea tuturor celor din grupul lor restrâns.

— Sincer, nu trebuie să vă mai uitaţi; nu e chiar atât de fascinant, a zis Josie repede, amintindu-i lui Max de clipa când îi arătase pozele pe plajă şi de cât ezitase să o facă.

Însă Erin a continuat să deruleze imaginile, în timp ce Max şi Chloe se uitau peste umărul ei, iar Liam se străduia în mod vădit să mimeze interesul. Josie şi-a mutat stângaci greutatea de pe un picior pe celălalt, iar Max îşi dorea să se apropie, să o strângă încurajator de mână sau doar să o mângâie pe braţ.

— Fotografiile sunt incredibile, a felicitat-o Max, atragându-i privirea. Ştii, am un prieten fotograf — v-aş putea face cunoştinţa, dacă vrei,

Chloe a ridicat brusc din sprâncene şi fratele ei a dat din umeri parcă întrebând: „Ce e?” Era, pur şi simplu, prietenos, atâta tot.

— Nu, mulţumesc, a refuzat Josie uşor grăbită. Sincer, e doar un hobby. Lucrez pe cont propriu între timp.

— Păi, în orice caz, sunt grozave, a întărit Chloe, luând telefonul de la Erin şi înapoindu-i-l. De cât timp te ocupi cu asta?

Josie părea vizibil uşurată să-şi recapete mobilul.

— Păi, mi-am deschis contul când am ajuns la New York.

— Prin urmare, acum locuieşti aici? a iscodit-o Max, incapabil să se abţină.

Ea a dat din cap că da şi surâsul acela bizar i-a reapărut pe buze.

— întocmai. Oliver şi cu mine ne-arn mutat aici în ianuarie.

în clipa aceea, toată lumea s-a aşteptat ca Max să răspundă şi, cum el nu a făcut-o, s-a aşternut o tăcere oarecum stânjenitoare.

— Grozav! a intervenit Liam. Îţi place?

De astă dată, zâmbetul ei a părut autentic, o urmă discretă din căldura de care dăduse dovadă de Crăciun şi de care el îşi amintea.

— Da. Am văzut toate atracţiile turistice şi a fost minunat, nu-i aşa? a zis, ridicând privirea spre Oliver, care iarăşi scruta încăperea.

— Poftim? a întrebat el. Ah, da. Aşa e. A fost genial, nu-i aşa, iubito?

Iubito? josie a ridicat din sprâncene spre el, deşi Max nu era sigur dacă reacţionase la cuvântul „iubito" sau la faptul că îi întorsese întrebarea.

— îmi cer scuze, a zis Oliver cu o voce prea pompoasă, după părerea lui Max, de parcă îşi expunea engleza în faţa publicului american, dar trebuie să discut cu câteva persoane; în definitiv, e o întâlnire de afaceri.

A dat mâhnit din cap, de parcă nu i-ar fi plăcut la nebunie situaţia.

— Iar eu trebuie sa merg la toaletă, s-a scuzat Josie imediat, de-ai fi zis că abia

aştepta ocazia ca să se sustragă conversaţiei.

La drept vorbind, Max nu o putea învinovăţi — nu era tocmai o discuţie captivantă, Oliver a încuviinţat din cap, a mai strâns-o de umăr o dată, apoi a pornit spre capătul opus al barului. Josie s-a întors, a ezitat, apoi s-a uitat din nou spre Max.

— Mă bucur că te-am revăzut. Scuze, trebuia să o spun mai devreme, a zis zâmbind, aruncând o privire rapidă spre Erin şi revenind la el. Eşti bine? a adăugat, parcă amintindu-şi, iar el a dat din cap că da. Păi, sper să vă distraţi şi să vă placă New Yorkul, dacă sunteţi în vizită.

Ultima replică le era adresată lui Chloe şi lui Erin, de parcă se stabilise aici, şi n-ar fi fost ea însăşi un vizitator.

Chloe a ridicat paharul în cinstea lui Josie.

— Noroc!

Josie s-a îndepărtat cu paşi mari şi rapizi şi, o clipă, Max a urmărit-o retrăgându-se, în timp ce-şi golea paharul.

— De fapt, cred că şi eu trebuie să merg la toaletă, a anunţat Erin, şi-a terminat băutura şi a pus paharul pe barul din spatele ei. Mă întorc imediat, bine?

L-a strâns pe Max de braţ şi a pornit pe urmele lui Josie. El a făcut jumătate de pas după ea, cu gândul să o oprească — dacă o încolţea pe Josie sau ceva de genul ăsta?

Dar Chloe s-a răsucit spre el, astfel încât ea, el şi Liam sa fie separaţi de restul încăperii.

— Ce naiba a fost asta şi de ce eşti atât de îngrijorat?

Max s-a uitat spre Liam cerşindu-i ajutorul, dar prietenul lui a clătinat din cap, în continuare uimit. Al naibii ajutor ce-i mai dădea!

— Ea e fata, nu? a insistat Chloe.

— Ce fata?

Şi-a pus paharul gol pe masa din spate. După uitătura surorii lui, şi-a dat seama că nu arata nicidecum nonşalant.

— Fata *aceea*, a precizat ea, dând din cap la vederea lipsei de reacţie a lui Max, aparent tăcerea lui fiind un răspuns, apoi şi-a încrucişat braţele la piept, bătând darabana cu degetele pe cot, E drăguţă.

Pentru Max, „drăguţă" era o descriere modestă a înfăţişării lui Josie din seara asta.

— Staţi puţin, a zis Liam. Ce-mi scapă?

Max a clătinat din cap şi Chloe s-a întors spre Liam.

— S-a îndrăgostit de o fată în Londra, când a rămas blocat acolo anul trecut, după care a părăsit- o pur şi simplu şi de-atunci nu a mai vorbit cu ea. Ea este fata respectivă, a adăugat Chloe inutil.

Privirea lui Liam se plimba acum între Max şi sora lui.

— Aşa, a zis el. Şi... de ce ai părăsit-o, mai exact?

Max i-a aruncat lui Chloe o privire care-i cerea să
nu spună nimic şi ea a expirat zgomotos. Liam s-a uitat din nou de la unul la altul.

— În regulă, a conchis el. Păi, mă duc să mai aduc ceva de băut, bine?

Max a încuviinţat din cap recunoscător. Dragul de Liam nu insista niciodată, nu atunci când era evident că el nu-şi doreşte să discute pe o anumită temă. Era un aspect care le uşura prietenia.

Privirea lui a ţâşnit spre colţul încăperii. Josie tocmai se întorcea de la toaletă. I se părea lui sau era mult mai încordată? Max a scrutat rapid încăperea şi l-a localizat pe Oliver, care stătea de vorbă cu un bărbat în vârstă, îmbrăcat la costum, extrem de concentrat la ce-i spunea individul şi aparent uitând de prietena lui. înseamnă că acum era momentul.

Abia făcuse un pas, când Chloe s-a postat din nou în faţa lui.

— Chiar ţi se pare o idee bună? l-a întrebat, însă el nu i-a răspuns. Ce-ai de gând să-i spui?

— Nu ştiu, i-a răspuns Max, aruncându-i o privire fugară. Trebuie să-i explic.

Chloe a expirat prelung.

— E cu altcineva acum; n-are rost să complici lucrurile.

— Individul ăla e un dobitoc, s-a încruntat Max.

— Nu asta-i ideea, a pufnit Chloe batjocoritor. Şi cu Erin cum rămâne?

Max s-a uitat la ea. Liam s-a îndreptat spre ei şi le-a întins amândurora câte o băutură, dornic să găsească repede ceva util de zis, ceea ce, sincer, era dificil, câtă vreme ştia prea puţin despre ce se petrece. Chloe a oftat.

— Nu-i cinstit, Max. Faţă de nimeni. Nu cred c- ar fi oportun să redeschizi subiectul, a opinat ea, bătând darabana în piciorul paharului de vin. Cu toate că nu trebuia să pleci într-o manieră atât de dramatică. Ce s-a întâmplat cu despărţirile acelea în stil vechi pe WhatsApp?

Max a mijit ochii şi s-a întors spre Liam.

— Ţi-am povestit că, odată, Chloe i-a zis unui tip că are o soră geamănă şi că se întâlniseră pe rând cu el, iar acum simţea nevoia să-i mărturisească — doar ca să-l facă să-i dea papucii?

— O soră geamănă, ha? a ridicat Liam din sprâncene.

— Uite care-i treaba, nu a fost aşa rău. Doar că eu..., a bălmăjit Chloe, îmbujorându-se.

Şi cu asta, Max s-a retras. A prins-o din urmă pe Josie şi s-a întins s-o apuce de cot înainte ca ea să-l plesnească. Josie s-a împiedicat uşor şi, când a ridicat privirea

spre el, roşeaţa i-a inundat obrajii. Şi-a smuls braţul din strânsoarea lui.

— Scuze, a zis el repede. Eu... Putem să vorbim o clipă?

Josie a ezitat, studiindu-i chipul de parcă se gândea ce să facă, apoi a dat hotărâtă din cap o singură dată.

— Bine.

L-a urmat până în cel mai apropiat colţ, unde abia ajungea lumina. Să o însoţească până la parter putea părea suspect. Odată ajunşi acolo, Josie şi-a încrucişat braţele la piept aşteptând, iar el şi-a dres glasul.

— Nu mă aşteptam să te vad în seara asta aici.

— E valabil şi pentru mine, a răspuns Josie ridicând din sprâncene.

— Eu...

Iisuse, controlează-te, Max!

— Voiam să-mi cer scuze pentru felul în care am lăsat lucrurile.

Privirea lui Josie era în continuare rece şi indiferentă, dar, când a dat încet din cap, expresia i s-a înmuiat.

— Da. Nu a fost situaţia ideală, trebuie să recunosc.

Max a tresărit la auzul tonului ei.

— Eu..., a mai încercat o dată, însă Josie a clătinat din cap, întrerupându-l.

— E-n regulă. Ai vrut puţină distracţie, nu? a oftat ea. Şi da, poate că m-am lăsat purtată de romantismul situaţiei, dar, de fapt, a fost o simplă

aventură, nu? a continuat, lăsându-şi mâinile pe lângă corp şi îndreptându-şi umerii. Nu-mi datorezi nimic, aşa că nu-ţi mai face probleme, bine?

Max s-a încruntat şî a încercat să găsească ceva de făcut cu mâinile ca sa nu strângă pumnii. Voia ca Josie să fie furioasă pe el. Într-un fel, această ambivalenţă era mai rea — fiindcă, dacă fusese doar o aventură, atunci de ce nu şi-o putea scoate din minte? A inspirat adânc şi a încercat încă o dată.

— Mi-aş dori...

— Uite ce e, Max. Amândoi am mers înainte, nu?

S-a uitat prin încăpere şi Max a văzut-o pe Erin îndreptându-se spre Chloe, care îi făcea semn să vină, străduindu-se să-i distragă atenţia.

Max s-a răsucit din nou spre Josie şi s-a încruntat.

— Nu ai mers înainte. Mergi înapoi.

încerca să o scoată din sărite, dar, în afară de-a o face sa strângă uşor din buze, nu izbutea nimic. Voia să o scuture, să o smulgă din starea bizara în care se afla şi să o dea la iveală pe adevărata Josie, cea pe care o cunoscuse de Crăciun, nu această versiune decupată din carton pe care el nu o putea descifra.

Josie a scuturat ferm din cap.

— Asta-i părerea ta, nu şi a mea.

— Ce vrei să spui?

— Nu am mers înapoi, l-a asigurat ea, ridicând bărbia. Locuiesc în New York, nu? l-a întrebat, făcând un gest amplu spre încăpere, apoi şi-a lăsat capul într-o parte în stîlu-i caracteristic. Din câte- mi amintesc, credeai că, în sinea mea, sunt o persoană aventuroasă. Poate aveai dreptate.

I sc părea că sesizează nepăsare în vocea ci, dar apoi privirile li s-au întâlnit şi Max s-a întrebat daca Josie ţinea minte noaptea aceea la fel de bine ca el. Barul cu cocktailuri, sclipirea din ochii ei în lumina lumânărilor. Gustul pe care-l avusese mai târziu, când o sărutase.

— Ea e? l-a întrebat Josie brusc şi s-a uitat la Erin, parcă neputându-se abţine. Când Max s-a încruntat, a adăugat: Fata care ţi-a frânt inima?

Max s-a holbat la ea o clipă. Păi, la ce se aşteptase? O lăsase sa creadă că cineva îi frânsese inima, ca o explicaţie la îndemână şi mai puţin complicată a motivului pentru care fusese atât de urâcios cu ea la început. îşi amintea totul în cele mai mici detalii, greutatea trăirilor lui şi cum îl smulsese ea din starea aceea, deşi fusese de-a dreptul nepoliticos când o cunoscuse. A început să clatine din cap, să-i explice că da, era fosta lui iubită, dar ca nu ea era motivul pentru care se comportase astfel. Cu coada ochiului a zărit-o pe Chloe

aruncându-le priviri furişe şi aproape că o auzea cerându-i s-o lase baltă. Josie a ridicat mâna, făcând semn cuiva din cealaltă parte a camerei, a zâmbit şi a dat din cap, iar Max s-a întors şi l-a văzut pe Oliver uitându-se la ei. Şi uite-aşa, timpul lui a expirat.

Josie şi-a dat o şuviţă de păr după ureche şi s-a retras un pas. A vazut-o ezitând, întorcându-se şi expirând prelung.

— Max, uite cum stă treaba. Nu pot să neg că e puţin ciudat să te văd aici. Dar, sincer, ca sa nu te simţi prost sau mai ştiu eu ce, faptul că ai plecat aşa cum ai plecat a fost, probabil, cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla, l-a asigurat ea, – uitându-se spre Oliver, care o aştepta, apoi în pământ, după care din nou la el. M-a ajutat să-mi dau seama de relaţia specială pe care o am cu Oliver, a adăugat ea ferm. M-a făcut să înţeleg că vreau să-i mai dau o şansă.

— Te-a înşelat, i-a reamintit Max pe un ton lipsit de inflexiuni.

—• Sunt conştientă de asta, l-a asigurat ea încordată, făcându-l să regrete. Dar oricine poate greşi, a zis şi iarăşi a dat din cap. Ori poate vrei să spui că tu n-ai greşit niciodată?

Max nu i-a răspuns, fiindcă, în mod evident, nu putea susţine asta, nu?

— Şi-aşa am ajuns aici, a continuat Josie, am fost pe Broadway, în Central Park

şi am făcut lucruri la care n-aş fi visat nicicând, ceea ce e... grozav, a zis, fluturând o mână în aer.

A dat din cap de parcă acela era cuvântul pe care îl căutase.

— Este grozav, a repetat ea.

Aşadar, poate că el fusese doar o consolare — o distracţie necesară ca să se descarce. Şi-a amintit că, în incursiunea lor în nenorocita aceea de Ţară a Minunilor de Iarna, dăduseră peste Oliver şi fusese clar că tocmai puseseră capăt relaţiei. Prin urmare, Max crezuse că nu putea fi nimic rău în asta — ea voia consolare, căuta distracţie, aşa că de ce să nu se distreze şi el? Iar faptul că era superbă şi inteligentă şi reuşea să-l facă să râdă era, evident, un avantaj. Dar în cazul ăsta... Nu se gândise până acum că poate – pentru ea – *fusese* într-adevăr o simplă escapada.

Josie a oftat şi Max i-a privit pieptul ridicându-se şi coborând.

— Prin urmare, a continuat ea, poate ca asta-i motivul pentru care soarta sau ce-o fi fost ea m-a făcut să dau peste tine în ziua aceea; fiindcă altfel n-aş mai fi acordat o şansă relaţiei.

Max a clătinat din cap, simţindu-se brusc epuizat.

— Tu chiar crezi ca totul se întâmpla cu un motiv şi toate prostiile alea?

La auzul tonului său, Josie a ridicat din

sprâncene şi a dat din umeri.

— Nu tocmai.

Spunând acestea, chipul i s-a întunecat puţin şi Josie a părut să se închidă în ea. Max s-a întrebat dacă se gândeşte la părinţii ei şi imediat şi-a dorit să nu fi spus nimic.

— Dar asta nu înseamnă că nu poţi aprecia atunci când lucrurile se rezolvă. Aşa că poate ar trebui să-ţi mulţumesc. Şi acum scuză-mă, dar trebuie să plec.

S-a îndepărtat oarecum grăbită pe tocurile ei cui şi Max a trebuit sa se întindă după ea să o prindă de mână. Josie l-a privit peste umăr, fără să se retragă. Însă el nu ştia ce să-i spună, ce cuvinte să aleagă la despărţire.

Şi-a dres glasul, apoi a zis:

— Ne mai vedem?

Josie şi-a retras încet mâna dintr-a lui, iar el nu şi-a dezlipit ochii de pe chipul ei, în timp ce în privirea ei prindeau a juca umbrele. Josie a oftat prelung şi a clătinat din cap.

— Mă cam îndoiesc. Tu nu?

Şi apoi, fără să-i dea şansa de a găsi un răspuns, s- a întors la iubitul ei, lasându-l singur.

Max a sorbit din băutură şi a observat-o pe Erin privindu-l. Era încruntată şi n-o putea învinovăţi. Nici pe Josie nu putea să dea vina. Era îndreptăţită să-şi vadă mai departe de viaţa ei. Într-adevăr, fusese o

simpla aventură — fiindcă se asigurase el că o să fie aşa, nu? Refuzase să-şi permită să creadă că ar putea fi ceva mai mult între ei; se convinsese că aşa le va fi mai bine amândurora.

A simţit băutura amară pe limbă când a dus-o la buze. încă o întorsătură nemiloasă a destinului, a presupus. Acum, când îşi dădea seama că vrea mai mult, era prea târziu.

PARTEA A TREIA SEPTEMBRIE

CAPITOLUL 16

— Uite, sunt aici!

Josie a răsucit telefonul ca bunica să vadă Castelul Dundas pe geamul taxiului care urca pe aleea acoperita cu prundiş. Era, fără îndoiala, un castel adevărat. Se profila deasupra lor pe măsură ce se apropiau. Două turnuri circulare străjuiau partea centrală, urmate, mai jos, de un al treilea turn pătrat. Era din piatra cenuşie şi părea un desen desprins dintr-un manual de istorie medievală. La dreapta lui se aflau câţiva copaci stufoşi, ale căror frunze întâmpinau deja toamna cu o nuanţă aurie ce dădea locului un aer maiestuos. Pe lângă toate acestea, cerul era de un

albastru limpede şi strălucitor şi, deşi i se strângea stomacul la gândul că va petrece un weekend printre toate acele cupluri pe care nunţile le adună în mod inevitabil, tot i s-a tăiat răsuflarea la vederea priveliştii.

— Oh, e de-a dreptul impresionant, nu?! a exclamat bunica şi Josie a întors telefonul, zâmbind la vederea expresiei aproape înlăcrimate a bătrânei. Pur şi simplu ador Scoţia. Va fi o nuntă atât de frumoasă!

— Da, aşa va fi, a întărit Josie, străduindu-se să ignore acea parte din ea care ura întregul eveniment.

— Să faci fotografii, bine?

— Desigur, a asigurat-o calm Josie.

Aparatul foto se afla deja gata pregătit lângă ea, pe banchetă.

— Şi să o saluţi pe minunata Laura din partea mea.

Bunica a ridicat privirea peste ecranul laptopului şi a încuviinţat din cap. Probabil către bunicul.

— O voi saluta, a promis Josie.

Bunica o întâlnise o singură dată pe Laura, dar avea abilitatea deosebită de a-şi aminti în cel mai mic detaliu fiecare persoană din viaţa lui Josie.

— O să te simţi bine acolo singură?

S-a uitat mai bine, analizând fără îndoială pungile discrete de sub ochii nepoatei şi paloarea pe care mai târziu va trebui să şi-o mascheze. Nu dormise prea

bine de când se întorsese de la New York, frământându-şi în permanenţă mintea în legătură cu ce avea să facă de-acum cu viaţa ei.

A ezitat o secundă înainte să-i răspundă:

— Nu voi fi singură. O am pe Bia. Şi pe Laura.

Bunica şi-a îndreptat privirea undeva, deasupra
ecranului şi a zâmbit. Josie a ridicat din sprâncene.

— Bunicul a comentat ceva despre Bia, nu-i aşa?

— Zice s-o saluţi, a răspuns bătrâna, surâzând din nou.

Bunicul a murmurat ceva inaudibil, când a venit să se aşeze lângă soţia lui, pe canapeaua roşie, o sprânceană stufoasă făcându-se remarcată. Josie s-a încruntat, deşi bătrâna a pufnit în râs.

— Ce-a zis? a întrebat Josie.

— A zis că ţi-ar prinde bine o pauză fără Helen, cel puţin de data asta.

— Sunt aici, Cecelia, a bombănit bunicul. Pot să vorbesc şi singur.

— Păi, atunci vorbeşte!

Josie a văzut o mână subţire întinzându-se să aranjeze ecranul, după care chipul bunicului s-a ivit în prim-plan. S-a aplecat în faţă, ţinând în mâini o cană cu un lichid cald — ceai negru, fără îndoială.

— Te înnebuneşte, Josie? E în regulă, nouă poţi să ne spui.

— Nu, e bine, a minţit Josie.

Şi da, într-adevăr, Helen o cam înnebunea, dar ştia că nu se poate plânge. O primise pe Josie să locuiască la ea fără să plătească chirie, cât timp încerca să se repună pe picioare.

Bunica a îndreptat ecranul spre partea ei de canapea.

— Oh, o cunoaştem bine, draga mea. E fiica noastră şi o iubim, dar a fost un adevărat coşmar să trăim alături de ea în adolescenţă şi jur că nu s-a schimbat mai deloc. Mereu făcea pe şefa cu tatăl tău; sincer îţi spun că-mi dădea dureri de cap.

Bunica zâmbea aparent sincer, dar Josie s-a întrebat dacă tresărea aşa de fiecare dată când îşi amintea de fiul pe care-l pierduse, întocmai ca atunci când Josie se gândea prea mult la părinţii ei. Şi totuşi, era unul dintre lucrurile pe care le iubea la bunica — faptul că vorbea despre mama şi despre tatăl lui Josie cu dragoste, şi nu cu tristeţe. Când se afla în preajma ei, Josie simţea acelaşi lucru.

— Vrea să o ajut să-şi scoată tapetul din dormitor, a recunoscut totuşi Josie.

Deşi, la drept vorbind, nu avea cine ştie ce de făcut acum.

— Spune-i să te lase-n pace, Josie, a sfatuit-o bunicul, sorbind din ceai.

— Da. Şi oferă-i o ţigară dacă se

plânge, i-a sugerat bunica.

Josie şi-a reţinut un zâmbet când bunicul a murmurat ceva în barbă. A prins cuvântul „încurajează”, dar nimic mai mult.

— În orice caz, a continuat bunica, vom încerca să venim în curând să vă vizităm în Guildford.

— Grozav! a exclamat nepoata.

Trecuse prea multă vreme de când nu-i mai văzuse pe amândoi.

Bunicul şi-a băgat capul în cadru.

— Da, şi spune-i bunicii tale că sunt perfect capabil să conduc, bine, Josie?

— Ba *nu* e! l-a contrazis soţia lui, înainte ca Josie să apuce să răspundă. II doare din nou spatele şi doctorul l-a sfătuit să nu facă nimic solicitant.

— Ei, hai! a exclamat bunicul, ieşind din cadru. Şofatul nu-i atât de solicitant.

— Aia de pe perete e fotografia mea? a întrebat Josie.

învăţase de mult că era indicat să nu intervină în certurile lor – oricum amândoi aveau tendinţa de a o ignora, aşa că mai bine-i lăsa să se descurce singuri. Şi totuşi, bunica era cea care avea câştig de cauză în cele din urma, oricât se străduia să-I facă pe soţul ei să creadă că are şi el un cuvânt de spus.

— Oh, da! i-a răspuns bătrâna uitându-se peste umăr.

Era poza pe care le-o trimisese Josie, în

care ea stătea singură pe Podul Brooklyn, bine înfofolită, cu căciulă şi fular, şi cu toate acestea radia.

— Ne place la nebunie, nu-i aşa, John?

Bunicul a mormăit aprobator. Oliver făcuse
poza, şi-a zis Josie, deşi durerea resimţită când îşi amintea numele lui aproape dispăruse.

Taxiul s-a oprit în faţa castelului, tocmai când bunica s-a întors din nou spre nepoata ei. Josie s-a uitat la taximetrist, iar acesta i-a făcut cu ochiul când a coborât din maşină.

— Ţi-am povestit că bunicul tău m-a dus la New York când am împlinit douăzeci de ani de căsătorie?

— Mmm..., a făcut Josie, privind în spate, spre şoferul care deschidea acum portbagajul şi îi scotea valiza.

— I-am lăsat pe tatăl tău şi pe Helen singuri acasă şi crede-mă că, la întoarcere, locuinţa noastră devenise *un stat.*

— Buni, trebuie să închid, a întrerupt-o Josie. S- a oprit maşina.

— Oh! Desigur, iubire. Scuze.

Josie şi-a lăsat capul într-o parte.

— N-ai de gând să mă întrebi despre citat?

— încercam să fiu drăguţă şi să te las să te bucuri de weekendul tău

palpitant. Dar e rândul tău, nu-i aşa? Ai pregătit unul?

Josie a căutat mesajul notat în telefon şi a citit cu voce tare citatul.

— „Cel mai mare truc pe care diavolul l-a făcut vreodată a fost să convingă lumea că el nu există."

— Oh! Oh! II ştiu pe ăsta! a fluturat bunica o mână subţire prin faţa ecranului. Este... Stai, nu închide, că-l ştiu. Este... John!

A urmat un zgomot înfundat, apoi un geamăt şi Josie era aproape sigură că bunica îşi înghiontise soţul.

— *Suspecţi de serviciu*, a răspuns bunicul din afara câmpului vizual.

— Exact! Asta este! a exclamat soţia lui zâmbind şi lăsându-se pe spate în canapea. Mi l-aş fi amintit în cele din urmă.

Râzând, Josie a oprit FaceTime-ul, şi-a strecurat telefonul în buzunar şi a coborât din taxi. I-a zâmbit şoferului cu început de chelie, care i-a întins valiza – mai mare decât era de obicei pentru doar câteva zile, dar necesară pentru cele trei momente oficiale separate care aveau să se desfăşoare ca parte integrantă a nunţii. Sincer, viziunea Laurei asupra întregului eveniment era de admirat.

— Te descurci de aici, fată? a întrebat-o şoferul, trecându-şi degetele prin gaica pentru curea a pantalonilor,

fără să dea semne că s-ar grăbi prea tare — o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de taxiurile din Londra sau din New York.

— Da, mulţumesc foarte mult! i-a răspuns Josie, întinzându-i banii.

— Bine. Cu plăcere.

O clipă, a urmărit maşina îndepărtându-se, apoi a răsuflat încet şi prelung, după care şi-a aplecat capul într-o parte şi-n cealaltă ca să se elibereze de tensiunea de la nivelul gâtului. S-a rotit ca să vadă împrejurimile, lăsând aerul răcoros al dimineţii să-i dezmierde obrajii. Proprietatea era la fel de impresionantă precum clădirea, aparent întinzându-se la nesfârşit, deşi Josie nici nu voia să se gândească la orele de muncă impuse de menţinerea în stare perfectă a unui asemenea gazon.

A dat din cap ca pentru sine şi şi-a îndreptat umerii. Acum ajunsese aici şi, chiar dacă se dovedea că va fi, peste weekend, singura persoană neînsoţită, chiar dacă avea să fie bombardată Ja – nesfârşit cu întrebări despre relaţia ei cu Oliver, se afla aici pentru că o iubea pe Laura, deci va profita la maximum de ocazie. În plus, avea noroc; urma să petreacă trei nopţi efectiv în castel, fiindcă Laura o considera o prietenă extrem de apropiată şi îi oferise una dintre puţinele camere rezervate de aici. Şi, sincer, nu puteai spera să petreci un sfârşit de

săptămână într-o locaţie mai frumoasă — poate că se va dovedi a fi exact experienţa de care avea nevoie.

Şi, cu acest lucru în minte, a lăsat valiza jos şi şi-a luat aparatul de fotografiat. Era ocazia perfectă de a imortaliza castelul — afară se aflau două maşini, parcate însă în lateral, aproape ascunse. Impunător, iată cuvântul potrivit! Şi bănuia că aceasta fusese ideea de la bun început. Iar peisajul era fabulos – cer albastru, soare care se reflecta, parcă dansând, în câteva ferestre din vârful turnurilor —, deşi Josie îşi imagina că e genul de construcţie care ar arăta bine şi pe fundalul unui cer capricios, cu nori de furtună. Însă se bucura că vremea e bună, de dragul Laurei. Era septembrie, una dintre perioadele preferate din an ale lui Josie, Nu te aşteptai la o vreme *extraordinară,* aşa că, dacă prindeai sfârşitul verii, era cu atât mai bine.

După ce a surprins câteva instantanee cu aparatul foto, Josie a făcut o poză cu telefonul şi i-a trimis-o Biei pe WhatsApp: *Castelul!*

A primit drept răspuns un şir de emojiuri cu inimioare, apoi: *Sunt ATAT de entuziasmată. Ne vedem mâine!!!*

Josie a zâmbit şi şi-a strecurat telefonul la loc, în buzunarul hainei. Slavă Domnului că Bia acceptase să o însoţească, după ce ea fusese nevoită să-i mărturisească Laurei

că, până la urmă, Oliver nu va veni! Nu credea că s-ar descurca tot weekendul de una singură, prefacându-se că nu are absolut nicio problemă să înfrunte, solitară, fericirea conjugală a prietenei sale.

S-a străduit o vreme să savureze momentul. Trebuia să admită: ceva legat de atmosfera locului, de frumuseţea sa, o liniştea mai mult decât crezuse. Însă nu doar aici — şi în Edinburgb simţise acelaşi lucru. Din clipa în care coborâse din tren, hotărâse că adoră oraşul şi se întristase la gândul că rămânea acolo doar o noapte. Nu mai fusese nicicând în Scoţia — bunicii o duseseră de câteva ori în vacanţă în Ţara Galilor, dar niciodată în Scoţia — şi acum încerca să-şi dea seama de ce nu se deranjase să vină în vizită din proprie iniţiativă.

După acel moment de respiro, a apucat mânerul valizei şi a tras-o după ea, apoi, după ce a trecut de uşile grele — mai grele decât păreau —, a pătruns în hol. înăuntru era linişte, aproape sinistru. în dreapta se afla un şemineu, în care momentan nu ardea focul, şi în jur erau aşezate câteva sfeşnice cu lumânări pe jumătate arse, din care se prelingea ceara. încăperea părea ticsită cu mobilă din lemn, iar covorul marc îţi clădea senzaţia de întoarcere în timp — era genul de covor la modă, probabil, în copilăria lui Josie. Şi totuşi, bănuia că face

parte din şarmul locului.

Un bărbat îmbrăcat elegant ţinea în mână un clipboard şi-i zâmbea politicos din faţa unei mese albastre — chiar exista granit albastru? —, pe care se găsea cel mai mare buchet de flori pe care-l văzuse ea vreodată.

— Bună ziua, domnişoară! a salutat-o el cu un accent mai blând decât al taxime tristului, înfăţişarea lui îngrijită dându-i impresia că e prea modern pentru un loc precum acesta. Aţi venit pentru nuntă? îmi puteţi spune cum vă numiţi?

-—• Josie Morgan, a răspuns ea, făcând ochii roată prin încăpere, în încercarea de a surprinde şi cel mai mic detaliu.

Bărbatul cu clipboard a încuviinţat din cap.

— Sunteţi la Piciorul-Cocoşului.

— La Piciorul-Cocoşului? a repetat Josie, încruntându-se uşor.

-— Numele camerei dumneavoastră, domnişoară.

— Ah, da! îmi cer scuze.

Individul a înaintat şi i-a luat valiza.

— îmi permiteţi să vă arăt drumul?

După ce Josie a încuviinţat din cap, a pornit înainte, trăgând trollerul după el, a condus-o la stânga, pe lângă o masă rotundă din lemn, cu patru scaune ornamentate, tot din lemn, apoi pe o scară suficient de mare încât să încapă, una

lângă alta, cel puţin patru persoane. Au trecut pe lângă un scaun şi o masă instalate la colţul scării, aparent pentru un posibil scurt repaus. Josie şi-a trecut mâna peste balustradă şi mici fiori i-au urcat pe braţ. Aici chiar *locuiseră* oameni cândva. Nu se putea abţine să-i zâmbească tipului cu clipboard, care i-a întors surâsul, de parcă ştia exact la ce se gândeşte.

Când s-au apropiat de capul scării, un sunet de glasuri s-a făcut auzit în toată clădirea.

— Uite care-i treaba: n-am nevoie de microfon; cred că e prea formal pentru seara asta, dar te rog să te asiguri că... Josie! a strigat Laura, întorcându-se când prietena ei a poposit în capul scării.

îşi ţinea o mână în parul aparent mai blond şi mai dezordonat decât îl avusese vreodată şi era însoţită de o femeie mai în vârstă, pe care Josie parcă o mai întâlnise cândva, la un grătar — mama Laurei —, şi de două doamne minione, aproape identice, ambele cu clipboarduri în mâini. Laura şi- a scos mâna din păr şi s-a îndreptat spre ea, zâmbind larg.

— Ai sosit! a exclamat, apoi s-a întors spre bărbatul cu clipboard. Poţi sa-i dud bagajele în camera de la etaj şi să laşi cheia în uşă?

Individul a dat din cap că da.

— Desigur, a răspuns el calm, apoi s-a răsucit spre Josie. Veţi găsi camera

singură?

— Unde stă? s-a interesat Laura.

— Cred că la Piciorul-Cocoşului, a răspuns Josie.

— Nu-i nicio problemă, a spus Laura fluturând din mâna. Ştiu eu unde e.

Josie a zâmbit ironic. Bineînţeles ca ştia. Fara îndoială că prietena ei studiase şi memorase planul etajului cu săptămâni în urmă. Laura s-a întors spre cele trei femei.

— Ea e mama, Jose, i-a prezentat-o, confirmându-i că avusese dreptate şi arătând spre doamna elegantă şi mai în vârstă, care i-a zâmbit politicos, de parcă ar fi recunoscut-o, dar nu ştia exact de unde s-o ia. Iar ele sunt Tiffany şi Abigail, a adăugat, indicându-le pe cele două femei cu clipboarduri.

De ce avea toată lumea clipboard? s-a întrebat Josie, Oare Laura le impunea asta sau aşa se proceda aici?

— N-am nici cea mai vagă idee unde e John, a continuat Laura. A plecat undeva cu nişte rude scoţiene de-alelui; jur că sunt mai multe decât ştiam eu şi, de fiecare dată când vorbeşte cu ele, devine tot mai scoţian. Pe cuvânt că nu înţeleg nici jumătate din ce spune acum, aşa că Dumnezeu ştie cum va decurge discursul, a sporovăit ea, mai rapid şi mai haotic decât de obicei. În orice caz, a

reluat, arătând iarăşi spre clipboarduri, tocmai finalizam planul sălii pentru diseară. Te-am aşezat la masă alături de Jess şi de Tom, de la serviciu, şi de Erin, una dintre prietenele lui John. E în regulă? E convins că o s-o placi, cu toate că abia astăzi mi-a spus, desigur, şi încă nu nc-a informat dacă va veni însoţită, dar este una dintre cele mai bune prietene ale lui, prin urmare...

Dacă Josie avea să zâmbească aşa tot weekendul, era convinsă că o vor durea muşchii feţei.

— Sună grozav! i-a răspuns, deşi, în afară de Laura, nu mai vorbise cu nimeni de la Peacock de când plecase.

Totuşi, partea bună era că nu aveau să fie doar ei doi împreună cu Josie, ceea ce însemna că nu vor discuta despre serviciu toată seara. Şi, aparent, Jess şi Tom veneau şi ei neînsoţiţi diseară. Gândul acesta a făcut-o să se mai relaxeze puţin. Poate că va fi, într-adevăr, plăcut să stea de vorbă cu ei, câtă vreme nu vor insista prea mult asupra ocupaţiei sale actuale.

— Bia ajunge abia mâine, corect? a întrebat Laura, uitându-se peste umărul uneia dintre femei ca să vadă ce scrie în clipboard.

— Corect. Călătoreşte la vagonul de dormit.

Dîn moment ce Bia îl înlocuia pe Oliver, pe

Laura n-ar fi deranjat-o să vină şi ea din seara asta, dar Bia lucra acum ca agent imobiliar — ceva la care, după spusele ei, se pricepea destul de bine, fiindcă tot ce trebuie să faci e *să convingi lumea*, *fose* — şi nu putea să anuleze o vizionare de ultimă oră astăzi, deşi era vineri.

— Păi, câtă vreme ajunge la timp..., a zis Laura, bătând darabana pe coapsă.

Laura şi Bia nu se cunoşteau chiar atât de bine, dar se întâlniseră de câteva ori la ziua de naştere a prietenei lor şi Josie şi-a imaginat-o pe Laura gândindu-se la ultima petrecere la care participaseră împreună — petrecerea de rămas-bun a lui Josie, înainte de mutarea la New York –, ocazie cu care Bia întârziase o oră, crezând că, de fapt, vine cu o jumătate de oră mai devreme, şi adusese decoraţiuni pe care intenţiona să le aranjeze pe masa din pub, astfel încât să o surprindă pe Josie atunci când avea să sosească.

— Va ajunge, a asigurat-o Josie, ferm convinsă.

Laura a răsuflat prelung, apoi s-a uitat la mama
ei.

— îmi faci o favoare? îl găseşti tu pe tata? Vreau doar să am garanţia că ştie care este planul pentru azi şi pentru mâine.

Mama Laurei — Josie era aproape sigura că o cheamă Andrea — a zâmbit şi a

mângâiat-o liniştitor pe braţ.

— Ştie planul, iubire, dar mă duc să-l chem; cred că e în camera noastră.

— Mersi! a zis Laura, apoi s-a întors spre femeile cu clipboarduri. Cred că asta-i tot pentru moment. Va mulţumesc!

Cele două au încuviinţat din cap la unison.

— Suntem aici, dacă mai aveţi nevoie de ceva, s- a oferit una dintre ele.

De îndată ce-au plecat, Laura a tras-o pe Josie lângă ea, invitând-o să se aşeze pe treapta de sus a scării.

— E bun personalul de-aici, să ştii, a cugetat, scrutând etajul. La început am crezut că-mi vor da bătăi de cap, dar de fapt au făcut o treabă destul de bună.

Era o laudă deosebită, venind din partea Laurei — Josie nu se îndoia că are potenţialul de a fi o adevărată mireasă de coşmar, fie şi doar pentru că voia ca totul să fie făcut întocmai cum dorea ea şi pentru că, fiind agent de PR, avea o experienţă enormă în a pune lucrurile în practică.

— A fost atât de stresant să organizez o nuntă în aer liber, şi încă în Scoţia, dintre toate locurile din lume — vremea pare că va ţine cu noi, dar a trebuit să ne facem un plan de rezervă pentru orice eventualitate, a povestit Laura, bătând cu degetele în genunchii acoperiţi

momentan de o pereche de blugi albaştri, decoloraţi. în orice caz, distrage-mi tu atenţia, a continuat, uitându-se la Josie. Ai ajuns devreme; nu mă aşteptam să sosească cineva aşa curând.

— Scuze, a zis Josie imediat. Eu...

Dar Laura a fluturat din mână, indicând că n-are de ce să se scuze.

— Nu, nu. Nu asta am vrut să spun. Mă întrebam mai degrabă cum ai reuşit.

— Oh. Păi, am stat în Edinburgh azi-noapte; nu voiam să întârzii la cină.

Iar să încerce să ia trenul şi să ajungă într-o singură zi era riscant, după părerea lui Josie. Şi, în plus, oricât de mult o iubea pe mătuşa Helen, se bucurase să petreacă o noapte în plus departe de ea.

Laura a încuviinţat din cap — Josie ştia că, în opinia ei, e mai bine să ajungi mai devreme decât mai târziu. Şi-a scuturat pe spate părul blond, lung aproape până-n talie, apoi s-a uitat la Josie cu un ochi critic.

— De ce naiba n-ai trecut să mă vezi? a întrebat, iar când prietena ei s-a încruntat, Laura a fluturat din mână. La Londra, vreau să spun. Nu te-ai întors în mai?

— în iunie, a corectat-o Josie, zâmbindu-i oarecum cu vinovăţie atunci când Laura s-a încruntat. Mă rog, teoretic, luna asta. Din moment ce suntem tot în iunie.

-—• Hmm, a făcut Laura şi Josie i-a adresat o privire plină de regrete. Şi cum a fost? în New York?

— A fost..., a început Josie, apoi a dat din mână şi a oftat. Ştii ceva, în mare parte a fost minunat.
Am văzut tot ce trebuia – Statuia Libertăţii, Centrul Rockefeller tot. Şi am mers la tot felul de petreceri grozave împreună cu Oliver.

Fusese ca într-un film, se gândea Josie acum. Ajunseseră într-un apartament pus la dispoziţie de compania Peacock, pe care niciunul dintre ei nu şi l-ar fi permis pe cont propriu, la patruzeci şi cinci de minute distanţă, cu mijloacele de transport, de centrul Manhattanului, şi stătuseră pe canapeaua lor nouă-nouţă şi băuseră şampanie, cu toate că amândoi erau epuizaţi. În prima lună, Oliver făcuse planuri pentru fiecare weekend, hotărât să-i demonstreze că vorbise serios când îi spusese că vrea să se revanşeze faţă de ea şi o dusese să viziteze toate obiectivele turistice. La început, avusese loc un adevărat vârtej de evenimente şi, o vreme, îşi îngăduise să creadă că luase decizia potrivită atunci când părăsise Londra.

— Şi cu el cum a fost? a sondat Laura terenul.

— Ei bine, ne-am despărţit, i-a mărturisit Josie oftând.

Bănuia că e firesc ca lumea să o întrebe.

Nu mai suferea prea tare sau ceva de genul ăsta, ca să nu poată discuta despre asta — în ultimele luni avusese timp să-şi dea seama că aşa era, categoric, cel mai bine –, dar tot nu i se părea amuzant faptul că singura ei relaţie matură eşuase, în ciuda faptului că se mutase împreună cu Oliver în alt oraş.

— *Asta* ştiu, a zis Laura şi Josie aproape că o auzea terminându-şi propoziţia cu „prostuţo". Dar de ce?

— Pur şi simplu..., a început Josie, ridicând o mâna şi apoi lăsând-o să cadă pe lângă corp. Cred că pur şi simplu nu a funcţionat. Am încercat, dar...

Laura a încuviinţat din cap şi n-a mai insistat. Chestia c că, la început, *jusese* nemaipomenit. Josie se hotărâse să-i mai acorde o şansă lui Oliver, după ce Max o părăsise — asta o făcuse să-şi dea seama că, dacă vrei ca lucrurile să funcţioneze, trebuie să te străduieşti. Şi, iniţial, se străduiseră amândoi din răsputeri — Josie făcuse efortul de a-l însoţi la petrecerile de la serviciu, el le-o prezentase tuturor, se asigura că are weekendurile libere pentru a face orice dorea ea, iar Josie încercase să-l susţină în carieră, indiferent de resentimentele pe care le avea faţă de Janice şi de companie. Reuşise — în mare — să depăşească incidentul legat de Cara şi hotărâse că Oliver călcase strâmb o dată, greşeală pe care o regreta amarnic şi

care nu însemna că nu ţine la ea. Dar, după primele două luni, situaţia devenise mai dificilă şi avusese senzaţia că amândoi se străduiau prea mult, că, în mod cert, n-ar fi trebuit să fie atât de complicat. Iar apoi îl văzuse pe Max.

încă nu ştia de ce fusese o turnură atât de dramatică, având în vedere că, de fapt, nu se *întâmplase* nimic. Bănuia că-i reamintise cum se simţise atunci când îl cunoscuse pe Max, cum se simţise când el o părăsise în felul acela. Gândindu- se mai bine, încercase să-şi dea seama cum s-ar simţi dacă Oliver i-ar face acelaşi lucru. S-ar înfuria fără-ndoială. Ar plânge, ar striga, ar turba de supărare şi s-ar întreba dacă fusese vina *ei.* Toate reacţiile normale. Dar, când se uitase la Oliver în galeria aceea din Brooklyn, avusese sentimentul neplăcut că, poate, golul cu care rămăsese după plecarea lui Max... nu ar fi acelaşi în cazul lui Oliver. Şi-a zis că s-ar simţi, mai degrabă, uşurată.

Ea şi Oliver sfârşiseră prin a se certa în seara aceea, când ajunseseră acasă. Oliver susţinuse că ea fusese cu mintea în altă parte toată noaptea, că încă nu-şi revenise după despărţirea de un tip pe care abia dacă-l cunoştea şi că nu mai era interesată de el. Nu-i ajutase faptul că viaţa lor sexuală nu era tocmai grozavă în acel moment. Nu se despărţiseră oficial decât o lună mai târziu, admiţând amândoi că

eforturile de a petrece mai mult timp împreună şi de-a face ca relaţia să funcţioneze avuseseră, de fapt, efectul contrar. În intervalul scurs de când se certaseră, Josie îşi dăduse seama că, pur şi simplu, nu mai puteau reface ce avuseseră. La început, fuseseră distraşi de noul oraş, ceea ce le ascunsese adevărul situaţiei, şi anume că nu puteau reveni la ce existase între ei înainte ca el să se culce cu Cara, iar ea nu se putea preface că Max nu existase niciodată.

Îi venise surprinzător de uşor să-l părăsească pe Oliver, să-şi ia rămas-bun şi, după părerea ei, asta spunea totul. O condusese la aeroport; râseseră în timp ce băusera un ultim pahar împreună. Josie se bucura că lăsaseră lucrurile aşa cum erau, fără urmă de resentimente. Mulţumiţi că luaseră o decizie de comun acord, nu pentru că unul dintre ei l-ar fi urât pe celălalt între timp. Şi cu toate acestea, nu-i era tocmai uşor să recunoască în sinea ei că renunţase la viaţa ei din Londra şi crescuse mult miza unei relaţii sortite eşecului. Şi asta, după ce aproape că-şi pusese sufletul pe tava în faţa unui bărbat care o tratase aşa cum un copil îşi tratează jucăriile de Crăciun — jucând u-se entuziasmat la început şi abandonându-le de îndată ce se plictisea de ele.

— îmi pare rău, Jose, i-a zis Laura, punându-i o mână pe umăr şi strângând-o

uşor, la care Josie a ridicat din umeri parcă spunând că *aşa a fost să fie*. Şi totuşi, mi se pare un gest curajos. Faptul că i-ai dat o şansă, că te-ai dus la New York. Nimeni nu te poate acuza că n-ai încercat.

— Da, aşa e, a încuviinţat Josie, schiţând un zâmbet ironic.

Şi, în zilele în care medita la rece asupra poveştii, îşi îngăduia să gândească la fel. N-ar fi ştiut *cu certitudine* că făcuse alegerea greşită, dacă nu s-ar fi dus şi nu ar fi încercat. Măcar aşa n-avea să se mai întrebe *cum ar fi fost dacă...*

Laura i-a dat un ghiont în coaste.

— Ai fi putut totuşi să rămâi la New York până la finele verii; aşa aş fi venit şi eu şi am fi făcut o petrecere a burlăciţelor. Mi-ar fi plăcut să merg la cumpărături acolo, a rânjit Laura şi Josie a râs. Şi acum unde locuieşti?

— în Guildford.

Nu a adăugat că stătea la mătuşa ei, în dormitorul minuscul pentru musafiri. Că avea o slujbă temporară şi că atât asta, cât şi chestia cu locuinţa o scoteau din minţi. Era un pas uriaş înapoi în viaţă şi simţea nevoia să se împace cu ideea, înainte să asculte părerile altora.

— Îţi simt lipsa la birou, i-a mărturisit Laura, uşor îmbufnată. Nu e la fel fără tine. Nu mai am cu cine să mă amuz pe seama celorlalţi sau să găsesc modalităţi prin care să o înnebunesc pe

Janice.

Josie a pufnit uşor în râs.

— De fapt, n-am *Jacut* niciodată nimic din toate astea.

— Da, dar era amuzant să ne gândim la ele, a zis Laura, uitându-se în jur şi bătând din nou darabana pe genunchi. Jose, sincer, îmi doresc să mai stăm de vorbă, dar…

— Dar eşti ocupată, a terminat Josie fraza în locul ei şi s-a ridicat în picioare, iar Laura a imitat- o. Pot să te ajut cu ceva?

Laura a îmbrăţişat-o.

— O faci deja, prin simpla ta prezenţă, a asigurat-o, apoi s-a retras puţin şi a înclinat capul într-o parte. Ai grijă doar să citeşti programul, dacă n-ai făcut-o deja, a rugat-o, iar Josie a râs din nou şi Laura a fluturat din mână. Ştiu, ştiu, dar până şi cei cărora li se pare ridicol se vor bucura că au făcut-o.

Şi cu greu putea să o contrazică. Programul Laurei era, cu siguranţă, util, fiindcă menţiona orele de începere a fiecărei cine în parte, activităţile opţionale de peste weekend, locuri în care să stai atunci când nu erai cazat în castel, codul vestimentar şi ora la care ea şi John aveau să plece în ultima noapte.

Laura a îndrumat-o pe Josie spre camera ei, apoi i-a strigat:

— John are câţiva colegi

necăsătoriţi, să ştii!

Josie a privit înapoi, ridicând din sprâncene, şi
Laura i-a adresat un zâmbet larg şi
luminos.

— Presupunând că eşti în căutare de ceva.

Josie a clătinat din cap şi i-a făcut cu mâna prietenei sale când s-au despărţit, rezervându-şi grimasa pentru când s-a întors cu spatele. Ştia că Laura are intenţii bune, însă nu credea ca ar suporta sa i se aranjeze o întâlnire în weekend, dat fiind tot ce presupunea asta şi faptul că trebuia să mimeze entuziasmul.

A găsit camera, cu cheia în uşă, întocmai cum i se promisese, şi a intrat. Prima impresie a fost de prea mult galben, iar cea de-a doua, că dormitorul era potrivit mai degrabă pentru o doamnă de şaptezeci de ani. Cuvertura se asorta cu perdelele — un galben ceva mai închis decât pereţii şi cu model albastru. Iar pe pereţi atârnau şase tablouri ilustrând diverse specii de peşti. Baia era imensă, incluzând o oglindă cât peretele şi o cadă de care voia în mod cert să profite mai târziu. Pe măsuţa de toaletă din dormitor se afla un computer, în caz de nevoie — un amestec nonşalant de vechi şi modern. Şi, într-o clipită, Josie s-a hotărât că adoră tot aranjamentul.

Valiza o aştepta lângă pat, aşa că şi-a scos aparatul foto şi laptopul, a editat puţin

cea mai reuşită poză a castelului, apoi a încărcat-o pe Instagram; la fel ca în cazul tuturor fotografiilor de pe contul ei mai „profesional”, a adăugat doar o legendă în care explica unde se află.

Apoi a închis laptopul, şi-a luat aparatul foto şi a pornit în explorarea castelului.

CAPITOLUL 17

Când a ajuns în „Camera de Crochet”, erau deja vreo patruzeci de persoane acolo, care, în combinaţie cu mesele — trei rotunde şi una lungă, în formă de L, care ocupa o laterală şi un colţ al încăperii — o făceau să pară mică. Bănuia că, parţial, asta era şi ideea — senzaţia de intimitate la cina dinainte de nuntă, la care participau vreo şaizeci de invitaţi importanţi. Familia Laurei era restrânsă – nu avea niciun frate, ci doar o mătuşă şi un unchi –, prin urmare, probabil de aceea avea ceva mai mulţi prieteni alături. Era drăguţ că şi ea se număra printre acei prieteni, şi-a spus Josie cu convingere. N-avea niciun motiv să-şi asculte stomacul chiorăind uşor când a păşit singură în încăpere şi privirile câtorva necunoscuţi s-au aţintit asupra ei. Absolut niciun motiv.

Şi-a îndreptat atenţia spre încăperea în care domnea o atmosferă relaxată şi luminoasă: pereţi de culoare crem, tablouri cu peisaje ici şi colo, un şemineu deschis în care trosnea focul, în ciuda vremii călduroase şi lumânări pe mese, precum şi

pe poliţa de deasupra căminului. Mesele erau acoperite cu feţe de masă albe, paharele aproape sclipeau, iar ei aveau să se aşeze pe scaune cu spătar auriu şi tapiţerie albastră.

Josie a zărit-o pe Laura lângă şemineu, uimitoare într-o rochie neagră, cu fluturi albaştri şi roşii strălucitori, legată în talie cu o curea albă, subţire. Rochia se termina chiar deasupra genunchilor, lăsându-i la vedere picioarele bronzate. Părul îi cădea pe umeri în bucle moi şi blonde — o înfăţişare mai feminină decât de obicei, perfectă pentru o viitoare mireasă, dar nu tocmai sfioasă şi neprihănită, ceea ce nu i s-ar fi potrivit nicidecum. Stătea alături de John, care-şi tunsese barba şi care nu era singurul îmbrăcat în kilt în seara asta, adânciţi în conversaţie cu câteva persoane. Josie a preferat să nu se apropie şi să-i întrerupă, aşa că a pornit în căutarea locului care-i fusese rezervat, pe care l-a găsit la una dintre mesele rotunde, având-i pe „Erin” de o parte şi pe „Graeme” de cealaltă. Şi- a muşcat buza la gândul de a sta, captivă, între două persoane pe care nu le mai întâlnise niciodată.

Abia ajunsese, când i-a auzit strigând pe Jess şi pe Tom din echipa de marketing şi publicitate a companiei Peacock şi s-a întors. A pufnit în râs, parţial uşurată să vadă chipuri familiare. Arătau exact aşa

cum şi-i amintea de anul trecut – Jess, mai degrabă scundă şi plinuţă, era strălucitoare, cu chipul rotund uşor rozaliu, iar Tom era la fel de slab ca întotdeauna, în ciuda faptului că se apucase de o cură pe bază de proteine chiar înainte de plecarea ei. A cuprins-o un val de nostalgie când le- a răspuns la îmbrăţişări şi la exclamaţii de genul: „Oh, Doamne! A trecut un secol!” Stătuse vizavi de Jess timp de doi ani şi, cu toate că, în acel răstimp, faţa ei fusese mai mereu ascunsă de ecranul calculatorului, se confruntaseră cu aceleaşi schimbări de dispoziţie de la birou, participaseră la aceleaşi şedinţe, purtaseră aceleaşi conversaţii de complezenţă în fiecare luni dimineaţă. Era ciudat să vezi pe cineva aproape zilnic, după care să dispară pur şi simplu din viaţa ta – aducea oarecum cu o relaţie, însă una pe care o ştiai trecătoare.

Un chelner îmbrăcat elegant în frac a intrat în încăpere şi a sunat dintr-un clopoţel auriu, ceea ce le-a smuls un zâmbet lui Jess şi lui Tom.

— Doamnelor şi domnilor, cina va fi servită curând, dacă nu v-ar deranja să luaţi loc.

— Nu cred că ne-ar deranja, nu-i aşa? a întrebat Tom.

Şi-a tras scaunul lângă Jess şi a lăsat-o pe Josie să se aşeze, bizar, între două scaune goale, în timp ce îi aşteptau şi pe ceilalţi

trei invitaţi să li se alăture la masa de şase persoane. La nunţi erau mereu numere pare, nu-i aşa?

— Şi unde stai, Josie? s-a interesat Jess, aplecându-se peste masă ca să se facă auzită peste murmurul din încăpere.

Josie şi-a aţintit privirea asupra coşului de pâine adus de unul dintre chelneri şi s-a întrebat dacă e prea devreme să ia o chiflă, ţinând cont că locurile de la masă nu se ocupaseră toate.

— La Piciorul-Cocoşului, a zis şi Jess a încremenit. La castel, a precizat ea.

Jess a oftat uşor visătoare, iar Tom s-a îmbufnat.

— Noi stăm la hotel, i-a explicat Jess.

— Da, şi împărţim o cameră dublă, a adăugat Tom. Culmea extravaganţei!

— A fost mai ieftin, a zis Jess afectată, aşa că nu ştiu ce vrei să...

— Uite, a şuierat Tom, înghiontind-o puternic în coaste şi făcând un semn cu capul. Ala e tipul. E partenerul cuiva, pot sa jur; nu părea să-i cunoască nici pe John, nici pe Laura când l-am întrebat.

Jess a oftat.

— Eşti ridicol! încetează! a zis ea, l-a împins, apoi s-a întors spre Josie, dându-şi ochii peste cap. E bosumflat că n-a putut să-şi aducă partenerul, deşi la urma urmei suntem *norocoşi* – a accentuat cuvântul şi i-a adresat lui Tom o privire

dojenitoare, pentru orice eventualitate — că am fost invitaţi la cina dinaintea nunţii. În plus, a adăugat înfoindu-şi părul, abia te vezi cu tipul de două săptămâni, ce te aşteptai să spună Laura?

Josie a simţit un zâmbet înflorîndu-i pe buze, amintindu-şi de orele în care făceau haz la birou.

Tom a clătinat din cap, în timp ce-şi turna din sticla cu apă minerală de pe masă.

— Când ştii, ştii.

— Şi tu te vezi cu cineva, Jess? a întrebat-o Josie.

— Da, însă am decis să nu-l aduc cu mine – abia au trecut două luni; ar fi fost cam mult, a explicat, aruncându-i lui Tom o privire cu subînţeles, la care el doar a ridicat din umeri.

— Josie e de-acord cu mine, nu-i aşa, Jose?

Josie s-a hotărât că, pentru moment, cea mai
sigură soluţie era să nu spună nimic şi disputa a fost efectiv întreruptă de prezenţa unui domn durduliu, de vreo cincizeci de ani, care s-a oprit lângă masă, apoi a ocolit-o încet, aparent deloc deranjat de faptul că Josie, Jess şi Tom se uitau cu toţii ia ci. a poposit in areptui IOCUIUI goi ain stânga lui Josie, şi-a plecat ochii, a dat din cap şi a tras scaunul.

Jess şi Josie au schimbat o privire uşor încruntată în timp cc cl sc aşeza între clc,

forţându-lc pc amândouă să-şi mute puţin scaunele în lateral ca să facă loc trupului său masiv. Bărbatul şi-a şters fruntea lucioasă — se părea că efortul de a lua loc fusese prea mare pentru el —, apoi ochii ca două mărgele, ce păreau mai mici din pricina pernuţelor de grăsime de pe faţă, s-au îndreptat pe rând asupra lui Jess şi a lui Josie, neluându-l în seamă pe Tom.

— Aşadar, a zis el cu un accent scoţian incredibil de pronunţat, voi, fetelor, sunteţi tovarăşele mele la cină, nu?

Josie şi-a dres glasul.

— Presupun că da, a răspuns ea, conştientizându-şi pe deplin accentul elegant. Eu sunt...

Individul s-a încruntat şi s-a aplecat spre ea, scaunul lui scârţâind puternic odată cu mişcarea lui.

— Ce zici? Nu te-aud, fato, tre' să vorbeşti mai tare; am niscai infecţie la ureche.

Josie i-a aruncat lui Jess o căutătură oarecum alarmată, pe care a încercat s-o mascheze cu un zâmbet.

— Josie, s-a prezentat, mai tare decât s-ar fi simţit în largul ei să o facă.

Individul a încuviinţat din cap, fără să o mai pună să repete, slavă Domnului! Acum Josie se uita spre cele două scaune goale de la dreapta ei. În mod vădit, bărbatul ăsta nu putea fi partenerul prietenului lui John — aşa se explica ultimul scaun liber

—, dar poate că o cunoştea cumva pe Erin? Altfel, părea o prezenţă bizară acolo, iar Laura nu era genul care să aşeze oamenii la întâmplare la mese,

— Eu sunt Graeme, s-a prezentat tipul dând din cap.

— Şi de unde-i cunoşti pe mire şi pe mireasă? l-a întrebat Josie politicos, neliniştită că atenţia lui părea să se concentreze acum doar asupra ei.

— Sunt unchiul lui John, a mormăit el, servindu-se cu nişte pâine de pe masă.

Ei bine, dacă el a luat, atunci cu siguranţă putea să ia şi ea. Dar abia întinsese mâna pe jumătate spre coşul cu pâine, când vocea tunătoare a lui Graeme a răsunat din nou.

— Trebuia să şed colo, a zis el, holbându-se spre masa cu pricina, care găzduia cinci persoane cam de-o vârstă cu el, care discutau vesele.

— Oh, da! a exclamat Josie.

— Dar m-a părăsit soţia.

Se zgâia în continuare la masa respectivă şi Josie se întreba care dintre persoanele acelea era soţia lui. Femeia minionă care-şi etala cu mândrie părul cărunt sau bruneta prietenoasă, cu un pahar de băutură în mână? Niciuna nu părea candidata potrivită.

— Oh! a exclamat Josie din nou.

I-a aruncat o privire lui Jess, încercând să o atragă şi pe ea în conversaţie, dar Jess

şi-a ţuguiat buzele drept răspuns la ceva ce-i şoptea Tom. Minunat!

— Păi, e... Doamne! îmi pare tare rău să aud asta.

— M-o lăsat pentru un model mai tânăr, i-a explicat el ţâfnos, schimonosindu-se în aşa hal, că lui Josie i s-a făcut milă de eh

Şi-a uns pâinea cu o cantitate mare de unt, apoi, fixând-o pe Josie cu privirea, a luat o îmbucătură zdravănă.

— Genul de scriitor, a precizat el şi o bucăţică de pâine i-a zburat din gură şi aproape că a aterizat în obrazul lui Josie, care a încercat să se retragă cât mai subtil cu putinţă. Un adevărat coate-goale, a continuat Graeme şi ea a dat din cap aprobator, deşi habar n-avea la ce se referă, dar bănuia că e un soi de insultă. N-are niciun ban. Stai să vezi cât o să regrete. Dar n-o voi primi înapoi, ’nţelegi? a zis el, uitându-se cu duşmănie la Josie, de parcă ea i-ar fi sugerat contrariul.

— Nu, a răspuns Josie repede. Normal că nu.

Despre ce naiba discutau Jess şi Tom? Şi unde
naiba era Erin, prietena lui John? Ar accepta cu plăcere compania oricui, numai să scape degrabă de această conversaţie.

— În orice caz, a reluat Graeme, mijind ochii şi uitându-se spre masa la care, aparent, trebuia să stea. I-am spus lui

John că n-aş vrea să şed acolo, cu toţi prietenii ei.

Prin urmare, probabil că soţia lui nici măcar nu era prezentă. însă Josie nu îndrăznea să-l întrebe.

— I-am cerut să mă mute neapărat, când am văzut planurile pentru seara asta.

Josie a dat din cap înţelegătoare, imaginându-şi cât trebuie să-i fi displăcut Laurei schimbarea de ultim moment.

Un chelner a venit cu o sticlă de şampanie şi le-a umplut paharele, ceea ce, din fericire, i-a distras puţin atenţia lui Graeme. Josie tocmai luase recunoscătoare o primă gură din lichidul acidulat, când de masă s-a apropiat o blondă zveltă, într-o rochie de un roşu sclipitor, cu ruj asortat şi cu ochii albaştri conturaţi cu un auriu care le intensifica nuanţa, transformând-o într-un albastru aproape înfricoşător. Josie s-a înecat cu şampania şi l-a văzut pe Graeme încruntându-se la ea.

Jess i-a aruncat o privire întrebătoare pe lângă Graeme, dar atenţia lui Josie era îndreptată către femeia care acum îşi aţintise ochii asupra ei. A ridicat o sprânceană perfect pensată.

La naiba! Şi-o amintea pe tipa asta. Erin. Prietena lui Max. La naiba! *La naiba! A* mai luat o gura de şampanie. Ce şanse erau? Nici măcar nu-i *trecuse* prin minte că putea fi aceeaşi Erin — de ce-ar fi făcut-o? Oh, Doamne! Perechea ei! Josie a tresărit

şi s-a uitat imediat în jur, cu ochii încă înlăcrimaţi după ce se înecase mai devreme. Nu-l vedea nicăieri. Aşa că poate, până la urmă, nu va fi el — poate că se despărţiseră între timp, de când îi văzuse ultima oara, la fel ca ea şi Oliver.

Când a ajuns în dreptul mesei, buzele pline şi sexy ale lui Erin s-au arcuit într-un zâmbet la vederea lui Josie, deşi părea prea puţin surprinsă să o găsească aici — sau poate că se pricepea mai bine decât Josie să disimuleze.

— Bună tuturor! a salutat ea, aşezându-se alături de Josie. Eu sunt Erin.

Spre deosebire de accentul lui Graeme, al lui Erin era ritmat şi muzical şi o privire rapidă îndreptată către Jess şi Tom i-a dezvăluit lui Josie că şi ei gândeau întocmai ce gândise ea când o întâlnise pe Erin la New York — practic, nimeni nu se putea uita la femeia asta fără să o considere sexy. Graeme se holba la ea, cu paharul la jumătatea drumului spre gură şi Josie jura că n-ar fi mirat-o să-l vadă lingându-se pe buze. S-a cutremurat în sinea ei, străduindu-se să nu-şi trădeze sentimentele.

— Partenerul meu întârzie puţin, i-a informat Erin, indicând scaunul liber, apoi i-a adresat lui Josie un zâmbet delicat, înclinând capul.

Cum dc un simplu gest ca *acela* putea să exprime atâta eleganţă?

— Mă bucur să te revăd.

— Şi eu, a îngăimat Josie.

— Vezi? *Ea* are voie să-şi aducă un partener, a bombănit Tom.

Graeme a început îndată o discuţie cu Erin, fapt pentru care Josie îi era recunoscătoare, fiindcă de acum tot ce trebuia să facă era să-şi exprime din când în când acordul monosilabic, străduindu-se între timp să nu o studieze pe Erin şi nici să nu scruteze încăperea, aşteptând sosirea iminentă a partenerului ei. Se simţea încordată, incapabilă să se concentreze la ceva, şi nu şi-a dat seama că băuse un pahar întreg de şampanie până când chelnerul nu a venit să i-l umple din nou. Soseau aperitivele – sparanghel şi ou poşat pentru vegetarieni, sparanghel învelit în şunca de Praga pentru omnivori – şi toată lumea povestea cum i-a cunoscut pe mire şi pe mireasă – după câte se părea, Erin se număra printre cei mai buni prieteni ai lui John din vremea şcolii —, când a ajuns însoţitorul ei.

Şi iată-l!

Max.

Dintre toţi oamenii din lume, *Max* se afla aici, la nunta prietenei *ei.* Aici, în compania superbei lui iubite, în vreme ce ea, complet şi evident singură, şedea alături de unchiul gras al lui John. Îi venea să se dea cu capul de masa. Îi venea să se ridice şi să plece, ca să nu fie nevoită să dea ochii cu el, ca să

nu trebuiască să zâmbească, prefacându-se că l-a uitat şi ca nu s-a mai gândit deloc la el de când dăduseră nas în nas la New York şi că, *desigur*, Max nu avea nicio legătură cu întoarcerea ei acasă.

Însă nu putea face nimic din toate astea. Tot ce putea face era să-l privească traversând camera spre ei, cu un aer neobişnuit de tulburat, cu părul castaniu uşor răvăşit, cu manşetele cămăşii gri-închis încheiate necorespunzător şi cu cravata puţin strâmbă. Era mai slab decât ultima dată când îl văzuse, şi-a zis în sinea ei, şi uşor palid, de parcă i- ar fi prins bine un pui de somn, dar în rest arăta la fel de chipeş ca întotdeauna şi se deplasa cu aceiaşi paşi mari pe care şi-i amintea atât de bine.

— A cam întârziat, nu? a şuierat Erin când el s-a aşezat.

Max a îngăimat câteva scuze, şi-a îndreptat cravata – refuzând cu un gest din mână ajutorul lui Erin –, apoi s-a uitat peste masă, fix la Josie. Şi-au susţinut privirea şi Josie şi-a simţit inima tresărind, deşi a refuzat să se uite în altă parte şi astfel să-şi trădeze tulburarea. În clipa aceea nu-i păsa dacă persoanele de la masă tăceau sau discutau.

Max a dat discret din cap, apoi şi-a dres glasul.

— Bună, a salutat scurt.

Nu părea surprins să o găsească aici, a

constatat Josie cu amărăciune. Şedea cu spatele drept, poate puţin încordat, dar o privea fix în ochi. E posibil să fi ştiut că ea o să vină, şi-a zis Josie în sinea ei, având în vedere a cui nuntă era, pe când ea habar n-avusese. El făcuse cunoştinţă cu Laura şi cu John, nu? Trebuie să fi ştiut că ea va veni la nunta prietenei sale.

Josie i-a răspuns cu un gest din cap.

— Bună! a rostit cu o vocea calmă şi relaxată, ceea ce era bine.

A luat încă o gură de şampanie, încercând să-şi controleze bătăile inimii şi pulsul ce i se zbătea la încheietură. Se scurseseră aproape cinci luni de când îl lăsase în galeria aceea din Brooklyn şi de-atunci nu-l mai văzuse şi nu mai auzise nimic de el — şi, sincer, nici nu încercase să-l contacteze. De ce-ar fi făcut-o? Amândoi aveau câte o relaţie şi, deşi a ei se destrămase, se părea că a lui nu se încheiase.

Josie s-a răsucit spre Graeme, întorcându-se cu spatele la Erin şi la Max. Cu priceperea ei, pesemne că Jess simţise ceva în atmosferă, fiindcă se angajase în conversaţie cu Graeme, preluând controlul şi discutând veselă despre ceea ce presupunea slujba ei în cadrul companiei Peacock, ignorând exclamaţiile lui şi lăsând-o pe Josie să scape câte un „hmm” ocazional, în vreme ce se abţinea sa se uite peste umăr şi să tragă cu urechea la

discuţia dintre Tom, Max şi Erin. Dumnezeule! De ce nu era Bia aici în seara asta? îşi simţea capul pulsând, aşa că a lăsat şampania deoparte, înlocuind-o cu apă minerală.

După ce s-au strâns farfuriile de aperitiv, Laura, aflată la mijlocul mesei lungi, s-a ridicat în picioare şi toată lumea a tăcut. A scrutat încăperea zâmbind senină.

— Va mulţumesc tuturor! După cum ştiţi, discursurile se ţin mâine, dar astă-seară e rândul meu. Mâine nu voi rosti niciun cuvânt, fiindcă atunci singura mea treabă va fi să arăt bine, a zis şi în sală s-au auzit râsete discrete. Vreau doar să vă mulţumesc tuturor că sunteţi aici, iar invitaţilor mei le sunt recunoscătoare că s-au deplasat până în Scoţia.

A continuat cu mulţumirile, a făcut câteva glume, le-a povestit cum l-a cunoscut pe John la un eveniment pe care-l pregătea pentru un site de cultură. Avusese întotdeauna o voce calmă şi încrezătoare şi o atitudine relaxată. Mereu ştiuse să vorbească în public, îşi amintea Josie. Dac-ar fi avut emoţii, nu şi le-ar fi trădat niciodată.

John o privea cu adoraţie, iar Josie s-a străduit să- şi ignore micul nod care i se pusese în gât în timp ce se uita la ei. Nu credea că Oliver o privise vreodată astfel. Totodată încerca să pretindă că nu observase felul în care Max o aţintea cu

privirea pe ea, nu pe iubita lui, făcând ca un val de căldură să-i ardă pielea când Laura a ridicat paharul în cinstea iubirii vieţii ei.

Zâmbind, au ciocnit paharele cu toţii şi au aplaudat când Laura s-a aşezat. Josie se întreba dacă prietena ei ştiuse că Max va fi aici — presupunând că şi-l mai amintea de la petrecerea de Crăciun. Şi oricum, nu era ca şi cum o putea întreba – Laura avea mult prea multe lucruri pe cap acum.

În timp ce chelnerii le ofereau vin roşu sau alb, Erin i-a angajat pe toţi invitaţii de la masă într-o discuţie despre castel şi istoria arhitecturii lui. Graeme tocmai afirma că niciunul dintre ei nu ştie nimic şi că, fiind cu peste douăzeci de ani mai în vârstă decât oricare dintre ei – lui Josie i se păreau mai mulţi –, era o autoritate în materie de istorie locală, de parcă, fiind mai bătrân, eşti, automat, un mai bun cunoscător în orice domeniu. Max şi Erin se tachinau, contrazicându-se relaxat şi prieteneşte în legătură cu una dintre structurile castelului, şi au râs când au constatat că amândoi se documentaseră în acel sens. Aşadar, Erin era arhitectă. Normal că era. Deşteaptă, sexy, premiul cel mare. Josie a luat o gură de apă, alegând siguranţa în această primă seară — nu voia să se îmbete şi să spună vreo prostie. Nu era supărată. Chiar nu era. Şi totodată nu se concentra asupra

conversaţiei, prin urmare, când Erin a întrebat exagerat de politicos „Ce părere ai, Josie?”, tot ce a putut spune a fost un „ce?”.

Max îşi îndreptase brusc atenţia spre ea, de parcă faptul că Erin i se adresase ei îi dăduse permisiunea să se uite la Josie, iar ea nu s-a putut abţine să-i întoarcă rapid privirea, deşi şi-a strâns paharul între degete.

— Ce părere ai? a repetat Erin, înclinând uşor capul. Unde se găsesc cele mai reuşite clădiri, în Edinburgh sau în Londra?

Şi-a amintit că Max admirase arhitectura Centrului de Arte Battersea, dar a alungat rapid amintirea, uitându-se intenţionat la Erin, nu la el.

— Edinburgh, a răspuns mai încrezătoare decât trebuia, având în vedere lipsa ei de cunoştinţe în materie de clădiri „reuşite” — „drăguţ” era mai degrabă termenul pe care-l putea aplica aici. Nu că aş fi văzut suficiente clădiri din Edinburgh ca să fiu sigură de asta, a adăugat, parţial fiindcă observase că Erin deschisese gura şi voia să o întrerupă, în caz că intenţiona să o contrazică. Şi Londra este incredibilă, desigur, şi-n plus acolo sunt toate clădirile acelea emblematice. Însă eu ador străzile pavate de aici, felul în care oraşul pare a reprezenta o lume în sine, iar clădirile sunt doar o mică parte

din ceea ce creează atmosfera, nu?

II simţea pe Max privind-o insistent în timp ce vorbea. Nu trebuia să facă asta. Nu era corect să se uite la ea aşa, câtă vreme iubita lui stătea alături.

Tom a ridicat din sprâncene; Graeme a mormăit de parcă spusele ei n-aveau nicio valoare, în vreme ce Jess încerca să capteze atenţia chelnerului, ca să mai comande nişte vin.

Erin a făcut o pauză, apoi a ridicat din umeri.

— Ei bine, a zis ea, uitându-se la Max pe sub genele lungi şi dese, doar pentru că o persoană e de acord cu tine nu înseamnă că ai dreptate.

Datorită aşezării lor la masă, în timpul cinei, Josie a reuşit să evite să vorbească direct cu Max, străduindu-se să discute cu Graeme mai mult decât şi-ar fi dorit, ca să nu apară pauze în conversaţie care ar fi trebuit umplute. Nu se putea abţine să compare situaţia ei cu a lui Max — el discuta vesel cu Erin, în vreme ce ea era nevoită să pălăvrăgească întruna cu Graeme —, deşi îşi impusese să n-o facă, fiindcă n-avea niciun sens. S-a retras de îndată ce-a putut, imediat după servirea desertului Eton
Mess^. Şi-a ales în mod deliberat momentul în care Max era la toaletă, ca să nu trebuiască efectiv să-şi ia la revedere şi a ignorat rugăminţile lui Jess şi ale lui Tom

de a mai rămâne să bea ceva.

— Vreau să fiu în formă mâine, s-a justificat ea. Şi voi doi ar trebui să faceţi acelaşi lucru, a adăugat, cu o privire oarecum dojenitoare, Laura va observa dacă cineva e mahmur.

Cei doi au mormăit ceva, dar, după expresiile lor, aparent comentariul ei îşi atinsese ţinta. Erin i-a adresat un surâs discret şi distant şi şi-a luat la revedere înclinând capul într-o manieră aristocratică. Josie s-a forţat să-i întoarcă zâmbetul, hotărâtă să se comporte cât mai frumos. În definitiv, nu era vina lui Erin că iubitul ei avusese o scurtă escapadă cu ea în urmă cu nouă luni. Nu era vina lui Erin că, la vederea lui, Josie îşi dăduse seama că nu-l uitase, că nu trecuse peste felul în care se terminase totul. Tot ce putea face, şi-a zis cu fermitate, era să accepte situaţia aşa cum era. Putea şi avea să accepte gândul că el mersese mai departe şi ca acum era cu altcineva. Trebuia să o facă.

2 Desert clasic englezesc, pe bază de căpşuni şi bezea (n. tr.).

CAPITOLUL 18

Laura şi John stăteau faţă-n faţă, ţinându-se de mâini, cu zidul castelului în fundal. Vârfurile copacilor abia se zăreau deasupra lui, frunzele lor fiind un amestec de verde şi roşcat-auriu, şi un turn se profila la stânga lor. Se auzea sunetul blând al apei curgând în fântâna de piatră,

cu trei rânduri a câte patru cai albi la bază. Josie aproape că simţea istoria locală, vieţi trecute ciocnindu-se cu prezentul în această curte de piatră. îşi ţinea mâinile împreunate şi avea un nod în gât privindu-i pe cei doi, desăvârşiţi acum şi nepăsători faţă de prezenţa celor două sute de persoane care-i urmăreau.

Laura arăta incredibil – rochie albă, cu falduri, prinsă în locurile esenţiale, părul strâns în bucle la spate, cu flori albastre, albe şi aurii. Arăta ca o adevărată prinţesă, pregătită să preia conducerea castelului. Ştiuse în mod clar ce-şi doreşte pentru acest moment şi obţinuse. John purta kilt şi un sacou negru şi elegant, părând descins din
Outlande$-. Iar vremea, conform promisiunii, era frumoasă, soarele încălzindu-i suficient ca să nu fie nevoie de jachete afară. *Fotografiile ce vor imortaliza momentul vor fi incredibile,* şi-a zis Josie.

Bia şedea la stânga ei, cu părul drept şi scurt, tuns bob – trebuise să şi-l îndrepte la coafor ca să-i
stea aşa —, acum de un castaniu-violet închis. La dreapta ei stăteau Jess şi Tom. Max era şi el undeva acolo, însoţit de iubita-i perfectă, dar nu-i văzuse pe niciunul, fiindcă nu-i căutase dinadins. La finalul ceremoniei, când John şi Laura s-au sărutat, Josie nu şi-a putut reţine lacrimile, care i-au lăsat urme identice peste

machiajul aplicat cu grijă. A scăpat un oftat şi a râs când a văzut că şi Bia plângea, iar dermatograful — mov,asortatcu părul — i se întinsese puţin. Bia i-a întors surâsul oarecum vinovată. Josie considera că e imposibil să nu te emoţioneze o asemenea atmosferă — asta, dacă nu aveai o inimă de piatră precum zidurile castelului.

Când ceremonia a luat sfârşit, Laura şi John, precum şi ceilalţi nuntaşi au fost preluaţi de fotograf ca să facă nişte poze memorabile pe domeniul castelului, iar invitaţii au fost conduşi pe peluza din faţa castelului, unde avea loc recepţia cu băuturi.

— Dumnezeule! a exclamat Bia când au ajuns pe peluză, atât tocurile ei, cât şi ale lui Josie — ale Biei erau cu vreo cinci centimetri mai înalte decât ale ei — afundându-se în pământ. Sunt bufete, Jose.

Şi avea dreptate, şi-a zis Josie în sinea ei, trebuia să recunoască. Pe prundişuldinfaţa casteluluise aflau, într-adevăr, diverse bufete cu o varietate de băuturi la alegere – gin, whisky, ceva cu flori de soc, după cum bănuia Josie. Cele două tinere s-au despărţit de Tom şi de Jess ca să-şi ia de băut – Tom atacând curajos whisky-ul, Jess optând pentru Pimm's („Deşi nu pare deloc scoţian, nu?"), iar Josie şi Bia alegând ginul.

La standul cu gin l-a văzut pe Max apropiindu- se. I-a aruncat Biei o privire cu subînţeles şi, cu băutura deja în mână, prietena ei a întors capul să se uite la el.

— Unde-i e iubita? a şoptit Bia.

Evident, Josie o pusese deja la curent cu tot calvarul ei. Dar acum Max se apropiase prea mult ca Josie să-i mai poată răspunde şi în schimb i-a zâmbit. Seara trecută hotărâse că va fi relaxată, calmă şi senină, oricând va trebui să interacţioneze cu el. Sub nicio formă nu avea să-şi trădeze suferinţa — cu atât mai puţin la nunta prietenei sale. însă a constatat că Bia nu pricepuse mesajul.

— Fără încruntături, i-a şuierat Josie.

Bia şi-a schimbat expresia feţei.

— Ai dreptate, i-a răspuns ceva cam tare pentru gustul lui Josie. Nepăsarea e mai bună.

Cu o mişcare lentă, Josie a luat o gură din ginul cu mentă şi fructe de pădure, în vreme ce Max se apropia.

— Arăţi bine, a complimentat-o el imediat.

— Mersi, i-a răspuns Josie, zâmbind şi încercând să pară distantă.

Se dichisise azi, fiindcă, dacă nu poţi face asta la o nuntă la castel, atunci unde naiba s-o faci? îşi prinsese cu agrafe câteva şuviţe de păr şi le ondulase pe cele eare-i atârnau pe umeri, astfel încât buclele îi

încadrau chipul, cerceii cu spirale potrivindu-se de minune cu stilul pentru care optase. Purta o rochie cu corsaj bleumarin, care-i dezvelea umerii şi se continua cu o fustă cu jupon crem, cu dungi bleumarin, care flutura în jurului ei atunci când păşea. Alesese sandale cu barete albastru-închis, asortate cu rochia, şi un machiaj subtil, dar deosebit.

Max şi-a îndreptat atenţia spre Bia, adresându-i zâmbetul politicos şi şarmant pe care-l afişa în prezenţa necunoscuţilor.

— Eu sunt Max.

— Am auzit, a spus Bia într-o doară, dar, când a observat sprâncenele ridicate ale lui Max şi privirea lui Josie, a zâmbit şi i-a întins o mână. Adică... bună! Eu sunt Bia. Cea mai bună prietenă a lui Josie, a precizat ea, punând accent pe „cea mai bună".

— Am reţinut, a spus Max, încuviinţând din cap.

— Păi, de fapt, tocmai ne îndreptam spre toaletă, a intervenit Josie, hotărând că cea mai bună strategie era să îl evite.

— Da, a răspuns Bia imediat. îmi pare tare rău că nu putem sta de vorbă.

Iisuse! Putea să încerce să fie mai subtilă.

L-au lăsat pe Max acolo şi încă la fix; când Josie s-a uitat în urmă, a văzut-o pe Erin lunecând spre el ca o lebădă, cu părul

blond aproape strălucind în lumina soarelui. Josie trebuie să fi scos un sunet, fiindcă Bia s-a încruntat Ia ea, apoi a aruncat o privire înapoi.

— Ah, deci ea e fata! a exclamat.

— Aşa se pare, a oftat Josie.

— Nu e chiar atât de drăguţă, a opinat Bia şi Josie a râs.

— Ce convingător!

Bia a dat pe gât restul de gin.

— Ei bine, oricum ar arăta, sunt complet de- acord să o urăsc, nu-ţi face griji.

Josie a reuşit să-l evite pe Max toată după-amiaza şi era recunoscătoare pentru asta, când petrecerea s- a mutat în pavilion, unde totul era alb, cu luminiţe în tavan şi cu flori pe fiecare masă rotundă. Conform planului, astăzi, ea şi Bia şedeau la altă masă decât Max şi Erin. Şi la altă masă decât Tom şi Jess. Când a remarcat că atât ea, cât şi Bia erau plasate fiecare lângă câte un tip, Josie s-a întrebat dacă nu cumva fuseseră aşezate la masa obligatorie a celibatarilor. S-a uitat rapid la nume şi a constatat că măcar Graeme nu se număra printre ei.

Bia şi Josie s-au aşezat, prietena ei împleticindu- se uşor pe tocuri, şi Josie a privit în jur. Din câte-şi dădea seama, majoritatea celor două sute de invitaţi erau din partea lui John — accentele lor scoţiene păreau tot mai pronunţate şi

răspândite. S-a uitat în sus când un individ cu ochelari cu ramă de baga, părul dat cu o cantitate impresionantă de gel şi un abdomen uşor proeminent s-a aşezat lângă ea. A oftat de parcă era mulţumit că nu mai stă în picioare, deşi avea, probabil, doar treizeci de ani. Bărbatul i-a zâmbit,

— Salutare! i-a zis cu un accent puternic; era, categoric, unul dintre prietenii lui John. Eu sunt Rob.

Ea a dat din cap politicos.

— Josie.

Uitase acest aspect al nunţilor – prezentările nesfârşite. S-a uitat în jur şi a constatat că Bia era deja bine antrenată într-o discuţie cu bărbatul de lângă ea — un tip blond, bronzat, care o făcea deja pe prietena ei să chicotească. *Să chicotească*, pentru numele lui Dumnezeu!

— Şi cu ce te ocupi, Josie?

Josie a sorbit din cocktailul cu flori de soc şi Prosecco, ia care ea şi Bia trecuseră după gin.

— Eu... sunt momentan între slujbe.

Nu era nevoie să precizeze că acel „între" însemna, de fapt, că prelua apeluri telefonice la recepţia unui dealer de maşini.

— Dar tu? l-a întrebat imediat, înainte ca el să insiste.

Şi astfel, individul a început cea mai încâlcită şi plictisitoare explicaţie posibilă

a ocupaţiei sale, care, aparent, avea legătură cu „analiza statistică” — ceva ce simţea nevoia să demonstreze prin folosirea frecventă a statisticilor. Josie a încercat de mai multe ori să o înghiontească pe Bia ca să-i atragă atenţia, dar prietena ei n-a băgat de seamă, doar scăpa când şi când câte un râs ascuţit — semn clar că era cu adevărat beată —, ca reacţie la ce-i spunea tovarăşul de masă. O clipă, Josie s-a întrebat dacă el era tipul pentru care Laura îi sugerase să se îmbrace atent şi, presupunând că da, dacă trebuia să se simtă jignită. L-a zărit cu coada ochiului pe Max la o masă din apropiere şi a încercat să evite să se uite cum Erin îi atinge mâna. S-a străduit să nu se gândească la cum mâna lui caldă şi puternică o ţinuse pe a ei anul trecut, în decembrie.

În cele din urmă, Bia şi-a îndreptat atenţia spre ea, tocmai când Rob îşi încheia explicaţia privitoare la meseria lui şi se lansa într-o descriere a hobby- urilor sale — printre care se numărau alpinismul, ceea ce Josie nu prea credea, colecţionarea de roci, aici îl credea, şi fluturii. Nu înţelegea exact cum pot reprezenta fluturii un hobby, dar a decis ca e mai bine să nu-l întrebe. Bia i-a aruncat o privire disperată, dar niciuna dintre ele nu putea face nimic.

— Dar tu? a întrebat-o Rob între două înghiţituri de vânat cu garnitură de

cartofi *dauphinoise*, care aveau un gust deosebit, ţinând cont de cantitatea de mâncare servită.

— Oh, eu sunt pasionată de suliţă.

Nu era sigură ce anume o făcuse să spună asta — poate că de vină era ultimul pahar de vin alb pe care-l băuse —, dar îi scăpase înainte să-şi cântărească bine răspunsul. Alături de ea, Bia a pufnit atât de tare, încât s-a înecat şi a trebuit să ia mai multe guri de apă, fluturând totodată din mână ca să-l liniştească pe companionul ei îngrijorat.

Lui Rob nu i s-a părut nimic ciudat în toată povestea şi doar a ridicat uşor din sprâncene.

— Serios?

— Oh, da! a încuviinţat ea din cap. Am participat la mai multe concursuri naţionale de aruncare a suliţei.

— Şi a şi ieşit pe locul întâi de câteva ori, a adăugat Bia, sărindu-i în ajutor.

— Uimitor! a exclamat Rob, deşi era greu de precizat dacă chiar gândea asta sau nu, ţinând cont că vorbea pe acelaşi ton monosilabic pe care-l folosea când îşi descria statisticile.

— Şi îmi mai place sa realizez sculpturi din bezele, a continuat Josie, străduindu-se să pară serioasă şi refuzând să se uite la Bia, care zâmbea cu gura până la urechi.

— Sculpturi din... bezele? s-a încruntat Rob, oarecum preocupat de idee.

— întocmai, a încuviinţat Josie zâmbind. De fapt, am ajuns în *Cartea recordurilor* fiindcă am construit cel mai mare turn din bezele realizat vreodată – ar trebui sa mă cauţi.

— O voi face, a asigurat-o el, dând încet din cap.

Josie şi Bia au schimbat o privire amuzată când
au început discursurile şi s-au întors spre scenă. Discursul lui John a reuşit sa stârnească ceva râsete şi Josie chiar a vărsat câteva lacrimi atunci când tatăl Laurei a vorbit pe scenă şi a plâns. Imediat după discursuri a urmat dansul mirilor şi, cum ţinea la formalităţi, Laura făcuse în mod evident cursuri de dans înainte de ziua cea mare, aşa ca se mişca elegant în ring, fără să-şi trădeze mersul obişnuit şi rapid.

Individul Biei – Josie încă nu ştia cum îl cheamă – s-a ridicat de îndată ce invitaţii au fost poftiţi la dans şi i-a întins o mână prietenei ei.

— îmi permiţi?

Bia şi-a muşcat buza şi s-a uitat la Josie.

— Păi, eu...

Josie a clătinat din cap.

— Du-te! Vin şi eu după ce termin ăsta, a asigurat-o, ridicând paharul de vin.

Bia a ezitat, apoi l-a luat de mână pe

individul care o privea radiind. Abia îi ajungea până la piept, în ciuda tocurilor uriaşe – nu că pe el asta părea să-l îngrijoreze.

Rob s-a concentrat imediat asupra lui Josie, împingându-şi ochelarii pe nas.

— Şi unde ai crescut, Josie? a întrebat el, clipind iute de câteva ori şi aşteptând răbdător.

Josie şi-a înăbuşit un oftat şi a luat o gură de vin, apoi a ridicat din umeri.

— Păi, de fapt, mare parte din copilărie am trăit într-o pădure, în deplină izolare. Dar tu? l-a întrebat, înclinând capul.

— Serios? a strigat Rob de parcă ar fi crezut-o întru totul. Este...

S-a întrerupt când cineva s-a strecurat pe scaunul acum liber al Biei. încordata, Josie a ridicat privirea spre Max.

— îmi permiţi? a zis el şi, fără a mai aştepta un răspuns, s-a aşezat.

Rob şi Max s-au prezentat şi şi-au strâns mâna prin faţa trupului rigid al lui Josie, apoi Rob a fluturat din mână spre ea.

— Josie tocmai îmi povestea despre copilăria ei. Ştiai că a crescut într-o pădure, în deplină izolare?

Josie a simţit cum roşeşte şi, în compensaţie, şi-a terminat vinul. Max a ridicat din sprâncene, cu buzele zvâcnindu-i în felul său caracteristic. Ea s-a străduit să-i evite privirea.

— Chiar aşa? a întrebat el, iar ea şi-a dres glasul şi a încuviinţat din cap. Păi, atunci, povesteşte-ne, a provocat-o zâmbind.

Josie s-a uitat de la unul la altul, apoi, hotărând ca n-are încotro, s-a lansat într-o poveste inventată despre viaţa ei în pădure, care presupunea cules de ciuperci şi instalare de capcane; a pretins că ştie să facă focul cu doar două beţe şi că bunicii ei îi plăcea să danseze goală în lumina lunii. Rob clătina întruna din cap, exclamând „Fascinant!", iar Max îi punea din ce în ce mai multe întrebări exacte, astfel că ea a fost nevoită să brodeze răspunsuri tot mai încâlcite. După mai bine de douăzeci de minute, Rob s-a ridicat şi s-a scuzat.

— Dar revin imediat, a adăugat. Vreau să aud mai multe despre asta!

Max şi Josie l-au urmărit părăsind pavilionul şi au izbucnit simultan în râs.

— Oh, Doamne! a exclamat ea, neputându-se opri şi ţinându-se de burtă.

— Eşti de-a dreptul convingătoare, a rânjit Max. N-aş vrea să fiu minţit de tine vreodată.

Dîntr-un motiv sau altul, remarca lui a avut efectul de a o trezi la realitate şi râsul i s-a stins pe buze. S-a şters la ochi.

— Unde-i Erin? l-a întrebat uitându-se în jur, dar nu a zărit-o imediat.

— Prin preajmă, a fluturat Max din mână.

Era tentată să-l întrebe ce părere are iubita lui despre faptul că el venise să stea de vorbă cu ea, dar s-a abţinut. Se cunoşteau, aşa că poate era firesc să facă efortul de a vorbi cu ea.

A surprins privirea Laurei de pe ringul de dans şi, când mireasa i-a făcut semn să li se alăture, a sărit practic în picioare, bucuroasă că are o scuză adevărată ca să plece de la masă înainte de sosirea inevitabilă a lui Erin. A făcut un semn din cap spre ring, s-a întors, după care, părându-i-se un gest nepoliticos, s-a uitat înapoi la el.

— Vrei sa... vii să dansam? Cu restul lumii, vreau sa zic, a adăugat rapid, văzând sclipirea din ochii lui verzi-aurii.

Max a clătinat din cap şi a ridicat paharul cu vin roşu.

— Nu. Rămân să termin paharul. Mersi.

Ea a dat din cap şi a pornit spre Laura, care a tras-o în cerc, alături de Jess, Tom, John şi încă un tip, probabil unul dintre prietenii mirelui.

— Te-ai căsătorit! a strigat Josie pentru ca vocea să-i fie auzită peste muzică, făcând-o pe Laura să râdă şi să o îmbrăţişeze.

Apoi Laura a îndepărtat-o la o lungime de braţ şi a ţinut-o aşa, după care s-a încruntat.

— De ce te-ai aşezat lângă Rob?

— Tu ne-ai aşezat aşa, nu eu, a răspuns Josie, înalţând din sprâncene.

— Trebuia să stai lângă Stuart!

— Stuart? s-a încruntat Josie.

— Da, a confirmat prietena ei, uitându-se degrabă în jur, apoi i l-a arătat pe tipul blond şi bronzat care dansa cu Bia, incredibil de satisfăcut de el însuşi. Lângă el, a precizat Laura.

— Hopa! a exclamat Josie.

— Tu şi Bia aţi schimbat probabil locurile între voi, a zis Laura, punându-şi mâinile în şolduri.

— Păi, cel puţin Bia e fericită. Şi chiar şi-aşa, tot a fost mai bine decât cu tovarăşul meu de-aseară, de la cină, a adăugat, aruncându-i Laurei o privire cu subînţeles, iar Laura a făcut o grimasă.

— Graeme? Unchiul lui John? a întrebat şi Josie a dat din cap că da. îmi pare tare rău, Jose. Pur şi simplu nu mi-a dat de ales – a cerut să schimbe masa în ultima clipă, după care a cerut să stea lângă un anumit gen de persoană, iar John m-a convins că e mai simplu să accept, astfel încât Graeme să nu ne facă probleme la cină şi, Dumnezeule, sper că nu mă urăşti pentru asta, nu?

Laura a inspirat prelung, după ce, aparent, îşi consumase tot oxigenul din plămâni în timpul micului său discurs. Prietena ei părea uşor cherchelită.

Josie a clătinat din cap, râzând.

— Relaxează-te, Laura. Glumesc. Nici măcar numi imaginez cât de complicat e să organizezi aşa ceva — n-am de gând să-ţi aduc vreo acuzaţie pentru că stau lângă cineva.

Laura a strâmbat din nas.

— Dar tot îmi pare rau. Doar că ştiam că tu îi vei face faţă, s-a justificat ea oftând şi uitându-se prin cort. Cât despre cum te descurci tu... îl cunosc de undeva pe individul ăla. E tipul de la Crăciun, nu-i aşa?

Josie a refuzat să arate ce simte. Era ziua Laurei, şi-a amintit ea. N-avea să se lamenteze azi.

— Mda, a răspuns liniştită.

Apoi s-a schimbat melodia şi toată lumea a început să danseze cu mai multă exuberanţă, punând efectiv capăt oricărei conversaţii.

Josie a dansat puţin cu Laura, dar, când Erin li s- a alăturat lui John şi altor câtorva din cerc, râzând cu toţii şi trăgând unii de alţii, a hotărât că depusese suficient efort pe ringul de dans, aşa că şi-a luat aparatul foto şi s-a strecurat afară. Nu o vedea nicăieri pe Bia, deşi bănuia unde ar putea fi, s-a gândit, zâmbind în sinea ei. A oftat şi s-a îndepărtat de lumini şi de vorbărie, privind în jur. Voia să imortalizeze castelul în bătaia lunii, sa surprindă atmosfera adormită a domeniului său. S-

a plimbat fără ţintă, oprindu-se ici şi colo pentru a face câte o fotografie, sunetul vocilor diminuându- se până când a rămas doar muzica. Castelul era acum scăldat într-o lumină strălucitoare, galben- aurie, atrăgătoare şi totodată elegantă. Voia sa vadă dacă o poate surprinde în fotografii.

Stătea în picioare lângă lac, admirând reflexia lunii în apă, când a auzit zgomot uşor de paşi în spate. A tresărit şi s-a întors, apoi a inspirat printre dinţi când a văzut cine e.

— Iartă-mă, s-a scuzat Max încet. N-am vrut să te sperii.

Şi totuşi, o urmărise? Şi-a alungat întrebarea din minte, cu toate că alcoolul o ameţise, făcând-o să creadă că e mult mai arătos decât avea dreptul să fie, un Heathcliff^ pe malul apei. Dar trecuseră nouă luni de-acum, şi-a zis ea pentru a nu ştiu câta oara. N-avea niciun motiv sa se mai gândească la faptul că fuseseră goi unul lângă altul. Absolut niciun motiv.

— Te-ai plictisit deja de petrecere? l-a întrebat, uitându-se spre lac, şi nu la el, atunci când s-a apropiat.

— Voiam să iau puţin aer, a răspuns el relaxat. Tu? i-a întors el întrebarea.

În loc de explicaţii, Josie a ridicat aparatul foto.

— Ah! a exclamat el.

Muzica răsuna acum undeva departe, dar Josie tot o auzea – era o melodie pop, probabil Taylor Swift, deşi nu era sigură. Trupa alterna destul de bine hiturile anilor ’40, melodiile clasice siropoase sau romantice şi cântecele scoţiene – câte ceva pentru fiecare. O adiere răcoroasă i-a dezmierdat umerii şi Josie s-a cutremurat uşor.

— Ţi-e frig?

S-a întors şi l-a văzut pe Max încruntându-se şi scoţându-şi jacheta pentru ea.

— Nu, a clătinat ea din cap. îmi place. Briza, răcoarea... E ceva plăcut şi... nu ştiu... real în asta, a zis, apoi s-a întrerupt, întrebându-se dacă nu cumva suna stupid.

— Parcă străluceşti, a murmurat el. De parcă tu te-ai fi căsătorit.

Josie a simţit un mic fior în stomac, dar a râs, încercând să-l alunge, să facă totul să pară normal.

— îmi place mult aici, a recunoscut ea şi era întru totul adevărat.

Cumva, totul părea mai bine când se plimba în lumina lunii, având castelul alături. A râs din nou graţios. Era siguri că nu doar ea simţea asta. Privind-o, buza lui s-a arcuit într-o jumătate de zâmbet, încercând probabil să înţeleagă gluma, iar ochii lui păreau luminoşi în timp ce absorbeau o parte din razele lunii. S-a

aşternut liniştea între ei şi Josie a simţit nevoia oarecum bizară de a o umple.

— Nici măcar nu ştiam de existenţa acestui loc. Adică a acestei proprietăţi, a zis şi a făcut un gest amplu cu mâna liberă, încercând să cuprindă nu doar castelul şi domeniul, ci şi peisajul de dincolo de ele, cu tot cu Edinburgh. Dar acum, că am fost aici, simt că deja şi-a găsit un loc în inima mea. Are sens ce spun?

El a dat din cap că da.

— Cel puţin acum ştii de el, de toate astea.

— Şi de-acum orice nuntă va păli în comparaţie cu aceasta, a pufnit ea în râs, dar zâmbetul i s-a estompat.

Josie şi-a înfăşurat mâinile în jurul corpului.

— Eşti bine? i-a şoptit Max.

Ea a încuviinţat, simţindu-şi capul greu pe umeri. Doar nu băuse chiar atât de mult, nu?

— Da, sunt bine. Mă gândeam doar.

— La ce anume?

— La... părinţii mei, i-a răspuns, simţind parcă pe limbă gustul amar şi înţepător al cuvintelor.

OK, poate c-ar fi trebuit să se oprească cu un pahar, două în urmă. Dar, în definitiv, ce era rău în asta? Oricum Max ştia deja despre părinţii ei.

— Mă gândesc din când în când la lucrurile la care ei nu vor asista, a şoptit ea. Ca atunci când am luat examenul de carnet, când am absolvit Exeter. Poate că nu mă voi căsători niciodată, cine ştie, dar, dacă o voi face, ei nu vor fi aici ca să mă vadă.

A ridicat capul şi l-a văzut încruntându-se, cu privirea aţintită asupra chipului ei. A deschis gura să zică ceva, dar Josie a clătinat din cap.

—_____
Nu înseamnă că... E trist, dar totodată____
Cred că am acceptat situaţia. E genul de tristeţe care echivalează mai mult sau mai puţin cu nevoia de a plânge, de a ofta sau ceva asemănător, a zis, apoi s-a uitat la el şi a schiţat un zâmbet. Dar asta nu-mi va strica noaptea; n-am de gând să o las să mă doboare sau ceva de genul ăsta. Doar că... presupun că e...

— Josie...

— Sunt bine, a repetat ea. Serios. Am învăţat să trăiesc cu asta, dar într-un fel mă bucură, fiindcă înseamnă ca i-am iubit şi că-mi amintesc de ei, înţelegi?

A ridicat privirea spre el şi Max a dat din cap că da, deşi strălucirea din ochii lui pălise întrucâtva.

— Şi acea parte din mine, a oftat ea, este cea care mă face ceea ce sunt şi nu pot urî asta fiindcă, de cele mai multe ori, nu-mi displace deloc cine sunt.

Max a întins mâna şi i-a aranjat o şuviţă de păr după ureche. Trebuia sa se retragă, chiar trebuia.

— Nici mie nu-mi displace cine eşti, s-a auzit vocea lui ca o şoaptă. În niciun moment.

— Sinceri sa fim, nu mă cunoşti îndeajuns de bine încât să poţi spune asta, a replicat ea calmă.

Max a înaintat, iar ea a făcut intenţionat un pas înapoi şi a clătinat din cap. Poate că era ameţită de băutură, dar ştia extrem de bine ce avea să se întâmple dacă el se apropia şi mai mult de ea şi era categoric convinsă că e o idee proastă. S-a mai dat un pas în spate şi a observat că expresia lui s-a schimbat, devenind de nepătruns, în timp ce-şi strecura mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Noapte bună, Max! i-a spus cu hotărâre, apoi s-a întors, gata să lase în urmă reflexia lunii şi să revină la siguranţa oferită de petrecere.

8 Serie de romane scrisă de Diana Gabaldon şi publicata în româna de Editura Nemira (n. tr.).

2 Protagonistul romanului, *La răscruce de vânturi*, de Emily Bronte (n. tr.).

CAPITOLUL 19

Josie s-a trezit la auzul bătăilor în uşă şi, gemând, s-a rostogolit pe o parte. Bubuiturile s-au înteţit. Nemernica de Bia! Nu se întorsese acasă aseară; plecase,

pesemne, cu scoţianul ei musculos şi probabil că-şi uitase cheia.

Josie a dat la o parte păturile şi a făcut o grimasă când şi-a simţit capul pulsând de durere de îndată ce s-a mişcat. A deschis uşa încruntată şi încruntătura s-a adâncit, însoţită de o zvâcnire dureroasă a stomacului când a constatat cine e.

— Max? a întrebat, ducându-şi mâna în părul încâlcit, pe care se străduise să şi-l perieze noaptea trecuta. Ce vrei? l-a întrebat scurt şi tăios. Adică... e devreme... s-a întâmplat ceva?

— Nu, scuze. Eu..., a îngăimat el, frecându-se cu mâna la ceafă şi uitându-se la ea o clipă.

Se legăna pe călcâie fără să spună nimic, cu părul uşor umed, de parcă tocmai ieşise din duş, şi mai revigorat decât se simţea ea. Josie şi-a acoperit pieptul cu braţul, abia acum observând că noaptea trecută îşi încheiase strâmb nasturii pijamalei din flanel, aşa că bluza îi stătea complet aiurea. Şi era sigură că nu mirosea la fel de frumos ca el, a parfum îmbietor de citrice. Max a deschis gura şi a închis-o la loc, după care a ridicat din sprâncene.

— Devreme? a repetat el cu o voce prea răguşită ca să adopte tonul lui normal. E nouă dimineaţa.

Josie a răsuflat adânc.

— Da, este devreme. Şi nu asta e ideea, a clătinat ea din cap, străduindu-se

în zadar să găsească altceva la care să se uite, în afară de el. Ce cauţi aici?

— Păi, am o propunere, a răspuns Max pe un ton calm.

— O propunere? a repetat Josie lent.

— Da, a întărit el, inspirând sonor. Vreau să-ţi petreci ziua cu mine.

Josie s-a holbat, nevenindu-i să creadă, apoi a clătinat din cap.

— Şi de ce naiba aş face-o?

— Fiindcă..., a început el, şi-a trecut degetele prin părul veşnic răvăşit, apoi şi-a lăsat mâna pe lângă corp, unde părea că atârnă inertă. Fiindcă ziceai că îţi place Edinburgh şi mi-am închipuit că vrei să vezi mai mult din el.

Josie a mijit ochii.

— Mulţumesc, dar pot să-l văd şi singură. Şi- acum te rog să mă scuzi, dar aş vrea să mai dorm cel puţin două ore.

A făcut un pas în spate, gata să închidă uşa, dar el s-a grăbit să o oprească.

S-a retras un pas atunci când Josie i-a aruncat o privire urâtă, înainte să-şi dea seama şi să se abţină. S-a străduit să-şi îmblânzească expresia, chiar dacă şi-a stâns mai tare braţul la piept.

— Uite, Josie, ştiu că mă consideri un ticălos, a început Max şi ea a pufnit batjocoritor. Şi ştiu ca felul în care.,, ştiu ca nu a fost bine ce ţi-am făcut. Şi mai ştiu şi că tu ai mers mai departe sau ceva de

genul ăsta...

Mai degrabă el mersese mai departe. Însă nu avea de gând să-i spună asta cu voce tare, deoarece îşi dorea foarte mult ca el să o considere o tipă grozavă.

— Dar tare-aş vrea să mă revanşez faţă de tine. Te rog. Ştiu un loc pe care ţin mult să-l vezi, a insistat el, ochii lui cercetându-i chipul, în timp ce Josie stătea acolo în picioare, analizând.

Josie a oftat şi a clătinat din cap.

— Nu mi se pare o idee prea bună, Max. îmi pare rău.

Reuşise să închidă uşa pe jumătate, când el s-a întins şi a apucat-o de mână. Josie i-a aruncat o privire tăioasă, iar el i-a dat drumul.

— Te rog, a insistat Max. Oricum petrecem weekendul aici împreună; ce-ai de pierdut?

— Nu suntem împreună! s-a răstit ea, incapabilă să se abţină.

O uşoară grimasă a apărut pe chipul lui, iar el a dat din cap încet. Cât despre ce avea ea de pierdut... Nu putea să comenteze nimic fără să pară un clişeu. Dar îi oferise atâtea în decembrie, mai mult decât crezuse şi nu era sigură că poate suporta să redeschidă acea uşă.

— Unde e Bia? a întrebat-o o secundă mai târziu, uitându-se prin cameră peste umărul ei, de parcă se aştepta să o vadă pândindu-i de undeva, de

parcă prietena ei ar lăsa-o măcar să poarte această discuţie, dacă s-ar afla acolo. Ar putea veni şi ea.

— încă n-am acceptat să merg, i-a răspuns Josie oarecum încordată.

Dar o pusese pe gânduri. Dacă Bia era ocupată cu noua ei cucerire şi avea să o lase pe Josie să se descurce de capul ei şi să-şi petreacă toată ziua singură, până la cină? Iar acum prezenţa lui Max îi garanta că, în cazul ăsta, va rămâne închisă aici, gândindu-se la lucruri deprimante.

— Unde vrei să mergem? l-a întrebat în cele din urmă şi chipul lui s-a luminat puţin.

— În Edinburgh.

— Da, dar unde în Edinburgh? Ziceai că e un loc anume?

Max a ezitat,

— E o surpriză. Dar promit că va merita efortul, a adăugat dintr-o suflare. Şi o să mă asigur că faci nişte fotografii reuşite pentru conturile tale de Instagram.

— De unde ştii că încă fac asta? l-a întrebat, mijindu-şi ochii.

— Am văzut fotografia cu castelul pe care ai postat-o în ziua în care ai ajuns.

Josie nu i-a răspuns nimic, deşi îşi simţea buzele încordându-se. Prin urmare, de aceea nu fusese surprins când o întâlnise aici.

— Şi Erin? l-a iscodit, suspicioasă.

— Se duce în vizită la nişte prieteni

din Edinburgh, aşa că nu o deranjează.

S-au privit o clipă, apoi ea a încuviinţat uşor din cap. Dacă el se străduia atât de tare să fie prietenos, atunci va încerca şi ea. În plus, îşi dorea într-adevăr să viziteze oraşul Edinburgh şi chiar nu voia să-şi petreacă ziua singură; iar dacă reuşea să o convingă pe Bia să-i însoţească, era cu atât mai bine. Şi doar azi o va face, şi-a promis în sinea ei. O zi cu el poate că o va ajuta să meargă mai departe, să înţeleagă că exagerase cu romantismul Crăciunul trecut, acordând prea multă importanţă acelei întâmplări.

— Bine. Dar mă aştepţi în hol până fac un duş şi mă schimb.

Umerii lui au părut să se relaxeze şi Max a zâmbit.

— Îţi mulţumesc. Promit că nu vei regreta.

Josie a închis uşa, apoi a oftat şi şi-a sprijinit
capul de ea, închizând ochii, dar abţinându-se să geamă, în caz că el s-ar fi aflat încă de cealaltă parte. S-a îndreptat de spate, a traversat camera spre noptieră, a luat telefonul şi i-a trimis Biei un mesaj scurt pe WhatsApp: *Unde eşti? Trebuie să-ţi laşi noua cucerire şi să te întorci în cameră. Acum. 0 să ne petrecem ziua în oraş cu Max.*

Mesajul nu s-a trimis. Nemaipomenit, pur şi simplu! în mod evident, i se descircase

bateria telefonului. S-a aşezat pe pat şi, o clipă, s-a gândit să o sune pe Laura să o întrebe în ce cameră e cazat Stuart — presupunând că stă în castel. Dar nu era genul de problemă pentru care să trezeşti o pereche proaspăt căsătorită, nu-i aşa? A oftat şi a intrat în cabina de duş ca să încerce să scape de efectele serii trecute.

A ajuns în holul de la intrare după vreo patruzeci şi cinci de minute, refuzând dinadins să se grăbească. Dacă Max voia să o târască în cine ştie ce expediţie misterioasă, atunci n-avea decât să-i acorde puţin timp să se pregătească. Nu reuşise să dea de Bia, dar se hotărâse să nu mai aştepte, fiindcă cine putea şti cât va mai dura până când va primi veşti de la ea? După cum o cunoştea, putea să aştepte şi jumătate de zi.

Însă nu se aşteptase să o găsească pe Erin în hol, alături de Max, admirând un tablou ce înfăţişa un bătrân. Arăta impecabil, cu părul prins într-o coadă aşa cum puţină lume poate să o facă şi îmbrăcată cu o bluză albastră, apretată, şi cu pantaloni albi. Josie a încetinit pasul, dar Max o văzuse deja şi-i făcea semn să se apropie. Erin s-a întors şi i-a zâmbit, deşi mai rezervat, din câte observa Josie. S-a oprit la un metru distanţă, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Planurile lui Erin au eşuat, aşa că vine cu noi, i-a explicat Max într-o

doară.

Erin i-a mai adresat un zâmbet delicat şi uşor încordat.

— Sper că nu te deranjează că-mi impun şi eu prezenţa, a zis ea cu o perfectă curtoazie.

— Sigur că nu, a asigurat-o Josie dintr-o suflare.

Ce-ar fi putut să spună? Doar Max era iubitul ei,
care aranjase o ieşire bizară cu o fată cu care se culcase cândva — nu era de mirare că i se schimbaseră planurile ca prin minune.

— Atunci, să mergem, le-a propus Max, conducându-le afară.

Părea destul de relaxat, dar îşi ţinea mâinile vârâte adânc în buzunare, făcând-o pe Josie să se întrebe dacă nu cumva era atent să nu atingă pe cineva.

— Ţi-ai luat aparatul de fotografiat, da? a adăugat el, oarecum inutil, ţinând cont că tocmai se uita la geanta agăţată de umărul ei.

Josie a dat din cap că da, ridicând geanta cu aparatul. În timp ce înaintau pe prundiş, Josie s-a uitat spre taxi, apoi spre Erin, întrebându-se dacă nu cumva era prea târziu să inventeze o scuză ca să nu mai meargă. Dar Erin se strecura deja pe bancheta din spate, iar Max îi ţinea portiera deschisă. Prin urmare, încercând să procedeze la fel de graţios ca Erin, Josie

s-a suit în maşină. Se aştepta ca Max să închidă portiera şi să urce în faţă, însă el s-a suit lângă ele, aşa încât Josie s-a trezit înghesuită între ei doi. Şi-a strâns picioarele, asigurându-se pe cât posibil că nicio parte a corpului ei nu îl atinge pe Max, ceea ce se dovedea, de fapt, destul de dificîl, având în vedere că nu era tocmai mărunţică, iar Max şi Erin păreau să-şi ocupe locurile în întregime, nelăsând niciun pic de spaţiu. Şi-a pus aparatul în poală şi şi-a încrucişat braţele strâns la piept când taxiul a demarat.

— Spre Edinburgh, corect? a întrebat şoferul.

— întocmai. Mersi, amice!

Josie i-a aruncat o privire lui Erin, dar fie aceasta ştia încotro se îndreaptă, fie Max făcea astfel de lucruri suficient de des, încât era obişnuită. Oricum, părea relativ relaxată în timp ce se uita pe geam. Josie s-a mişcat şi, simţind piciorul lui Max lîpindu-se de al eî, a tresărit atât de evident, încât a atras privirile celor doi. Şî-a dres glasul.

— Aşadar, toată lumea a avut parte de un weekend plăcut?

Discuţia de complezenţă era forţată şi bizară, făcând să pară că taxiul se deplasează incredibil de încet şi, la un moment dat, Josie chiar s-a uitat peste umărul şoferului ca să vadă cu ce viteză merge. După vreo cincisprezece minute de

tăcere, Max i-a făcut pe toţi ocupanţii maşinii să tresară când a strigat:

— Stop!

Şoferul a încetinit, s-a încruntat la el în oglinda retrovizoare, în timp ce Josie şi Erin priveau pe geamul din dreptul lui Max. O clipă, Josie s-a temut că au lovit un animal sau ceva asemănător, dar el a spus politicos:

— Poţi să opreşti aici?

A arătat spre un popas de lângă un pârleaz care, după câte-şi dădea seama Josie, ducea spre o pajişte întinsă.

încă încruntându-se şi privindu-l pe Max cu oarecare suspiciune, taximetristul a oprit şi Josie s-a întrebat dacă pe Max îl apucase cumva nevoia disperată de a se uşura sau ceva de genul ăsta. Dar el s-a uitat la fete şi le-a zis:

— Hai să coborâm!

— Poftim? au reacţionat ele aproape simultan.

Josie s-a uitat la Erin, care i-a zâmbit delicat,
aparent sincer. Nimic nu leagă mai bine două persoane decât aparenta nebunie a celei de-a treia.

— Cum? a zis şoferul. Vrei să vă las aici? Va fi greu să găsiţi un taxi aici, băiete; trebuie să aveţi grijă, bine?

Max a clătinat din cap.

— Doar câteva minute, apoi ne vom continua drumul spre Edinburgh. Nu te

deranjează să ne aştepţi, nu?

— Da, bine, a încuviinţat şoferul cu jumătate de glas, dar va trebui să las aparatul de taxat pornit.

— Nicio problemă, l-a asigurat Max, apoi s-a uitat pe geam în spate, a verificat drumul, după care a deschis portiera. Hai! le-a îndemnat pe Josie şi pe Erin, sărind din maşină fără să mai aştepte un răspuns.

Josie s-a întors spre Erin, nevenindu-i să creadă.

— E normal?

— De fapt, era cândva, a râs Erin discret şi, dintr-un motiv sau altul, asta a părut să o mulţumească şi a făcut-o să-i zâmbească şi mai larg lui Josie. N-are rost să-l contrazicem, a adăugat, – făcându-i semn lui Josie să-l urmeze pe Max afară din maşină.

Josie a coborât, cu grijă să nu calce într-o baltă cu noroi, şi l-a urmat pe Max până la pârleazul care ducea pe pajişte. Pantofii cu toc pe care şi-i pusese de dimineaţă nu păreau deloc încălţămintea ideală pentru o plimbare pe câmpul umed, dar măcar erau mai buni decât botinele cu toc, din piele de căprioară, ale lui Erin.

— Ce facem? a strigat Josie după Max.

El s-a întors spre ea, deschizând braţele larg ca pentru a cuprinde întreaga pajişte.

— Profităm la maximum de asta.

— De ce anume? a continuat Josie, punându-şi mâinile în şolduri, în timp ce Erin sărea pârleazul, extrem de atentă să nu alunece.

— *De asta.*

Max s-a mai rotit o dată, întinzând din nou braţele pentru a indica împrejurimile. Josie a simţit-o pe Erin apropiindu-se şi s-a uitat la ea, gata să-i arunce iarăşi o privire neîncrezătoare, dar tipa îi zâmbea lui Max atât de tandru, încât Josie şi-a întors repede privirea, de parcă le-ar fi încălcat intimitatea. S-a îndepărtat câţiva paşi de cei doi. Era frumos aici, trebuia să recunoască. Iarba înaltă îi ajungea până la genunchi, amestecându-se cu tulpinile florilor, culorile lor fiind estompate acum, în aşteptarea toamnei. Era încă suficient de cald ca în jur să zboare insecte şi fluturi, iar la capătul pajiştii începea o pădure care, datorită nuanţelor ei maro şi roşii, părea secretă şi ademenitoare, de parcă, doar cu puţin noroc, ai fi putut descoperi în ea creaturi magice. Şi-a dat seama că asta fusese o parte din ceea ce o atrăsese la Max înainte, firea lui oarecum imprevizibilă, faptul că o încuraja să se lase purtată de val. A clătinat din cap. Erau gânduri periculoase pentru astfel de momente, date fiind împrejurările. În special pentru ca trebuia sa se convingă de contrariu.

— Hai să facem câteva poze! le-a propus

Max.

Josie a ridicat din sprâncene, apoi a înălţat din umeri şi şi-a scos aparatul. A început cu Erin care, desigur, era un model excelent, apoi i-a pozat de câteva ori pe Max şi pe Erin împreună, străduindu- se să nu facă o grimasă atunci când Erin l-a luat pe Max de mijloc şi şi-a lăsat capul pe umărul lui. În loc să se uite la ei, Josie s-a concentrat asupra împrejurimilor, oprindu-se cu spatele spre drum ca să dea impresia că nu exista nimeni şi nimic cât cuprindea cu privirea. La un moment dat, o pasăre s-a apropiat în zbor dinspre pădure şi s-a rotit deasupra capetelor lor — după dimensiuni, părea o pasăre de pradă, poate un vânturel. Josie a reuşit să surprindă o imagine cu Max uitându-se în sus după ea, pasărea profilându-se pe cer, iar Max fiind abia o siluetă. Şi-a zis că imortalizase atât sălbăticia păsării, natura ei, cât şi uimirea lor, a oamenilor, atunci când aveau şansa de a contempla aşa ceva.

A privit insistent spre pădure, aşteptând să vadă dacă mai apare şi altceva, şi nu l-a observat pe Max apropiindu-se până când nu a ajuns lângă ea, aproape dominând-o cu statura lui.

— E uimitor, nu?

Josie a tresărit, apoi a început să râdă, ducându-şi mâna la gât. A dat din cap că da, aruncând o privire spre Erin care acum se uita la ei, cu capul uşor înclinat într-o

parte. Până să-l poată opri, Max i-a înşfăcat aparatul foto şi l-a ridicat deasupra capului, atunci când ea s-a răsucit imediat să-l recupereze.

— Ai grijă! l-a rugat, cuprinsă de o uşoară panică.

Max a râs încet.

— Promit că nu-i fac nimic, i-a zis, ţinând aparatul cu delicateţe, în timp ce ea îl scruta cu privirea. Vreau doar să-ţi fac câteva poze.

Josie a strâmbat automat din nas. Ura când oamenii făceau asta, când încercau să o aducă pe ea în centrul atenţiei. Din punctul ei de vedere, nu despre asta era vorba.

— Ziceai că mama ta nu apărea niciodată în fotografii, a subliniat el.

— Da, însă eu nu am copii.

El a ridicat din umeri.

— Dar ai putea avea într-o bună zi. Şi, chiar dacă nu, când vei privi în urmă la viaţa ta, n-ai vrea să te vezi şi tu în ea?

Josie a strâns din buze îndeajuns de distrasă, încât el a apucat să-i faca o poza.

— Hei! a strigat ea, dar el a râs şi i-a făcut încă o poza, deşi era încruntata. încetează! l-a rugat Josie, îndreptându-se spre Max, care a fugit ca din puşcă.

A auzit râsul melodios al lui Erin în spate, s-a întors şi a văzut-o surâzând, aparent deloc îngrijorată de jocul lui Max. Părea într-adevăr ***încântată*** de tot chinul ei. Josie

s-a întrebat dacă era aşa datorită faptului că se simţea foarte sigură — la urma urmelor, trebuia să fii sigur când arătai ca ea. Erin s-a îndreptat spre Josie, reuşind să-şi menţină graţia în ciuda tocurilor care i se afundau în pământ. Şi-a trecut un braţ subţire pe după umerii lui Josie, făcând-o să se simtă grasă şi stânjenită alături de ea.

— Haide! a îndemnat-o Erin. Să pozăm!

Primele instantanee au fost bizare şi incomode,
iar Josie avea senzaţia ca zâmbeşte precum copiii în fotografiile de la şcoală. Apoi, îmbărbătate cumva de îndemnurile lui Max, Josie şi Erin au prins a ţopăi pe pajişte, pozând în ipostaze ridicole, atât împreună, cât şi separat, în timp ce Max le încuraja, imitând vocea unui fotograf şi spunând lucruri precum „Fabulos, dragă”, „îmi place, continuă aşa”, până când ea şi Erin au izbucnit într-un râs incontrolabil care a făcut-o pe Josie să creadă că, poate, Erin nu era tocmai o nemernică.
Josie a sfârşit prin a-i zâmbi lui Max, care a făcut o ultimă poză, apoi a lăsat aparatul în jos şi i l-a întins.

Au revenit la maşină ca un trio. Intenţionat sau nu, Max reuşise în mod cert să destindă atmosfera, făcând ca toată lumea să se relaxeze. Când au pornit din nou la drum – cu Josie iarăşi la mijloc, de

parcă aveau locuri prestabilite —, Josie s-a uitat la fotografii. A sărit intenţionat peste cele cu Erin şi Max împreună şi a şters pe furiş câteva cu ea, dar s- a oprit la una anume. îi zâmbea lui Max şi, cu toate că nimic nu indica asta, îţi puteai da seama că el se află în spatele aparatului, surâzându-i. De parcă ar fi fost singuri pe pajişte. în clipa aceea, arăta drăguţa, fericită şi lipsită de orice griji şi a ştiut că va păstra fotografia, ca peste ani va dori să-şi amintească acel moment şi buna ei dispoziţie. S-a uitat spre Max şi l-a văzut zâmbindu-i. Apoi a luat- o de mână, în aşa fel încât Erin să nu îl vadă, şi a strâns-o. Şi, deşi ştia că nu ar trebui, Josie i-a întors gestul, strângându-i mâna la rândul ei.

CAPITOLUL 20

Taxiul a oprit pe o strada lăturalnică din Edinburgh. În depărtare se zărea Castelul Edinburgh, aproape contopindu-se cu cerul cenuşiu de deasupra, şi Josie s-a minunat de faptul că oraşul părea o lume în sine ce putea fi închisă cu uşurinţă, locuitorii lui ducând o viaţă complet separată de restul lumii. Adora atmosfera oraşului, grandoarea lui, combinată cu senzaţia că nu-ţi trebuia mult să ajungi să-l cunoşti, să-l străbaţi în întregime fără să ai nevoie de o hartă. De parcă ai putea să-ţi găseşti alinare în mica familiaritate a locului şi totodată să descoperi cotloane

secrete, dacă-ţi doreşti.

Coborând din maşină, Erin i-a aruncat o privire lui Josie, apoi s-a întins şi l-a scuturat pe Max de braţ.

— Mai târziu, ar trebui să-i arătăm lui Josie oraşul Edinburgh, Max.

— Sunt chiar atât de predictibilă? s-a strâmbat Josie.

Surâzând, Erin a apucat-o de braţ, în timp ce-l urmau pe Max, luând-o pe Josie uşor prin surprindere.

— Cunosc sentimentul. Oi fi eu scoţiană, dar am crescut în Glasgow şi tot îmi amintesc cum a fost prima dată când am văzut acest oraş.

— încă locuieşti aici? a întrebat Josie şi Erin a dat din cap că da, apoi Josie s-a uitat spre Max, care mergea puţin înaintea lor. Şi tu, Max? l-a întrebat, ridicând vocea.

El s-a uitat la ele şi ochii au părut să-i scânteieze când a observat că Erin şi Josie se ţineau de braţ.

— Poftim? a zis el, încruntându-se.

— Locuieşti în Edinburgh acum? a insistat Josie.

— Ah, nu! a răspuns el, întorcându-şi din nou privirea la drum. Momentan, locuiesc în Bristol.

Josie a dat încet din cap. Prin urmare, el şi Erin nu locuiau împreună — se întreba ce înseamnă asta.

Max le-a condus până la numărul

şaptezeci şi doi şi a apăsat pe sonerie, în vreme ce Josie se simţea nelalocul ei braţ la braţ cu Erin. Fie juca un joc de- a puterea feminină, ţinându-şi totodată duşmana aproape, fie Erin făcea realmente efortul de a se arăta prietenoasă, ceea ce o împiedica să o urască. Pe deasupra, faptul că Max refuzase să-i spună ce căutau aici şi că Erin părea să accepte misterul întru totul o neliniştea îngrozitor.

Un bărbat morocănos, de vreo patruzeci de ani, a deschis uşa. Era slăbănog, cu barba şi părul castaniu presărate cu fire cărunte. Avea pielea măslinie şi cam aspră, de parc-ar fi petrecut multă vreme undeva, în afara Scoţiei, în ţările calde. A mijit ochii şi a strâns din sprâncenele stufoase. Ochii lui erau aproape turcoaz, culoarea oceanului într-o zi însorită. I-a scrutat pe cei trei cu suspiciune.

— Salutare din nou, Geoff!

Bărbatul — pe care îl chema, pare-se, Geoff — a strâns din ochi şi mai mult; Josie se mira că încă mai vede. Max a oftat.

— Ţi-am spus ca venim; nu fi atât de şocat.

— Da, a mormăit Geoff. Bine, bine, intraţi.

Avea o voce cam aspra, cu un accent greu de
identificat – irlandez de origine, şi-a zis Josie, dar cu influenţe din nordul Angliei şi, posibil, australiene, care sugerau că

dusese o viaţă oarecum nomadă. Mişcându-se cu o graţie aparent în dezacord cu restul înfăţişării sale, s-a întors şi a intrat în locuinţa întunecoasă, lăsând uşa deschisă. Max le-a făcut semn lui Josie şi lui Erin să intre şi a închis uşa în urma lor. Josie şi-a muşcat buza în timp ce o urma pe Erin înăuntru. O adusese Max aici ca să-i prezinte vreun prieten ori vreo rudă? Şi dacă da, de ce atât mister?

Casa era cam neaerisită, de parcă ferestrele nu mai fuseseră deschise de o vreme. În sufrageria în care îi condusese bărbatul era dezordine, teancuri de cărţi revarsându-se de pe raft în grămezi pe podea, în mijloc se afla o masă din lemn, cu două fotolii neasortate, ce purta urme de ceşti de cafea. Nu exista televizor, deşi, pe colţul unui birou din lemn trona un computer scump, cu tastatura îngropată sub bucăţi de hârtie. Pereţii erau goi, cu excepţia unei fotografii atârnate deasupra şemineului micuţ – un râu tulbure, mărginit de stuf, cu ochii unui crocodil abia vizibili deasupra apei, holbându-se la ei. La vederea fotografiei, pe Josie a trecut-o un mic fior pe şira spinării — atât din pricina instantaneului, cât şi a intensităţii momentului.

— Presupun că doriţi cu toţii ceva de băut, nu-i aşa? i-a întrebat GeoflF, parcă mârâind.

— Ar fi grozav.

Max se străduia din răsputeri să vorbească pe un ton prietenos, în contrast evident cu al prietenului său. Se pricepea la asta; avea un şarm pe care uneori îl ascundea.

— Cafea?

Geoff a clătinat din cap.

— Am doar ceai fără arome. Cafeaua mă deranjează la stomac.

— Atunci, ceai să fie, a spus Max.

— Mi-ar plăcea un ceai, a întărit Erin şi toţi trei s-au uitat la Josie.

— Da, un ceai ar fi minunat. Mulţumesc!

I-a adresat un zâmbet luminos, pe care Geoff nu i l-a întors. Nu i-a întrebat cum vor ceaiul, ci a ieşit pur şi simplu pe uşă, îndreptându-se probabil spre bucătărie.

Max s-a tolănit într-unul dintre fotolii, ca la el acasă, iar Erin s-a aşezat, fără nicio vorbă, pe braţul aceluiaşi fotoliu. Josie şi-a plimbat privirea prin încăpere, poposind asupra a două cărţi mari, cartonate, aflate pe birou, lângă computer. Cea de deasupra părea o colecţie de fotografii cu animale şi plante sălbatice. A făcut un pas spre ea, când şi-a simţit mobilul bâzâind în buzunar.

Scuză-măU! Abia acum mi-am pus telefonul la încărcat: Unde eşti? Eu mă pregătesc în cinci minute.

Citind mesajul de pe WhatsApp, Josie a

clătinat din cap şi tocmai se pregătea să răspundă când, surprinzător de repede, a reapărut Geoff. I-a întins fiecăruia câte o cană — a lui Josie era una dintre acelea galbene, pe care le primeşti cadou de Paşte, pline cu bombonele în formă de ouă.

— E negru, a precizat el, cu o voce care le sugera cu tărie să nu-i conteste alegerea. Nu ţin lapte în casă. Am intoleranţă la lactoză.

S-a trântit în celălalt fotoliu, strângându-şi cana în mâini. Cum singurele scaune erau acum ocupate, Josie nu putea decât să se plimbe, stângace, prin încăpere. Erin i-a aruncat o privire încurajatoare, deşi Josie habar n-avea de ce.

— Josie, a început Max, el este prietenul despre care ţi-am povestit. Geoffrey Gilligan, a adăugat, făcând un semn spre gazda lor, iar Josie a zâmbit politicos, cu toate că nu-şi amintea să-i fi pomenit despre vreun prieten anume. Geoffrey, a continuat Max, ea este Josie. Fata despre care ţi-am vorbit.

Geoffrey Gilligan... Numele a prins contur în mintea ei şi privirea i s-a îndreptat spre albumul cu fotografii de pe birou şi spre ochii de crocodil de pe perete. Şi-a amintit de barul din Brooklyn, în care Max îi povestise ca are un bun prieten fotograf căruia poate să i-o prezinte, dacă vrea. Josie a tras aer în piept şi s-a întors spre bărbatul cu pricina.

— Dumneata eşti Geoffrey Gilligan? a întrebat ea, ducându-se ţintă spre el şi întinzându-i mâna.

— Pai, tocmai ţi-a spus asta, nu?

I-a strâns mâna ferm şi cu putere. Părea tot încruntat, deşi Josie nu-şi dădea seama daca stătea mereu aşa sau era doar o impresie dată de sprâncenele stufoase.

— Scuze. Eu nu..., a zis ea, inspirând. Sunt încântată să te cunosc.

— Nu sunt cum te aşteptai, nu-i aşa? a spus el cu glasul acela uşor ameninţător.

Josie a clătinat din cap.

— Nu, eu... Voiam doar să spun că Max nu m-a prevenit... Nu mă aşteptam...

— Opera ar trebui să fie impresionantă, nu bărbatul — sau femeia — din spatele ei, a întrerupt-o el, arătând cu mâna exemplificator spre propriul corp, de sus până jos. Nu contează cum arat.

— Nu, bineînţeles că nu, a zis ea repede. M-aţi luat prin surprindere, atâta tot.

Dacă Max ar fi prevenit-o, n-ar fi făcut acum această gafa idioată. Şi Erin ştiuse? După cum zâmbea, se pare că da, ceea ce era al naibii de ciudat, în opinia lui Josie. Ei doi făceau echipă într- un spectacol în care pretindeau că sunt prieteni cu fosta cucerire a lui Max. A inspirat adânc, străduindu-se să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Cred că eşti... adică lucrările tale sunt incredibile. Am văzut expoziţia de la Somerset House şi am...

Geoff a întrerupt-o cu o fluturare din mână şi s-a întors spre Max,

— Ziceai că e o fată talentată, Max, nu o simplă admiratoare.

Josie s-a îmbujorat, atât la auzul vorbelor lui, cât şi pentru că Geoff vorbea de parcă ea nici nu se afla în cameră. îşi dorea nespus să se întoarcă spre Max, dar acum Geoffrey se uita la ea. L-a privit drept în ochi şi şi-a îndreptat puţin spatele.

— îmi pare tare rău. Nu i-am cerut lui Max... Şi, ei bine, nu am talent, e doar o pasiune cu care cochetez, dar chiar admir...

Geoff a întrerupt-o din nou cu un semn din mână.

— Eu sunt cel care hotărăşte dacă ai talent sau nu, a zis şi a întins aceeaşi mână, aruncând intenţionat o privire spre aparatul de fotografiat pe care-l avea atârnat de-a curmezişul pieptului.

Josie l-a strâns şi mai tare.

— Sunt doar pozele din ultimele două zile şi le- am făcut în joacă, nu sunt editate încă sau ceva de genul ăsta.

Bărbatul a rămas cu mâna întinsă.

— Păi, astfel îmi voi putea da seama dacă te pricepi, fără să-mi umbli cu filtre şi câte şi mai câte.

Josie a scos încet aparatul din geantă şi i

l-a dat. El şi-a îndreptat imediat atenţia spre aparat, iar ea şi-a strâns braţele în jurul corpului, neştiind ce altceva să facă.

— Serios, a insistat ea, nu i-am cerut nimic lui Max. Nu vreau nicio favoare. Eu nu...

— Ştiu.

Deşi în continuare grava, de astă dată vocea lui suna mai răbdătoare, în timp ce se concentra la aparatul foto, şi nu la ea. Geoff a aruncat o privire spre Josie, care-şi muşca buza.

— Dar ştiu că Max aici de faţă poate fi încăpăţânat atunci când vrea. El te-a adus, nu-i aşa? a zis şi, la întrebarea lui, Max a zâmbit şi Josie s-a relaxat în cele din urmă. Categoric, a adăugat şi expresia i s-a îmblânzit puţin, iar sprâncenele i s-au îndreptat când s-a uitat direct la Max. Deşi aş spune că ar fi drăguţ să văd din nou mai multă insistenţă din partea lui — ţi-a cam lipsit în ultimul an, nu-i aşa?

Max a sorbit din ceai.

— Însă revine din când în când.

— Mă bucur să aud asta. Şi acum linişte, i-a zis, uitându-se la primele fotografii, apoi la Max. Presupun că astea-s operele tale.

Josie a făcut o grimasă — fotografiile cu ea şi cu Erin, pe pajişte.

— Mda, a răspuns Max, întinzându-şi picioarele, îmi descopăr talentul târziu în viaţă.

Geoffrey nu a comentat nimic, ci doar a continuat să se uite la fotografii. Josie şi-a coborât braţele şi şi-a frământat mâinile, conştientă că-şi ţine răsuflarea şi incapabilă să înceteze. Se simţea incredibil de vulnerabilă, stând acolo în timp ce un expert din domeniu îi evalua munca, iar Max şi afurisita lui de prietenă şedeau în acelaşi fotoliu, umflându-se în pene de-a dreptul.

Geoffrey a ridicat privirea, a mormăit ceva şi i-a înapoiat aparatul de fotografiat.

— Talent, da, a confirmat, apoi a luat o gură de ceai.

Când i-a fost limpede că nu are de gând să mai spună nimic altceva, Josie şi-a muşcat buza.

— Aăă, mulţumesc!

Bărbatul s-a uitat lung la ea o clipă şi, deşi Josie simţea roşeaţa furişându-i-se în obraji, nu şi-a plecat privirea, considerând c-ar fi un pas greşit în acel moment.

— Trimite-mi pe e-mail câteva dintre lucrările tale cele mai reuşite, a rugat-o el în cele din urmă.

S-a ridicat, s-a dus la birou şi a cotrobăit puţin, apoi s-a întors cu o carte de vizită. Josie a luat-o.

— Am... un cont de Instagram.

Geoffrey a clătinat din cap şi s-a încruntat.

— Nu, Urăsc toate prostiile alea de reţele sociale.

Max şi-a dat ochii peste cap.

— Serios, Geoff, parc-ai avea nouăzeci de ani, nicidecum patruzeci şi cinci.

Gazda lor a pufnit.

— îmi dezvălui vârsta de faţă cu două fete frumoase, nu?

S-a ridicat, a luat cana lui Max fără să se asigure că acesta terminase de băut, apoi a luat-o şi pe cea întinsă de Erin. Dându-şi seama că aproape nu se atinsese de ceai, Josie a luat imediat o înghiţitură.

— Nu, a zis Geoffrey, uitându-se la ea. Nu te grăbi. Mai aduc câte unul pentru noi, ceilalţi. Să văd dacă găsesc nişte biscuiţi.

în clipa în care a ieşit din cameră, Josie s-a întors spre Max, străduindu-se din răsputeri să-şi controleze expresia, ţinând cont că Erin şedea acum între ei.

— Puteai să mă previi, a şuierat ea.

— Dar atunci ai fi refuzat.

Josie şi-a încrucişat braţele la piept, stăpânindu-şi impulsul de a face o criză de isterie. Erin i-a aruncat lui Max o privire pe care ea nu a ştiut cum să o interpreteze, dar Max a clătinat simplu din cap, apoi s-a uitat la Josie.

— Credeam că o să te bucuri, i-a zis.

Acum se uitau amândoi la ea. Iisuse, asta da tensiune! Josie şi-a trecut o mână prin păr.

— Cred că mă bucur, a spus şi s-a forţat să ia o gură de ceai, sperând că asta o va linişti, deşi lichidul era acum călduţ, nu fierbinte. Mă bucur, a repetat, renunţând la orice intenţie de a se supăra şi

amintindu-şi ca bunica îi spusese întotdeauna că nu e o trăsătură atrăgătoare. A privit din nou prin cameră şi a oftat, apoi a zis: E foarte tare, serios!

îşi dorea să aibă pe cineva căruia să-i povestească, cineva care înţelegea domeniul respectiv, cineva care pricepea cât de grozav era totul.

Geoffrey s-a întors cu un taburet, adus probabil din bucătărie, a bănuit Josie, pe care fata s-a aşezat, luând un biscuit cu nuci şi ghimbir atunci când Geoffrey i-a servit. După vreo jumătate de oră de pălăvrăgeală, în care Max şi Geoffrey s-au tachinat reciproc, în vreme ce Josie şi Erin şi-au băut politicoase ceaiul, cei trei au plecat sau, mai exact, Geoffrey i-a dat afară. Stătea în prag când ei s-au întors să-i mulţumească.

— Trimite-mi un e-mail, i-a repetat lui Josie, cu un glas poruncitor. Să văd dacă pot să te-ajut cu ceva.

De astă dată, Josie nu a mai protestat, susţinând că e doar un hobby. În schimb, l-a întrebat ceva ce o frământase în ultimele luni:

— Nu e prea târziu? Să încep? Am aproape treizeci de ani.

El a închis ochii şi şi-a pus teatral o mână pe frunte,

— Vai, ce oribil! În curând vei ajunge o ramolită! a exclamat, apoi a lăsat mâna în jos şi s-a uitat Ia ea. Nu, i-a zis el

cu o voce lipsită de inflexiuni. Nu există limită de vârstă. Nu e ca şi cum ai fi fotomodel.

Josie a zâmbit.

— Nu, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că nu mi- am dorit niciodată să fac asta. îmi plac prea mult vinul şi brânza.

Geoffrey a zâmbit, apoi a dat din cap spre Erin.

— încă mai ai grijă de el?

— Da, a răspuns ea.

Josie a încercat să nu se agite când Geoffrey a încuviinţat din cap.

— Asta-i mare lucru! a zis el, apoi s-a întors şi l-a bătut pe Max pe spate. Aşadar, două femei? Nu poate fi prea rău, nu?

Max a zâmbit şi Josie a roşit, în vreme ce Erin i-a dat un ghiont în coaste lui Max, de parcă era părtaşă la gluma lor.

— Păstrăm legătura, bine?

Max i-a întors îmbrăţişarea cu un singur braţ.

— Voi face tot posibilul, dar nu promit nimic.

— Mi se pare rezonabil.

Şi, cu acel salut scurt, Geoffrey le-a închis practic uşa în nas. Josie i-a condus înapoi în stradă, simţîndu-se din nou ca a treia roată la bicicletă. Mergea încruntată. Se lăsase atrasă în toată povestea asta, chiar dacă era mulţumită de rezultat. Greşea cumva? Oare acesta reprezenta încă un exemplu al faptului că se dovedea a fi o pradă uşoară?

A auzît-o pe Erin murmurându-i ceva lui Max în spatele eî şi a simţit furnicături pe

ceafa, deşi nu înţelegea ce zice. Apoi, Erin s-a desprins de Max şi a venit să o ia din nou de braţ. Ce naiba însemna asta?

— Aşadar, a început Erin, cred că meriţi ceva de băut după toată povestea asta. Ce părere ai?

Josie a ezitat — sa bea in compania lui Max şi a lui Erin nu era tocmai felul în care voia să-şi petreacă după-amiaza.

— Păi, trebuie să ne întoarcem curând la castel...

— Oh, nu fi prostuţă! a spus Erin relaxată, strângând-o mai tare de cot. Avem o grămadă de timp la dispoziţie.

Josie a rezistat impulsului de a se uita în spate, spre Max, ca să-i ceară ajutorul — dar, serios, nu trebuie să fie de partea ei aici? Sigur nu-şi dorea să rămână împreună toţi trei? Sau poate că, dacă era să se ia după comportamentul relaxat al lui Erin, Max îi povestise iubitei sale despre ea, îi spusese că Josie nu înseamnă nimic, motiv pentru care Erin era atât de liniştită. Ei bine, şi-a zis Josie în sinea ei, încruntându-se uşor, dacă aşa stăteau lucrurile, atunci şi ea putea accepta situaţia, nu?

— Bine, a răspuns ea cu glas tare. Dar mergem să bem o cafea, nu alcool. Nu vreau să mă prezint cherchelită la cina de rămas-bun a Laurei.

Şi, în plus, nu i se părea o idee bună să renunţe acum la inhibiţii.

— S-a făcut! a încuviinţat Erin din cap şi a condus-o pe Josie prin oraş, de-a lungul celebrei Princes Street, care fremăta de lume, au urcat o pantă şi au traversat câteva grădini, sporovăind între timp, aparent ştiind clar încotro se îndreaptă.

Mergeau de cinci minute, când Erin a părut să observe că Max rămânea întruna în urmă şi s-a întors să-l roage să li se alăture. S-a uitat la Josie cu ochii aceia de un albastru intens — pentru care cu greu te abţineai să nu o invidiezi.

— Sincer, parca-l obligăm sa urce la bordul *Titanicului* sau cam aşa ceva,

Josie a schiţat un zâmbet anemic, întrebându-se într-o doară ce s-ar întâmpla dacă Erin şi Bia ar da nas în nas. De îndată ce Max le-a ajuns din urmă, Erin l-a luat şi pe el de braţ şi i-a condus pe amândoi pe o nouă stradă — Broughton Street, a citit Josie, parţial pentru că încerca intenţionat să-şi îndrepte atenţia spre orice altceva în afară de Max, acum că se aflau suficient de aproape încât să se atingă, dacă prietena lui înaltă, zveltă, frumoasă — şi, până acum, adorabilă — nu s-ar fi aflat între ei. Erin a continuat să vorbească — nebăgând de seamă sau hotărând să ignore situaţia jenantă — – împărtăşindu-le pe drum mici frânturi de istorie. Istorie personală, mai degrabă decât informaţii care s-ar regăsi în ghidurile turistice — ca, de pildă, unde

mersese cu prietenii să danseze Ceilidh-Salsa în ajunul Anului Nou sau unde se îmbătase amica ei atât de tare, încât efectiv vomase în spatele unui tomberon. Povestea a făcut-o pe Josie să zâmbescă fără să vrea şi să-şi imagineze oraşul ca fiind nu doar o destinaţie turistică frumoasă, ci un loc unde oamenii chiar trăiau, făceau prostii şi dădeau de necazuri.

— *Voilà!* a anunţat Erin în cele din urma, oprindu-se brusc în faţa unei cafenele micuţe. Am petrecut multe ore aici în timpul facultăţii, studiind pentru examenele finale, Josie, a zâmbit ea şi o urmă de tristeţe — poate nostalgie — i-a străbătut chipul. Mai ţii minte, Max?

Josie s-a uitat la el şi l-a văzut încuviinţând din cap şi schiţând un zâmbet.

— Chiar că-mi amintesc.

Oh, grozav! O cafenea care păstra amintirile frumoase şi romantice ale amândurora — nu-i aşa că era, pur şi simplu, perfect?

De afară, părea o cafenea micuţă şi retrasă, cu o scară neagră ce cobora în lateral şi o firmă din lemn deasupra unei uşi roşii, care compensa exteriorul gri: Artisan Roast.

Erin i-a eliberat braţul lui Josie, care s-a retras discret, prefacându-se că studiază exteriorul micuţei clădiri, în timp ce însoţitoarea ei îşi verifica telefonul. A auzit-

o murmurând „La naiba!” şi s-a întors. Erin a ridicat privirea, uitându-se când la Max, când la Josie.

— Am uitat cu desăvârşire că i-am promis unei prietene că mergem să bem ceva împreună azi – are probleme cu iubitul.

Zicând acestea, s-a înroşit uşor. Prin urmare, poate că nu uitase, aşa cum susţinuse.

— Care prietenă? a întrebat-o Max.

I se părea ei sau sesiza o urmă de suspiciune în vocea lui? Dar era ridicol — Erin fusese cea care sugerase să vină, de ce să fi încercat să se retragă acum?

— Amy, a precizat Erin îndată. O mai ţii minte pe Amy?

Max a privit-o lung o clipă, apoi a răspuns:

— Bine. Invit-o şi pe ea. Poate veni la o cafea cu noi.

— Da! a intervenit Josie, poate puţin prea entuziastă, ţinând cont de cum se uitau Max şi Erin la ea. Adică, nu m-ar deranja dacă ar veni şi prietena ta, Erin.

Astfel nu mai rămâneau în trei.

— Nu fi prostuţă! s-a încruntat Erin. Nici măcar n-o cunoşti pe Amy — şi, crede-mă, nu vrei să-i asculţi toate problemele; are atâtea încât să strice dispoziţia oricui. Nu, nu, a continuat ea, când Max şi Josie au vrut să protesteze. Aceasta e o ieşire festivă, Josie. Tu şi Max

intraţi şi luaţi-vă câte o cafea, iar eu o să mă duc repede să beau un pahar cu Amy ceva mai încolo, pe stradă, bine? Nu întârzii mult – lucrează într-un pub şi în scurt timp trebuie să intre din nou în tură.

Le-a adresat amândurora un zâmbet larg şi, nedându-le practic de ales, s-a întors şi s-a îndepărtat, cu părul blond săltându-i în ritmul paşilor.

O clipă, Josie şi Max au rămas acolo, fără ca vreunul dintre ci să spună ceva. Apoi, Max şi-a dres glasul, făcând-o pe Josie să tresară uşor.

— Intrăm? a invitat-o el, arătând spre uşa roşie.

— Da, sigur, a încuviinţat Josie din cap.

N-avea de ce să se simtă stânjenită, şi-a zis cu
tărie. îşi petrecuseră toată dimineaţa împreună, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu singuri, i-a şoptit o voce interioară, enervant de superioară.

Max i-a deschis uşa şi Josie şi-a simţit braţul atingându-l în trecere pe al lui când a intrat, aşa că I-a retras hotărâtă. Şi oricum, cine făcea uşile atât de al naibii de înguste? Nu era practic deloc.

Interiorul cafenelei era intim şi elegant – pardoseală din lemn, lumini care recreau ambianţa plăcută a unui bar, cu o tablă de scris în fundul încăperii. În aer plutea aroma bogată de cafea amestecată cu încă

ceva — ceva mai dulce, dar distinct, precum ghimbirul —, iar sunetul boabelor de cafea măcinate a făcut-o pe Josie să se relaxeze puţin. Era doar o cafea. O cafea într-o încăpere călduroasă, confortabilă şi bine luminată. Şi-a scos jacheta şi, lăsându-l pe Max să aducă băuturile, a găsit o masă – una rotundă, cu multe taburete mici în jur.

— Mersi, i-a zis, când Max i-a pus în faţă o cafea cu aspect frumos — într-un pahar înalt, ca un *latte*, maroniul lăptos de deasupra aproape îmbinându-se cu cafeniul-roşcat de dedesubt.

— N-am ştiut ce vrei, a zis Max parcă scuzându- se, când s-a aşezat pe taburetul de alături — la o distanţă sănătoasă şi sigură, a constatat Josie cu bucurie.

Şi, dacă spaţiul dintre genunchii lor părea să vibreze, motivul era doar căldura din încăpere şi atâta tot.

Josie a luat o înghiţitură şi a simţit gustul de ghimbir pe care-l reperase în aer.

— E delicioasă.

— Specialitatea casei, a precizat Max, pe tonul acela provocator cu care se obişnuise.

Din nou au tăcut amândoi, sorbindu-şi cafelele. În încercarea de a scăpa de încordarea aceea stânjenitoare, Josie s-a prefăcut că se uită prin cafenea şi a observat că se aglomera cu fiecare minut

care trecea. Dumnezeule, noaptea trecută, la castel, nu fusese aşa! Pe de altă parte, astăzi nu consumase paharele acelea utile de vin şi, spre deosebire de o clipă furată în întuneric, aici, în lumina zilei, într-o încăpere plină de lume, îi era mult prea lesne să-şi aducă aminte că o părăsise — o părăsise şi acum era cu altcineva, prin urmare, nu se mai putea întâmpla nimic între ei.

— Ce zici? a întrebat-o Max. O să-i scrii lui Geoff?

Josie a tresărit când a luat o înghiţitură prea mare din băutura care i-a ars uşor cerul-gurii. S-a uitat în zare şi a tuşit. Frumos, Josie!

— Da, i-a răspuns şi, spunând-o cu voce tare, şi- a dat seama că aşa era, prin urmare a încuviinţat din cap şi şi-a ridicat uşor bărbia. Da, a repetat mai hotărâtă. Îi voi scrie. Ştiu ce se va întâmpla, dar merită să încerc, nu?

El a dat din cap aprobator.

— Sunt întru totul de acord.

Josie a ezitat, apoi a şoptit:

— îţi mulţumesc. Serios, a întărit, privindu-l drept în ochii superbi, în două nuanţe. Chiar dacă nu iese nimic din asta... îţi mulţumesc pentru că te-ai gândit la mine.

Privirea lui Max a zăbovit pe chipul ei, făcând să- i vibreze fiecare nerv din corp.

— Da, o fac, să ştii, a murmurat el.

— Ce anume? a întrebat Josie cu răsuflarea tăiată.

— Mă gândesc la tine.

Cum să spună aşa ceva? Josie voia să se înfurie, să-l urască pentru asta. Dar privirile li s-au întâlnit şi s-au susţinut un pic cam mult. Şi în clipa aceea, Josie s-a revăzut în bar, de Crăciun, sorbind cocktailuri într-un colţ, simţindu-i mâna lipită de a ei, auzindu-i vocea care-i şoptea peste acordurile muzicii. Amintirea a ceea ce se întâmplase mai târziu, în aceeaşi noapte, a copleşit-o ca un val fierbinte. A clipit şi a revenit în cafenea, unde un copilaş plângea într-un colţ şi cafetîera şuiera. Inspirând lent, şi-a coborât privirea spre cafea, dorindu-şi să fi cerut un ceai cu gheaţă.

— Aşadar, tu şi Erin! a zis, tot fara să-l privească, parca pentru a-şi reaminti ei însăşi, dar şi lui – n- avea rost sa ignore situaţia şi, oricum, era mai bine sa pună cărţile pe masă.

Max şi-a trecut o mână peste ceafa.

— Da. Uite, Josie, în legătură cu...

— Nu-ţî cer nicio explicaţie, l-a întrerupt ea; nu voia ca el să creadă că are nevoie de una după atâta timp. Voiam să spun doar că... pare drăguţă.

— Este, a admis Max şi, dintr-un motiv sau altul, cu toate că ea o spusese prima, Josie a simţit cum i se formează un gol în stomac. Doar că... Erin este...

Însă Josie nu a mai apucat să afle ce anume este Erin, fiindcă în clipa aceea două doamne, una cu fustă din tartan, cealaltă cu o şapcă din tartan aşezată pe o ureche ca o declaraţie în materie de modă, s-au apropiat de masa lor.

— Putem să stăm la masa voastră? a întrebat femeia cu fustă — americancă, a remarcat Josie. Nu mai sunt locuri libere.

— Oh! a exclamat Josie. Păi...

— E o cafenea foarte bine cotată pe Trip Advisor, a intervenit femeia cu şapcă, uitându-se la Josie cu un zâmbet atât de fermecător pe chipul dolofan, încât Josie s-a simţit vinovată că ezită.

— Presupun că da? a zis Josie întrebător, aruncându-i o privire lui Max.

— Grozav! a răspuns tipa cu fustă, luând-o drept o invitaţie fermă. Nu vă deranjăm, promit. Bucuraţi-vă mai departe de întâlnire.

Josie a făcut o grimasă. Apoi, când l-a văzut pe Max afişând aceeaşi expresie, a râs discret. Iar când i-a observat privirea, şi expresia lui s-a înmuiat. Cele două femei şi-au luat taburete de la o masă vecină şi s-au strecurat lângă ei într-un fel care indica limpede că masa nu era făcută pentru mai mult de două persoane.

— Aţi vrea să vă daţi puţin mai încolo? i-a rugat femeia cu fustă din tartan şi Josie, din cale-afară de politicoasă, i-a făcut pe plac, întocmai ca Max care şedea

alături de ea. Şi, cu asta, distanţa dintre ei a dispărut. înghesuită la măsuţă, cu coatele strânse pe lângă corp, în timp ce-şi ţinea paharul între mâini, Josie a simţit piciorul lui Max atingându-l pe al ei şi, neavând unde să se retragă, a rămas acolo.

îşi simţea pielea înfiorată şi inima bătând cu viteză. Era conştientă de prezenţa lui Max, care şedea alături, cu ochii aţintiţi asupra băuturii şi refuza să o privească, în ciuda căldurii care pulsa parcă între ei. Dumnezeule! Era atât de aproape, încât îi simţea mirosul, amestecul acela de aftershave elegant şi parfumul pielii lui.

Josie era vag conştientă de prezenţa femeilor care şedeau alături de ei la masă şi discutau ceva despre
Royal Mile^ şi whisky, dar cuvintele propriu-zise zburau pe lângă ea, în afara bulei care, aparent, îi adăpostea pe ea şi pe Max. Cafetiera, plânsul copilaşului, râsetele oamenilor — toate păreau departe, separate, fiecare centimetru din trupul ei concentrându-se în întregime asupra senzaţiei pe care i-o dădea prezenţa lui Max lângă ea.

Şi-atunci, telefonul lui a bâzâit. Max a tresărit şi Josie a inspirat printre dinţi, când el a băgat mâna în buzunar.

— E Erin, a murmurat, cu o voce uşor răguşită. E afară.

Josie a dat din cap şi, fără niciun cuvânt, s-a ridicat.

— Mă duc la baie şi ne întâlnim acolo.

Şi, fără să-i lase timp să răspundă, s-a întors şi a pornit degrabă spre toaleta pentru femei. Acolo, s-a privit îndelung în oglindă, respirând încet. *Revino- ţi si treci peste asta!* A inspirat încă o dată şi s-a simţit, dacă nu întru totul, măcar atât cât putea fi vreodată de pregătită să dea din nou ochii cu ei.

Afară, aerul era mai rece decât îşi amintea, briza răcorindu-i pielea încinsă. Erin şi Max se aflau lângă balustrada neagră din metal a scării, dar niciunul nu s-a întors când Josie a închis uşa în urma ei.

— Ei bine? zicea Erin. I-ai spus?

Josie s-a oprit, cu inima bubuindu-i în piept.

— Mai scuteşte-mă, Erin, Nu-i aşa de uşor.

— înţeleg că nu.

Erin vorbise pe un ton tăios şi mai aspru decât înainte. Prin urmare, poate că nu era chiar atât de fericită şi de sociabilă pe cât îşi dorea să pară, Voia ca Max să-i spună. Josie a procesat informaţia o clipă. De când erau împreună? Ce angajament îşi luasera unui rata ae ceiaiaiu A incnis ocnn o secundă. Nu. Mai bine să nu alunece pe panta aceea.

— Josie!

A tresărit la auzul vocii lui Erin, din care

acum dispăruse orice urmă de asprime, de parcă nu fusese niciodată acolo. Josie s-a uitat la ea şi Erin i-a zâmbit. Nu putea să o urască pe femeia asta, chiar dacă şi-ar fi dorit. Deoarece, chiar şi în toiul întregii poveşti, Erin nu o învinovăţea şi nu o detesta pentru aventura ei cu Max.

— Bună! a salutat-o Josie, refuzând să se uite la Max, deşi el îi căuta privirea.

S-a apropiat de ei un singur pas.

— Comand un taxi, bine? s-a oferit Erin, scoţându-şi telefonul.

Nu a mai zis nimic de băuturi sau de sărbătorit ceva. Iar pentru asta Josie s-a considerat norocoasă.

Stăteau toţi trei stingheri pe marginea drumului, Josie, de o parte a cafenelei, Max şi Erin, de cealaltă. Iar când a venit taxiul, Josie s-a suit pe scaunul din faţă, îndepărtându-se de cei doi, înainte ca vreunul dintre ei sa insiste să facă altfel.

10 Atracţie turistică constând într-o succesiune de străzi care taie oraşul în două şi leagă cele mai importante monumente din Edinburgh, Castelul şi Palatul Holyrood (n. tr.).

CAPITOLUL 21

De îndată ce a ajuns la castel, Josie i-a trimis lui Geoffrey câteva poze pe e-mail, împreună cu numărul ei de telefon, conştientă că, dacă nu o face imediat, şi-ar putea pierde curajul, şi, după nici două ore, când ea şi Bia se îndreptau spre

ultima cină, a primit un apel de la un număr necunoscut. A răspuns cu un „alo” precaut.

— Josie? s-a auzit o voce ca un mârâit. Aici, Geoffrey Gilligan.

— Oh! a exclamat ea. Bună, l-a salutat.

Bia, îmbrăcată într-un verde strident, care-i tempera nuanţa violet a părului, a privit-o curioasă şi a ridicat uşor din umeri.

— Tocmai m-am uitat peste fotografiile tale şi mă declar impresionat – şi nu spun asta cu uşurinţă. Uite care-i treaba. Toamna asta ţin un curs aici, în Edinburgh. Toate locurile sunt ocupate, dar sunt dispus să fac o excepţie — parţial pentru că Max îmi este prieten, dar în special pentru că observ că eşti talentată şi, din câte mi-a spus Max, în prezent îţi iroseşti talentul, ceea ce e de-a dreptul păcat.

— Nu sunt..., a dat Josie să protesteze, însă el a întrerupt-o.

— Lasă-mă să termin. Acum ai şansa de a-ţi dezvolta talentul, de a te concentra exclusiv asupra muncii tale. Cursul începe peste două săptămâni şi durează până la Crăciun. La finalul lui, va avea loc o expoziţie a cursanţilor, care-ţi va oferi ocazia de a- ţi expune lucrările — invităm oameni din domeniu şi chestii din astea. Nu există burse disponibile, dar îţi

pot acorda o finanţare — suficient ca să conteze, aş spune.

Josie a încremenit, iar Bia s-a oprit şi ea, uşor încruntată şi încercând să-şi dea seama ce se petrece. Josie a răsuflat încet. Totul se întâmpla cam repede şi nu ştia ce să creadă. Când îi trimisese e- mailul, se aştepta mai degrabă ca el să-i sugereze să participe la câteva concursuri şi chestii de genul ăsta. Dar să se dedice complet unui curs... Putea să se mute, pur şi simplu, în Edinburgh? Să se dedice studiului tot restul anului, fără nicio garanţie că asta avea să ducă la ceva? Sincer, părea un gest cam nesăbuit, mai degrabă genul de lucru la care s-ar fi aşteptat din partea Biei, şi-a zis, uitându-se la ea.

— Nu sunt sigură* Trebuie... Trebuie să mă gândesc.

— Bine, dar gândeşte-te repede. Dacă nu primesc un semn de la tine până la sfârşitul săptămânii, voi presupune că răspunsul este „nu”. Îţi urez o seară bună şi sper să ne auzim curând.

Chiar şi după ce el a închis, Josie a rămas cu telefonul la ureche, uitându-se la Bia, oarecum înmărmurită.

— Ce-a fost asta? a iscodit-o Bia.

Josie i-a povestit în drum spre Turnul Vechi, unde avea loc cina finală a weekendului. În mod previzibil, Biei i s-a părut o idee minunată şi nu a considerat un impediment faptul că Josie trebuia să se

descurce cumva din punct de vedere financiar; a ridicat pur şi simplu din umeri, zicând:

— Vei găsi tu ceva.

Josie s-a simţit oarecum uşurată când au ajuns la Turn, care părea mai vechi decât restul castelului, fiindcă înseamnă că are o scuză pentru a înceta să mai discute despre asta.

S-au îndreptat spre Camera Cerbului, unde, pe un perete, se afla un cap de cerb — de unde şi denumirea, a presupus Josie, deşi a încercat să nu privească în ochii lui sticloşi. Nu apreciase – niciodată tradiţia expunerii capetelor de animale moarte, fiinţe odinioară vii etalate ca simple premii, cu toate că presupunea că asta sporeşte autenticitatea locului. La fel ca în cazul zidurilor de piatră, şi-a zis Josie şi nu s-a putut abţine să nu-şi treacă pe furiş o mână peste unul dintre ele. Era aspru la atingere şi ceva mai rece decât restul încăperii. Un tavan boltit se curba deasupra lor, făcându-te sa-ţi imaginezi cu uşurinţă camera goală şi, poate, pe tine închis aici, pânze de păianjen în colţuri şi picături de apă prelingându-se constant pe piatră – era genul de loc unde cineva putea să te închidă şî să uite de tine.

De fiecare parte a camerei se aflau câte două mese dreptunghiulare, drapate în negru şi unite în mijloc de o masă mai mică, unde aveau să stea, fără îndoială,

Laura şi John. Pe mese tronau sfeşnice dej a aprinse, iar pe peretele îndepărtat fuseseră instalate lămpi ce imitau perfect torţele. Combinate, toate acestea confereau sălii o strălucire pâlpâitoare.

Josie a zărit-o pe Erin salutând-o din cap, în timp ce ea şi Bia îşi croiau drum spre o masă plină cu băuturi, printre care şi mied original, cu intenţia de a se servi. Nu-l vedea nicăieri pe Max şi a încercat să-şi ignore golul din stomac. Poate că era bine, s-a gândit. Poate era mai bine ca, după experienţa de la cafenea, să nu-l mai revadă weekendul ăsta. În plus, mulţi dintre invitaţi se întorseseră acasă deja, neputând sau nedorind să-şi ia încă o zi liberă de la serviciu — inclusiv Stuart, potrivit Biei, la fel ca Jess şi ca Tom, care porniseră înapoi spre Londra de dimineaţă. Jess îi trimisese lui Josie un mesaj în care-î spunea că trebuie să se întâlnească să ia prânzul cu toţii atunci când ea va reveni la Londra, deşi Josîe n-avea niciun dubiu că vor trece cel puţin şase luni până când îi va revedea. Drept urmare, cina era una mai restrânsă şi mai intimă, cu vreo treizeci de persoane, cei rămaşi fiind fie rude apropiate, fie invitaţi dornici să-şi acorde un weekend prelungit. Josie acceptase să rămână, fiindcă de ce s-ar fi întors? Să răspundă la telefon la un serviciu temporar de recepţioneră sau să discute cu Helen planurile de redecorare? Şi, desigur,

fiindcă-şi dorise să-i fie alături Laurei.

Laura care, în clipa aceea, stătea în picioare sub capul de cerb, cu faţa luminată de lumânările ce-i confereau o strălucire blândă şi fericită, mai reuşită decât orice machiaj, Josie a făcut semn spre Laura şi Bia a încuviinţat din cap şi a urmat-o. Când au ajuns lângă ea, Josie s-a simţit extrem de vinovată. Stătuse acolo — fusese considerată îndeajuns de apropiată încât să stea acolo —, dar nu se deranjase să-i vorbească toată ziua. Şi totuşi, Laura nu părea supărată, ci le-a zâmbit prietenelor ei când s-au apropiat.

Josie a îmbrăţişat-o, inspirându-i parfumul dulce.

— Eşti frumoasă, a complimentat-o când i-a dat drumul. Deşi îmi imaginez că te-ai săturat să tot auzi asta, la cum ai arătat în weekend.

Laura a lăsat capul pe spate şi i-a aruncat o privire.

— Nimeni, nici măcar eu, Josie, nu s-ar putea sătura vreodată să audă asta, a precizat zâmbind şi s-a uitat prin încăpere, în timp ce ultimele persoane li se alăturau. A fost bine, nu-i aşa?

— Aş spune că „bine” este o subestimare, A fost *minunat*, a asigurat-o Josie şi Laura a zâmbit. Dar cum a fost pentru tine? N-a fost prea stresant?

— Nu, odată ce am demarat lucrurile, totul a decurs de la sine.

Deşi nu a spus-o, Josie avea impresia clară că planificările riguroase ale Laurei făcuseră ca totul să meargă strună.

— Ei bine, ţi-a ieşit perfect, a zis Bia zâmbind şi a îmbrăţişat-o şi ea pe Laura, care i-a întors gestul.

— Mă bucur că ai reuşit să vii.

— Glumeşti? a clătinat Bia din cap. Eu îţi mulţumesc că m-ai primit!

Niciuna dintre ele nu a menţionat motivul pentru care Bia fusese invitată şi Josie a fost recunoscătoare pentru asta.

John a apărut şi a strâns-o pe Josie cu putere în braţe.

— Ce spilcuit eşti! a zâmbit Josie. Ar trebui să porţi kilt tot timpul.

— Ah, aş purta, dar nu mă lasă ea, a zis, luând-o de mijloc pe Laura şi trăgând-o spre el.

— Arătaţi impecabil! le-a zâmbit Bia.

— Nu-Î aşa? a încuviinţat Laura, făcând-o pe Josie să râdă.

— Cum e la Casa de pe Lac? s-a interesat Josie.

— Dumnezeule, e minunată! a exclamat Laura. Se află chiar pe lac şi de dimineaţă am privit răsăritul peste el. Sincer, mai bine de-atât nu se poate, chiar dacă soarele s-a ascuns puţin după nori mai târziu.

— Eraţi treji la răsărit?! a întrebat Josie, ridicând din sprâncene.

— Laura m-a obligat, a precizat John, cu o grimasă falsă.

Soţia lui şi-a dat pe spate părul pe care, în seara asta, şî-l îndreptase şî-l lăsase liber.

— Păî, am profitat de restul dimineţii, nu?

John a roşit, iar Josie şi Bia au râs când Laura le-a
făcut cu ochiul. În clipa aceea, au venit părinţii lui John, aşa că Josie şi Bia s-au scuzat şi s-au îndepărtat.

Josie a oftat încet şi Bia şi-a înclinat capul spre ea.

— Nu-mi vine să cred că s-a terminat deja, a zis Josîe,

— Dar nu s-a terminat încă. Şi, în plus, îmi iau notiţe — sunt destul de sigură că-mi voi face nunta aici într-o bună zi.

— Tot ce mai trebuie e să-ţi găseşti perechea, a râs Josie.

— Un detaliu minor, a spus Bia, fluturând din mână.

— Ce părere ai de Stuart? a întrebat-o Josîe zâmbind.

— Nu. Ne-am distrat şi noi puţin, atâta tot.

Josie s-a oprit brusc atunci când Max a intrat.
Arăta imposibil de frumos în lumina din cameră, desigur. Fiind o atmosferă ceva mai informală, în ciuda splendorii împrejurimilor, Max purta blugi negri şi un

pulover gri, pe corp. Erin i-a făcut semn cu mâna, chemându-l, înainte ca Josie să se hotărască dacă ar trebui să se ducă la el sau nu.

— Ce e? a întrebat Josie când a văzut-o pe Bia aruncându-i o privire, dar prietena ei a luat o înghiţitură de mied şi a ridicat din sprâncene pe deasupra buzei paharului. Ce e? a insistat Josie în timp ce se aşezau la locurile lor – despărţite de Max şi de Erin de un cuplu mai în vârstă, probabil invitaţi din partea lui John, dacă era să se ia după kiltul bărbatului.

— Nu sunt sigură că e o idee bună să te duci acolo, având în vedere cum s-au sfârşit lucrurile ultima dată, şi-a dat Bia cu părerea.

— Nu mă duc, s-a încruntat Josie. Nu s-a întâmplat nimic. Şi nu se va întâmpla nimic.

— Ţi-ai petrecut toată dimineaţa cu el azi, a subliniat Bia.

— Da. Şi cu *prietena* lui, Bia.

întâmplarea de la jumătatea zilei n-avea de gând să î-o povestească, a hotărât ea. Fiindcă nu prea era nimic de povestit.

Vocea lui îi răsuna în minte. „Chiar o fac, să ştii. Mă gândesc la tine. „

Josie a alungat-o şi s-a concentrat asupra Biei.

— Şi oricum am fost cu el doar fiindcă tu nu erai prin preajmă.

— încă ţii la el, a conchis Bia,

ignorându-i explicaţiile.

— Ba nu, a contrazis-o Josie, însă şi-a dat seama că vorbise pe un ton prea afectat ca să pară convingător.

— Doar să ai grijă, bine?

— Am *mereu* grijă, Bia, a oftat Josie, dar o părticică din ea credea că, dacă ar fi fost adevărat, ar fi avut cu Max doar o aventură, aşa cum avusese Bia cu Stuart.

Bia a reuşit să-i distragă atenţia mare parte din timp, astfel că abia dacă a observat ce face Max. Miedul era ceva mai tare decât crezuse ea, prin urmare, până să-şi dea seama, a cuprins-o o ameţeală plăcută şi a sesizat că vorbeşte mai tare, că gesticulează mai mult atunci când discuta cu Bia despre Idei Măreţe. Prin urmare, a fost puţin surprinsă când Laura şi John au început să se plimbe printre invitaţi şi să-şi ia la revedere de la toată lumea.

Când s-au apropiat de ele, Josie şi Bia s-au ridicat de la masă. Laura le-a îmbrăţişat cu lacrimi în ochi.

— Nu mă întrebaţi de ce plâng, le-a spus. Am fost foarte emotivă weekendul ăsta, s-a scuzat ea şi, cum John se uita la ea, Laura i-a dat un ghiont în coaste. E normal, nesuferitule, i-a zis cu afecţiune.

Max şi Erin făceau parte din micul grup care ocolise masa ca să-şi ia la revedere, iar John s-a întors să o îmbrăţişeze pe Erin, care l-a bătut prietenește pe spate după

aceea.

— Nu-mi vine să cred că de-acum eşti cu adevărat om mare, a oftat ea.

John a pufnit.

— O să ajungi şi tu acolo curând, n-am nicio îndoială.

Josie se străduia din răsputeri să-l evite pe Max. Oare aşa era sortit? s-a întrebat. Max şi Erin să sfârşească prin a se căsători, iar Josie să rămână o simplă poveste din trecutul lui? A strâns din buze şi şi-a zis în sinea ei: *Las-o balta*, *Josie!*

Toţi invitaţii la cină i-au condus pe Laura şi pe John afară, făcându-le cu mâna, dar, fiindcă mai întâi se duceau pe jos până la Casa de pe Lac pentru a-şi lua bagajele şi fiindcă Laura nu purta rochie de mireasă, despărţirea era mai puţin dramatică decât în filmele romantice.

— Slavă Domnului! a exclamat Bia, când le-au făcut cu mâna pentru ultima oară. De zece minute am nevoie la toaletă,

A şters-o degrabă, iar Josie s-a întors în cameră. S-a oprit în prag. Max şedea acolo şi lumina lumânărilor i se reflecta în păr. Neatentă, Erin stătea de vorbă cu cineva în celălalt capăt al încăperii. Max a ridicat ochii, i-a surprins privirea şi i-a zâmbit într-un fel care-ar fi trebuit să-i fie rezervat blestematei sale iubite.

Poate că de vină era miedul sau poate ceva din ce-i spusese Bia ori poate tot nenorocitul ăla de weekend, modul în care

se comportase el, de parcă între ei exista un soi de conexiune, de parcă – însemnau ceva unul pentru celălalt, dar, în momentul acela, a hotărât că se săturase. S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit ca o furtună, practic izbindu-se de cineva care tocmai venea din direcţia opusă. Lua-l-ar naiba! La naiba cu toate cuplurile fericite de-aici!

Ieşise în curtea castelului, când l-a auzit în spate, strigând-o.

— Josie?

L-a ignorat şi şi-a văzut de drum, cu vântul biciuindu-i obrajii.

— Josie!

S-a întors cu faţa spre el, furioasă.

— Ce e? s-a răstit ea.

Max s-a oprit brusc, s-a încruntat, apoi a pornit încet spre ea, de parcă Josie era un animal care trebuia îmblânzit.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o încet.

O clipă, l-a privit ameninţător. În mod vădit, Max avea impresia că totul e bine, că ei sunt bine, că era al naibii de bine să-i arunce privirile acelea, să o ia de mână atunci când prietena lui nu era atentă, fiindcă o excursie la ţară şi o întâlnire cu un fotograf celebru fâceau ca totul să pară grozav.

— Ce faci, Max? l-a întrebat, clătinând din cap.

— Cum adică?

— Ce faci? a repetat ea. De ce

încerci să te strecori înapoi în viaţa mea?

Şi-a trecut o mână prin păr, apoi a simţit vântul răvăşindu-i-l când i-a dat drumul. În seara asta nu se vedea nido stea, cerul nopţii era înnorat deasupra capetelor lor.

— Sau asta faci? Asta încerci să faci? Vrei să fim prieteni? Despre asta este vorba?

— Nu. Eu...

— Atunci ce? a răsunat vocea ei în curtea castelului. Apari din senin la nunta prietenei mele, unde n-ai niciun drept să te afli...

— Eşti cam aspră! a întrerupt-o el, cu acelaşi ton precaut. Am fost invitat. Nu e ca şi cum am făcut-o intenţionat, ca să te scot pe tine din sărite, a zis el, iar Josie i-a aruncat o privire urâtă şi chipul lui s-a crispat. Situaţia nu e ideală nici pentru mine, Josie. Este...

— Oh, da, a răspuns ea, cu un zâmbet ironic. Sunt convinsă că e extrem de greu să fii aici împreună cu superba şi inteligenta ta iubită — pe care o plac, apropo.

— Şi eu o plac, dar nu e ce...

— Tu ai fost cel care m-a părăsit, Max, a izbucnit Josie.

Ochii o înţepau acum, fir-ar ei să fie! Şi-a coborât umerii şi şi-a strâns braţele în jurul lor, încercând să alunge răcoarea care o învăluia.

— M-ai părăsit a doua zi de

Crăciun, după ce eu..., s-a întrerupt, a inspirat adânc şi a clătinat din cap. Las-o baltă! N-are niciun rost. E de domeniul trecutului.

Max a înaintat spre ea, cu ochii întunecaţi precum cerul de deasupra lor. S-au uitat lung unul la altul, apoi el a tras aer în piept.

—_____ Uite ce e. îmi pare rău. N-am vrut nicicând să te rănesc

— Oh, impresionant! a exclamat Josie, zâmbind amar.

— Am încercat să vorbesc cu tine despre asta! a izbucnit şi Max, ceva sfărâmând orice urmă de autocontrol, apoi şi-a trecut îndurerat o mână prin păr, în New York. Am încercat să discut cu tine, să- ţi explic, dar tu m-ai expediat pur şi simplu! Şi aş putea adăuga că păreai extrem de mulţumită de noua ta viaţă acolo, a zis el cu tristeţe.

Josie l-a fulgerat cu privirea. Bineînţeles că părea mulţumită, nu? Doar n-avea de gând să lase sa se vadă cât de mult suferea văzându-l acolo, nu?

Şi în clipa aceea a hotărât că, la urma urmelor, nu voia să se justifice, aşa că a dat să plece. El s-a întins, a apucat-o de mână şi a tras-o înapoi cu un gest aproape violent. I-a dat drumul imediat, de parcă pielea ei l-ar fi ars, şi a scuturat furios din cap.

— Crezi că mie mi-e uşor? a şoptit,

dar fiecare cuvinţel o izbea ca un pumn. Să vreau ce nu pot avea?

Vorbele lui i-au sfredelit pieptul şi Josie şi-a plecat privirea ca să-şi ascundă sentimentele.

— E ridicol ce spui. Doar e alegerea ta, nu? l-a întrebat, înainte ca el să poată interveni. Toate acestea sunt condiţiile tale.

— în New York...

— Dă-l naibii de New York! Dacă mă voiai, atunci ar fi trebuit să rămâi cu mine de la început! a izbucnit ea şi, deşi respira anevoie, nu era în stare să se oprească. Sau măcar să fi încercat să păstrezi legătura ori ceva asemănător, în loc să mă abandonezi pur şi simplu.

Max a tresărit şi, o clipă, focul care se aprinsese în ea a pâlpâit. Dar apoi Max i-a vorbit cu o voce rece.

— Habar n-ai de nimic, Josie.

Şi astfel, focul a izbucnit din nou.

— Ei bine, nu, fiindcă nu-mi spui nimic, nu? Ti- am dăruit tot, ţi-am mărturisit tot, iar tu nu mi-ai oferit nimic în schimb, i-a zis şi a dat să-i întoarcă iarăşi spatele, nesigură încotro se îndreaptă. Şi poate că, în mod bizar şi pervers, mă acuzi pe mine, dar eu nu... eu nu cred...

Pentru a doua oară în noaptea aceea, Max s-a întins şi a înşfacat-o de braţ, trăgând-o spre el cu atâta putere încât a lasat-o fără suflare. Privirile li s- au

întâlnit, ochii lui căutându-i pe ai ei. Apoi a sărutat-o şi ea i-a răspuns fără să se gândească. L-a cuprins de umeri şi l-a tras mai aproape, tânjind după el, iar degetele lui i s-au înfipt în carne. Dumnezeule, ce gust avea! Nu-şi dăduse seama până acum cât de mult râvnise la el.

— Josie?

Glasul Biei i-a readus la realitate şi amândoi s-au retras, parcă şocaţi. Josie şi-a netezit părul când s-a întors spre prietena ei, care arăta ca o zână în noapte, învăluită de lumina răspândită de clădire. Cât anume văzuse? Iisuse! Slavă Domnului că fusese Bia, şi nu Erin!

— Vin imediat, i-a răspuns Josie, sperând că tremurul din glasul ei era suficient de discret încât Bia să nu-l remarce.

— E totul în regulă? a întrebat prietena ei, uitându-se încruntată când la ea, când la Max.

— Da, a asigurat-o Josie, dregându-şi vocea. E-n regulă. Du-te înăuntru, mai lasă-mă puţin. Vin şi eu imediat.

Bia şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— De fapt, mă gândeam să mă duc la culcare. Sunt frântă.

— Bine, a zis Josie cât a putut de calm. Ia-o înainte şi te prind din urmă.

Bia a ezitat, dar a plecat, lăsându-i singuri, Josie s-a întors spre Max şi s-au

privit îndelung, cu ochii strălucindu-le în întuneric.

— îmi pare rău, a clătinat el din cap. N-ar fi trebuit să fac asta.

Ceva s-a rupt în sufletul ei, dar a strâns din buze şi a dat din cap că da.

— Nu. Presupun că n-ar fi trebuit, a zis şi a păşit în spate.

— Josie, aşteaptă! N-am vrut să spun...

însă ea se săturase. Se săturase de jumătăţile lui de promisiune, de aluziile, de privirile şi de afurisitele lui de mesaje amestecate. Aşa că i-a răspuns cu o voce intransigentă:

— Nu, Max. Eu am terminat cu povestea asta. Ai intrat în viaţa mea, m-ai făcut să mă simt... Nu ştiu, a zis, trecându-şi o mână prin păr. Altfel. Apoi ai plecat fără să te gândeşti măcar o clipă la sentimentele mele. Şi e în regulă, dacă nu ţi-ai dorit nimic mai mult. Ai fi putut găsi o modalitate mai frumoasă pentru a o face, dar îţi accept decizia, însă nu pot accepta asta, a clătinat ea din cap, gesticulând. Faptul că te comporţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, că încerci să fim prieteni sau că sugerezi că ţi-ai dori ceva mai mult şi eu nu pot...

A inspirat încet, străduindu-se să-şi tempereze vocea, dorindu-şi să nu sune de parcă ar fi fost cât pe ce să izbucnească în plâns.

— După weekendul ăsta, cred că cel mai bine e să nu ne mai vedem niciodată.

Fiindcă în ultimele zile înţelesese că nu poate fi prietena lui — nu fără să-şi dorească mai mult. Prin urmare, dacă asta voia de la ea, n-avea să accepte. Mai bine să iasă complet din viaţa ei, ca să-l poată uita.

Max nu i-a răspuns, ci doar a privit-o cu o expresie impenetrabilă. Josie a strâns din buze, refuzând să se lase copleşită de emoţii sau să plângă. De astă dată, era rândul ei să plece. Aşa că s-a întors, cu capul sus, şi a pornit după Bia. Şi, de astă dată, Max nu a mai urmat-o.

PARTEA A PATRA DECEMBRIE

CAPITOLUL 22

Era destul de frig în încăperea subterană pe care Geoffrey o închiriase pentru seara aceea, aşa că Josie îşi păstrase jacheta pe ea — în mod clar, nu se gândiseră să dea drumul mai tare la căldură înainte de mica lor expoziţie. Atmosfera era răcoroasă şi aspră, cu lumini amestecate, menite să sublinieze cât mai bine fotografiile expuse, şi mese poziţionate strategic, astfel încât lumea era încurajată să rămână în picioare

şi să privească lucrările, în loc să se aşeze şi să bea.

Josie îşi ţinea mâinile în buzunare, parţial din pricina frigului, dar mai ales pentru a-şi controla nevoia constantă de a le frământa, în timp ce privea vizitatorii învârtindu-se în jur. îşi pusese jos deja paharul de merlot, ca să nu soarbă întruna din el, din pricina emoţiilor. Cursanţii — douăzeci şi unu la număr, printre care şi Josie — fuseseră încurajaţi să invite lume la „evenimentul" ce marca finalul cursului, după cum îl numise Geoffrey, şi Josie era sigură că aceştia reprezentau majoritatea mulţimii, însă ştia că printre ei se află şi experţi în domeniu. Nu-i prea venea să creadă că pe pereţi erau expuse lucrările ei, că oamenii i le admirau, înclinându-şi curioşi capetele într-o parte sau făcându-le semn prietenilor să le arate câte ceva. L-a zărit în celălalt capăt al încăperii pe Geoffrey, care i-a făcut pur şi simplu cu ochiul, văzând-o cum stătea acolo degeaba şi singură, înainte să se ducă să discute cu altcineva.

Tema expoziţiei era celebrarea oraşului Edinburgh. Li se îngăduise să aleagă ce anume să reprezinte — oameni, clădiri, peisaje. Josie optase pentru peisaje; ştiuse de la bun început că va fi complicat să obţină ceva proaspăt şi original, însă era mulţumită de ce realizase şi simţea că se perfecţionase cu siguranţă ca fotograf.

Trebuia să admită că fuseseră cele mai grozave două luni şi jumătate din viaţa ei. Era incredibil că reuşise să se dedice în întregime activităţii preferate!

A zâmbit când a văzut-o pe Bia care, aparent de-a dreptul încântată de întregul eveniment, discuta cu John şi cu Laura în capătul opus al încăperii, sub lucrarea unui coleg, înfăţişând două femei oprite în faţa unei cafenele. Se simţea cuprinsă de o uşoară căldură şi de ameţeală văzându-şi prietenii aici pentru expoziţie, constatând că făcuseră efortul de a veni şi că nu o ocoliseră, considerând-o ceva prostesc şi insignifiant, ceva ce Josie trebuia să-şi scoată din minte înainte să revină la viaţa reală — la fel cum simţea şi ea uneori. Faptul că toţi invitaţii ei se aflau aici nu o împiedica să se uite în permanenţă spre uşă, deşi stomacul îi zvâcnea neplăcut de fiecare dată când o făcea.

După un tur lent al sălii, Helen, bunica şi bunicul s-au întors la ea. Josie a zâmbit când Buni a îmbrăţişat-o din nou şi ea a inspirat mirosul de tutun şi de scorţişoară al bătrânei. Bunica a strâns-o de umăr cu degetele ei fusiforme.

— E uimitor, iubirea mea!

— Mă bucur tare mult că aţi venit cu toţii, le-a zis Josie radiind.

Helen a pufnit încet.

— Normal c-am venit, draga. Ce credeai?

Era în elementul ei, sorbind din vinul alb şi călduţ ca din cea mai scumpă şampanie din lume.

— Şi se dovedeşte a fi un eveniment cu adevărat reuşit, nu-i aşa?

Bunica a mângâiat-o pe Josie pe păr, iar bunicul a bătut-o ciudat pe braţ — nu fusese niciodată genul care să-şi manifeste afecţiunea, dar Josie îşi dădea seama că e mulţumit şi în plus, la venire, îi pusese o serie de întrebări despre diverse fotografii, ceea ce spunea totul.

— Suntem aşa de mândri de tine! a exclamat bunica.

Şi o susţinuseră atât de mult atunci când le spusese că are de gând să participe la curs. Bunica se oferise să o ajute să-şi achite cazarea, însă Josie refuzase — amândoi erau pensionari şi aveau alte lucruri mai importante pe care să-şi cheltuiască banii, de pildă, facturi. În schimb, îi invitase Ia expoziţia de final. Ca să facă rost de bani, îşi luase o slujbă cu jumătate de normă ca ospătăriţă şi lucra seara şi în weekend, ceea ce-i amintea de adolescenţă. În plus, împărţea apartamentul cu alte două fete, pe care abia dacă le văzuse, fiindcă nu prea stătea pe-acolo, iar când stătea, se închidea în camera ei şi dormea. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de epuizată, dar şi atât de fericită.

Pe bunicul I-a apucat o tuse seacă şi

Josie s-a încruntat Ia el.

— Te simţi bine? l-a întrebat, iar când el i-a făcut semn cu mâna, ea a insistat. Ţi-e frig? Ţi-ai făcut vaccinul antigripal?

— Oh, nu te mai îngrijora atâta! a zis el cu afecţiune, când i s-a potolit tuşea. Sunt mai rezistent decât par.

Însă era un memento neplăcut al faptului că îmbătrâneau amândoi şi, la gândul ăsta, a străbătut- o un fior.

Bunica a readus-o în prezent cu o strângere delicată de umăr.

— Mama şi tatăl tău ar fi şi ei mândri de tine, Josie.

— Sper să fie adevărat.

— Desigur că e, a murmurat bunicul, Te-ar considera curajoasă pentru că ţi-ai urmat pasiunea.

— Malcolm ar fi adorat asta, a aprobat Hclcn. A fost atât de mândru de tine când ai mers prima dată pe bicicletă — ceva ce orice copil reuşeşte, aşa că nu-mi pot imagina cât de îngrozitor ar fi aici, lăudându-se în faţa tuturor, a zis ea, aruncându-i lui Josie un surâs maliţios peste marginea paharului cu vin.

Josie le-a zâmbit amândurora, deşi o durea puţin sufletul. Era încă un moment în care şi-ar fi dorit ca părinţii ei să se afle aici, să vadă ce alesese să facă şi ce fel de om devenise.

— Trebuie să vii curând în vizită, i-

a spus bunica, căutând ceva în buzunarul fustei — purta *mereu* fuste cu buzunare, ceva ce Josie admirase întotdeauna. Ştiu că eşti ocupată de Crăciun, dar după aceea...

— Voi veni, i-a promis Josie, încercând să-şi alunge sentimentul de vină.

Bunicii nu-i spuseseră nimic, dar se întreba dacă nu cumva, în adâncul sufletului, se simţeau răniţi sau ofensaţi ca alesese să locuiască împreună cu Helen, şi nu cu ei, atunci când revenise de la New York. Nici Helen nu o întrebase de ce şi îi acceptase imediat compania, dar adevărul era că Josie nu suportase gândul de a petrece atâta timp acolo, cu toate că se simţea ca o laşă din pricina asta.

— Bine. Mă duc repede să trag un fum, a zis bunica şi Josie s-a încruntat.

— N-ar trebui. Credeam că încerci să renunţi.

— Răul a fost făcut deja, iubirea mea, a zis bunica, fluturând din mână.

După expresia lui Helen, aparent şi ea voia să-i spună ceva mamei sale legat de asta, deşi Josie n- avea cum să nu sesizeze ironia situaţiei, având în vedere că nici pe Helen nu o putea împiedica nimeni să facă orice-i plăcea.

Josie a urmărit-o pe Buni părăsind camera, strângându-şi bine haina în jurul corpului, în timp ce bunicul îi făcea cu mâna Biei, care se afla în celălalt capăt al

încăperii. Apoi Geoffrey s-a apropiat, gesticulând.

— îmi pare nespus de rău, dar trebuie să o răpesc pe Josie o clipă, a zis şi a apucat-o ferm de braţ, parcă provocând-o să protesteze.

Cu coada ochiului, Josie a văzut-o pe Helen, care era cu peste zece ani mai mare decât Geoffrey, cântărindu-l din priviri. Spre surprinderea lui Josie,
Geoffrey nu şi-a ferit privirea, d i-a zâmbit lui Helen şi a dat din cap. Apoi a însoţit-o pe Josie de- a lungul pardoselii din piatra.

— Vreau sa te prezint cuiva, i-a zis, când se apropiau de una dintre fotografiile ei, apoi a bătut pe cineva pe umăr, probabil persoana cu pricina.

O femeie ceva mai în vârstă decât Josie, bronzată şi cu părul blond, decolorat de soare, s-a întors şi a ridicat o sprânceană.

— Cbarlotte, ea este Josie.

Josie a zâmbit politicos şi i-a întins mâna, străduindu-se să nu-şi trădeze câtuşi de puţin încordarea în timp ce se întreba cine e femeia.

— Bună.

Cbarlotte i-a luat mâna şi i-a strâns-o scurt şi eficient.

— Salutare. Ţi-am admirat lucrările, i-a zis cu o voce care, asemenea strângerii de mână, era rece şi la obiect. Lucrez în Botswana şi anul acesta organizăm un stagiu de fotografie în

parteneriat cu una dintre cele mai mari pavilioane de acolo, i-a explicat, a cântărit-o scurt din priviri şi Josie a avut senzaţia clară că o analizează. Geoffrey mi te-a lăudat şi a sugerat că ai putea fi interesată de fotografierea naturii sălbatice.

Era maî degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

Josie se întreba ce însemna de fapt „te-a lăudat", ţinând cont că, în mare, Geoffrey le dăduse ordine şî le adusese critici în ultimele două luni, dar el a dat uşor din cap. Josie a întâlnit privirea extrem de directă a lui Charlotte şi a încercat din greu să nu-şi muşte limba.

— Vai! E grozav! Vă mulţumesc foarte mult că v- aţi gândit la mine!

Cu toate ca femeia nu spusese explicit că *se gândeau* la ea, şi-a dat seama Josie, brusc conştientizând cât de ridicol arătau mâinile ei atârnându-i inerte pe lângă corp.

Cbarlotte i-a întins o carte de vizită pe care Josie a luat-o, plecându-şi privirea spre ea.

— Detaliile stagiului se găsesc pe site. Va trebui să depui o cerere oficială, dar, după ce am văzut o parte din lucrările tale din seara asta, as spune că ai şanse mari să fii aleasă pentru interviu. Mai ai doar o zi la dispoziţie ca să trimiţi cererea — a trebuit să facem un proces de selecţie scurt şi rapid, fiindcă abia am primit

confirmarea finanţării.

I-a zâmbit din nou, la fel de eficient, de parcă tocmai îşi dăduse seama de câtă energie aveau nevoie muşchii ei faciali ca să producă efectul dorit, apoi l-a salutat din cap pe Geoffrey şi s-a îndepărtat, lăsând-o pe Josie uşor descumpănită.

Ea s-a uitat la Geoffrey, care-i zâmbea de parcă o mai văzuse şi altă dată pe Charlotte producând un asemenea efect.

— Nu înţeleg exact ce s-a întâmplat, a clătinat Josie din cap.

— Păi, *cred* că tocmai ţi s-a oferit şansa de a avea parte de experienţa vieţii tale, bobocel ce eşti.

Josie şi-a coborât privirea spre cartea de vizită, apoi s-a uitat din nou la el, având în continuare senzaţia că trebuie să recupereze timpul pierdut.

— E nepotrivit să te îmbrăţişez acum?

Bărbatul a ridicat o mână şi a strâmbat din nas.

— Eu nu urmăresc chestii de genul ăsta.

Josie a râs.

— E grozav şi-ţi mulţumesc că i-ai vorbit despre mine...

— Dar?

Josie a oftat.

— Dar nu pot accepta un stagiu neplătit.

— De ce nu? a întrebat Geoffrey,

ridicând din sprâncenele stufoase.

— Păi... În primul rând, pentru că nu mai am douăzeci şi unu de ani.

— Ah, da, am uitat că eşti bătrână.

— Ei bine, chiar sunt, în comparaţie cu toţi cei de-aici.

Geoffrey s-a uitat dinadins prin cameră, unde se aflau câteva persoane de vârsta bunicilor ei. Josie a scos un sunet de iritare.

— Ştii tu ce vreau să spun. Şi, din păcate, cu acest curs, mi-am epuizat numărul admis de pauze în viaţă.

Sprâncenele lui şi-au reluat poziţia normală, încruntată.

— Nu văd ce mare lucru. Toate mesele şi cazarea ar fi plătite şi durează doar un an.

Josie a pufnit.

— Da, dar n-am niciun ban, Geoffrey.

— Cred că acordă şi un mic salariu. Posibil. în plus, n-ai niciun fel de economii? O fată ca tine trebuie să aibă, cu siguranţă.

— Cum adică „o fată ca mine”?

— Ştii tu..., a zis el, fluturând din mână. Organizată, cu capul pe umeri, i-a explicat şi Josie şi-a ţuguiat buzele, nesigură dacă era sau nu un compliment. în orice caz, a continuat Geoffrey, nu-i nevoie sa te hotărăşti pe loc. Acum poţi doar să te bucuri de seara aceasta, având în vedere câtă muncă ai depus. Între timp,

mă tem că eu va trebui să mă plimb printre invitaţi.

A strâns-o de umăr într-un mod necaracteristic şi a plecat, iar ea s-a dus lângă Laura, Bia şi John.

— Uită-te la tine! i-a zâmbit Bia. Eşti un adevărat fotograf.

— Da, felicitări! i-a spus John, bătând-o pe umăr. Trebuia să te rugăm să ne faci fotografiile de nuntă.

Laura a încuviinţat din cap, făcând-o pe Josie să râdă. Prietena ei n-ar fi acceptat în ruptul capului un fotograf neexperimentat la propria nuntă.

Uşa galeriei s-a deschis şi Josie şi-a îndreptat automat privirea într-acolo. Însă era doar o femeie pe care nu a recunoscut-o şi care ţinea un băieţel de mână. S-a întors spre Laura şi spre Bia şi le-a văzut schimbând o privire.

— Ce e? a întrebat Josie, defensiv.

— Aşteptăm pe cineva, nu? a iscodit-o Bia, ridicând paharul cu vin la gură.

— Nu, a răspuns ea, însă roşeaţa care începea să-i cuprindă obrajii a dat-o de gol. Da, bine, aşa e. Mă gândeam că Max va veni. Şi nu e imposibil, prin urmare, nu vă uitaţi aşa la mine. Doar el mi l-a prezentat pe Geoffrey, nu?

— Hmm. îmi amintesc, a zis Bia pe un ton posibil dezaprobator, în ciuda faptului că se adunaseră cu toţii în această

încăpere doar datorită respectivei prezentări.

Laura i-a aruncat o privire lui John, care a pornit îndată spre bar, apoi ea s-a întors spre Josie.

— L-ai invitat?

— Păi, nu, a răspuns ea, muşcându-şi buza.

Se gândise la asta, nu că ar fi recunoscut în faţa celor două prietene ale ei. Se gândise fiindcă, la urma urmei, lui îi datora totul. Şi apoi decisese că cel mai sigur e să n-o facă. Şi totuşi, deşi îi spusese clar că nu vrea să-l mai vadă niciodată, nu putea să evite gândul că poate Geoffrey îl invitase, iar el acceptase. Şi, sincer, o parte din ea spera să fie aşa.

Laura şi Bia au mai schimbat o privire, ambele dezaprobând în mod vădit persoana lui Max.

— Am primit flori, a recunoscut ea oftând.

Un buchet mare şi superb de flori albe şi violet îi fusese livrat de dimineaţă în apartament.

— De la el? s-a interesat Bia.

Josie a clătinat din cap şi s-a oprit.

— Ei bine, nu ştiu. N-avea niciun bileţel,

Laura a înălţat din sprâncene, în timp ce Bia
bătea darabana cu unghiile — date cu albastru- închis, asortate cu părul precum

cărbunele — în paharul de vin, acum gol.

— Şi deci ai *crezut* că sunt de la el? a întrebat-o Laura.

Josie a strâmbat din nas şi nu a zis nimic, conştientă că nu există un răspuns corect la întrebarea ei. Dacă susţinea că nu, era convinsă că aveau să recunoască adevărul, iar dacă spunea că da, nu era tocmai sigură ce anume recunoaşte.

La început bănuise că florile erau de la bunica, însă bătrâna a negat când a întrebat-o, iar Josie habar n-avea de la cine altcineva puteau fi. În plus, Max ar fi putut afla adresa de la Geoffrey, nu? Şi-a lipit limba de cerul-gurii. Ce proastă fusese să aleagă drumul acela! Îi spusese că nu vrea să-l mai vadă niciodată şi ar fi trebuit să respecte asta.

Laura şi Bia se uitau la ea prea insistent, iar ea se frământa sub greutatea privirii lor.

— Trebuie să-i trimiţi un mesaj, a declarat Bia după o clipă, la care Laura s-a încruntat, dar Bia a întărit cu o mişcare din cap. Să-l întrebi dacă sunt de la el şi dacă da, de ce. Dacă n-au nicio legătură cu el, atunci cel puţin nu te vei mai agita. Ai nevoie de un final, Josie.

— Hmm. S-ar putea să ai dreptate, a zis Laura cu o expresie gânditoare.

— N-am nevoie de niciun *final*, a replicat Josie, vrând să dea de înţeles că ideea i se pare absurdă.

Problema era că, probabil, Bia avea dreptate. Ştiuse, într-adevăr, că el n-avea să fie acolo. Şi cu toate acestea sperase? Dar ce anume? Că el se despărţise de Erin, că-i va aduce flori, ciocolată şi şampanie şi o va implora să-i mai acorde o şansă, declarându-i că e iubirea vieţii lui?

La gândul ăsta, aproape că a pufnit.

Parcă atras de un semnal insesizabil, John a reapărut lângă Laura cu patru pahare în mâini. Le-a oferit băuturile şi Josie a sorbit automat din vinul roşu. Laura a privit-o cu un ochi critic.

— Cred că singurul lucru pe care-l putem face e să te-mbătăm straşnic, a zis ea pe un ton oarecum formal.

Bia s-a declarat de acord ridicând paharul şi Josie a înclinat din cap.

— Hmm. S-ar putea să ai dreptate.

CAPITOLUL 23

La o săptămână după expoziţia care marcase încheierea oficială a cursului, Josie îşi petrecea ultimul weekend dinaintea Crăciunului în vechiul apartament al Biei, uitându-se la prietena ei care, cocoţată pe un scaun, îndrepta steaua aurie din vârful bradului. Pomul era decorat în principal cu argintiu, mov şi, anul acesta, în complet dezacord, cu roşu. În plus, Josie şi Bia aşezaseră ici şi colo câteva decoraţiuni noi. Bia aşteptase venirea lui Josie ca să despacheteze lebăda

din lemn pe care prietena ei o agăţase oarecum ceremonios în brad. Apartamentul arăta aproape la fel ca anul trecut, cu luminiţe la fereastră şi în partea de sus a şemineului fals şi cu beteală atârnând deasupra uşilor ambelor dormitoare.

Josie a arătat din cap spre uşa de la intrare când Bia a coborât de pe scaun.

— Fără vâsc anul ăsta?

Bia s-a strâmbat.

— Am fost nevoită să-l dau jos fiindcă Sarah şi prietenul ei îl invocau întruna drept motiv pentru sesiunile lor de sărutări zgomotoase din prag şi eu rămâneam blocată mereu, i-a explicat, iar când Josie a râs, Bia a oftat. Eşti sigură că nu vrei să te muţi din nou aici?

Sarah, noua colega de apartament a Biei, plecase deja acasă de Crăciun, aşa că nu risca să o audă.

— Din păcate, n-am de lucru şi, oricum, n-o poţi da afară. N-are contract?

Bia a strâmbat din nas fără să zică nimic, apoi a aruncat o privire plină de speranţă spre dulapul care adăpostea paharele.

— Vin?

— Nu înainte să-ţi faci bagajele. Hai!

Josie a târât-o practic până în dormitor, apoi s-a aşezat pe patul Biei, în timp ce prietena ei îşi scotea valiza stupid de încăpătoare. Josie împachetase deja, având

în vedere că venise de la Helen şi-şi adusese doar cele necesare. Era între mutări acum — eliberase apartamentul din Edinburgh, prin urmare, majoritatea lucrurilor ei se aflau acasă la Helen, încă în cutii. Însă îşi imagina că se va mai gândi la asta când va reveni de la Budapesta, unde acceptase să-şi petreacă, împreună cu Bia, Crăciunul şi Anul Nou. Aveau avion a doua zi, la prima oră.

Josie avea impresia că dusese o viaţă nomadă în ultimul an — fapt de care nu s-ar fi crezut niciodată în stare. Era aproape imposibil de crezut că trecuse un an. Bănuia că mereu pare imposibil, că toată lumea o spune an de an, dar în special anul acesta, ţinând cont că se mutase, cu inima rănită, din Londra în New York, trecuse prin Guildford şi, în final, se jucase de-a fotografa în Edinburgh, timpul se scursese repede. După tot acel haos, i se părea plăcut să-şi petreacă ultima parte a anului cu Bia, în vechiul ei apartament.

— Ce părere ai? a întrebat-o prietena ei, întorcându-se de la şifonier şi ridicând o rochie verde, indecentă.

Josie a examinat-o cu atenţie.

— Cred că o să îngheţi de frig. E *ger* acolo în perioada asta.

— Dar se potriveşte cu noua mea coafură, s-a îmbufnat Bia.

Şi-a trecut demonstrativ degetele prin părul, de câteva zile, brun-arămiu.

Josie a clătinat din cap şi s-a aşezat mai bine, picior peste picior.

— Nu. Dă-o deoparte.

Bia a pufnit, dar s-a supus, apoi a aruncat pe podea mai multe haine din şifonier, după care a procedat la fel cu sertarele — o metodă de împachetat uşor neconvenţională. În timpul ăsta, Josie a scos telefonul şi şi-a recitit mesajele pentru a nu ştiu câta oră. Când Bia s-a uitat la ea, şi-a dat seama că nu era tocmai subtilă.

Prietena ei s-a oprit momentan din împachetat, s-a apropiat şi s-a trântit lângă Josie ca să citească peste umărul ei, cu toate că Josie îi citise e-mailul cu voce tare. Ba chiar de două ori.

— Te-ai hotărât ce faci? a întrebat-o Bia.

Josie a închis e-mailul; n-avea să se schimbe, indiferent de câte ori l-ar fi citit.

— Nu, i-a răspuns.

După ce o cunoscuse pe Charlotte, depusese cerere pentru stagiul de pregătire în Africa, zicându-şi că o simplă candidatură nu înseamnă nimic — putea să nu fie selectată; o singură persoană avea să fie aleasă, prin urmare şansele erau mici.

însă acum i se oferise postul. De fapt, îl *obţinuse* după interviul din urmă cu două zile şi îi lăsaseră o săptămână la dispoziţie să se hotărască, având în vedere că stagiul începea la sfârşitul lui ianuarie. I se părea

greu să ia o decizie de viaţă atât de importantă într-un interval de timp atât de scurt.

— Chiar nu ştiu, i-a răspuns Josie, atingând telefonul cu arătătorul. Nu cred că mă voi descurca să trăiesc în străinătate; dintotdeauna am crezut că ar fi mai bine să mă stabilesc undeva.

— Ai reuşit la New York, a subliniat Bia,

— Da, însă a fost altceva. Datorită lui Oliver, Aveam pe cineva acolo. A fost o schimbare importantă, într-adevăr, dar ştiam că voi avea ceva familiar alături de mine. în plus, a continuat oftând, m-am dovedit incapabilă să ţin pasul atunci când m-am mutat înapoi în Anglia, nu?

— Asta s-a întâmplat din cauza lui Oliver, nu a New Yorkului, a zis Bia, dându-i un ghiont în coaste. Şi o ştii foarte bine.

Josie şi-a dat părul pe spate şi s-a uitat la Bia cu o expresie aparent îndurerată,

— Şi totuşi, e ridicol, nu? Dintre toate locurile din lume, să plec chiar în Botswana pentru un *stagiu de pregătire*?

— Mie nu mi se pare chiar atât de ridicol, a comentat Bia, ridicând din umeri. Câtă vreme vrei să fotografiezi latura sălbatică a naturii, e firesc să *trebuiască* să călătoreşti în astfel de locuri,

— Da, dar... Nu ştiu... Nu e genul de experienţă pe care s-o încerci pe la douăzeci de ani? Ştii tu... Să pleci în

necunoscut ca să „te regăseşti”

Bia şi-a ţuguiat buzele, gânditoare.

— Ei bine, a zis ea încet, poate că n-o să „te regăseşti”. Poate că te duci tocmai fiindcă, în sfârşit, te-ai regăsit.

Josie s-a uitat lung la ea, apoi a zâmbit.

— îmi place cum sună.

— Bine, a zis Bia surâzând. Fiindcă mă temeam că poate pare ridicol.

Telefonul a sunat în mâna lui Josie şi Bia s-a ridicat de pe pat ca să-şi continue împachetatul. Josie şi-a coborât privirea spre ecran, a zâmbit şi a răspuns.

— Bună, mătuşică Helen. Scuze, am vrut să-ţi scriu. Am ajuns cu bine şi tocmai...

— Bună, draga mea, a răsunat vocea lui Helen, mai ascuţită decât de obicei, şi Josie s-a încordat imediat. Nu vreau să te sperii, dar Buni e la spital.

— Poftim? a spus Josie şi spatele i-a înţepenit, iar Bia s-a întors şi s-a încruntat la ea. De ce? Ce s-a întâmplat? a întrebat, strângând telefonul în mână ca într-o menghină.

— Eu..., a îngăimat Helen, trăgând aer în piept. A avut un atac de cord. Bunicul a dus-o la Urgenţe în seara asta şi au internat-o, i-a explicat mătuşa, a inspirat din nou adânc, de astă dată parcă încercând să-şi suprime emoţiile, ceea ce a făcut-o pe Josie să înlemnească. E în regulă; am vorbit cu ea la telefon şi insistă

că se simte bine, că toată lumea exagerează, dar trebuie să-i facă nişte teste şi să o ţină sub observaţie şi, ei bine, este un atac de cord. Am plecat într-acolo din Guildford. Tocmai m-a sunat tata, dar, în ciuda a ceea ce spune mama, e într-o stare proastă, aşa că i-am promis că te sun eu.

Tata. Mama. Nu *bunica* şi *bunicul*. O scăpare care a făcut-o pe Josie să-i tremure buzele.

— Da..., dar a fost la expoziţie, a zis ca oarecum uluită. Era bine.

N-avea nici un sens. Păruse fericită, sănătoasă. De obicei, nu persoanele supraponderale sunt cele care suferă atacuri de cord? Nu trebuia să fi primit vreun semnal de avertizare, ceva care să-i pregătească pentru asta? A simţit-o pe Bia aşezându-se pe pat, lângă ea, şi masându-i umărul cu blândeţe.

— Ştiu, draga mea. îmi pare rău.

Josie a scuturat din cap. Nu. Lumea spune „îmi pare rău" doar atunci când cineva a murit deja. A îndepărtat puţin telefonul şi a verificat ora. Nu era şase seara încă.

— Mă sui imediat în tren, i-a spus lui Helen – cu siguranţă mai circula unul.

— Păi, nu vom avea voie să o vedem peste noapte, trebuie să aşteptăm orele de vizită de dimineaţă.

— Dar tot vreau să fiu acolo, cu

tine şi cu bunicul. La cât încep orele de vizită?

— Mâine-dimineaţă, la nouă.

— Atunci, plecăm împreună de-acasă, a zis Josie cu fermitate.

— Bine, draga mea. Ne vedem acolo. Sună-mă dacă nu reuşeşti să vii.

— Voi veni.

S-a ridicat în picioare, simţind nevoia sa se mişte, să facă ceva imediat. „Atac de cord." Cuvintele îi reverberau în creier şi gâtul i s-a încordat drept răspuns.

— Şi, Josie, încearcă să nu intri în panică încă, a rugat-o Helen, care îşi recăpătase controlul asupra vocii, din câte remarca ea. Eu şi bunicul am vrut doar să... să ştii.

Pentru orice eventualitate. Vorbele nerostite pluteau în aer.

Şi-au luat la revedere şi, după ce a închis, Josie a rămas holbându-sc la Bia, aşezată în continuare pe pat.

— E vorba de bunica, a zis,

— Oh, Josie! a exclamat prietena ei, sărind în picioare.

— E în spital. A avut un atac de cord. Trebuie să plec.

— La naiba! Ce?!

Josie nu ştia dacă Bia se referă la spital sau la faptul că trebuie să plece, dar nu conta. A părăsit dormitorul prietenei sale şi s-a dus în sufragerie, unde îşi lăsase valiza – din fericire, încă nu scosese nimic din ea.

A verificat rapid orarul trenurilor pe telefon — putea să ia ultima cursă spre casă dacă pleca acum; astfel va avea grijă de bunicul la noapte şi va ajunge la spital dimineaţă devreme.

— Josie?

S-a întors spre Bia.

— A făcut atac de cord, B, trebuie să plec. Trebuie să ajung la spital.

— Vin cu tine, s-a oferit de-ndată prietena ei.

— Nu, s-a opus Josie şi a înaintat un pas, a apucat-o de mâini şi i le-a strâns. Nu putem pierde amândouă avionul.

— La naiba! Avionul! a exclamat Bia cu o grimasă.

— întocmai. Uite ce e, tu du-te. Eu o să sun la compania aeriană să verific dacă pot lua un avion mai târziu, presupunând că...

Dar nu şi-a terminat fraza, nu voia să spună „dacă", fiindcă nu ştia sigur care avea să fie finalul.

— Nu te pot lăsa să mergi singură, Jose, a zis Bia, clătinând din cap.

— Nu voi fi singură. îi am pe Helen şi pe bunicul.

Nici ea nu înţelegea cum de era atât de calmă.

— Dar...

— îţi interzic să vii, bine? Du-te la Budapesta, începe distracţia. Fă cunoştinţă cu un tip sexy şi pregăteşte-te să mi-l

prezinţi, i-a zis, străduindu-se să zâmbească. Oricum nu poţi face nimic şi, cel mai probabil, o să fie bine.

Dar, în ciuda vorbelor ei, se străduia cu disperare să-şi înăbuşe starea de nelinişte care-i strângea stomacul, ascunsă sub o aparentă relaxare.

S-a întors, a apucat valiza şi a tras-o pe roţi spre uşa apartamentului, punând pur şi simplu capăt discuţiei prin faptul că ea era gata de plecare, iar Bia nu. Şi-a îmbrăţişat prietena, care a strâns-o în braţe cu putere.

— Sună-mă, te rog, a şoptit Bia.

— Aşa voi face, i-a promis Josie. O să fie bine, a repetat.

Şi chiar a încercat să creadă asta când a coborât scările în fugă, a ieşit din clădire şi a pornit spre gară.

CAPITOLUL 24

După treizeci de minute de mers cu maşina de la casa bunicilor, Helen a oprit în parcarea spitalului John Radcliffe din Oxford şi toţi trei au coborât, Josie sărind de pe bancheta din spate, ca în adolescenţă. Ea şi Helen stătuseră amândouă peste noapte cu bunicul în casa lui, mătuşa insistând ca Josie să doarmă în vechea ei cameră, iar ea, pe canapea. Nu că ar fi dormit vreunul prea mult, fiindcă toţi se aşteptau să primească un telefon, aşteptau să afle că se întâmplase ceva rău.

Josie nu plânsese încă. Se simţea de parcă s-ar fi luptat în permanenţă să-şi controleze lacrimile încă de la începutul călătoriei de trei ore — cu trenul, apoî cu metroul din Streatham până în Marylebone, aşteptând în gară un tren spre Oxford şî apoî un taxi. Nici după ce ajunsese la destinaţie, nu cedase nevoii de a plânge, iar rezultatul era că oscila între calm şi o usturime intensă de ochi.

Au sosit la ora nouă fără cinci minute. Erau treji încă dîn zori, pălăvrăgiseră toată dimineaţa până când venise ora să plece. Au traversat parcarea în tăcere şi au intrat pe uşile de sticlă ale spitalului. După spusele bunicului, soţia lui era internată la secţia de cardiologie, aşa că au urmat indicatoarele din spital până când au ajuns într-o mică sală de aşteptare.

Asistenta de la recepţie le-a zâmbit şi, când Helen s-a interesat unde se află Cecelia Morgan, şi-a pus o pereche de ochelari mari şi rotunzi şî a verificat ceva în spatele biroului.

— Pe uşa din dreapta dumneavoastră, apoi, prima la stângă şi ar trebui să o vedeţi. Puteţi intra doar câte doi, a adăugat. Mă tem că acestea sunt regulile spitalului, le-a explicat, scoţându-şi ochelarii şî zâmbindu-le inocent.

— Intraţi voi primii, i-a îndemnat Helen. Oricum eu trebuie să trec pe la toaletă.

Aşa că Josie l-a urmat pe bunicul dincolo de uşi, străduindu-se să meargă mai încet, de dragul lui. S- a gândit că nu ştiau nimic şi, în plus, oamenii nu mureau întotdeauna din pricina unui atac de cord. *Şi totuşi, unii cedau*, i-a spus o voce sumbră, interioară.

Bunica stătea sprijinită pe două perne, iar cele două paturi care-l încadrau pe al ei erau şi ele ocupate, A zâmbit când Josie şi bunicul s-au apropiat şi, deşi arăta uşor mai palidă şi mai ridată decât de obicei, iar părul cărunt, tuns bob, era nefiresc de ciufulit, la prima vedere părea în regulă. Sincer, bunicul arăta mai rău decât ea, avea cearcăne purpurii sub ochii căprui, de parcă n-ar fi dormit de zile întregi.

Bunica a întins o mână spre soţul ei, care s-a apropiat imediat şi i-a mângâiat părul cu un gest tandru pe care nu-i plăcea să-l facă niciodată în public. A întins cealaltă mână spre Josie, care s-a dus lângă ea, zâmbind în continuare. Niciunul dintre cei doi bătrâni nu trebuia s-o vadă plângând.

— Cum te simţi? a îngăimat bunicul.

— Oh, sunt bine! întocmai cum ţi-am spus, l-a liniştit bunica, E puţin ciudat cu atâţia doctori şi asistente în jur care mă înţeapă întruna şi vor să mă mai ţină o vreme sub *observaţie* şi, sincer, halatul ăsta nu-mi avantajează tenul, dar altfel...

Le-a zâmbit pe rând fiecăruia, deşi Josie îşi simţea propriul zâmbet pierind. Chestia

era că, deşi suferea enorm, n-avea de gând să recunoască nimic — aceasta era femeia care ignorase odinioară un braţ rupt, considerându-l „un mic neajuns atunci când vrei să faci cumpărături”.

— Ţi-au zis cât timp trebuie să mai rămâi aici? Sau ce se întâmplă mai departe? a întrebat Josie, uitându-se în jur şi cântărindu-i din ochi pe ceilalţi pacienţi.

Era un salon măricel, învăluit în izul acela bizar – dezinfectant amestecat cu miros discret de trupuri — şi lui Josie i se părea ciudat cum de o încăpere atât de luminoasă şi de albă îţi poate da senzaţia aceea incredibilă de claustrofobie.

— Ei bine, mi-au făcut o diagramă de dimineaţă şi au zis ceva de un blocaj de optzeci şi cinci la sută, dar, sincer, trebuie să mai facă nişte analize, ecografii şi chestii din astea, ca să ne spună ce să facem mai departe.

De astă dată, bunica a surâs cu oarecare încordare. Josie a zărit o asistentă în celălalt capăt al camerei – blondă, cu pielea albă şi mai tânără decât ea – aplecându-se deasupra unui pacient. Simţea nevoia stringentă de a se duce şi de a-i spune, de a spune *cuiva*, că de obicei bunica nu era aşa — nu era bătrână şi bolnavă, încă se plimba cu bicicleta în weekend, pregătea biscuiţi grozavi şi găzduia un club de carte în fiecare lună, chiar dacă nu reuşea să termine afurisita

de carte de fiecare dată. Era o persoană activă, nu doar o bătrână bolnavă. A respirat încet, şi-a îndreptat iarăşi atenţia spre bunica şi a încercat să participe la conversaţia – relaxată — era limpede că Buni dorea să se gândească la altceva, că nu voia să discute iar şi iar despre cele întâmplate sau despre eventualul deznodământ.

După treizeci de minute, Josie s-a dus să facă schimb cu Helen, care a sărit în picioare în micuţa sală de aşteptare a secţiei de cardiologie, unde se uita lung la revista pe care o ţinea în poală.

— Pare în regulă, i-a zis Josie înainte ca Helen să apuce s-o întrebe şi mătuşa a răsuflat încet şi a încuviinţat din cap.

Apoi, Helen şi-a privit atent nepoata de sus până jos.

— Ar trebui să te întorci acasă, a sfatuit-o, dar Josie a scuturat din cap, a dat să protesteze, însă Helen a întrerupt-o. Draga mea, ştiu că nu am cum să-l conving pe bunicul tău să plece la sfârşitul orelor de vizită şi n-are rost să aşteptăm cu toţii, aşa c-ar trebui să te duci acasă — sau cel puţin unul dintre noi ar fi bine să o facă. Eu trebuie să rămân aici cu el, a adăugat Helen când Josie a vrut să sugereze că poate, în cazul ăsta, ar trebui să plece ea. Vei fi la doar treizeci de minute distanţă, i-a explicat mătuşa mângâind-o pe braţ, aşa

că te poţi întoarce imediat. Ia maşina mea, dacă vrei.

Josie a ezitat. În clipa aceea, treizeci de minute i se păreau prea multe şi considera că greşeşte lăsându-i aici. A citit însă printre rânduri şi a înţeles că Helen voia să-şi petreacă restul orei de vizită cu părinţii şi, sincer, Josie simţea nevoia să ia o pauză şi să se întindă undeva, departe de ochii tuturor.

— Bine, a acceptat ea. Dar iau un taxi, ca să aveţi maşina la îndemână şi te rog să mă suni de îndată ce afli ceva.

— Bineînţeles, draga mea, a asigurat-o Helen, netezindu-i părul.

Fără s-o întrebe, i-a dat lui Josie bani pentru taxi şi, ţinând cont că era lefteră, Josie i-a acceptat.

Când a coborât din maşină acasă, s-a oprit o clipă, aburii respiraţiei conturându-se dinaintea ei, s-a uitat lung la vechea-i locuinţă, studiind-o cu atenţie în lumina zilei. Noaptea trecută, pe întuneric, nu remarcase că părea cumva mai mică chiar şi decât fusese cu câţiva ani în urmă, când venise aici ultima oară. Era lipită de casa alăturată. Ghivece de flori străjuiau uşa de la intrare, peticul de gazon din faţă era tuns cu grijă, coşuri cu flori atârnau sub singura fereastră de la etaj vizibilă din faţa casei şi, ştia Josie, sub cele două din spate. Toate acestea reprezentau munca bunicului ei, el era grădinarul. La stânga

se afla o poartă neagră care ducea spre grădina dinapoia casei — pe-acolo intra Josie când se întorcea de la şcoală, fiindcă nu se deranjaseră niciodată să încuie uşa din spate. Pe- atunci nu-şi făceau griji pentru aşa ceva; nu aici, în sătucul lor.

Părinţii ei locuiseră în capătul opus al satului – pentru o aşa-zisă independenţă, bănuia Josie, aşa că nu stătuseră la etajul casei părinţilor tatălui ei. Şi totuşi, se stabiliseră suficient de aproape ca să le poată cere ajutorul la nevoie şi să poată trece pe la ei o dată pe săptămână. În orice caz, îşi imagina că acesta fusese planul. În adolescenţă, obişnuia să se ducă şi să studieze îndelung şi pe furiş fosta locuinţă a părinţilor ei, făcea un ocol când se întorcea de la şcoală, cobora în altă staţie de autobuz şi mergea pur şi simplu să o vadă, încercând să-şi aducă aminte cum arăta pe dinăuntru şi să zărească familia care locuia acum acolo, fiica lor fiind prea mică pentru ca Josie să o cunoască. Şi cu toate acestea, casa în faţa căreia stătea acum era cea care se contura cel mai bine în amintirile ei din copilărie.

A luat cheia de rezervă – se afla întotdeauna, negreşit, într-unul dintre ghivecele cu flori – şi a intrat. Traversând bucătăria, a observat o fotografie de la expoziţia ei — cea care înfăţişa plaja Silverknowes sub un cer cenuşiu şi capricios – atârnând la loc de cinste pe

perete. Bunica o cumpărase, spunându-i că vrea să fie primul ei client şi, la vederea acesteia, lui Josie aproape că i s- a rupt sufletul. A inspirat adânc şi a înaintat.

Când a ajuns în bucătărie, a privit îndelung grădina din spate — mai mare decât ţi-ai fi imaginat-o din faţa casei. În copilăria ei, acolo se afla un leagăn. Bunicii i-l instalaseră încă dinainte de moartea părinţilor ei, dar se descotorosiseră de el atunci când Josie devenise adolescentă şi declarase că nu-l mai foloseşte; îl dăruiseră altei familii din sat, gândea ea. În spatele ei se găsea masa de bucătărie Ia care cinau împreună şi parcă-i reveneau amintiri vagi cu părinţii ei aici, toţi cinci înghesuiţi în jurul mesei de patru persoane.

S-a apucat să spele vesela folosită dimineaţă la micul-dejun, apoi a închis ochii o clipă, cu mâinile în apa cu detergent. Un atac de cord. Cuvintele refuzau să i se şteargă din minte, deşi tocmai o văzuse, văzuse că s-a trezit şi că vorbeşte. Şi totuşi, nu trebuia să se întâmple încă. Nu-şi putea pierde bunica — nu era pregătită. Se presupunea că trebuie să deţină controlul asupra vieţii ei înainte să se petreacă asta, să aibă un soţ sau ceva asemănător, o familie pe care să se sprijine. Nu era gata să-şi piardă părinţii care o crescuseră după moartea alor ei – nu ştia cum ar putea să treacă din nou prin

aşa ceva.

Cineva a bătut în uşa de la intrare şi Josie a închis robinetul, înghiţindu-şi cu hotărâre nodul din gât, deşi avea gura uscată.

A deschis şi a făcut ochii mari, apoi a clipit de mai multe ori. I-a trecut prin minte că murise de emoţie, că era un vis ciudat.

El a studiat-o îndelung din prag, privirea lui scrutându-i chipul, parcă încercând să-i cântărească reacţia. În lumina rece a soarelui, ochii lui păreau de un verde mai limpede şi mai închis. Chipul îi era mai palid decât de obicei, ca şi cum absorbea o parte din frig, şi avea cearcăne. Afişa expresia aceea neutră, pregătită parcă pentru orice, în funcţie de ce-avea să-i spună ea. Josie a văzut taxiul din spatele lui îndepărtându-se pe aleea cu prundiş, a clătinat din cap şi şi-a îndreptat privirea spre el.

— Max! Ce cauţi aici?

Fiindcă dintre toţi oamenii pe care s-ar fi aşteptat să-i vadă, la el nu se gândise.

Un colţ al gurii lui s-au arcuit în sus — nu tocmai un zâmbet, ci mai degrabă expresie a solidarităţii, a înţelegerii.

Usturimea aceea afurisită de ochi şi-a făcut din nou simţită prezenţa.

— Am vorbit cu Bia. Se gândea că ţi-ar prinde bine un prieten. Dar, dacă nu mă vrei aici, pot să plec. Zău aşa, trebuie doar

să-mi spui, Josie.

Ochii lui i-au căutat pe ai ei cu atâta tandreţe, încât Josie a strâns din buze ca să le împiedice tremurul. Şi, în clipa aceea, în ciuda faptului că-i spusese că nu vrea să-l mai vadă niciodată, cu toate că *n-ar fi trebuit* ca el să fie persoana pe care să vrea să o vadă acum, cumva era. Aşa că, atunci când Max a păşit nesigur spre ea şi i-a pus o mână pe braţ, Josie a cedat şi s-a sprijinit de el, inspirându-i parfumul şi lăsând ca braţele lui să o cuprindă şi să o aline.

CAPITOLUL 25

Josie a rămas ghemuită pe canapea, cât timp Max a pregătit ceaiul şi i-a adus o cană. A cuprins-o între palme, tânjind după căldură – în casă era foarte cald, graţie bunicilor care o încălzeau bine, dar în adâncul ei tot percepea frigul. Max s-a aşezat alături şi ea a luat o înghiţitură din ceaiul cu lapte,

— Cum te simţi?

Josie a mai sorbit o gură.

— Sincer, nu prea ştiu, i-a zis şi s-a uitat la el. Ti- a spus Bia ce s-a întâmplat?

Bia era genul care să-i fi spus, n-avea nicio îndoială.

— Da, mi-a povestit că bunica ta a avut un atac de cord. Presupun că e la spital.

— Da. Mătuşa Helen şi bunicul

sunt cu ea. Tocmai m-am întors de-acolo şi pare să se simtă bine. S-a ridicat şi vorbeşte normal, dar nu sunt sigură că nu se preface. Aparent, doctorii i-au spus că trebuie să rămână sub observaţie şi azi îi fac nişte ecografii sau ceva de genul ăsta, dar nu ştiu cum e normal – la cât timp după un atac de cord îţi poţi da seama dacă pacientul îşi va reveni?

— Nu ştiu. Nu cunosc pe nimeni care să fi avut aşa ceva.

Josie şi-a schimbat poziţia şi şi-a sprijinit capul pe umărul lui, simţindu-se aproape vinovată că-i vine atât de uşor să o facă.

— Cum ai ajuns aici, Max?

— Păi, am luat trenul, apoi un taxî, ţinând cont că nu pot să conduc momentan, şi...

— Ştii tu la ce mă refer, a şoptit Josie clătinând din cap.

Max a ridicat din umeri cu o mişcare delicată ca să nu-i îndepărteze capul de pe umărul lui.

— Ţi-am zis, am vorbit cu Bia...

Josie s-a îndreptat şi l-a studiat din lateral, până când el s-a întors şi s-a uitat la ea.

— Voiam doar să fiu aici pentru tine, Josie, i-a zis oftând şi a întins mâna să-i aranjeze o şuviţă de păr după ureche.

Josie era foarte încordată.

— Şî Erin?

— Nu sunt cu Erin, a răspuns el,

clătinând din cap. Sincer, am fost întotdeauna simpli prieteni, îmi pare rău că te-am făcut să crezi altceva. Ar fi trebuit să-ţi explic mai bine, a adăugat şî, deşi ceva din adâncul sufletului lui Josie s-a relaxat puţin, Max a inspirat adânc. Regret nespus felul în care au decurs lucrurile între noi, toate greşelile pe care se pare că le fac întruna. Şî, dacă vrei să plec, o voi face. Dar e alegerea ta, a adăugat şi buza i s-a arcuit într-o jumătate de zâmbet. De data asta, tu vei stabili condiţiile.

Josie l-a privit insistent o clipă, iar el nu i-a evitat privirea.

— Rămâi, i-a spus oftând uşor, cedând şi rezemându-şi din nou capul de umărul lui.

În clipa aceea, a hotărât că nu-i pasă cu adevărat dacă e slabă pentru că-i permite să revină în viaţa ei. Faptul că începea cu atâta uşurinţă să-l dorească din nou acolo îî spunea că oricum nu are niciun sens — ocupa un locşor în inima ei, fie că-i plăcea, fie că nu. Iar în clipa asta era prea al naibii de obosită ca să poată înfrunta totul de una singură, prin urmare, dacă Max îşi dorea să fie aici, ea îl lăsa.

Mai târziu, când bunica va fi în afara oricărui pericol, vor avea o discuţie adecvată.

Max a mângâiat-o liniştitor pe braţ.

— Cum a fost la expoziţie? a întrebat-o.

— Bîne, a mormăit ea, ridicând uşor din umeri. A ezitat, apoi, fiindcă avea să se întrebe la nesfârşit dacă nu o spunea, a adăugat: Am primit flori.

Mâna care o mângâia pe braţ s-a oprit scurt, apoi şi-a reluat mişcarea.

— Sper că nu te superi.

— Nu, nu mă supăr, a zis ea oftând.

Au rămas tăcuţi o clipă, bându-şî ceaiul, apoî Max s-a uitat pe fereastră.

— De fapt, e o zi foarte frumoasă.

Josie a mormăit încet. Pe ea n-o interesa că afară e urât, ger sau senin — de ce să fi contat? El i-a luat cana din mână cu blândeţe şi a aşezat-o pe masă, la dreapta lui.

— Hai, cred că ar trebui să mergem la plimbare.

Ea s-a retras şî s-a încruntat la el.

— Poftim?

— Poţi să-mî prezinţi satul în care aî crescut; mi- ar plăcea să-l văd.

— Nu prea am chef, a comentat Josie, strângând din buze.

— Ştiu, dar nu-ţi face bine sa stai aici şi să aştepţi să se întâmple ceva sau să primeşti rezultatele analizelor; din câte am auzit, bunicii tale nu i-ar plăcea să te ştie făcând asta.

Era suficient adevăr în ambele lui explicaţii, încât să o convingă să accepte. Cu siguranţă i-ar prinde bine ceva care să-i distragă atenţia, ţinând cont că nu era în

stare să se odihnească acum.

Aşa că, după ce s-a îmbrăcat cu nişte haine mai călduroase din valiza pregătită pentru Budapesta, au ieşit în frig, sub soarele ce se străduia să înmoaie gerul de peste noapte, şi s-au îndreptat spre piaţa satului. Luminiţele de Crăciun erau instalate, deşi nu păreau la fel de impresionante la lumina zilei, iar în piaţă trona un brad imens, decorat până în vârf în culori uşor diferite în fiecare an, presupunând că procedau la fel ca în adolescenţa ei.

— Obişnuiam să ajut la împodobirea bradului, i- a povestit Josie gesticulând. Mă rog, nu acelaşi brad, ci pe cel pe care îl instalau aici în anul respectiv, a precizat, iar Max şi-a coborât privirea spre ea, strângând înfrigurat din umeri. Toată lumea se implica. Iar bunicii erau înnebuniţi după tradiţii. La fel ca părinţii mei, a adăugat ea, zâmbind cu oarecare tristeţe.

Avea o amintire vagă cu tatăl ei cocoţat pe o scară, unul dintre puţinii care îndrăzneau să împodobească vârful bradului, în timp ce restul lumii se uita în sus, copiii se jucau cu artificii şi adulţii beau vin fiert.

— Dar tu? l-a întrebat Josie, în timp ce se duceau să admire pomul.

— Eu?

— Cum erau Crăciunurile tale în

copilărie?

— Păi, mamei, americancă fiind, îi place foarte mult Crăciunul.

Buzele i-au zvâcnit când au pornit din nou la pas. Câţiva oameni ieşiseră la cumpărături acum, când cele câteva magazine începeau să se deschidă, susţinând afacerile locale.

— Punea multe decoraţiuni – interioare şi exterioare — în casa din Bristol, unde am copilărit, deşi nimic nu se putea întâmpla înainte de prima zi din decembrie. Şi faceam de toate – lichior de ouă, fursecuri de Crăciun pentru vecini şi câte şi mai câte.

— Sună bine, a zâmbit Josie.

— Aşa era. Cred că mama încerca să ne impună şi Ziua Recunoştinţei, încă dinainte să-mi pot aminti – tata zicea că ea a cedat în faţa „englezîsmului" nostru şi că, în schimb, a fost nevoită să-şi concentreze toate eforturile asupra Crăciunului.

Spre surprinderea ei, Josie a râs uşor.

— Şi-acum? II petreceţi tot împreună?

îşi amintea că anul trecut se ducea să-i vadă.

— Cred că aşa plănuia mama, însă locuiesc în America de numai câţiva ani, aşa că vom vedea dacă ţine. Când părinţii au vândut casa în care am crescut, a adăugat, eu şi sora mea ne-am supărat destul de tare — gata cu Crăciunurile

petrecute acolo!

Josie a chicotit, ceea ce, obosită cum era, a încălzit-o puţin.

— Pare o reacţie rezonabilă...

— Josie? Nu se poate să fii tu!

Josie s-a încruntat şi s-a întors în direcţia de unde venea vocea. O femeie brunetă, cu un palton roşu şi cu o sarcină ce părea avansată, i-a zâmbit în timp ce se apropia dinspre magazinul local.

Josie a ezitat o clipă. Femeia avea părul mai scurt decât şi-l amintea şi faţa mai rotundă, zâmbitoare, nu încruntată, fără stratul gros de machiaj pe care-l purta fără excepţie în anii de liceu.

— Beth? a întrebat Josie.

— Oh, chiar *eşti* tu! a exclamat Beth, punându-şi mâinile înmănuşate pe pântecul umflat. Nu te-am mai văzut de-atâta vreme! Mă întâlnesc cu majoritatea celorlalţi cel puţin o dată pe an, însă de obicei tu nu te întorci de Crăciun, nu-i aşa?

Aproape că uitase că nu poţi umbla nicăieri pe- aicî fără să dai nas în nas cu vreun cunoscut, şî-a zis Josie în sînea eî.

— De obicei, nu, a recunoscut ea, străduindu-se să zâmbească.

Chestia era că, nici măcar în şcoală, ea şi Beth nu fuseseră cele mai bune prietene, ci mai degrabă amice, fiindcă îşi petreceau timpul cu acelaşi grup şi erau din acelaşi sat, dar, sincer, nu făcuseră niciodată nimic doar ele două, sau poate doar

întâmplător.

Cu toate acestea, pe Josie a cuprins-o o undă de nostalgie – aproape că nu se mai vedea cu niciun coleg de şcoală acum, ultimii ani dovedindu-se prea dificili ca să-şi aranjeze întâlniri regulate, având în vedere că erau cu toţii împrăştiaţi pretutindeni şi ocupaţi cu propriile vieţi, locuri de muncă şi parteneri.

— Aşadar, te-ai întors pentru Crăciun? a întrebat-o Josie, conştientă că dialogul de convenienţă era obligatoriu atunci când te întâlneai accidental cu cineva.

— Oh, de fapt, eu şi soţul meu ne-am mutat aici acum un an, a răspuns ea, cu ochii scânteind uşor când a pronunţat cuvântul „soţ". Ştii, şi-a înfiinţat propria firmă de construcţii.

— Ce drăguţ! a exclamat Josie instinctiv, cu toate că, neavând habar cine e soţul ei, a făcut ca discuţia să lâncezească puţin.

— Şi aşteptăm al doilea copil, a adăugat Beth, trecându-şi mâinile protector peste abdomen.

— Al doilea! a repetat Josie, oarecum uluită. Uau!

Buni îi povestise că Beth e însărcinată, îşi amintea Josie vag, dar să audă şi să vadă asta erau două lucruri complet distincte.

— Ştiu, a zis Beth, radiind din nou şi părând mai fericită decât o crezuse Josie

în stare vreodată. Neil e acum acasă cu Lucy, iar eu am ieşit să-i fac mamei câteva cumpărături, a explicat ea, ridicând o plasă ca să sublinieze ideea. În orice caz, mă bucur să te văd, a continuat Beth, atunci când Josie nu a găsit nimic de spus. Şi tuturor ne-a părut rău când am auzit de bunica ta — sper să se facă bine.

Desigur că toată lumea ştia, şi-a zis Josie. Dar asta nu o enerva — din multe puncte de vedere, era drăguţ că oamenii ştiau şi că le păsa.

— Mulţumesc, i-a răspuns. Şi eu la fel.

Beth a dat compătimitor din cap şi Josie s-a minunat de marea ei transformare. Nu considera că ea însăşi se schimbase prea mult faţă de adolescenta oarecum timidă, care respecta regulile, dar poate că e greu să observi asta la propria persoană.

— Şi el e soţul tău? s-a interesat Beth politicoasă, arătând spre Max, pe care Josie şi-a dat seama că-l lăsase să asculte conversaţia puţin nedumerit.

întrebarea i-a reamintit lui Josie cum era Beth la şcoală — felul ei direct dc a vorbi, carc o băgase adesea în bucluc — şi a râs discret. Era plăcut să ştie că măcar unele lucruri nu se schimbaseră.

— El e Max, l-a prezentat ea. Un prieten, a adăugat, în lipsa unui cuvânt mai bun sau mai complicat.

Cu un gest aproape reflex, Beth şi-a

coborât privirea spre mâna stângă a lui Josie şi a părut uşor dezamăgită.

— Ei, nu-i nimic, a zis ea liniştitor, mai ai timp să întâlneşti pe cineva.

— De fapt, a intervenit Max, vorbind pentru prima dată, ei se străduiesc să te împiedice să faci asta; nu vor să cunoşti pe cineva după ce împlineşti treizeci de ani.

Josie şi Beth s-au încruntat la el.

— Cine anume? a întrebat Beth.

— Guvernul, a precizat Max prompt. A făcut nişte studii – se pare că-ţi afectează sănătatea mintală dacă întâlneşti pe cineva atât de târziu în viaţă, prin urmare introduce măsuri ca să-i încurajeze pe toţi să se aşeze la casa lor la douăzeci de ani, a detaliat el cu o expresie extrem de serioasă, cu toate că Josie se holba la el nevenindu-i să creadă. Măsura e menită să întărească coeziunea socială şi să diminueze problemele de sănătate mintală, în special depresia, putând astfel să direcţioneze fondurile în altă parte. Este o revenire la studiul original despre sinucidere al lui Durkheim.

Beth s-a încruntat şi mai tare, în vreme ce Josie îl privea clătinând din cap, uimită că poate spune totul atât de convingător.

— N-am văzut asta nicăieri, a zis Beth. Au anunţat la ştiri?

Josie l-a înghiontit pe Max în coaste cu atâta putere, încât l-a făcut să tresară.

— Se poartă ca un smintit, Beth; asta înţelege el prin glumă.

Beth a schiţat un zâmbet în timp ce îşi plimba ochii de la Josie la Max, de parcă se străduia să priceapă poanta.

— În fine, pregătim turtă dulce acasă la mama; ar trebui să vii! Dacă n-ai alte planuri.

— Oh, eu nu…

Dar Max a întrerupt-o.

— Sună minunat! Ador turta dulce, a zis şi a rezolvat problema luând plasa de cumpărături a lui Beth şi făcându-i semn să-i conducă.

Josie îşi amintea de casa lui Beth din adolescenţă, când ţinuseră acolo câteva petreceri în pijamale în grup, dar nu era pregătită pentru senzaţia de familiaritate care a izbit-o când a intrat la căldură. Şi-au scos pălăriile şi paltoanele, iar părinţii lui Beth au ieşit din bucătărie, purtând şorţuri asortate.

— Josie Morgan, nu-i aşa?! a exclamat mama lui Beth apropiindu-se, cu ochii strălucind de încântare.

— Am dat de ea pe drum, a zis Beth. Mă gândeam că ne-ar prinde bine o mână de ajutor.

— Oh, cu siguranţă! Am fost atât de îngrijoraţi când am auzit că bunica ta a fost dusă la spital noaptea trecută, nu-i aşa, Simon? a întrebat, iar tatăl lui Beth, acum complet chel, a încuviinţat docil din

cap. De aceea eşti aici?

Josie a dat din cap că da, având impresia clară că acela era motivul pentru care ea şi Max fuseseră aduşi aici, să facă turtă dulce la ora unsprezece dimineaţa.

— Păi, încearcă să nu-ţi faci griji; aş zice că cel mai bun lucru e să te gândeşti la altceva. Beth a făcut bine aducându-te aici.

— Mulţumesc, doamnă Cope.

— Ei, haide, Josie! Nu mai eşti un copil; poţi să- mi spui Pippa.

A încurajat-o şi a strâns-o în braţe, apoi s-a retras şi, spre surprinderea lui Josie, ochii ei strălucitori erau uşor înlăcrimaţi.

— Ştii, semeni atât de mult cu mama ta!

Îi mai spuseseră şi alţii, în special bunica, dar întotdeauna tresărea când o auzea.

— Obişnuia să facă toate astea, a zis Pippa conducându-i în bucătărie, unde se aflau câteva rafturi pe care se răceau deja omuleţii de turtă dulce. În bucătărie era un abur plăcut şi mirosea a scorţişoară, a ghimbir şi a mirodenii, iar din câte sesiza Josie, pe fiecare suprafaţă era împrăştiată făină.

— Turtă dulce, vrei să spui? a întrebat Josie, uitându-se în urmă la Max şi asigurându-se că e bine.

Era deja adâncit în conversaţie cu tatăl lui Beth şi dădea aprobator din cap.

— Da, exact, a zis Pippa. E pentru

pomul de Crăciun. Sunt decoraţiuni, dar mereu le punem în ultimul moment, fiindcă, evident, se mănâncă toate. Şi pentru vânzarea anuală organizată în vederea strângerii de fonduri pentru oamenii fără adăpost, îţi aminteşti, nu?

— Normal că-mi amintesc.

Bunicii o duseseră acolo în copilărie, deşi în adolescenţă încetaseră să o mai ia cu ei, atunci când insistase c-ar fi mai fericită să rămână acasă şi să citească. Însă îi aduceau câte ceva de acolo în fiecare an şi Josie a simţit un uşor junghi în stomac la gândul că refuzase cu înverşunare să se implice în orice fel de tradiţie după moartea părinţilor ei.

Apoi, a mai străfulgerat-o o amintire, una pe care o uitase sau o îngropase adânc, cu mama ei în bucătăria cu gresie portocalie, înconjurată de tăvi întregi cu turtă dulce. Cu părul strâns în coc la spate, purtând un şorţ roşu, cu buline, plin de făină, spunându-i lui Josie că are voie să şterpelească doar biscuiţi deformaţi şi să-i mănânce. Şi-a dat seama că era plăcut să recupereze acele amintiri, să ştie că încă le păstrează ascunse undeva, aşteptând să le trezească ceva la momentul potrivit.

În cursul dimineţii au mai sosit câteva ajutoare şi, împreună, au amestecat aluatul, l-au întins, l-au tăiat cu forma, ca o mică şi relaxată linie de producţie. Josie a râs când Max a rămas cu aluatul lipit de

mână, când tatăl lui Beth, Simon, era să-şi ardă degetele fiindcă n-a vrut să o asculte pe Pippa, când Pippa le-a povestit cum oamenii se strecurau afară în toiul nopţii ca să fure turta dulce din pom fiindcă era al naibii de bună.

Pippa a pus în fundal cântece de Crăciun şi, deşi când a observat asta, Josie a schimbat un zâmbet cu Max, pentru prima dată nu a mai urât sunetul muzicii, ci mai degrabă s-a trezit fredonând în ritmul melodiilor.

La prânz, Pippa le-a oferit vin fiert – spunând că ziua de luni a fost anulată de faptul că era Crăciunul —, însă Josie a refuzat şi a primit în schimb un ceai de mentă. Şi Max a optat pentru ceai, probabil doar din solidaritate.

Acum stătea jos, insistând că se simte uşor ameţit pentru că se află printre atâtea femei frumoase şi astfel făcându-le pe toate să se extazieze.

Pippa părea să aibă un chef nesfârşit de vorbă, dar niciodată discuţiile nu erau forţate, ci mai degrabă relaxate; era aproape liniştitor să le asculţi.

— Un thriller psihologic de data asta, spunea acum, referindu-se la clubul de carte al bunicii lui Josie. E foarte palpitant; m-ar surprinde dacă Cecelia n-ar termina-o *măcar* pe aceasta.

Apoi, când cineva a adus vorba despre ultimul meci de badminton al anului, care

avea loc în seara aceea la sala de sport din sat, Pippa a răspuns cu o voce piţigăiată:

— Oh, da, Simon se duce, nu-i aşa, Simon?

Şi Simon a dat din cap că da. De unde stătea ea, lângă cuptor, pregătită, cu mănuşile de protecţie puse şi aşteptând, Josie i-a aruncat o privire Pippei, iar femeia i-a zâmbit.

— Ştii, tatăl tău se ducea tot timpul Ia badminton. Malcolm fâcea mereu parte din echipa câştigătoare, nu, Simon? a întrebat şi iarăşi soţul ei a dat din cap că da.

Şi astfel, în loc să o întristeze şi să-i amintească de accident, în loc să fie bântuită de gândul că părinţii ei trăiseră cândva aici, Josie s-a simţit alinată de toata povestea, înconjurată fiind de oameni care-i cunoşteau, care-şi aminteau de ei, care ştiau că fuseseră persoane reale, la fel cum îi cunoşteau şi pe bunicii ei.

Gândul la părinţii ei a făcut-o să-şi dea seama că anul acesta încă nu le scrisese. Plănuise să o facă în Budapesta, dar, evident, asta n-avea să se mai întâmple. Aflându-se aici, printre oameni care îi ştiau pe părinţii ei, s-a gândit că acum era momentul perfect să o facă, aşa că şi-a scos mănuşile şi le-a pus deoparte,

— Pippa? a zis, şi femeia a ridicat privirea spre ea; tocmai îi arăta lui Max cum să glazureze biscuiţii. Aş putea

împrumuta o bucată de hârtie şi un stilou?

— Desigur, scumpo. În capătul holului şi la stânga; acolo e biroul lui Simon.

— Revin într-o secundă, a zis Josie, trecându-şi o mână peste umărul lui Max.

El i-a zâmbit şi a încuviinţat din cap, apoi şi-a reluat decoratul, cu limba scoasă de concentrare.

Ceva a fremătat în inima ei văzându-l acolo, dornic să se implice în activităţi doar ca să-i rămână alături, să se asigure că e bine.

A găsit biroul, a luat o hârtie şi un stilou, apoi s-a aşezat să întocmească scrisoarea.

Dragă mamă şi tată,

Mi-e dor de voi, ca întotdeauna – poate şi mai mult anul acesta, fiindcă m-am întors acasă. Dar e plăcut să mă aflu aici şi să constat că nu sunt singura care se gândeşte la voi. Ar fi trebuit să revin de Crăciun şi până acum, dar, sper că ştiţi, am evitat s-o fac nu pentru că n-am vrut să mă gândesc la voi doi în ziua în care aţi murit, ci pentru că mi-a fost prea frică.

Buni e în spital—poate că ştiţi deja. Sper din suflet că se va face bine, dar, orice s-ar întâmpla, vă promit că mă voi strădui să mă întorc aici. Nu vreau să pierd acest loc sau o parte din voi doi.

Crăciun fericit!

Cu dragoste, fosie

A strâns din buze, dar i se părea liniştitor să scrie o scrisoare ceva mai diferită şi ştia că nu o să plângă. A găsit un plic, a introdus hârtia împăturită în el, l-a lipit şi, în drum spre bucătărie, l-a băgat în buzunarul hainei.

O oră mai târziu, mare parte din turta dulce era terminată, aşa că Josie şi Max şi-au luat rămas-bun. Pippa i-a dat fiecăruia câte o turtă dulce împachetată pentru mai târziu. Josie le-a îmbrăţişat pe Pippa şi pe Beth, iar când i-a promis Pippei că va veni curând în vizită, a vorbit serios.

Cât stătuse în casă, nu observase că începuse să ningă şi i s-a tăiat răsuflarea la vederea stratului subţire de omăt care acoperea pavajul. În timp ce mergeau, fulgi de zăpadă minusculi se cuibăreau în părul lui Max, ca nişte aşchii de gheaţă în foc. Nu primise nicio veste de la Helen toată dimineaţa — Josie îi trimisese mesaje de câteva ori, însă ştia c-ar afla dacă s-ar întâmpla ceva grav, într-un fel sau altul. Şi cu toate acestea, acum, că era afară, departe de oamenii care îi distrăgeau atenţia şi de gătit, teama începea să se reinstaleze.

A luat mâna rece a lui Max şi i-a strâns-o. Fără să-i spună, l-a condus spre cutia

poştală la care alerga în copilărie, aceeaşi în care-şi punea scrisorile către Moş Crăciun. Cum el ştia deja povestea, nu a trebuit să-i mai explice nimic atunci când a strecurat scrisoarea înăuntru, iar de astă dată niciunul dintre ei nu a spus absolut nimic — lui Josie îi era suficient să-l aibă alături. Nu s-a putut abţine să se întrebe dacă acesta era începutul unei noi tradiţii de Crăciun – să expedieze an de an scrisoarea împreună cu Max — şi a ştiut că speranţa care-i strângea inima la gândul ăsta putea fi periculoasă. Şi totuşi, nu era momentul să cântărească prea mult, aşa că n-a scos nicio vorbă atunci când s-au întors şi au pornit de mână spre casă.

CAPITOLUL 26

Josie stătea din nou ghemuită pe canapea, încălzindu-se la foc. Era relaxant şi uşor hipnotic să-l vadă devorând lemnul şi aruncând scântei din când în când.

Ciorapii roşii ai bunicii şi ai bunicului atârnau deasupra şemineului ca parte integrantă a decoraţiunilor — păstrători ai tradiţiei, cei doi bătrâni făceau anual câte unul pentru fiecare. Ştia că ar fi continuat să-i facă şi ei, dacă ar fi petrecut vreodată Crăciunul aici.

Max se afla în bucătărie; insistase să-i pregătească o băutură caldă şi o gustare, în ciuda faptului că habar n-avea să folosească aparatura electrocasnică, aşa că

Josie mai auzea câte un şuierat şi un mormăit în timp ce el încerca să se prindă cum funcţionează. Cât Max era ocupat, ea a sunat-o pe Helen.

— Bună, dragă, i-a răspuns mătuşa cu o voce oarecum obosită, dar nu foarte panicată sau emoţionată, pe care Josie a interpretat-o drept un semn bun.

— Bună. Ai vreo veste? Ai aflat ceva? Te-au mai lăsat să intri să o vezi?

— Nu încă. Orele de vizită de după-amiază se termină curând, dar se pare ca au dus-o la ecografie. Însă nu cred ca e ceva rău — înseamnă că au grijă de ea, nu?

— Presupun că da, a răspuns Josie încet, displăcându-i ideea că Buni era plimbată cu căruciorul prin spital fără să-i ţină cineva companie.

— Se discută despre operaţie, cred.

— Operaţie?! a întrebat Josie, cu inima sărindu-i din piept. Asta nu sună bine.

— Păi, nu cred că e rău neapărat, dacă asta o ajută, şi nu se va întâmpla imediat — există o listă de aşteptare, i-a explicat şi a oftat prelung. în orice caz, nu cred că putem face nimic acum, dragă. Trebuie să aşteptăm până aflăm mai multe.

— Rămâi acolo? Poate c-ar trebui să mă întorc.

— Nu cred, draga mea. Mai bine te odihneşti şi revii dimineaţă. O sâ-ncerc câ-l conving şi pe bunicul tău să plece, dacă nu

ne lasă să intrăm în următoarea oră. N-are rost să dormim cu toţii aici peste noapte.

— Bine. Dar tu n-ai nevoie de nimic de acasă? Sau poate bunicul?

— Nu, e în regulă. De fapt, am dat o fugă pe- acolo azi, cât ai fost plecată.

— îmi pare rău, s-a scuzat Josie imediat. Am fost la plimbare cu... Max e aici, i-a explicat uitându-se spre bucătărie, însă el părea în continuare atent la altceva.

— Chiar aşa?

Spre surprinderea lui Josie, Helen n-a întrebat cine e Max – îi făcuse în mod vădit o impresie destul de puternică, astfel încât Helen să-şi amintească de el.

— Ăăă, da.

Nu prea ştia cum să-i explice exact ce se întâmpla între ei, ţinând cont că nu se cunoşteau prea bine.

— Păi, mă bucur.

— Serios? s-a încruntat Josie.

— Da. Mă bucur că nu eşti singură. Aţi discutat... ceva?

Josie i-a aruncat iarăşi o privire lui Max, apoi s-a uitat în altă parte.

— Nu încă, i-a răspuns, sperând din tot sufletul că Helen nu va deschide acum subiectul cu pricina.

Însă mătuşa doar a oftat.

— Bunicul tău s-a dus să-l caute pe unul dintre medici, deci cred că ar trebui să merg după el, draga mea. Nu prea ştie să stea şi sa aştepte.

Nu, s-a gândit Josie, nici n-ar avea cum.

— În regulă. Promiţi ca mă suni de îndată ce afli ceva? a întrebat-o Josie.

La urma urmei, puţin optimism nu strica.

— Promit. Îţi trimit mesaj când ne întoarcem.

Josie a închis când Max s-a apropiat cu o farfurie
cu omletă pe pâine, pe care i-a dat-o cu o grimasă, parca cerându-şi scuze.

— Tu nu mănânci? l-a întrebat, când el s-a aşezat alături.

— Nu mi-e foame, dar tu ar trebui să o faci, a zis Max, aruncând o privire spre farfurie. Daca eşti îndeajuns de generoasă să numeşti chestia aia mâncare.

Josie a mâncat în tăcere pe canapea, abia simţind gustul omletei. Însă a înghiţit-o pe toata şi a pus farfuria deoparte. Lângă ea, Max ţinea în mână o cană şi se holba la foc, aşa cum făcea şi ea. Arăta la fel de obosit ca Josie, palid şi tras la faţă.

— Anul ăsta nu te duci la New York de Crăciun? l-a întrebat.

Max s-a uitat la ea şi a ezitat înainte să vorbească.

— Nu. De fapt, momentan părinţii mei sunt în Marea Britanie; petrecem sărbătorile împreună în apartamentul surorii mele. Ea a reuşit chiar să-şi ia o zi liberă.

Josie şi-a muşcat buza.

— Şi tu, în schimb, eşti aici, cu

mine. Cu doar două zile înainte de Crăciun.

Max a clătinat din cap.

— Nu-ţi face griji. îmi doresc să fiu aici, iar ei înţeleg asta.

Josie se întreba ce le spusese mai exact când plecase, pe nepusă masă, şi venise la ea – părinţii lui nici măcar n-o văzuseră vreodată şi se îndoia că scurta ei întâlnire cu sora lui la New York îî făcuse acesteia o impresie bună.

Şi-a lăsat capul prietenește pe umărul lui şi a simţit o furnicătură străbătându-i scalpul când el a mângâiat-o pe braţ. Tânjind după căldură şi confort, Josie şi-a întors faţa în sus ca să-l sărute, iar el i-a răspuns la sărut, delicat şi blând, făcând-o să ofteze. A privit-o lung în ochi când s-au îndepărtat. Era singura persoană, din câte cunoscuse vreodată, care se uita aşa la ea — într-un fel care o făcea să simtă că, deşi o vedea *în întregime*, îi plăcea totul la ea.

— Josie..., a început el, dându-i o şuviţă după ureche. Ştiu că nu e tocmai momentul potrivit să-ţi spun asta...

Josie s-a încordat, aşteptând lovitura. El şi-a coborât mâna pe ceafa ei şi a lăsat-o acolo.

— Dar te iubesc, i-a mărturisit şi buzele au schiţat acea farămă de zâmbet caracteristic lui, pe deplin sincer.

Josie şi-a ţinut răsuflarea şi a ridicat ochii spre chipul său, vorbele lui nepărându-i întru totul reale. A întins mâna şi a pus-o

peste a lui, apoi a inspirat adânc.

— Max...

Dar, înainte să termine, Max s-a apropiat şi a sărutat-o din nou. Ca şi cum ştia că ea nu era încă în stare să-i întoarcă declaraţia. Ca şi cum înţelegea că, în clipa de faţă, era prea emotivă ca să spună ce simţea cu adevărat şi prea temătoare că el o va părăsi iar, dacă ar face-o. Aşa că s-a retras, iar Josie a închis ochii şi şi-a sprijinit fruntea de a lui.

— Rămâi cu mine la noapte? l-a întrebat.

— Desigur, i-a răspuns Max, arcuindu-şi buzele.

Josie l-a condus pe scara îngustă spre dormitorul
ei, presupunând că scandalul legat de faptul că ea împarte patul de o persoană cu un bărbat avea să fie umbrit momentan de probleme mai stringente. Bunicii aproape că nu se atinseseră de camera ei de când se mutase, cu mulţi ani în urmă. O păstraseră pentru ea, deşi Josie nu o folosea aproape niciodată, nu o transformaseră în birou sau în sală de sport – nu era nici măcar o cameră de oaspeţi, nu putea fi, cu toate lucrurile ei în continuare acolo, cu posterele din adolescenţă încă pe perete, cu un şir de animăluţe de pluş pe raftul de sus, cele pe care le păstrase cu hotărâre până la optsprezece ani.

După ce s-a dus fiecare la baie, Josie s-a îmbrăcat în pijama, Max s-a dezbrăcat până la boxeri şi s-au înghesuit în pat atât de tare, încât puteau trece drept o singură persoană. în duda oboselii pronunţate, corpul ei era în continuare încordat şi rigid, în alertă maximă, aşteptând un apel telefonic. Nu credea că va fi în stare să împiedice asta, era convinsă că o aştepta încă o noapte nedormită, dar Max o mângâia lent şi liniştitor şi Josie simţea că începe să plutească. A adormit ascultând ritmul inimii lui bătând.

Cu toate acestea, somnul nu a durat mult. S-a trezit în miezul nopţii şi a întins imediat mâna după telefon. Două mesaje — unul de la Helen, altul de la Bia. Mai întâi, l-a deschis pe cel de la Helen.

N-am reuşit să-l conving pe bunicul tău să plece până nu aflăm mai multe. Nu-ţi face griji — nu e nicio schimbare.

Ne vedem mâine-dimineaţă. Pupici.

A răsuflat încet, după care a citit mesajul Biei.

Max e acolo?

Este, i-a scris Josie. ***înţeleg că tu l-ai trimis***. Răspunsul a venit imediat, făcând-o să se întrebe de ce Bia e trează la ora aceea.

Ceva de genul ăsta. Eşti bine?

Cam aşa ceva.

Sunt aici dacă ai nevoie de mine, bine?

Ştiu. Între timp, distrează-te cât pentru amândouă, OK?

A coborât din pat şi s-a îmbrăcat cu un capot vechi, fără să-i pese de cum arată. Afară era întuneric, dar în grădină încă se vedea un strat subţire de zăpadă strălucitoare, în care se oglindea lumina lunii, îmblânzind uşor întunericul.

Simţea din nou anxietatea crescându-i, aşa că l-a lăsat pe Max să doarmă şi a coborât tiptil pe scara carc scârţâia. Şedea în faţa jarului mocnind din şemineu, când, la scurt timp, Max a coborât şi s-a apropiat de ea. Josie a înălţat privirea.

— Scuze, eu te-am trezit?

— Nu, a răspuns el încet. Mă doare puţin capul, atâta tot.

Josie s-a ridicat, a găsit nişte paracetamol într- unul dintre sertarele de la bucătărie şi i l-a dat, împreună cu un pahar cu apă. Apoi s-au întors pe canapea şi au stat o vreme în tăcere, ca doi prieteni, Josie pierzându-se atât de tare în gânduri, îngrijorată pentru starea bunicii, încât a tresărit când l-a auzit pe Max vorbind.

— Ai lumânări?

— Probabil că da. De ce? l-a

întrebat, încruntându-se.

— Hai să le căutam.

Atât de bine îşi cunoştea bunicii, încât nu i-a luat mult şi s-a întors cu câteva lumânări şi nişte chibrituri. Max a apucat o lumânare mare, cilindrică, şi a răsucit-o în mâini.

— În unele locuri din lume, există o tradiţie de Crăciun, conform căreia lumea aprinde lumânări pentru persoanele dragi pe care le-a pierdut.

S-a uitat la ea, strălucirea portocalie a jarului reflectându-i-se în ochi. Josie şi-a muşcat buza, apoi a încuviinţat din cap.

A aprins două lumânări pentru părinţii ei şi le-a aşezat deasupra şemineului, urmărind lumina pâlpâitoare.

Flacăra era atât de plăpândă, încât putea fi stinsă cu o singură suflare. Max a aprins şi el una şi a pus- o lângă ale ei. Le-au privit o clipă, apoi Josie s-a întors spre el.

— Pentru cine este?

Max a ezitat.

— Pentru cineva care a murit mult prea tânăr.

Josie şi-a amintit cum el părea să priceapă
întotdeauna greutatea pe care o porţi cu tine atunci când pierzi o persoană iubită.

— îmi pare rău, a şoptit, dându-şi seama că se scuză la fel cum proceda toată lumea atunci când povestea despre părinţii ei, dar că nu exista niciun alt cuvânt

potrivit.

— E în regulă, a zis el luând-o de mână. Am fost furios o vreme, dar acum nu mai sunt,

Josie a închis ochii, ca să scape de arsura care-i cuprinsese.

— Pur şi simplu nu suport, a şoptit ea. Dacă la anul aprind una şi pentru bunica?

Max a întors-o spre el şi şi-a coborât palmele pe braţele ei, într-o mângâiere delicată.

— Mai ţii minte ce mi-ai spus în septembrie, la nunta Laurei?

Ea şi-a tras puţin nasul, gândindu-se cum ţipase la el, cum sfârşiseră prin a se săruta. „Cred că cel mai bine e să nu ne mai vedem niciodată." Aparent, se înşelase.

— Probabil că ţi-am spus mai multe lucruri.

Colţul gurii lui s-a înălţat uşor, înainte ca expresia să-i redevină blândă.

— Ai spus că te bucură tristeţea, că asta înseamnă că-ţi aminteşti de părinţii tăi, că i-ai iubit şi că asta te defineşte astăzi ca persoană, i-a zis şi ea a încuviinţat din cap, uşor mirată că el îşi aminteşte atât de bine. Prin urmare, dacă se întâmplă ceva rău, vei fi tristă, ceea ce înseamnă că ai iubit-o şi că- ţi aminteşti de ea.

Josie a strâns din buze, înăbuşindu-şi un

suspin, aproape pierzându-şi controlul, dar iarăşi a încuviinţat din cap. Era mai bine, mult mai bine, că el nu încerca să-i facă promisiuni false, să-i spună că totul avea să fie bine, câtă vreme nimeni nu ştia asta. în plus, credea în ceea ce ea însăşi îi zisese atunci, deşi, în clipa de faţă, îi venea greu să- şi închipuie că va exista o vreme când va simţi din nou asta, dacă avea să se întâmple ceva rău.

Max i-a cuprins faţa în palme şi i-a ridicat-o astfel încât să se uite în ochii ei.

— Josie, a început el încet şi privirea lui i-a provocat un nod dureros în stomac; i se părea că n- o să-i placă deloc ce avea să audă. Vreau să discut ceva cu tine, a zis inspirând adânc şi lui Josie i s-a strâns din nou stomacul. Ceva ce ar fi trebuit să-ţi spun din decembrie, anul trecut.

înainte ca ea să răspundă ceva, telefonul a sunat şi Josie a tresărit şi a bâjbâit după el. Inima a prins a-i bate cu putere şi şi-a simţit mâinile umede şi reci. Era ora trei dimineaţa — exista un singur motiv pentru care Helen ar fi apelat-o acum. Josie a răspuns când a sunat a treia oară.

— Draga mea, o duc la operaţie; au găsit ceva, nu ştiu..., a început Helen şi s-a întrerupt ca să respire. îi vor face triplu bypass; nu ne-au dat voie să o vedem înainte, a adăugat şi lui Max i-a dispărut culoarea din obraji, reflectând la ce simţea

Josie acum. Nu e... N-au zis că e ceva îngrozitor, ci doar că trebuie să facă asta; este o operaţie pe cord deschis. Au avansat-o pe lista de aşteptare şi...

— Vin imediat.

CAPITOLUL 27

Au luat un taxi până la spital. Helen îi aştepta afară, cu chipul luminat de becurile aproape fluorescente, cu obrajii şi nasul rozalii de frig, cu fularul albastru cu auriu înfăşurat la gât. Josie îşi simţea gâtlejul prea încordat ca să vorbească atunci când mătuşa le-a zâmbit amândurora şi le-a făcut semn să intre.

Au urmat-o şi Josie a remarcat vag că mergea în altă direcţie decât dată trecută. Totul părea prea luminos, prea spitalicesc, în timp ce se deplasau de- a lungul coridoarelor.

— E în operaţie acum, a precizat Helen, răspunzând întrebării nerostite a lui Josie. Nu înţeleg nici jumătate din mizeriile pe care ni le îndrugă doctorii, care refuză să se oprească şi să ne explice pe îndelete. Tot ce ştiu e că au urgentat operaţia; au trebuit să o facă.

Josie a încuviinţat din cap, dar a strâns din buze, abţinându-sc să spună ceva. *Nu sună bine*, ar fi vrut să zică, dar a refuzat să comenteze şi să-i îngrijoreze pe toţi şi mai tare. Helen i-a condus în sala de aşteptare a unităţii de terapie intensivă.

— Aici o vor aduce când va ieşi din operaţie, le-a explicat, când a văzut-o pe Josie uitându-se în jur.

I-a dus apoi la bunicul, care rămăsese în picioare, într-o poziţie nefirească, uitându-se la uşa din
sticlă. Nu se zărea nicio clanţă, dar aparent acolo aveau să o ducă pe bunica odată ieşită din operaţie. *Când*, şi-a zis Josie în sinea ei. Nu *dacă*.

S-a lăsat pe cel mai apropiat scaun, pregătită să aştepte. îşi simţea trupul rigid, parcă blocat ca să-şi ţină firea, iar mintea îi era ciudat de goală. La un moment dat, Max s-a aşezat lângă ea şi i-a masat liniştitor umerii.

După o vreme, Helen a ieşit să răspundă la telefon, deşi Josie n-avea nici cea mai vagă idee cu cine putea vorbi acum. Max a adus două rânduri de cafea şi, ceva mai târziu, şi câteva batoane de ciocolată. Nimeni nu s-a atins de ele, deşi bunicul îi adresase un zâmbet palid de unde stătea aşezat, pe scaunul de lângă uşă. Mai târziu, Max a ieşit şi s-a întors cu mai multe calmante şi o sticlă de apă pentru el, dar a refuzat ferm să plece atunci când Josie i-a sugerat să o facă. Ea adormea şi se trezea întruna, cu capul pe umărul lui, când, spre ora nouă dimineaţă, tocmai când începeau oficial orele de vizită, Helen a sărit în picioare.

Josie s-a ridicat imediat şi Max a strâns-o

uşor de mână. Un bărbat mai în vârstă, cu părul grizonant şi cu burtă, s-a îndreptat spre ei şi i-a zâmbit bunicului.

A zâmbit.

Josie şi-a simţit trupul înmuindu-se şi mâinile au prins a-i tremura de uşurare, înainte ca medicul să apuce să le vorbească.

S-a ridicat când doctorul a ajuns lângă ei şi au format cu toţii – ea, bunicul, Helen şi Max – un mic semicerc în faţa lui.

— E bine? l-a întrebat ea.

— O aşteaptă o perioadă lungă de recuperare, a răspuns doctorul calm, şi va trebui să o mai ţinem aici câteva săptămâni, dar a trecut de operaţie, ceea ce e un semn bun. Acum îşi revine, dacă vreţi să o vedeţi.

Bunicul lui Josie a dat din cap că da, a înghiţit în sec şi a pornit spre uşa din sticlă înaintea doctorului. Josie s-a dus spre el, l-a strâns de mână şi bătrânul a schiţat un zâmbet. Arăta îngrozitor şi Josie spera că, la un moment dat, va reuşi să-l ducă acasă să mănânce ca lumea şi să doarmă. I-a aruncat o privire lui Max, în timp ce doctorul îi conducea spre o uşă pe care a deschis-o cu o cartelă specială.

Max îşi masa gâtul de parcă-l durea.

— Mergeţi voi înainte; nu vreau să aglomerăm salonul.

— Te simţi bine? s-a încruntat Josie,

Max i-a zâmbit uşor încordat.

— Da. Doar că mă cam doare capul. Mă duc să iau o gură de aer curat şi să mă plimb puţin. Şi, la întoarcere, o să iau cafea pentru toată lumea, a zis, dar Josie a ezitat, muşcându-şi buza. Serios, o să-mi revin, Du-te să-ţi vezi bunica şi eu voi fi.,,

— Afară? a întrebat Josie, înclinând capul într-o parte.

Max a clipit şi a dat din cap că da.

— Exact. Afară.

Josie a ezitat din nou, nedorind să-l părăsească atunci când avea dureri şi după tot ce făcuse pentru ea, însă doctorul îi aştepta, iar ea trebuia să-şi vadă bunica. Nu ştia cum să-i explice ce simţea în clipa aceea pentru faptul că-i rămăsese alături, pentru că păruse să ştie exact de ce avea nevoie fără ca ea să-i spună. Aşa că a dat din cap şi i-a mulţumit scurt.

Însă Helen s-a întors şi a pornit spre Max, deşi, după părerea lui Josie, nu era momentul să-i analizeze intenţiile în legătură cu ea. A prins doar o frântură din discuţia lor înainte să dispară după colţ, împreună cu medicul şi cu bunicul ei. Helen a părut să-i spună ceva, iar când Max a clătinat din cap, mătuşa i-a pus o mână pe braţ, Josie s-a încruntat uşor, dar doctorul i-a distras imediat atenţia şi, când s-a uitat peste umăr, Max se îndepărta deja.

În salon, bunica stătea întinsă, mai fragilă decât o văzuse Josîe vreodată, cu părul uşor gras pe perna albă şi cu halatul de spital larg pe trupul slăbuţ. Josie a inspirat încet. Doctorul zâmbise, şi-a amintit ea. Apoi, pleoapele bunicii au tremurat şi bătrâna a deschis ochii, ca şi cum le auzise paşii, iar un colţ al gurii i s-a ridicat într-un zâmbet.

— După cum vă uitaţi la mine, ai zice că a fost o minune, a murmurat ea, cuvintele parcă rănind-o când le articula.

Lângă Josie, bunicul a suspinat şi a traversat încăperea să o ia de mână, în timp ce medicul făcea câteva verificări rapide. Helen a intrat în urma lui Josie şi împreună s-au apropiat de cealaltă latură a patului, în vreme ce Helen a pus o mână pe spatele lui Josie pentru a se linişti amândouă. În ciuda protestelor dureroase ale muşchilor feţei, Josie i-a zâmbit bunicii. Rămânea ferm hotărâtă să nu plângă de faţă cu ea – nu voia să-i arate cât de îngroziţi fuseseră cu toţii.

— Cum te simţi, mamă? a şoptit Helen.

— Oh, minunat! a exclamat Buni cu o voce şi mai răguşită şi puţin neclară. Ştii tu, pentru cineva căruia tocmai i s-a deschis pieptul.

Josie a clipit ca să-şi alunge lacrimile, dar Buni tot a observat, fiindcă a întins mâna cu mişcări ţepene şi a apucat-o pe a ei,

strângându-i-o cât de uşor cu putinţă. Afară era agitaţie, cineva era adus degrabă pe coridor, amintindu-i lui Josie că bunica ei fusese la un pas de moarte.

— Am un citat pentru tine, a rostit bătrâna.

— Care? s-a încruntat Josie.

— „Credinţa înseamnă să crezi în ceva atunci când bunul-simţ te împiedică să o faci,”

Josie a răsuflat parcă suspinând mai degrabă.

— *Miracolul de pe Strada 34.*

Buni a gemut şi pleoapele ei purpurii au tremurat şi s-au închis din nou.

— Credeam că o să te prind de data asta. Ţie nu- ţi plac filmele de Crăciun.

Cum lacrimile ameninţau din nou să se reverse, Josie s-a retras ca să-şi înghită nodul din gât. Bunicul părea prea palid şi prea obosit ca să mai spună ceva, dar Helen le-a sărit în ajutor şi a început să se plângă de lipsa de mâncare bună din spital şi să le povestească despre cercetările pe care le făcuse cu privire la dieta potrivită pentru bunica de îndată ce va ieşi din spital. Josie nu ştia cu exactitate cât timp trecuse până să-şi dea seama că Max încă nu apăruse. Şi-a dres glasul şi ceilalţi trei s-au uitat la ea.

— Mă duc să-l caut pe Max, a şoptit ea. Să-i spun că toată lumea e bine.

Momentan, a fost cât pe ce să adauge, dar s-a oprit la timp.

— Oh, a venit cu tine, nu? a murmurat bunica, respirând tot mai anevoios. Drăguţ din partea lui.

Josie nu l-a găsit pe Max în sala de aşteptare, aşa că s-a îndreptat spre ieşirea din spital, în caz că se afla în continuare afară. Era un aer rece şi proaspăt, respiraţia i se transforma în abur, dar nici urmă de el acolo. S-a încruntat când a pornit înapoi. În sala de aşteptare erau câteva persoane, dar Max nu se număra printre ele.

Josie a văzut-o pe Helen ieşind de la Terapie Intensivă şi s-a îndreptat spre ea.

— Nu dau de el, i-a zis, încercând să-şi ascundă spaima care i se strecura în glas.

Să fi dispărut şi să o fi părăsit din nou? Cu siguranţă nu; nu după tot ce-i spusese. Însă urechile îi ţiuiau uşor şi îşi simţea nervii încordaţi. „Vreau să discut ceva cu tine."

— Nu zicea că se duce să ia cafea?

Josie a dat din cap că da, dar şi-a muşcat buza. Celelalte două dăţi când se dusese, se întorsese în câteva clipe; în plus, Josie trecuse pe lângă aparatul de cafea când ieşise să-l caute.

— Poate s-a dus la toaletă, a sugerat Helen, încruntându-se la rândul ei.

Da, şi-a zis Josie în sinea ei. Asta trebuie

să fie. Acolo nu-l căutase, desigur, dar, dacă îl aştepta aici, cu siguranţă avea să iasă în câteva minute.

Alte două persoane au ieşit de la Terapie Intensivă. Una dintre ele era asistenta blondă pe care Josie o văzuse ieri şi care acum le făcea semn lui Helen şi lui Josie. I-a sărit inima şi şi-a privit mătuşa, panica ei reflectându-se pe chipul acesteia. Femeia care o însoţea pe asistentă, îmbrăcată în uniformă şi cu o privire autoritară care o desemna drept medic, a dat din cap şi le-a venit în întâmpinare.

— Ce este? a întrebat Helen.

— Aţi venit împreună cu un bărbat, nu-i aşa? a zis ea cu o voce mult prea calmă şi echilibrată.

— Ce bărbat? a intervenit Josie, deşi ştia cumva răspunsul.

înţelegea că femeia ieşise în căutarea lor, că se referea la Max şi că, dintr-un motiv sau altul, asta nu era de bine. Un fior i-a străbătut trupul.

— Un anume Max Carter?

Modul în care vocea i s-a îmblânzit când i-a pronunţat numele o făcea pe Josie să vrea să protesteze.

— Da, a răspuns, aproape strigând. A suferit vreun accident?

Oare greşise şi luase prea multe analgezice sau ceva de genul ăsta? Ştia că se înşală, că era mai mult decât atât, după expresia experimentată a doctoriţei. Dar

corpul ei refuza să creadă. A simţit că îngheaţă, paralizată de frică.

Doctoriţa a aruncat o privire prin sală. Aici n- aveaî de unde să ştii că e Ajunul Crăciunului, s-a gândit Josie amorţită. Nimic nu indica perioada festivă, de parcă a marca o sărbătoare era ceva greşit, atunci când erai înconjurat de atâta moarte.

Doctoriţa le-a arătat un scaun din sala de aşteptare şi le-a condus pe Helen şi pe Josie într- acolo. Dar Josie a rămas în picioare.

— Ce s-a întâmplat? a şoptit.

Trebuia să ştie. Trebuia sa afle acum; avea nevoie ca doctoriţa să-i spună.

— Pot să vă întreb care este relaţia dintre dumneavoastră şi Max?

— Sunt..., a ezitat Josie, străduindu-se să găsească cuvântul potrivit şi dându-şi seama că nu exista unul, însă doctoriţa n-avea nevoie să ştie asta acum. Sunt prietena lui.

Femeia a încuviinţat din cap şi a inspirat adânc.

— îmi pare rău să vă informez, dar a murit.

Josie s-a holbat la ea. Nu putea fi adevărat. Era o
greşeală, în mod vădit. Max se simţea bine şi fusese aici cu ea acum câteva minute. Făcuseră turtă dulce împreună ieri şi o însoţise la spital. Nu înghenunchezi şi mori

pur şi simplu după aceea.

O senzaţie de răceală i-a învăluit inima când s-a gândit că ieşiseră să-i spună că s-a întâmplat ceva cu Buni, fiindcă apelativele lor începeau cu aceeaşi literă—, înainte să-şi dea seama că ea era singura care o striga aşa.

— Nu, a rostit Josie cu hotărâre.

Vocea ei era sigură, încrezătoare. S-a uitat prin încăpere încă o dată — aşteptând ca Max să se apropie de ele, să facă o glumă numai de el înţeleasă, despre identităţile încurcate.

— Ce s-a întâmplat? i-a şoptit Helen doctoriţei şi Josie a tresărit şi şi-a îndreptat atenţia spre mătuşa ei.

Nu s-a întâmplat nimic, voia să-i spună, fiindcă în niciun caz nu vorbeau despre el.

— A suferit un anevrism cerebral. N-am mai putut face nimic pentru el. S-a prăbuşit aici, în sala de aşteptare, dar până să ajungem la el să...

— Nu, a repetat Josie, însă acum vocea ei suna neregulat şi anormal.

Doctoriţa se uita acum direct la ea.

— Probabil că l-a durut capul la un moment dat în ultimele câteva ore, dar e posibil să nu-i fi dat atenţie din cauza tumorii.

Durere de cap. Lucrul acela, vorbele acelea făceau ca totul să pară distant. Urechile îi ţiuiau şi cuvintele doctoriţei piereau în neant. Nu era adevărat. Nimic

din toate astea nu era adevărat; era un coşmar îngrozitor. Poate că se afla în continuare acasă, poate că nu se trezise, ci dormea chiar acum în braţele lui Max.

Helen o strângea de braţ ca o menghină. Josie nu a observat că doctoriţa se îndepărtase, oferindu-le puţină intimitate, până când nu a văzut-o în celălalt capăt al sălii. A clipit, încercând să se concentreze asupra lumii, în timp ce mătuşa a condus-o la un scaun şi a ajutat-o să se aşeze.

— Tumoră pe creier? a repetat Josie cu voce îngroşată.

N-avea niciun sens; întâmplările nu se potriveau în mintea lui Josie, asemenea pieselor unui puzzle pe care nu le puteai îmbina, indiferent cât de mult încercai.

Helen plângea. *Helen* plângea! Josia se uita cum lacrimile i se prelingeau peste buza superioară, iar ea şi le ştergea cu mâneca. Nici lacrimile acelea nu păreau reale.

— Avea cancer, Josie, i-a explicat Helen cu vocea înecată.

— Ba nu, nu avea.

Fiindcă Josie ar fi ştiut, nu? Nu era genul de lucru pe care să nu-l spui cuiva.

— Era în stadiu terminal. Avea o tumoră pe creier. Se aştepta din clipă-n clipă să...

— Nu! a exclamat Josie, dar presiunea din spatele ochilor şi din gâtlej se intensifica. Mi-ar fi spus.

— Cred că asta avea de gând să facă, a şoptit Helen.

— De unde ştii? a întrebat-o Josie.

— Mi-a spus mie, a zis Helen cu voce spartă.

Josie a clătinat din cap. N-avea niciun sens. De
ce i-ar fi spus lui Helen, şi nu ei?

— Dar au zis că a fost un anevrism.

Era tot ce putea face — să se concentreze asupra faptelor propriu-zise, asupra a ceea ce li se spusese în mod explicit. Dar nu avea sens. Unde era acum? Unde era *el?* Dacă murise cu adevărat, de ce-i spuneau ei aici? De ce n-o duceau acolo, ca să-l vadă cu ochii ei?

— Da. Şi n-avea de unde să ştie. După câte zicea doctoriţa, se întâmplă subit. Prin urmare nu cred că se aştepta să se petreacă… acum.

Josie clătina din cap iar şi iar şi camera se învârtea cu ea.

— Uite ce e, i-a propus Helen, străduindu-se vizibil să vorbească normal, în ideea că ar putea s-o ajute cumva, rămâi aici şi eu mă duc să aflu detalii.

Josie s-a uitat la ea. Nu voia detalii. Detaliile nu contau, nu câtă vreme era adevărat.

— Bine, a zis.

Vocea ei suna rece, amorţită şi goală. Nu părea glasul ei, aşa cum nici trupul nu părea să-i aparţină în clipa aceea.

— Şi trebuie să sunăm...

Helen s-a uitat la Josie, a clătinat din cap şi a clipit ca să-şi alunge lacrimile.

— Rezolv eu. Mă întorc numaidecât. Nu e...

Dar nu şi-a terminat propoziţia. În schimb, a strâns-o pe Josie dureros de umăr, deşi nepoata îi era recunoscătoare pentru asta, fiindcă astfel trebuia să se concentreze asupra acelei părţi a corpului ei, asupra durerii resimţite, în locul suferinţei sfâşietoare, de parcă porţiuni din trupul ei se atacau între ele.

Nu era adevărat. Era singurul lucru care-i trecea prin minte în timp ce se uita la Helen care a vorbit cu recepţionera la birou şi apoi a căutat ceva în geantă. Max nu murise. Bunica ei... *bunica* fusese bolnavă, nu Max. Cu siguranţă nu putea să fi avut o tumoră, nu i-ar fi ascuns ei aşa ceva. Cum de se întâmplaseră toate astea în doar câteva minute? Simţea că trebuie să plângă, să ţipe, să ceară răspunsuri, în schimb, cu cât se gândea mai mult la asta, trupul ei părea tot mai înţepenit, astfel încât nici nu mai era în stare să clipească.

Când Helen s-a întors, Josie a sesizat că ţinea ceva strâns în mâna dreaptă. O scrisoare, a observat vag.

Mătuşa s-a aşezat lângă ea, i-a pus o mână pe umăr şi cu cealaltă a ridicat scrisoarea.

— Mi-a lăsat-o să ţi-o dau, a şoptit ea.

Josie a scuturat din cap, dar a luat scrisoarea şi, abia când a văzut hârtia mişcându-se, şi-a dat seama că tremura. A pus scrisoarea în poală şi a privit-o îndelung. Numele ei apărea pe partea anterioară a plicului, scris de mâna lui Max. *Josie.*

S-a uîtat din nou la Helen şi a clătinat din cap.

— Nu înţeleg.

Hclcn avea ochii umezi şi bărbia îi tremura.

— M-a sunat, a şoptit ea. A încercat să-mi explice şi mi-a cerut sfatul, a zis şi a inspirat adânc. I-am sugerat să aştepte până când bunica se va simţi mai bine, fiindcă mă temeam de cum vei reacţiona, dar..., a adăugat ea, straduîndu-se să inspire. îmi pare rău, draga mea.

Josie îşi dorea să nu spună „îmi pare rău". Ştia din experienţă de ce zic oamenii asta şi ce înseamnă.

— Vrei sa-ţi aduc ceva? a întrebat-o Helen.

— Apă, a îngăîmat Josie, nu pentru că voia apă, ci pentru că-şi dorea să rămână singură acum.

Helen a încuviinţat din cap şi s-a ridicat în picioare. Nepoata ei a urmărit-o cum traversează sala de aşteptare, apoi şi-a coborât privirea spre scrisoarea din mână.

Dar nu a deschis-o. Fiindcă, dacă o deschidea, ştia că atunci avea să fie adevărat.

11 **Echivalentul lui „Buni” în limba engleză este *Memo* (n. tr.).**

CAPITOLUL 28

Cu trei zile înainte

Max se holba la pagină, întrebându-se dacă să mototolească hârtia pentru a cincea oară şi să încerce din nou. Nimic din ce scrisese nu suna cum trebuie. Cum naiba puteai explica aşa ceva într-o scrisoare?

A sorbit din cafeaua tare şi neagră, pe gustul lui, şi, de pe pervazul ferestrei din apartamentul minuscul al surorii lui, unde stătea cocoţat, a privit îndelung spre strada Bristol ce se întindea dedesubt. Părinţii săi aleseseră sa stea la hotel, slavă Domnului, după ce se hotărâseră să vină în Anglia pentru ceea ce avea să fie — Max era convins de asta — ultimul lui Crăciun. A tras aer în piept, şi-a ţinut răsuflarea, apoi a expirat. Se împăcase cu ideea şi avusese mai mult timp la dispoziţie decât estimaseră iniţial doctorii. Şase luni, atâta îi dăduseră, când aflase, cu un an şi ceva în urmă. Chiar înainte să o cunoască pe fata de care se îndrăgostise, cea care avea să-l facă să-şi dorească, mai presus de orice, dispună de mai mult timp.

S-a uitat peste umăr la sora lui care a

intrat în cameră cu ochii negri, înceţoşaţi. Mereu arăta aşa dimineaţa — oarecum mai delicată, când se trezea, de parcă-i lua ceva timp să-şi încropească înfăţişarea în spatele căreia se ascundea adesea. Chloe a aruncat o privire spre hârtiile mototolite de pe podea.

— Cum merge cu scrisoarea? a îngăimat ea.

Inima i s-a strâns de durere. Surioara lui. Ea era cea pentru care-şi făcea cele mai multe griji la gândul că pleacă, fiindcă ştia că se luptase din răsputeri să-şi ţină firea, să se comporte normal încă de când el primise diagnosticul. Era convins că o va face până la final, indiferent cât ar costa-o, pentru că ştia că asta-şi doreşte fratele ei.

— Nu sunt sigur. Nu mă prea pricep la scrisori.

Chloe a mormăit, apoi s-a îndreptat spre bucătăria de alături şi a pornit fierbătorul.

— Scrie ce-ţi dictează inima... ceva de genul ăsta.

Max a încercat să schiţeze un zâmbet, niciunul dintre ei nu voia să cedeze nervos în faţa celuilalt.

— Îţi mulţumesc, înţelepciunea Ta! a exclamat, apoi a aruncat o privire spre dormitorul ei. Liam încă doarme?

Chloe a căscat şi a dat din cap că da.

— Nimic nu-l poate trezi pe omul

ăsta, crede- mă. De data asta....

Max a ridicat o mână.

— Dacă are ceva de-a face cu sexul, atunci îţi spun de pe-acum că nu vreau să aud, Chlo.

Ea a zâmbit, doar mirosul de cafea părând în stare să o trezească. în pofida tuturor aşteptărilor, Chloe şi Liam se înţeleseseră bine şi reuşiseră să facă să funcţioneze relaţia lor la distanţă. Liam o ceruse în căsătorie cu câteva săptămâni în urmă şi Chloe se grăbea să facă nunta în februarie. Atunci când mama lor a luat-o la întrebări, a susţinut că vrea sa scape de ea şî că nu-şi doreşte să trăiască în păcat, însă Max cunoştea adevăratul motiv. Totodată înţelegea de ce Liam o ceruse atât de repede de soţie. La câteva luni de la debutul relaţiei lor, Chloe îi povestise partenerului ei despre tumoră. Max ştia că prietenul şi sora lui îşi doreau ca el fie prezent la nuntă şi sperau ca vor reuşi asta în februarie.

A fost recunoscător când telefonul a vibrat pe pervaz, lângă el. Un mesaj de la Erin. încă făcea multe, doar ca să verifice. Ştia la fel de bine ca familia că era doar o chestiune de luni, dar, în loc să se retragă şi să menţină distanţa, se asigura că Max ştie că ea e acolo pentru el, în calitate de prietena, oricând simţea nevoia să vorbească.

Când s-a întors în Marea Britanie, a

rămas câteva săptămâni Ia ea, în Edinburgh, dar ca prieteni. Pe- atunci nu ştia dacă tratamentul făcut la New York la începutul anului, un nou studiu clinic pe care mama lui insistase ca măcar să-I încerce, avea să funcţioneze, iar Erin alesese să creadă că va da rezultate şi că vor avea şansa unei relaţii de lungă durată. însă chiar dinainte să afle rezultatul nesatisfacător, ştiuse că nu e bine să se împace cu ea. Şi ea chiar acceptase asta. Se dovedise a fi o adevărată fostă prietenă, străduindu-se să-l convingă să iasă şi să facă diverse lucruri. îl invitase la nuntă, cu toate că el nu se hotărâse să vina până când nu văzuse fotografia lui Josie cu castelul pe contul ei de Instagram şi aflase că ea va fi acolo.

Şi-a coborât din nou privirea spre hârtie. Ar fi trebuit să-i spună atunci, în septembrie. Dar, văzând-o, se relaxase şi-i venise mai lesne s-o lase să presupună că problema era Erin, în loc să provoace tensiune în acel weekend, Ia nunta prietenei sale. Sperase că poate era ceva unilateral – doar pentru că el nu reuşise să o tulbure nu însemna neapărat că şi ea simţea acelaşi lucru. Şi dacă nu era foarte atrasă de el însemna că nu o putea răni mai mult. Dar era greşit să spere asta, să creadă că o protejează nemărturisindu-i. Prietena aceea minionă şi arţăgoasă a ei i-o spusese atunci când îi trimisese un mesaj

furios pe Facebook, după ce-i surprinsese sărutându-se. Considerase mai sigur să nu-i răspundă, dar îl pusese pe gânduri.

A citit încă o dată scrisoarea, mulţumindu-i lui Chloe când i-a pus cafeaua în faţă. Hotărând că e de-ajuns, a ridicat telefonul şi a format un număr.

I-a răspuns o voce ca un geamăt de extaz.

— Alo?

— Bună. Bia?

— Da, a răspuns vocea, de-acum suspicioasă. Cu cine vorbesc?

— Max Carter. Uite, ştiu că e...

— Max? Adică Max al lui Josie? *Max al lui Josie?*

Nu era bine şi nici n-avea să fie vreodată adevărat.

— Da, a zis el, ştiind ce vrea să spună. Uite...

— De unde ai numărul ăsta?

El a răsuflat nerăbdător, şi a săltat privirea spre Chloe, care-I privea cu sprâncenele ridicate.

— De la John, care-l are de la Laura. Şi-acum mă Iaşi să termin? Vreau să-ţi cer o favoare.

— Ei bine, n-am de gând să-ţi fac *ţie* nicio favoare, l-a înfruntat ea, strâmbând din nas; uneori un răspuns direct era cel mai indicat.

— Bîa, sunt pe moarte, a zis el fara echivoc, neputând sau nedorind să se uite la Chloe.

A urmat o pauză. Apoi Bia a răspuns:

— Poftim? Cum adică?

— Aşa cum ţi-am spus, a zis Max pe un ton inexpresiv.

Se obişnuise să o zică acum — ce însemna când ajungeai să accepţi acele cuvinte, *Sunt pe moarte*, ca pe o parte firească a conversaţiei?

— Nu! a exclamat ea. Adică, Dumnezeule! îmi pare rău. Ce... De cât timp... Josie ştie?

— Nu. Şi-aici am nevoie de ajutorul tău, a continuat Max. Trebuie să-i dau o scrisoare.

— O scrisoare? Vrei să-i spui că eşti *pe moarte* printr-o scrisoare? Nu poţi face asta! O va ucide. *Iisuse!*

— Nu mai pot face nimic acum, a şoptit el, remarcând tonul oarecum stăruitor din propria-i voce. Ştiu că n-ar fi trebuit să o implic în povestea asta.

S-au auzit voci discutând în fundal, apoi Bia a scăpat o înjurătură.

— Nu, a întărit ea. N-ar fi trebuit, a zis şi a oftat. Nu, uite, îmi cer scuze, bine? Doar că...

Şi atunci Bia i-a povestit despre bunica lui Josie, despre faptul că se afla acolo singură. Două minute mai târziu, Max a convins-o să-i dea adresa, precum şi numărul de telefon al lui Josie şi cel al lui Helen — nu voia să rişte sa ajungă acolo şi să nu poată depăşi acest obstacol. De-

ndată ce au terminat conversaţia, Max a înşfăcat scrisoarea de pe pervaz şî s-a îndreptat cu paşi mari spre camera de oaspeţi, unde locuise în ultimele câteva luni. Chloe a pornit împletidndu-se după el.

— Ce faci? l-a întrebat.

El nici măcar nu a întors capul spre ea.

— Trebuie să mă duc, Chlo. Trebuie să o revăd, a adăugat, clătinând din cap. Măcar să încerc să-i explic. Îi datorez asta. Îi datorez mai mult decât o scrisoare.

Şi-a aruncat câteva lucruri într-o geantă, apoi s-a întors şi a văzut-o stând în prag, cu braţele strânse în jurul corpului, părând imposibil de tânără în clipa aceea. îi tremurau buzele. Max a traversat încăperea, a cuprins-o în braţe şi a simţit cum i se pune un nod în gât.

— Mă întorc, i-a şoptit în păr, deşi ştia că nu-i va mai putea spune asta multă vreme. Dar trebuie să o văd înainte să...

Chloe s-a retras şi şi-a şters o lacrimă de sub ochi, apoi a încuviinţat din cap.

— Du-te, l-a îndemnat, inspirând tremurat. Spune-Î – asta dacă nu te dă afară înainte să-i explici — că, dacă vrea să mă caute, acum sau pe viitor, e binevenită să o facă, a zis, şi-a înclinat capul şi un zâmbet discret i-a înflorit pe buze. Mi- ar plăcea să o cunosc pe fata asta a ta.

Max a pornit spre uşa apartamentului, cu Chloe pe urmele lui. *Fata ta.* Şi ştia că aşa

e, deşi Josie n- avea nici cea mai vagă idee că-i cucerise inima când era deja prea târziu, când el n-avea niciun drept să o facă. încercase să se opună, dar era tardiv, mult prea tardiv ca să stopeze căderea, aşa că tot ce-i mai rămânea era să ia cea mai potrivită decizie pentru clipa de faţă şi să nu fie laş.

— Anunţă-i pe mama şi pe tata, bine? a rugat-o, întorcându-se spre ea.

S-ar îngrijora şi-ar încerca să-l oprească, dacă le- ar spune el însuşi. Chloe a dat din cap că da. A tras-o sper el într-o ultimă îmbrăţişare şi a simţit-o suspinând la pieptul lui. A sărutat-o pe creştet.

— Te iubesc, să ştii.

— Ştiu, a şoptit ea. Voi şti întotdeauna, l-a asigurat, apoi s-a retras şi l-a privit. Şi acum, du-te după fată până nu e prea târziu.

CAPITOLUL 29

Josie s-a uitat îndelung la numele ei scris pe plic. Inima-i batea în ritmul constant al aceluiaşi gând: *nu-i adevărat, nu-i adevărat, nu-i adevărat.* Helen se afla tot în capătul opus al încăperii, de unde aducea apă. În jurul ei, se revărsau diverse sunete amestecate — bâzâitul unei maşini, zgomot de paşi, murmur de conversaţii.

Nu-i adevărat, nu-i adevărat, nu-i adevărat.

A ridicat scrisoarea, simţind hârtia moale

şi fragilă între degete.

Nu-i adevărat, nu-i adevărat, nu-i adevărat.

Cu o lentoare dureroasă, a desfăcut plicul, corpul mişcându-i-se parcă fără să fi primit comandă din partea creierului. Apoi, incapabilă să mai amâne, a citit.

Josie,

Sper că voi avea ocazia să-ţi spun totul personal, dar ştim amândoi din proprie experienţă că viaţa nu decurge aşa cum ne dorim. Nu vreau să-ţi stric Crăciunul mărturisindu-ţi asta acum, însă doresc să mă asigur că nu te părăsesc jarâ să-ţi dau o explicaţie. Prin urmare, e o scrisoare pentru după Crăciun, pentru orice eventualitate.

Când te-am cunoscut, în decembrie, anul trecut, tocmai aflasem că am cancer în stadiu terminal. O tumoră cerebrală inoperabilâ. N-au putut să precizeze

cu exactitate când îmi va expira timpul, ci doar că aici se va ajunge la un moment dat, posibil în mai puţin de şase luni. Eram în drum spre New York, mă duceam să-mi vizitez părinţii, da, dar totodată, fiind ei nişte medici optimişti, voiau să mă înscriu într-un studiu clinic desfăşurat acolo, care trebuia să-mi îmbunătăţească calitatea vieţii şi să-mi prelungească existenţa. N-am intenţionat să mă apropii de tine. Şi cu

siguranţă nu mi-am propus să mă îndrăgostesc de tine – conştient fiind că nu vom putea avea niciun viitor împreună. Şi, pe măsură ce te-am cunoscut, am urât gândul de a te face să suferi – n-am vrut şi nu vreau nici acum să-ţi ofer încă o persoană pe care să o jeleşti.

De aceea am plecat aşa anul trecut. Mi-am acordat acele zile în compania ta, însă am considerat că e mai bine pentru amândoi să rupem legătura. N-am crezut nicicând că te voi revedea, şi totuşi mă bucur nespus că a fost menit ca drumurile noastre să se întretaie. Am fost egoist că mi-am permis să te revăd, că am venit la nuntă doar ca să-ţi fiu alături, fiindcă să te am în viaţa mea, fie şi pentru o scurtă perioadă, a făcut acest ultim an suportabil şi mi-a dat motive să sper, când am crezut că totul e pierdut. Am încercat tot anul să-mi găsesc curajul de a-ţi spune asta.

Tratamentele n-au funcţionat şi am ajuns să accept faptul că nu mai am scăpare şi că mă apropii de final, însă tu mi-ai oferit momente de bucurie în ultimul an, care altfel ar fi fost sumbru, şi vreau să ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine şi cât de recunoscător îţi sunt. în ultimele luni am fost de două ori pe

punctul de a ceda — o dată în decembrie amd trecut şi o dată în septembrie, anul acesta, iar de fiecare dată tu ai aprins scânteia care m-a adus

înapoi.

Doctorii mi-au spus că, de-acum încolo, lucrurile se vor înrăutăţi. Că ar putea să apară unele schimbări de personalitate, că boala va deveni mai vizibilă şi că, în curând, nu o voi mai putea ascunde de nimeni. Nu vreau să vezi asta. Vreau să-ţi aminteşti de mine aşa cum m-ai cunoscut, nu de un bolnav derutat, aflat în pragul morţii. E un gest egoist şi reprezintă un motiv în plus pentru care am tot amânat acest moment — sperând că mă voi stinge repede şi în liniște, fără ca tu să fii martoră. Dacă aşa se va întâmpla, atunci să ştii că e întocmai cum mi-am dorit.

îmi pare nespus de rău, Josie. îmi pare rău că te-am supus unei asemenea experienţe; îmi pare rău că nu am putut sta departe de tine.

Dar nu regret că te-am iubit. N-aş putea regreta nicicând asta şi sper că nici ţie nu îţi pare rău.

Poate că n-am avut ocazia să fim împreună pentru totdeauna, dar ce ţi-am spus anul trecut a fost adevărat – voi fi veşnic bucuros că te-am cunoscut. Te iubesc, Josie, şi sper că viaţa ta e plină de lucruri uimitoare, neaşteptate şi măreţe, care strălucesc la fel de puternic ca tine. Să ştii că, dac-aş fi avut şansa, aş fi ales să-mi petrec viaţa

alături de tine.

Pentru totdeauna
al tău, Max

Helen era acolo când Josie a pus scrisoarea în poală. Lacrimi fierbinţi îi curgeau tăcute pe obraji. — Nu şi-a luat ramas-bun, a zis ea, năucită.

— Oh, draga mea! Cred că a încercat sa-şi rămas-bun încă de când te-a cunoscut.

Şi cu asta, Josie s-a ghemuit pe scaun şi a plâns.

PARTEA A CINCEA IANUARIE

CAPITOLUL 30

Josie stătea în spatele unui mic grup adunat în Bristol, aproape de locul copilăriei lui Max, cu tocurile negre afundându-se în iarba umedă şi cu respiraţia transformându-i-se în abur. Lacrimile îi înţepau ochii, dar briza rece i le usca de-ndată ce-i alunecau pe obraji, în timp ce-l asculta pe preot spunând cât de mult i se va simţi lipsa, ce însemnase pentru toţi cei prezenţi, cât de tragic de timpurie fusese moartea lui.

„Tragic de timpurie”. La auzul acestor vorbe, Josie a inspirat adânc şi a simţit

mâna Biei strângând-o cu putere şi pe Helen apropiindu-se mai mult şi atingându-i umărul drept. Buni nu putea fi aici, deşi îşi dorea asta, fiindcă încă se recupera în spital. O durere pătrunzătoare a săgetat-o. Nici ea n-ar trebui să se afle aici. *Ei* n-ar trebui sa se afle aici, nu în acel coşciug, nu la un pas de a fi coborât în pământ, unde nimeni nu-l mai putea vedea vreodată. Unde ea nu mai putea să-i privească acel început de zâmbet, să-l ia de mână sau să-şi lase capul pe umărul lui. Nu era *corect.* Nu era corect că-şi pierduse viaţa şi că fusese luat de lângă ea. Nu era corect că nu-i mărturisise de la bun început că nu vor avea niciun viitor împreună. A respirat încet şi adânc, străduindu-se să alunge acel sentiment. Nu era drept să fie furioasă pe el. Nu astăzi.

Când înmormântarea a luat sfârşit şi oamenii au început să se împrăştie, a zărit-o pe Erin. Erin care, aparent, nu fusese iubita lui Max – sau cel puţin nu în ultimul an. Erin care o privea acum cu ochi albaştri, injectaţi de plâns. Era palidă şi strângea din buze, parcă străduindu-se să nu-şi trădeze emoţiile. Cu toate acestea, a zâmbit tremurat şi nesigur când s-a apropiat de Josie care, o clipă, a vrut să se îndepărteze, să se întoarcă şi să o ia la goană. Fiindcă nu era sigură că poate suporta, nu era convinsă că e pregătită să discute cu cineva care- 1 cunoscuse,

făcând din asta un fapt real şi incontestabil.

Lângă ea, Bia a strâns-o şi mai tare, dar Josie a clătinat din cap şi a şoptit:

— E în regulă. Vin imediat şi eu, bine?

Prietena ei a ezitat şi Helen a murmurat:

— Eşti sigură, draga mea?

În clipa aceea, Erin s-a oprit în faţa lor, cu părul blond şi strălucitor strâns într-un coc îngrijit.

Josie a dat din cap că da şi, spre uşurarea ei, cele două au plecat fără alte comentarii. Momentul acesta le aparţinea oamenilor care-l cunoşteau pe Max, care-l cunoşteau cu adevărat.

— Cum te simţi? a întrebat Josie în şoaptă.

— Oh, ştii tu..., a răspuns Erin ridicând din umeri.

S-au privit una pe alta, apoi Josie a clătinat din cap.

— încerc să îmi dau seama ce-ar trebui să spun şi nu reuşesc.

— Nu cred că există ceva corect de spus.

Lacrimile scânteiau în ochii lui Erin şi Josie a
simţit că le reflectau pe ale ei. Amândouă şi-au întors ptivirea, iar Josie şi-a zis că şi Erin încerca să se adune.

— L-am iubit atât de mult, a murmurat Erin, cu privirea aţintită spre

iarbă, unde tocurile ei se afundau încet în pământul moale.

Lui Josie i s-a pus în gât un nod aproape dureros.

— Şi eu.

Erin a dat din cap şi s-a uitat din nou în ochii tui Josie.

— Ştiu. Am văzut asta în Edinburgh.

— N-am vrut să..., a ezitat Josie. Pe-atunci credeam că sunteţi împreună.

— Ştiu, a zis din nou Erin. Nu eram, a adăugat. Dar presupun că ţi-ai dat seama de asta până acum. Prin urmare, când spun că l-am iubit, vreau să spun doar *că...*

— Nu trebuie să-mi explici, a şoptit Josie.

Ştia ce simte Erin. Dacă înţelesese ce sentimente avea Josie faţă de Max, atunci şi invers era valabil — se iubiseră, iar faptul că iubirea lor romantică se transformase în altceva nu schimba nimic.

— Ţi-a dat de gândit, a zis Erin cu jumătate de glas. Eu ştiam ce face, că se străduia să se ascundă în spatele meu şi-am încercat să-l conving să-ţi spună adevărul, dar el... nu cred că a putut suporta atunci. N-ar fi suportat ideea că asta ar fi schimbat felul în care îl priveai.

Erin şi Max, stând în faţa cafenelei din Edinburgh, şi-a amintit Josie tresărind.

„I-ai spus?

Mai seu teste-mă, Erin. Nu-i aşa de uşor.”

Josie a închis ochii ca să alunge usturimea şi, când i-a redeschis, a vărsat câteva lacrimi. Erin a înaintat, a luat-o de mână şi i-a strâns-o uşor.

— îmi pare rău că nu ţi-a mărturisit mai din timp.

Un sentiment de amărăciune a prins a se înfiripa în ea la auzul acestor vorbe, ta gândul că-i ascunsese totul şi că o lăsase să se îndrăgostească. Dar o părticică din ea se opunea acelui sentiment, ceva ce ştia că avea să rămână acolo după ce se domolea durerea, după ce-şi croia drum prin imposibilitatea celor câteva săptămâni – şi această părticică din ea se bucura pentru tot. Se bucura că-l cunoscuse, că se îndrăgostise de el. Dacă i-ar fi mărturisit încă de când o întâlnise, când încă era zdruncinat de aflarea veştii, în ziua când dăduse peste el cu bicicleta, oare şi-ar fi permis să se îndrăgostească de Max? Se îndoia. N-ar fi avut curajul. Şi-atunci ar fi ratat ceva ce-avea puterea să-i schimbe viaţa.

Aşa că a clătinat din cap către Erin.

— Ştiu de ce n-a făcut-o.

Nu era tocmai iertare; iertarea avea să vină mai târziu. însă înţelegerea era primul pas.

Erin s-a uitat peste umărul lui Josie şi aceasta s-a întors şi a văzut-o pe sora lui

Max, pe care o cunoscuse Ia New York — Chloe. Tânăra a pornit spre cele două. Nu semăna deloc cu Max; avea părul scurt şi negru, care-i încadra chipul atrăgător. Dar când a ajuns lângă ele, le-a zâmbit cu ochii în lacrimi şi cu aceeaşi expresie blândă, la fel ca a lui Max. I s-a pus un nod în gât şi o clipă s-a chinuit să respire. În depărtare, păsările ciripeau, nepăsătoare la cele întâmplate aici, iar zgomotul distant al claxonului unei maşini a izbit-o pe Josie, amintindu-i cu duritate că lumea era încă acolo şi viaţa continua.

Erin şi Chloe şi-au zâmbit cu un soi de înţelegere tacită.

— Ne mai vedem, Josie, a zis Erin atingând-o pe umăr, în semn de rămas-bun.

— Sper, a răspuns ea şi vorbea serios.

O clipă, Chloe a urmărit-o pe Erin îndepărtându-se, apoi s-a uitat la Josie.

— Mă bucur mult că ai venit.

Sora lui, şi-a zis Josie în sinea ei. Ce i-a spus surorii lui — surioatei lui, cum o numise cândva?

— îmi pare tare rău că...

însă Chloe a clătinat din cap, de parc-ar fi ştiut ce-avea de gând să spună. Că regreta că Max fusese cu ea în ultimele clipe din viaţă. Că-i părea rău că li-I răpise — deşi nu regreta *cu-adevărat,* fiindcă în egoismul ei îşi dotise acele momente pentru ea însăşi. îşi dorise acele momente,

şi în plus altele, de care ştia că nu va mai avea parte niciodată.

— Şi-ar fi dorit să fie cu tine, a încredinţat-o Chloe în şoaptă.

S-a uitat peste umărul ei, a salutat pe cineva din cap, apoi a inspitat, şi-a îndreptat umerii şi şi-a întors din nou privirea spre Josie.

Alte două persoane le veneau acum în întâmpinare. O femeie cu acelaşi păr castaniu ca al
lui Max şi un bărbat care aducea cu Chloe, deşi ceva mai corpolent. Părinţii lui Max. Josie a inspirat nesigur.

— Josie, a zis Chloe, ei sunt Valerie şi Roger. Părinţii mei.

Josie şi-a simţit bărbia tremurând când s-a uitat în ochii lui Valerie. Ochii lui Max, deşi într-o nuanţă mai deschisă.

— îmi pare nespus de rău pentru pierderea dumneavoastră, le-a zis cu o voce nu atât de fermă pe cât îşi propusese.

Valerie a clătinat din cap, s-a apropiat şi i-a cuprins mâinile într-ale ei.

— Pierderea noastră, a corectat-o hotărâtă, cu un uşor accent american. Dacă eşti iubita lui Max, atunci e pierderea noastră.

Josie a încuviinţat din cap şi şi-a simţit lacrimile niciodată secate izvorând din nou.

A stat de vorbă cu părinţii lui Max atât cât au putut cu toţii şi şi-au promis să păstreze legătura. Chloe a mai zăbovit o

clipă după plecarea lui Roger şi a lui Valerie, gata să mai primească condoleanţe de Ia prieteni şi familie.

— Aşadar, cum merge cu fotografia? s-a interesat ea.

— Oh! a exclamat Josie şi a ridicat o mână ca să- şi dea părul după ureche. Bine, presupun. Am făcut un curs.

I se părea nepotrivit să discute despre ceva normal, ceva lumesc, având în vedere cele întâmplate.

Chloe şi-a lăsat capul într-o parte, precum o pasăre.

— Ştiu. Mi-a spus Max.

Asta i-a smuls lui Josie un zâmbet discret.

— Ţi-a spus?

Chloe a dat din cap că da.

— Mi-a povestit şi despre Botswana. Geoffrey, a adăugat când a sesizat privirea întrebătoare a lui Josie. Fratele meu se pricepea să smulgă informaţii de la oameni. Zâmbetul i-a tremurat pe chip, dar a rezistat. Cineva a strigat-o pe Chloe – un tip înalt, musculos, foarte bronzat – şi ea s-a uitat peste umăr şi a dat din cap. Trebuie să mă duc să fac oficiile, cum s-ar spune, a zis, a răsuflat, a clătinat din cap şi lacrimile i-au strălucit în ochii căprui. Scuze, a şoptit, iar Josie a scuturat din cap.

— Te las, a murmurat Josie, observând că Bia se îndrepta deja spre ea, de parcă observase că e pe punctul de a

rămâne singura, caz în care s-ar lăsa pradă durerii.

Chloe a luat-o de mână înainte ca Josie să apuce să se retragă.

— Voiam să spun – şi nu ştiu dacă asta o să-ţi facă mai bine sau mai rău — că Max spera că o să accepţi.

— Ce anume? a întrebat, încruntându-se.

— Botswana, a precizat Chloe. Spera că vei accepta slujba de acolo, i-a explicat, a făcut o pauză, apoi a zâmbit, privirea pierzându-i-se o clipă în zare, iar când s-a reîntors la Josie, ochii-i sclipeau şi mai tare. Credea că asta te va ajuta să-ţi dai seama cât de grozavă eşti.

PARTEA A ŞASEA DIN NOU, DECEMBRIE

CAPITOLUL 31

Josie şedea pe nisip, lângă foc, cu genunchii la piept şi cu braţele strânse în jurul picioarelor. Focul scânteia pe măsură ce se înteţea, pregătit să frigă – sau *brai*, cum se spunea aici — cârnaţii *boerewors.* La dreapta ei, Charlotte stătea de vorbă cu unul dintre pădurari, iar de cealaltă parte,

cei doi piloţi de elicopter râdeau urmărind ceva pe telefonul unuia dintre ei. O clipă, s-a mulţumit să stea şi să lase glasurile oamenilor din jur să se contopească încet cu zgomotele păsărilor nocturne care începeau să se agite, în timp ce ea urmărea apusul african. Aici, culorile erau incredibile, un portocaliu-aprins, care parcă pârjolea cerul şi se estompa în roz, stingându- se încet. Pentru grătarul de Crăciun din seara aceea aleseseră un loc mai înalt decât de obicei — deşi situat tot în siguranţa parcului, unde nu rătăcea niciun leopard curios — ca să-l poată admira până în ultima clipă.

Josie a luat o gură din Savanna ei rece ca gheaţa, a lăsat-o să-i alunece pe gât, recunoscătoare pentru răcoarea oferită după căldura intensă de peste zi. Charlotte i-a surprins privirea şi i-a zâmbit, lăsându-şi capul într-o parte ca pentru a se asigura că Josie se simte bine. Ea a surâs şi a dat din cap, iar Charlotte şi-a reluat conversaţia.

Josie şi-a întins braţele în spate. Era mai bronzata, mai slabă şi mai în formă decât în urmă cu un an şi, cu toate astea, era greu de crezut că se afla în Botswana de aproximativ un an. Bia şi Laura o vizitaseră şi Helen o ameninţa întruna că va veni şi ea. Josie îşi făcuse griji că trebuie să o părăsească pe Buni la scurt timp după operaţia pe cord, dar, după o perioadă de

recuperare de trei luni, bătrâna îşi dovedise hotărârea şi, aparent, viaţa ei aproape că revenise la normal. Stagiul de pregătire se apropia de sfârşit, dar mai avea încă o lună la dispoziţie ca să decidă care va fi pasul următor şi nu se îngrijora. Găsise ceva ce-i plăcea să facă — cu toate ca trebuia să se ciupească de braţ ca să-i vina a crede că, dintre toate locurile din lume, fâcea asta aici — şi era convinsă că, în timp, va găsi ceva asemănător. începuse să-şi întindă antenele şi ştia că Charlotte îi va da o recomandare solida. Dar, după cum aflase din proprie experienţă, unele lucruri bune provin tocmai din golurile vieţii, prin urmare, dacă rămânea fără nimic pentru câteva luni, n-avea să fie sfârşitul lumii.

Unul dintre piloţii de elicopter se îndepărtase de grup şi tocmai îşi lua rămas-bun. Josie şi-a pus jos Savanna, apoi s-a ridicat şi a alergat după el, cu tricoul lipit pe spate de transpiraţie.

— Te duci la aeroport? l-a întrebat.

— Da. Vin câţiva turişti şi trebuie să iau nişte provizii.

L-a prins de braţ şi s-a apropiat de el.

— Pot sa-ţi cer o favoare?

— Pentru tine orice, frumoaso, a rânjit el.

— Poţi să-mi expediezi nişte scrisori?

El a dat din cap că da, a întins mâna după cele doua scrisori pe care ea le-a scos

din buzunarul pantalonilor scurţi. Erau puţin boţite, dar nu credea că pe destinatari îi va deranja, date fiind împrejurările. Individul s-a încruntat când ea i le-a dat.

— Ai uitat să scrii adresele, Jo.

Nu ştia de ce, dar aici toată lumea îi prescurta întruna numele cât mai mult cu putinţă.

— Ştiu. N-au nevoie de ele, a zis ea şi a clătinat din cap atunci când bărbatul a ridicat din sprâncene. Nu întreba!

— Bine atunci.

A pornit spre elicopterul cu care se întorcea la civilizaţie timp de câteva ore. Josie a zâmbit uşor în sinea ei şi a rămas neclintită, admirând apusul. Cine-ar fi crezut că aşa îşi va îndeplini tradiţia de Crăciun anul acesta? Cu o singură diferenţă, desigur — două scrisori în loc de una, trei oameni rămaşi pentru totdeauna în sufletul ei în loc de doi.

Cerul devenea portocaliu — apusurile de aici nu se comparau cu nimic altceva, înconjurate de sălbăticia Africii. A mai zăbovit o clipă, inspirând aerul cald, şi-a ridicat uşor chipul bronzat spre cer şi a zâmbit, în caz că o privea cineva. Apoi şi-a aruncat coada peste umăr şi s-a întors la ceilalţi ca sa întâmpine Crăciunul.

Dragă mamă şi tată,

Anul acesta vă scriu din Africa, dacă vă vine să credeţi, şi iată că a venit

deja din nou Crăciunul. Am avut o perioadă aglomerată, agitată şi nemaipomenită. Ştiu că v-ar fi plăcut aici. Buni se simte bine şi doctorul e de părere că se va recupera,

slavă Domnului! Le-am promis că anul viitor voi petrece Crăciunul acasă, cu ei, orice-aş decide să fac în continuare şi deja aştept cu nerăbdare.

Mi-e dor în continuare de voi, la fel cum îmi va fi mereu, dar sunt foarte mândră de locul în care mă aflu şi ştiu că şi voi aţi fi.

Crăciun fericit şi vă iubesc mult, Josie

Dragă Max,

S-a ***scurs aproape un an de când te-am văzut*** *ultima dată şi simt că a trecut enorm de mult timp şi totodată că n-a trecut deloc. E acea parte din mine care încă aşteaptă să apari aici, în Africa, în felul tău caracteristic, şi nu cred că asta îmi va trece vreodată. Poate pentru că ai rămas în continuare alături de mine, iar asta nu se va schimba niciodată.*

Am vorbit cu sora ta pe Skype de aici — zice că nu-i prea place să scrie scrisori. După moartea ta, ea şi Liam au stabilit o nouă dată pentru nuntă, care urmează să aibă loc în iunie. Se va desfăşura în acelaşi castel în care s-au căsătorit Laura şi John, fiindcă i-am povestit lui Chloe despre weekendul acela şi despre cât de fericit ai fost acolo. M-a invitat şi voi merge. Voi

merge şi voi dansa sub cerul înstelat, gândindu-mă la tine.

îmi doresc să-mi fi spus ce ţi se întâmpla, Max, însă recunosc că înţeleg de ce n-ai făcut-o. încercai doar să mă protejezi, dar ar fi trebuit să ştii că aşa ceva n-ar fi fost nicicând posibil. Fiindcă la fel cum spuneai că eu ţi-am luminat existenţa, tot aşa ai fost şi tu lumina din viaţa mea atunci când te aflai — şi de multe ori chiar şi când nu te aflai — alături de mine.

Mi-aş dori atât de multe lucruri. Mi-aş dori ca tu sâ nu fi simţit că trebuie sâ treci singur prin toate câte ai trecut. Mi-aş dori sâ nu ţi se fi întâmplat asta, fiindcă în adâncul sufletului ştiu că, dacă ni s-ar fi oferit şansa, am fi rămas împreună pentru totdeauna. Mi-aş dori să te fi cunoscut mai devreme, ca sâ fi petrecut mai mult timp împreună. Dar am învăţat că nu poţi schimba trecutul, aşa că, în loc să-ţi împărtăşesc dorinţele mele, voi profita de acest prilej ca să-ţi mulţumesc. Aceşti doi ani care s-au scurs miau schimbat viaţa şi totul a început cu tine.

M-ai ajutat să înţeleg că pot face lucruri pe care n- am visat nicicând că voi avea curajul să le încerc, mi- ai arătat că merită sâ aştepţi până când vei cunoaşte persoana care te împlineşte, dar cel mai important e că, întâlnindu-te pe tine, am avut curajul sâ îndeplinesc de una singură

toate aceste lucruri. O parte din mine simte că nu voi fi niciodată cu adevărat completă în lipsa ta, dar anul care-a trecut am început destul de bine. Ţânţarii m-au muşcat la sânge, n-am reuşit să dorm din pricina căldurii, m- am zgâriat îngrozitor în tufişuri. Am dormit sub cerul liber, am văzut lei, girafe şi leoparzi în sălbăticie. Şi partea cea mai tare e că le-am surprins pe toate cu aparatul de fotografiat. N-as fi înfăptuit nicicând nimic din toate astea dacă n-aş fi dat peste tine, la propriu, în ziua aceea friguroasă de decembrie.

Aşa că îţi voi spune acum ceea ce n-am avut îndrăzneala să-ţi spun personal şi te rog să fii convins că, dacă voi mai fi vreodată îndeajuns de norocoasă sâ simt din nou ce simt acum, mă voi asigura că voi găsi curajul să o spun.

Te iubesc, Max.

Mulţumiri

Orice merit care mi-ar reveni pentru că am scris această carte ar trebui atribuit în egală măsură minunatului, inteligentului şi talentatului meu editor, Sherise Hobbs, fără de care romanul pur şi simplu nu ar fi existat. încă de la prima noastră conversaţie purtată într-o cafenea, Sherise a fost genială şi incredibil de generoasă cu gândurile creative, încurajările şi atenţia la detalii şi m-a ajutat să modelez această

carte astfel încât să fiu mândră de ea. Aşadar, îţi mulţumesc, Sherise!

îi mulţumesc lui Bea Grabowska pentru că a făcut parte din echipa #Scrisoarea de Crăciun (şi pentru că mi-ai mărturisit că romanul ţi-a frânt sufletul, ceea ce aleg să iau drept compliment, cu toate că nu-mi dau seama exact ce fel de persoană mă face asta). Îi mulţumesc lui Katie Green pentru o editare de excepţie. Îi mulţumesc lui Hillary Teeman din Statele Unite ale Americii pentru ultimele sugestii editoriale geniale, care au ajutat şi mai mult la îmbunătăţirea cărţii, precum şi lui Caroline Weishuhn.

Ţin să-i mulţumesc Emmei Rogers pentru coperta absolut splendidă — o copertă după care sper că toată lumea va judeca şi cartea. îi mulţumesc lui Nathaniel Alcaraz-Stapleton şi
Rebeccăi Folland pentru eforturile depuse şi pentru că mi-au înlesnit o vânzare a drepturilor cărţii demnă de a deschide o şampanie. Echipa de marketing şi publicitate ocupă întotdeauna un loc special în inima mea, prin urmare, le mulţumesc lui Ellie Morley şi lui Emily Patience (Emily primeşte un credit suplimentar, fiindcă este tiza mea).

În afara puternicei echipe editoriale, Charlotte Levens merită mulţumiri pentru îndrumările oferite în conceperea acestei cărţi, pentru ideile oferite cu privire la

întâlnirile de Crăciun (la mijlocul lui iulie), pentru răspunsurile la întrebările mele legate de spitale, pentru multiplele discuţii impuse despre roman la o ceaşcă de cafea sau la un pahar cu vin. Char, sunt destul de sigură că ştii deja această carte Ia fel de bine ca mine, dar uite că acum s-a publicat şi că a meritat efortul! Îţi voi mulţumi oferindu-ţi şi mai mult vin, de preferat pe o plajă, cu câţiva cai în jur.

Îi mulţumesc, în cele din urmă, iubitei mele surori mai mari, Jenny, pentru că mi-a permis să locuiesc în frumoasa ei locuinţă ca să scriu această carte (şi soţului ei, Tom, fiindcă, stând la ea acasă, am stat implicit acasă la el...). Le mulţumesc şi nepoatelor mele, Lily şi Ella, pentru că m-au ajutat/distras, făcându-mă să iau pauze, să nu mă mai holbez la laptop toată ziua şi să mă joc de-a grădina zoologică sau „Podeaua e lavă" şi să rezolv puzzle-uri, iar, în cazul Ellei, să las romanul deoparte şi s-o ajut să-şi scrie propriile poveşti, inevitabil despre o fată pe nume Jane şi un cal numit Daisy.

Daca ai ajuns până aici, cititorule, atunci şi tu meriţi recunoştinţa mea. Îţi mulţumesc că ai parcurs această carte — asta face să merite toate eforturile.